Toți diavolii sunt aici

Louise Penny

virtual-project.eu

LOUISE PENNY

TOȚI DIAVOLII SUNT AICI

Original: *All the Devils Are Here* (2020)

Traducere din engleză și note de:
IOANA VĂCĂRESCU

virtual-project.eu

3
TREI

2022

Capitolul 1

— Iadul este pustiu, Armand, a rostit Stephen Horowitz.

— Mi-ai mai spus. Și toți diavolii sunt aici? l-a întrebat Armand Gamache.

— În fine, poate nu chiar aici-aici, i-a răspuns Stephen, făcând un gest cu mâinile lui expresive.

„Aici-aici” era grădina Muzeului Rodin, din Paris, unde Armand și nașul său se bucurau de câteva momente tihnite. Dincolo de zidurile muzeului se auzeau traficul, zgomotul și agitația metropolei.

Însă aici… aici era liniște. Liniștea aceea profundă care nu decurge doar din tăcere, ci și din familiaritate.

Din certitudinea că erau în siguranță. În grădina aceea. Împreună.

Armand i-a întins o *tartelette au citron* și a privit în jur relaxat. Era o după-amiază caldă și plăcută, de final de septembrie. Umbrele se întindeau tot mai departe de copaci, de statui, de oameni. Se alungeau. Se deformau.

Lumina ieșea învingătoare.

Copiii zburdau liberi, râzând și luându-se la întrecere pe pajiștea largă din fața *château*-ului. Câțiva părinți tineri îi priveau de pe băncile din lemn, ale căror stinghii deveniseră cenușii cu trecerea anilor. Așa cum și părul lor avea să fie presărat cu fire cenușii, grizonante, peste ani și ani. Dar deocamdată erau relaxați, recunoscători pentru copiii lor și poate chiar mai recunoscători pentru clipa de liniște în absența copiilor, care se jucau în siguranță în locul acela.

Nici c-ar fi existat un loc în care să fi fost mai greu să ți-l imaginezi pe diavol.

Și totuși, a reflectat Armand Gamache, unde să găsești întunericul, dacă nu chiar lângă lumină? Ce

triumf mai răsunător putea avea răul decât să nimicească o grădină?

Și nici n-ar fi fost prima oară.

— Mai ții minte… a început Stephen, iar Armand s-a întors către bătrân; știa exact ce avea de gând să spună. Când ai hotărât s-o ceri în căsătorie pe Reine-Marie? Stephen a bătut ușor cu palma în banca pe care ședeau. Aici? Chiar un pic mai în față.

Armand i-a urmat gestul cu privirea și a zâmbit.

Era o poveste tare familiară. Stephen o istorisea la orice ocazie, și cu siguranță o invoca de câte ori nașul și finul își făceau pelerinajul în grădina aceea.

Locul care le era cel mai drag din Paris.

Grădina de pe domeniul Muzeului Rodin.

Ce decor putea fi mai bun, se gândise tânărul Armand cu mulți ani în urmă, pentru a o cere în căsătorie pe Reine-Marie? Avea inelul. Repetase ce avea de gând să-i spună. Pusese bani deoparte vreme de șase luni, din salariul modest de simplu agent al Sûreté du Québec, pentru călătoria la Paris.

Avea să o aducă pe femeia pe care o iubea cel mai mult pe lume în locul pe care îl iubea cel mai mult pe lume. Și avea s-o roage să-și petreacă restul vieții alături de el.

Bugetul nu-i permitea o ședere la hotel, așa că aveau să fie nevoiți să se cazeze la un hostel. Dar știa că pe Reine-Marie n-avea s-o deranjeze.

Erau îndrăgostiți și se aflau în Paris. Iar în curând aveau să fie logodiți.

Însă și de data aceea, Stephen le sărise în ajutor, oferindu-i tânărului cuplu splendidul său apartament din arondismentul VII.

Nu fusese prima oară când stătuse Armand acolo.

De fapt, el practic crescuse în acea elegantă clădire Haussmann, ale cărei ferestre uriașe, din podea până în tavan, dădeau spre Hôtel Lutetia.

Vastul apartament avea parchet clasic din lemn, șemineuri din marmură și tavane înalte, care făceau ca încăperile să fie luminoase și aerisite.

Era Raiul pe Pământ pentru un puști curios, un apartament plin de cotloane și de firide misterioase. Șifonierul avea sertare false, create, nu încăpea îndoială, chiar pentru băieții aflați în căutarea unei ascunzători. Erau o mulțime de comori cu care să se joace, când Stephen nu era atent.

Iar mobila era perfectă pentru țopăit pe ea.

Până se dezmembra.

Stephen era colecționar de artă și în fiecare zi alegea câte o lucrare, apoi îi povestea finului său despre creația respectivă și despre artiști. Cézanne. Riopelle și Lemieux. Kenojuak Ashevak.

Cu o excepție.

Micuța acuarelă atârnată chiar la nivelul privirii unui copil de nouă ani. Stephen nu vorbea niciodată despre aceea, în mare parte pentru că, îi spusese la un moment dat lui Armand, nu era mare lucru de zis. Nu era chiar o capodoperă, ca celelalte. Cu toate acestea, tabloul avea ceva deosebit.

După câte o zi în care se plimbaseră prin marele oraș, se întorceau acasă istoviți, iar în timp ce Stephen pregătea o *chocolat chaud* în bucătăria înghesuită, micul Armand se oprea în fața tablourilor.

De fiecare dată, negreșit, Stephen găsea băiețelul în dreptul acelei mici acuarele, privind imaginea din ramă ca și cum s-ar fi uitat pe o fereastră. Se pierdea în imaginea sătucului liniștit, așezat într-o vale.

— N-are nicio valoare, îi spusese Stephen.

Însă, cu sau fără valoare, tabloul acela era preferatul micului Armand. Îl atrăgea mereu, la fiecare vizită. Simțea în adâncul inimii că orice lucru care putea insufla o asemenea pace, o asemenea liniște, era neprețuit.

Și avea bănuiala că nașul lui era de aceeași părere. Altfel, nu ar fi expus acuarela aceea alături de celelalte opere de artă.

Când băiatul avea nouă ani, la doar câteva luni după ce ambii părinți ai lui Armand muriseră într-un accident de mașină, Stephen îl adusese la Paris pentru prima oară. Se plimbaseră împreună prin oraș. Nu vorbiseră, îl lăsase pe băiețelul tăcut să stea cu gândurile lui.

În cele din urmă, Armand ridicase capul din pământ și începuse să observe împrejurimile. Bulevardele largi, podurile. Notre-Dame, Turnul Eiffel, Sena. Braseriile, unde parizienii ședeau la mese rotunde, cu tăblii din marmură, chiar pe trotuar, bând espresso, ori bere, ori vin.

La fiecare traversare, Stephen îl lua de mână. Îi strângea ferm mânuța până ajungeau cu bine pe partea cealaltă.

Și astfel, treptat, Armand și-a dat seama că era în siguranță, că avea să fie întotdeauna în siguranță alături de bărbatul acela. Și că avea să ajungă pe partea cealaltă.

Și, încet-încet, a revenit la viață.

Aici. În Paris.

Apoi, într-o dimineață, nașul lui îi spusese:

— Astăzi, *garçon,* o să mergem în locul meu preferat din tot Parisul. Și pe urmă o să mâncăm o înghețată la Hôtel Lutetia.

Porniseră pe Boulevard Raspail și cotiseră la stânga pe Rue de Varenne. Trecuseră pe lângă magazine și patiserii. Armand zăbovise în fața vitrinelor, privind cu jind la mille-feuilles, la madlene și la *pains aux raisins*.

Se opriseră la una dintre patiserii, iar Stephen cumpărase câte o *tartelette au citron* și îi dăduse lui Armand să țină punguța de hârtie.

Apoi au ajuns. Era o simplă deschizătură într-un zid. O ușă.

După ce au plătit biletul, intrară.

Armand, cu gândul numai la bunătățile din pungă, de-abia dacă remarcase peisajul. Plimbarea era mai curând o îndatorire, înainte de a primi recompensa dulce.

Deschisese punga și se uitase în ea.

Stephen își pusese mâna pe brațul băiatului și îi spusese:

— Răbdare. Ai răbdare. Odată cu răbdarea vine alternativă, iar odată cu alternativă vine puterea.

Cuvintele acelea nu însemnaseră nimic pentru băiețelul înfometat, poate doar că nu avea încă voie să-și mănânce desertul.

Nemulțumit, Armand închisese punga, apoi se uitase în jur.

— Ei, cum ți se pare? îl întrebase Stephen când văzuse că micul lui fin face ochii mari de uluire.

Îi citise deja gândurile. La drept vorbind, nici nu era prea dificil.

Cine ar fi bănuit că un asemenea loc putea exista oriunde pe lumea asta, și cu atât mai puțin așezat, practic ascuns, între asemenea ziduri înalte, în mijlocul orașului? Era o lume în sine. O grădină fermecată.

Dacă ar fi fost singur, Armand ar fi trecut pe lângă ea, concentrat asupra desertului interzis, fără să descopere ce se afla dincolo de ziduri. Fără să vadă frumosul *château* cu ferestrele lui înalte și cu terasa vastă.

Cu toate că nu era deloc lipsit de entuziasm, copilul era deja obișnuit cu clădirile impozante din Paris. Orașul era plin de asemenea clădiri. Ce îl uluia acum era domeniul din jurul muzeului.

Pajiștile cu iarbă tunsă, copacii ale căror coroane aveau forma unor conuri. Fântânile.

Dar spre deosebire de uriașa Jardin du Luxembourg, care părea creată pentru a-și impresiona vizitatorii, grădina aceasta era aproape intimă.

Apoi erau statuile. Presărate ici și colo prin verdeață. Ca și cum așteptau cuminți. Îi așteptau

pe ei.

Din când în când se auzea tânguirea unei sirene, ce răzbătea din lumea de afară. Un claxon. Un strigăt.

Însă pentru Armand, toate acestea nu făceau decât să întărească sentimentul de pace, de tihnă deplină, pe care îl trăia în grădină. O pace cum nu mai simțise de la acea bătaie ușoară în ușă.

Se plimbaseră încet și, pentru prima oară, Stephen nu îl condusese, ci îl urmase pe băiat, în timp ce Armand se oprea în fața fiecărei statui a lui Rodin.

Dar băiatul se tot uita peste umăr. La grupul statuar de la intrarea – și ieșirea – grădinii.

În cele din urmă, Armand se întorsese acolo și rămăsese în fața statuii, hipnotizat.

— Burghezii din Calais, îi spusese Stephen cu o voce joasă, domoală. În timpul Războiului de o sută de ani, regele Angliei, Edward, a supus portul francez Calais unui asediu necruțător.

Îl privise pe Armand, ca să vadă dacă-l asculta, dar era greu de zis.

— A fost o situație de criză pentru localnici. De blocada englezilor nu puteau trece nici mâncarea, nici proviziile de tot felul. Regele Franței, Filip, ar fi putut purta tratative. Ar fi putut negocia. Ar fi putut ușura situația orașului. Însă n-a făcut nimic, i-a lăsat să moară de foame. Și chiar au murit de foame. Bărbați, femei, copii au început să piară.

Armand se întorsese și ridicase privirea spre Stephen.

Poate că băiatul nu înțelegea războiul, dar cu siguranță știa ce înseamnă moartea.

— A făcut regele așa ceva? Ar fi putut să-i ajute, dar i-a lăsat să moară?

— Amândoi regii au făcut-o. Da. Ca să câștige. Așa sunt războaiele.

Văzuse nedumerirea și tristețea din ochii adânci, căprui, ai băiatului.

— Vrei să-ți mai povestesc?

— *Oui, s'il vous plaît,* i-a răspuns Armand și s-a întors din nou către statuie, către oamenii împietriți în timp.

— Chiar când situația era pe cale să se transforme într-o catastrofă cumplită, regele Edward a făcut un lucru la care nu se aștepta nimeni. A decis să se îndure de oamenii din Calais. Dar a pus o condiție. Avea să cruțe orașul, dacă cei mai importanți șase cetățeni ai lui se predau. Nu a spus-o de-a dreptul, dar toată lumea știa că aveau să fie executați. Ca avertisment pentru oricine i s-ar mai fi împotrivit. Acești șase oameni aveau să moară, ca ceilalți să supraviețuiască.

Stephen văzuse cum umerii micuți ai băiatului se ridică, apoi se coboară iar.

— Cel mai de vază cetățean, Eustache de Saint-Pierre, s-a oferit primul. E cel de-acolo, a adăugat, arătând spre una dintre statui, un bărbat slab, cu o expresie sumbră. Apoi i s-au alăturat alți cinci bărbați. Li s-a spus să se dezbrace până la izmene, să-și pună la gât câte un lanț și să iasă la porțile cetății, aducând cheile orașului și ale castelului. Asta au și făcut. Burghezii din Calais.

Armand a ridicat capul și a privit lung chipul lui Eustache. Spre deosebire de toate celelalte statui pe care le văzuse în Paris, aici nu găsea nimic glorios. Nu era niciun înger, gata să-i ridice pe oamenii aceia în Paradis. Nu era vorba despre un sacrificiu neînfricat. Oamenii aceia nu mărșăluiau cu frunțile sus, spre un martiriu plin de glorie.

Băiatul nu vedea pe chipurile lor decât suferință. Disperare. Resemnare.

Burghezii din acel oraș de la malul mării erau înfricoșați.

Dar s-au sacrificat, oricum.

Băiețelului începuse să-i tremure bărbia, iar Stephen se întrebase dacă nu cumva mersese prea departe cu povestea aceea.

Atinsese ușor umărul finului său, iar Armand se întorsese și-și îngropase fața în puloverul lui

Stephen, încolăcindu-și brațele în jurul lui, nu atât îmbrățișându-l, cât agățându-se de el. Așa cum te-ai prinde de un stâlp, ca să nu te ia pe sus un șuvoi nestăvilit.

— Au fost salvați, Armand! se grăbise Stephen să-i spună, lăsându-se în genunchi și strângând în brațe băiețelul care acum plângea în hohote. N-au fost executați. Regele i-a cruțat!

Lui Armand îi trebuiseră câteva momente ca să înțeleagă. În cele din urmă, retrăgându-se din îmbrățișare, se ștersese la ochi cu mâneca și-l privise pe Stephen.

— Chiar?

— *Oui.*

— Vorbești serios? Nu zici doar așa?

Armand înghițise în sec, răsuflând greu, ca și cum un nod în gât i-ar fi îngreunat respirația.

— Foarte serios, *garçon.* Au supraviețuit cu toții.

Băiețelul căzuse pe gânduri, uitându-se întâi la tenișii lui, apoi ridicând privirea spre ochii albaștri, senini, ai lui Stephen.

— Tu ai putea?

Stephen, care știa ce voia băiatul să-l întrebe, aproape că răspunsese „Da, bineînțeles”. Dar se oprise. Băiatul merita un răspuns sincer.

— Să-mi dau viața așa? Pentru oamenii pe care îl iubesc, da.

Strânsese ușor umerii slăbuți ai băiatului și zâmbise.

— Dar pentru niște străini?

Stephen, care abia începea să-și cunoască finul, își dăduse seama că nu avea să se mulțumească cu cel mai simplu răspuns. Copilul acela avea un fel de perseverență tăcută, însă neabătută.

— Așa sper, dar, sincer…? Nu știu.

Armand dăduse din cap și apoi, întorcându-se spre statuie, se îndreptase de spate.

— A fost crud, rostise el cu fața spre Burghezi. Ce a făcut regele. Că i-a lăsat să creadă că or să

moară.

Nașul lui încuviințase.

— Dar a fost milos fiindcă i-a cruțat. Tu știi deja că viața poate fi crudă. Dar poate fi și plină de compasiune. Plină de minuni. Să nu uiți asta. Trebuie să hotărăști chiar tu, Armand. Ce-o să fie mai important pentru tine? Nedreptatea sau toate lucrurile minunate care se întâmplă în lume? Ambele sunt adevărate, ambele sunt reale. Ambele trebuie să fie acceptate. Dar care va avea mai multă greutate pentru tine? A bătut ușurel cu degetele în pieptul băiatului. Nenorocirile sau minunile? Compasiunea sau cruzimea? Drumul tău în viață va depinde de această hotărâre.

— Și răbdarea? îl întrebase Armand, iar Stephen întrezărise ceva ce nu mai văzuse până atunci în el – un strop de viclenie.

Deci băiatul îl ascultase. Înțelesese tot ce-i spusese. Și în clipa aceea Stephen Horowitz își dăduse seama că trebuia să fie foarte atent cu băiețelul acela deosebit de inteligent.

În fața Burghezilor nu era nicio bancă, așa că Stephen îl dusese pe Armand până în fața operei lui preferate a lui Rodin.

Deschiseseră punguța de hârtie și își mâncaseră tartele în fața Porților Iadului. Stephen îi povestise despre capodopera aceea remarcabilă, în timp ce-i scutura zahărul pudră de pe pulover.

— Tot nu-mi vine să cred, i-a spus Stephen cincizeci de ani mai târziu, în timp ce stăteau în fața aceleiași statui și mâncau *tartelettes au citron*, c-ai hotărât s-o ceri în căsătorie pe Reine-Marie în fața Porților Iadului! Dar nu știu de ce mă mir, că doar ție ți s-a părut o idee bună și să-i duci cadou mamei ei o pompă pentru desfundat toaleta, când te-a dus fata să te prezinte părinților.

— Îți mai aduci aminte chestia asta!

Sigur că-și aducea aminte. Stephen Horowitz nu uita nimic.

— Slavă Domnului că ai venit să te sfătuiești cu mine înainte s-o ceri în căsătorie, *garçon.*

Armand a zâmbit. În ziua aceea de primăvară, cu treizeci și cinci de ani în urmă, nu mersese la biroul lui Stephen, aflat sus, într-un zgârie-nori cu vedere asupra Montréalului, ca să-i ceară sfatul. Voise doar să-și anunțe nașul că hotărâse să-și ceară în căsătorie iubita, după doi ani petrecuți împreună.

Auzind vestea, Stephen se ridicase de la birou și-l îmbrățișase pe tânăr, strângându-l la piept. Apoi încuviințase rapid și se întorsese cu spatele. Scoțând o batistă, se uitase pe geam o clipă. Spre Mount Royal, care domina orașul. Spre cerul senin. Apoi se întorsese din nou și-l privise pe tânărul pe care îl cunoștea de când se născuse.

Acum era mai înalt decât el, bine făcut. Ras ireproșabil, cu păr negru, ondulat, și ochi căprui, adânci, în același timp serioși și blânzi. Însă păstrându-și acea sclipire de viclenie.

Armand plecase de acasă și făcuse facultatea la Cambridge, ca să învețe engleză, însă, în loc să studieze dreptul sau afacerile, așa cum îl sfătuise nașul lui, la întoarcerea în Québec tânărul se înscrisese la Academia Sûreté.

Făcuse alegerea.

Iar apoi își găsise și minunea. I se înfățișase sub forma unei tinere bibliotecare de la Bibliothèque et Archives Nationales din Montréal, pe numele ei Reine-Marie Cloutier.

După vestea cea mare, Stephen își scosese finul la prânz, în apropiere, la Ritz, ca să sărbătorească.

— Unde vrei s-o ceri în căsătorie? îl întrebase.

— Încearcă să ghicești.

— La Paris.

— *Oui.* Ea n-a fost niciodată acolo.

Armand și nașul lui se întorseseră la Paris în fiecare an. Explorau orașul, descopereau câte un local nou. Își încheiau plimbările cu o înghețată la Hôtel Lutetia, care se afla peste drum de

apartamentul lui Stephen. Chelnerii se dădeau peste cap să-i facă pe plac băiatului, chiar și după ce ajunsese bărbat în toată firea.

Bunica adoptivă a lui Armand, Zora, care îl crescuse, nu era de acord ca băiatul să meargă la hotelul acela, însă au trecut ani întregi până ca Armand să înțeleagă de ce.

— Ăsta o să fie micul nostru secret, îi spunea Stephen.

Nici de Stephen nu era Zora prea încântată. Deși, din nou, aveau să treacă mulți ani până când Armand avea să afle motivul. Și avea să afle că acea *crème glacée* de la Lutetia era cel mai insignifiant dintre secretele nașului său.

Savurând un pahar cu șampanie la Ritz-ul din Montréal, Armand îi povestise lui Stephen planurile pentru cererea în căsătorie.

Când încheiase, nașul lui îl privea lung.

— Doamne, Dumnezeule, *garçon*! La Porțile Iadului? Serios, și zici că oamenii ăia chiar ți-au dat un pistol?

Stephen nu împlinise șaizeci de ani pe atunci și era într-un moment de vârf al vieții. Magnatul intimida toată suflarea din jurul lui. Armand bănuia că și mobila tremura când intra Stephen Horowitz într-o încăpere.

Nu era vorba doar de personalitatea lui puternică și de uriașa avere pe care o sporea și o manevra neîncetat, ci și de faptul că nu ezita să-și folosească puterea și banii pentru a-i distruge pe cei pe care îi bănuia a fi escroci.

Uneori îi lua ani întregi, dar în cele din urmă îi nimicea. Putere. Și răbdare. Stephen Horowitz le stăpânea desăvârșit pe amândouă.

Era cu adevărat bun la suflet și nemilos în mod fățiș. Iar când își întorcea ochii de un albastru intens oțelit spre cei din jur, oamenii se cutremurau.

Dar nu și Armand.

Nu pentru că n-ar fi fost niciodată scrutat cu acea privire de oțel, ci pentru că lucrul de care se temea Armand cel mai mult nu era că Stephen i-ar fi putut face rău. Se temea să nu-i facă el rău lui Stephen. Să nu-l dezamăgească.

Îl contrazisese. Îi explicase că o iubea pe Reine-Marie, cum iubea și grădina aceea liniștită, din mijlocul Parisului.

— Ce alt loc mai bun în care s-o cer în căsătorie?

— Nu știu, îi răspunsese Stephen cu o sclipire sarcastică în ochii azurii. La metrou? În catacombe? La morgă? Pentru numele lui Dumnezeu, *garçon,* oriunde, dar nu la Porțile Iadului!

După o clipă de gândire, Armand chicotise. Înțelesese ce voia Stephen să spună.

Adevărul era că el nu se gândise la banca aceea ca fiind cea din fata Porților Iadului. Pentru el, era locul unde găsise un strop de libertate față de suferința aceea zdrobitoare. Acolo descoperise că pacea era posibilă. Acolo simțise fericirea, cu cremă de lămâie pe bărbie și cu zahăr pudră pe pulover. Își găsise refugiul, alături de nașul lui, chiar în fața Porților Iadului.

— O să-ți spun eu unde trebuie s-o ceri în căsătorie, adăugase Stephen.

Și chiar îi spusese.

Asta se întâmplase cu treizeci și cinci de ani înainte. Armand și Reine-Marie aveau doi copii mari acum. Daniel și Annie. Aveau trei nepoți. Se aflau în Paris pentru că Annie avea să nască în curând – cel de-al doilea copil al ei.

Finul era acum la vârsta pe care o avea nașul când purtaseră conversația despre cererea în căsătorie. Înalt, cu o constituție voinică, Armand avea acum părul grizonant, iar figura îi era brăzdată de ridurile lăsate de trecerea timpului și de povara deciziilor dificile.

O cicatrice adâncă de pe tâmplă era pecetea muncii lui. Prețul vieții de înalt ofițer în Sûreté du Québec.

Dar mai avea și alte riduri. Riduri mai adânci. În jurul ochilor, al gurii. Riduri de expresie, riduri de la râs.

Și ele dezvăluiau hotărârile luate de Armand de-a lungul vieții. Și lucrurile cărora le acordase greutate.

Stephen avea acum nouăzeci și trei de ani și, deși devenea tot mai fragil, încă era formidabil. Încă mergea la birou în fiecare zi și încă îi teroriza pe cei care trebuiau să stea cu frica, dacă nu Dumnezeu, atunci de nașul lui Armand.

Pentru rivalii lui de afaceri nu ar fi fost o surpriză că statuia preferată a lui Stephen Horowitz era Porțile Iadului, de Rodin. Cu faimoasa imagine a Gânditorului. Și, sub el, sufletele care se prăvăleau în abis.

Și de data aceasta, nașul și finul stăteau alături, pe bancă, și își savurau desertul sub razele călduțe ale soarelui.

— Slavă Domnului că te-am convins s-o ceri în căsătorie în Jardin du Luxembourg, a rostit Stephen.

Armand era pe cale să-l corecteze. Nu în grădina aceea o ceruse de nevastă, ci în alta.

Însă s-a oprit și și-a privit lung nașul, începea, în cele din urmă, să se piardă…? Era cât se poate de normal, la nouăzeci și trei de ani, și cu toate astea era de neconceput pentru Armand. S-a întins ușor și a scuturat un pic de zahăr pudră de pe vesta lui Stephen.

— Ce mai face Daniel? l-a întrebat bătrânul, dându-i mâna la o parte.

— E bine. Roslyn s-a întors la muncă, la firma de design, acum, că fetele merg la școală.

— Și Daniel e mulțumit de postul de aici, din Paris, de la bancă? Are de gând să rămână?

— *Oui.* Ba chiar a fost avansat.

— Da, știu.

— De unde știi?

— Am afaceri cu banca. Mi se pare că acum e în departamentul de capital de risc.

— Da. Datorită ție…

— Datorită mie a fost avansat? Nu. Dar mă mai întâlnesc cu el uneori, când sunt la Paris. Mai stăm de vorbă. E un băiat bun.

— Da, știu.

Lui Armand i se părea ciudat că Stephen simțise nevoia să spună asta. Ca și cum el nu-și cunoștea propriul fiu.

Iar următorul lucru pe care l-a rostit Stephen a fost de-a dreptul straniu.

— Stai de vorbă cu Daniel. Împăcați-vă!

Uluit, Armand s-a întors cu totul spre el.

— *Pardon*?

— Trebuie să faci pace cu el.

— Dar am făcut pace. Cu ani în urmă. Totul e în regulă între noi.

Ochii albaștri, cu o strălucire ca de oțel, s-au întors către Armand.

— Ești sigur?

— Ce știi, Stephen? Ce nu-mi spui?

— Știu exact ce știi și tu, că rănile vechi sunt adânci. Macină tot mai mult din suflet. O vezi foarte clar la alții, dar nu când e vorba despre fiul tău.

Armand a simțit străfulgerarea furiei, dar și-a dat seama ce era, de fapt. Durere. Și, mai adânc, frică. Vindecase rănile copilului cel mare, reparase relația. Cu ani în urmă. Era sigur de asta. Sau…?

— Ce vrei să spui?

— De ce crezi că s-a mutat Daniel la Paris?

— Din același motiv pentru care s-au mutat și Jean-Guy și Annie. Li s-au oferit niște slujbe grozave.

— Și totul merge bine între voi de atunci?

— Am mai avut câteva probleme, dar da.

— Mă bucur.

Însă Stephen nu părea nici bucuros, nici convins. Înainte ca Armand să poată continua cu întrebările, bătrânul a rostit:

— Deci asta e cu fiul tău. Dar fiică-ta și Jean-Guy ce fac? Se adaptează la viața din Paris?

— Da. E o perioadă de tranziție, bineînțeles. Annie e în concediu de maternitate de la firma de avocatură și Jean-Guy încă se obișnuiește cu viața în sectorul privat. Nu e chiar o trecere ușoară.

— Nici nu mă surprinde. De când nu mai este adjunctul tău la Sûreté, nu mai poate să aresteze pe nimeni, a zâmbit Stephen, cunoscându-l bine pe Jean-Guy Beauvoir. Asta sigur nu i-a venit ușor!

— E adevărat c-a încercat să aresteze o colegă care i s-a băgat în față la cantină, dar învață repede. Nu și-a stricat bunul renume. Din fericire, s-a prezentat drept Stephen Horowitz.

Stephen a izbucnit în râs.

Era puțin spus că fusese o schimbare mare, să se transforme din inspectorul-șef Beauvoir de la Sûreté du Québec în șeful unui departament al unei companii multinaționale de inginerie din Paris.

Iar faptul că trebuia să facă trecerea asta fără pistol complica și mai mult lucrurile.

— E grozav că se află și Daniel și Roslyn aici, le-au fost de mare ajutor, a rostit Armand și și-a privit cu atenție nașul, urmărindu-i reacția.

Ca înalt ofițer în Sûreté du Québec și ca șef al lui Jean-Guy vreme de mulți ani, Gamache era obișnuit să citească expresiile fețelor.

Mai curând explorator decât vânător, Armand Gamache se concentra și asupra gândurilor, dar mai ales asupra sentimentelor oamenilor. Pentru că din ele luau naștere acțiunile.

Gesturile nobile. Și gesturile de cea mai cutremurătoare cruzime.

Însă, oricât încerca, Armand nu reușea să interpreteze expresia nașului său.

O vreme, crezuse că se afla într-o situație privilegiată, că-l putea înțelege mai bine decât alții pe acest bărbat remarcabil. Dar, pe măsură ce treceau anii, începea să se întrebe dacă nu cumva lucrurile stăteau invers. Poate că era prea apropiat de el. Poate că alții îl vedeau pe Stephen mai clar, mai complet decât putea el să-l vadă.

Pentru el, Stephen încă era cel care îl luase de mână și datorită căruia era în siguranță. Alți oameni, cum era bunica lui, Zora, vedeau altceva.

— Și Annie ce mai face? l-a întrebat Stephen. Sunt amândoi pregătiți pentru bebeluș?

— Pe cât de pregătit poate fi cineva pentru așa ceva, aș zice.

— A fost o hotărâre importantă.

— *Oui.*

Nu avea rost să nege una ca asta.

— Poate să nască din clipă în clipă. O să-i vezi chiar în seara asta, la cină. Am făcut rezervare la Juveniles. Pentru ora 8.

— Grozav.

Stephen a umblat în buzunarul de la piept și i-a arătat lui Armand notița din agenda lui subțire:

— Așa m-am gândit și eu.

În agendă era scris deja „familie”, apoi „Juveniles”.

— Reine-Marie și cu mine o să trecem să te luăm de acasă.

— *Non, non.* Mă întâlnesc cu cineva înainte, la un pahar. Ne vedem direct acolo.

Stephen se uita drept în față. Privea lung spre Gânditor.

— La ce te gândești? l-a întrebat Armand.

— Că nu mi-e frică de moarte. Dar îmi e un pic teamă c-o să ajung în Iad.

— De ce vorbești așa? l-a întrebat Armand, cutremurat de vorbele bătrânului.

— E o teamă normală pentru un bătrân de nouăzeci și trei de ani care își trece în revistă viața.

— Și ce vezi când o treci în revistă?

— Văd mult prea multă înghețată.

— Imposibil!

Armand a tăcut o clipă, apoi a continuat:

— Eu văd un om bun. Un om curajos. Lumea este mai bună datorită ție.

Stephen a zâmbit.

— Ești drăguț să spui asta, dar tu nu știi totul.

— Încerci să-mi zici ceva?

— *Non,* chiar deloc.

A întins mâna, apucându-l pe Armand de încheietură. Îl privea țintă cu ochii lui albaștri.

— Eu am spus întotdeauna adevărul.

— Știu asta.

Armand și-a pus palma caldă peste mâna rece a bătrânului și a strâns-o ușurel.

— Când ne-am așezat pe bancă, ai spus că Iadul e pustiu și că toți diavolii sunt aici. Ce-ai vrut să zici cu asta?

— E unul dintre citatele mele preferate, știi doar. Într-adevăr, știa. Stephen adora să folosească replicile din *Furtuna*[1] ca să-și descumpănească rivalii din afaceri, colegii. Prietenii. Străinii, în avioane.

Însă de data asta era altceva. De data asta, Stephen adăugase ceva. Ceva ce Armand nu-l mai auzise spunând.

Un detaliu concret.

— Ai zis că diavolii nu sunt aici-aici.

Armand a făcut un gest din mână, imitându-l pe cel făcut de bătrân.

— De ce ai spus-o așa?

— De unde naiba să știu? Sunt om bătrân. Nu mă mai bate la cap.

— Dacă nu aici, atunci unde sunt?

Acum începeau să-i ajungă umbrele, se făcea tot mai răcoare.

— Tu ar trebui să știi mai bine.

Stephen s-a întors spre el, însă nu agresiv. A fost o mișcare lentă, cumpănită.

— I-ai întâlnit destul de des. Tu te ocupi cu vânarea diavolilor. L-a privit țintă în continuare. Sunt foarte mândru de tine, fiule!

Nu-i mai spusese niciodată așa. Nici măcar o dată în cincizeci de ani.

Garçon, da. „Băiete”. Un cuvânt pe care îl rostea cu multă afecțiune. Dar nu era același lucru. Nu era ca „fiule”.

Armand știa foarte bine că bătrânul avusese grijă să nu folosească niciodată cuvântul acela. Să nu încalce teritoriul amintirii tatălui lui, să nu încerce să-i ia locul în viața lui Armand.

Dar acum îl folosise. Să fi fost o scăpare? Un semn de bătrânețe? De fragilitate? Zidurile de apărare se erodaseră, lăsând să iasă la suprafață adevăratele lui sentimente? În legătură cu acel singur, micuț cuvânt.

— Nu-ți face griji în legătură cu diavolii, Armand. Este o după-amiază superbă de septembrie, suntem la Paris și în curând se va naște nepoțica ta. Viața e frumoasă!

Stephen a bătut ușor cu palma pe genunchiul lui Armand, iar apoi s-a sprijinit de el ca să se ridice.

— Haide, *garçon*, poți să mă conduci acasă.

S-au oprit, ca de fiecare dată, în fața Burghezilor. Au privit figurile acelea sumbre, neclintite.

— Te rog doar să nu uiți, a rostit Stephen, întorcându-se să-și privească finul.

Armand i-a susținut privirea și a încuviințat.

Apoi cei doi bărbați au pornit încet pe Rue de Varenne. Armand îl lua pe Stephen de braț la traversări. Au trecut agale pe lângă magazinele cu antichități și s-au oprit la o patiserie, de unde Armand a cumpărat o *pain aux raisins escargot* pentru Reine-Marie, era preferata ei. Și un croasant pentru Stephen, să aibă la micul dejun.

Când au ajuns la ușa masivă, dublă, lăcuită cu roșu, a clădirii în care locuia Stephen, bătrânul i-a spus:

— Lasă-mă aici. Poate merg până vizavi, la Hôtel Lutetia, să iau un *apéritif*.

— Și prin *apéritif* vrei să spui o înghețată?

Abia când traversa Pont d'Arcole, pe drum spre apartamentul lui din Marais, Armand și-a dat seama că nu insistase cu întrebarea. Sau poate că Stephen reușise să-i distragă atenția.

Să-l distragă de la diavoli. Care erau undeva aici-aici. În Paris.

Capitolul 2

Jean-Guy Beauvoir aproape că a simțit un val de aer rece pătrunzând în încăpere, în ciuda razelor de soare ce încălzeau fereastra biroului său.

A ridicat privirea de la monitor, dar știa deja pe cine avea să vadă. Pe lângă atmosfera glacială, un anume parfum o însoțea întotdeauna pe adjuncta lui. Și dacă Beauvoir știa că valul de frig era rodul imaginației lui, mirosul sigur nu era.

Așa cum se aștepta, Séverine Arbour era în pragul ușii. Zâmbea, ca de obicei, ușor condescendent. Surâsul acela superior era un accesoriu extraordinar, ca o eșarfă din mătase delicată, pentru costumul ei de firmă. Beauvoir nu era suficient de priceput într-ale modei încât să-și dea seama dacă *madame* Arbour purta Chanel sau Yves Saint Laurent, sau poate Givenchy. Dar, de când ajunsese în Paris, cel puțin învățase numele acelea. Și să recunoască *haute couture* când o vedea.

Iar acum o vedea.

Având în jur de patruzeci de ani, elegantă și sofisticată, *madame* Arbour era însăși definiția lui *soignée. O* pariziancă veritabilă.

Singurul lucru pe care îl purta ea și pe care îl recunoștea Jean-Guy era acel parfum.

Sauvage, de la Dior. Un parfum bărbătesc.

El se întreba dacă nu era cumva un mesaj, dacă n-ar fi trebuit să-și schimbe parfumul, trecând de la Brut la Boss. Dar a hotărât să n-o facă. Lucrurile erau destul de complicate între ei și fără să intre într-un război al parfumurilor.

— Multe femei se dau cu parfumuri bărbătești, îi explicase Annie când îi povestise. Și bărbații se dau cu parfumuri de damă. Diferența e doar de marketing. Dacă îți place mirosul, de ce nu?

Apoi îl provocase, punând la bătaie zece euro, ca a doua zi să se ducă la muncă dat cu un *eau de*

toilette de-ale ei, de damă. O provocare pe care el o acceptase. Soarta a făcut ca tocmai în ziua aceea șefa lui, Carole Gossette, să-l invite la masa de prânz. Pentru prima oară.

Mersese la clubul ei, Cerele de l'Union Interalliée, mirosind a Aromatics Elixir, de la Clinique. Exact același parfum pe care îl purta și șefa lui, vicepreședinta multinaționalei din domeniul ingineriei.

Coincidența păruse chiar să i-l facă simpatic.

Ca un *quid pro quo,* Annie se dusese la serviciu, într-o firmă de avocatură, mirosind a Brut. Până în momentul acela, colegii se purtaseră cordial, dar distant. Așteptaseră ca avocata din Québec să demonstreze de ce era în stare, însă în ziua aceea păruseră să se relaxeze. Chiar să-i acorde mai mult respect. Ea și mirosul ei bărbătesc fuseseră acceptate în rândul lor.

Asemenea tatălui ei, Annie Gamache nu era omul care să nu profite de un avantaj neașteptat. Continuase să se dea cu acea *eau de Cologne* până în ziua în care intrase în concediu de maternitate.

Jean-Guy, pe de altă parte, nu mai repetase experiența, cu toate că, de fapt, prefera mirosul acela dulce parfumului său, Brut. Mirosea a Annie, iar asta îl liniștea și îl bucura întotdeauna.

Séverine Arbour stătea acum în pragul ușii, afișând un zâmbet plăcut, cu o notă de bază de ranchiună afumată și un strop de îngâmfare.

Oare o lua încet, așteptând ocazia de a-l înjunghia în spate? Beauvoir așa avea impresia. Dar mai era conștient și de faptul că, în comparație cu atmosfera și cultura din cadrul Sûreté du Québec, politica internă a corporației multinaționale era o nimica toată.

Cel puțin această înjunghiere ar fi fost metaforică.

Beauvoir sperase că, odată cu trecerea timpului, *madame* Arbour avea să-l accepte ca șef al departamentului, însă tot ce reușiseră, în cele

aproape cinci luni de când se afla el acolo, era să se suspecteze reciproc.

El bănuia că ea încerca să-l submineze. Ea bănuia că el era incompetent.

O parte din Jean-Guy recunoștea că era posibil să aibă amândoi dreptate.

Madame Arbour s-a așezat pe scaunul din fața lui și l-a privit, răbdătoare.

Beauvoir știa că voia să-l enerveze, dar nu avea să funcționeze. Nimic nu-l putea enerva în ziua aceea.

Cel de-al doilea copil urma să i se nască din clipă în clipă.

Annie era sănătoasă, la fel și fiul lor, Honoré.

Avea o slujbă care îi plăcea, chiar dacă nu o înțelegea întru totul.

Erau în Paris. Paris, pentru numele lui Dumnezeu!

Nici acum nu-și dădea seama cum ajunsese un mucos care juca hochei cu un puc improvizat, pe străduțele din cartierul East End din Montréal, director la o companie din Paris. Și nu numai că Jean-Guy era atât de bine dispus, dar era și vineri după-amiază. Armand și Reine-Marie sosiseră din Montréal, iar în seara aceea aveau să ia cu toții cina, la unul dintre bistrourile lor preferate.

— *Oui*? a spus el.

— Ai vrut să stăm de vorbă?

— Nu. Ce te-a făcut să crezi asta, Séverine?

A făcut semn din cap spre laptopul lui.

— Ți-am trimis un document. Despre proiectul funicularului din Luxemburg.

— Da. Tocmai îl citesc.

Nu i-a mărturisit că era, de fapt, a doua oară când îl parcurgea și tot nu pricepea ce avea în fața ochilor, în afara faptului că era un lift care urca pe o stâncă. În Luxemburg.

— Ai să-mi spui ceva în legătură cu el? a întrebat-o, scoțându-și ochelarii.

Ziua era aproape de sfârșit și bărbatul își simțea ochii obosiți, dar nici în ruptul capului nu s-ar fi frecat la ochi de față cu ea, ca să scape de senzația aceea.

Jean-Guy știa instinctiv c-ar fi fost o greșeală să-și dezvăluie și cea mai mică slăbiciune în fața ei. Orice fel de slăbiciune, fizică, emoțională, intelectuală.

— Nu, doar mă gândisem că s-ar putea să ai întrebări, i-a răspuns ea.

Și a așteptat. Pregătită.

Beauvoir se vedea silit să recunoască: începea să-i cam umbrească dispoziția excelentă.

Era obișnuit să aibă de-a face cu infractori. Și nu cu niște hoți amărâți sau cu niște găinari care se luau la harță, beți, ci cu cei mai răi dintre cei mai răi. Și cu o poetă sărită de pe fix, care avea o rață.

Învățase să nu le permită să se joace cu mintea lui. Cu excepția raței, bineînțeles.

Și, cu toate acestea, Séverine Arbour reușise cumva să-i trezească o senzație tare neplăcută. Numai ce nu-i spunea în față că nu era suficient de bine pregătit.

De fapt, aproape că i-o spusese.

Iar el știa de ce. Până și găinarii puși pe harță ar fi priceput de ce.

Femeia își dorea postul lui. Simțea că îl merită.

Jean-Guy aproape că empatiza cu ea. Aproape că îi părea rău. În definitiv, era o slujbă grozavă.

Puțin mai devreme, Jean-Guy luase prânzul cu șefa lui, Carole Gossette, ca în fiecare zi de vineri, la o braserie din apropiere. Însă penultimul prânz îl luaseră la nouă mii două sute de metri în aer, într-un avion al companiei, în timp ce zburau către Singapore.

Cu două săptămâni înainte de asta fusese în Dubai.

Prima călătorie de afaceri fusese în Maldive, să vadă sistemul de protecție al recifului, pe care îl instalau pe micul atol din Oceanul Indian. Fusese

nevoit să se documenteze un pic și în cele din urmă găsise micul ciorchine de insulițe aproape de extremitatea sudică a Indiei.

Cu o lună înainte se tăvălise prin noroiul plin de ace de gheață din Québec, încercând să aresteze un criminal și luptându-se cu acesta pe viață și pe moarte. Acum mânca langustine în vase din porțelan fin și se apropia de o insulă tropicală, într-un avion de lux.

În timpul zborului, *madame* Gossette, o femeie de cincizeci și ceva de ani, micuță, rotofeie, prietenoasă, îi prezentase filosofia companiei. Cum hotărau să se ocupe de anumite proiecte, iar de altele, nu.

Ea însăși inginer, cu o diplomă postdoctorală de la École Politechnique din Lausanne, îi explicase în termeni simpli partea de inginerie, fără să folosească tonul disprețuitor al lui *madame* Arbour.

Beauvoir începuse să apeleze tot mai des la *madame* Gossette, căutând îndrumare, căutând informații. Rugând-o să-i explice diverse proiecte. Acolo unde poate că ar fi fost normal să i se adreseze adjunctei lui, el simțea nevoia s-o evite pe Arbour și să meargă direct la *madame* Gossette. Iar ea părea să se bucure de rolul de mentor pentru directorul pe care îl recrutase personal.

Însă îi sugerase să se bazeze mai mult pe adjuncta lui.

— Nu te lăsa descurajat de atitudinea ei, îl sfătuise *madame* Gossette. Séverine Arbour este extraordinară în ceea ce face! Suntem norocoși s-o avem în companie.

— Firma la care a lucrat înainte nu cumva s-a dus pe apa sâmbetei?

— A declarat faliment, da. S-a extins prea mult.

— Înseamnă că ea e cea norocoasă, că și-a găsit o slujbă. *Madame* Gossette doar a ridicat din umeri, cu un elocvent gest tipic galic. Era menit să exprime multe. Și nimic.

Jean-Guy tăcuse și reluase lectura documentelor pe care i le dăduse *madame* Gossette la îmbarcare, despre corali, curenți și geamanduri. Despre culoarele navigabile și despre ceva numit perturbare antropogenă.

După nouă din cele zece ore ale zborului către Maldive îi pusese întrebarea care îl măcina, dar de răspunsul căreia se temea puțin.

— De ce m-ați angajat pe mine? Nu sunt inginer. Trebuie să vă fi dat seama că nici nu știu cum să citesc asemenea proiecte.

Aproape că bănuia că voiseră să angajeze alt Jean-Guy Beauvoir, că fusese o coincidență nemaipomenită. Că undeva în Québec trăia un inginer excepțional, care se întreba de ce nu primise jobul de la GHS Engineering.

— Chiar eram curioasă când ai să mă întrebi, îi răspunsese *madame* Gossette, izbucnind în râs, voioasă.

Apoi îl privise zâmbind și țintuindu-l cu ochii ei inteligenți.

— Tu de ce crezi că te-am angajat?

— Cred că bănuiți că aveți o problemă în companie.

Asta era, firește, singura altă variantă. Că îl angajase pe Jean-Guy Beauvoir-ul potrivit. Detectivul din Sûreté du Québec. Priceput, cu experiență. Nu în inginerie, ci în găsirea infractorilor.

Madame Gossette se lăsase pe spate. Îl scruta.

— De ce spui asta? Ai descoperit ceva?

— *Non,* spusese el, acum mult mai precaut. E doar un gând al meu.

Adevărul era că nu se gândise la asta până pronunțase cuvintele. Dar, îndată ce le rostise, își dădea seama că putea fi adevărat.

— Ce alt motiv puteați avea pentru a angaja un polițist pe o poziție de conducere, când putea fi ocupată și mai bine de un inginer?

— Te subestimezi, *monsieur* Beauvoir. Avem deja o mulțime de ingineri. Câtă frunză și iarbă. *Eh, bien,* ultimul lucru de care aveam nevoie era încă un inginer.

— Atunci, de ce aveați nevoie?

— De niște abilități anume. O atitudine. Un lider. Ți-ai convins colegii și subordonații să te urmeze în niște situații de viață și de moarte. Am citit articole. Am văzut clipuri online.

Beauvoir se zbârlise un pic auzind asta. Înregistrările acelea n-ar fi trebuit să ajungă pe internet. Dar ajunseseră, iar răul nu mai putea fi îndreptat.

— Dar nu vă așteptați să fie nevoie de același lucru și aici, îi răspunsese, reușind să schițeze un zâmbet.

— Să ne conduci în luptă? Sper că nu. Eu aș fi o țintă foarte ușoară!

Izbucnise în râs, cu un gest spre corpul ei plinuț.

— Nu. Te-am pus la conducerea unui departament nou, al cărui scop este să facă un alt fel de control. Fiecare proiect este evaluat cu grijă înainte de a hotărî să licităm pentru el. Trebuie să fie și profitabil, dar și să aducă un beneficiu comunității.

Jean-Guy observase deja asta. Fusese unul dintre motivele pentru care acceptase să lucreze la GHS. Ca tată cu un copil acasă și cu încă unul pe drum, începea să conștientizeze anumite adevăruri înfiorătoare, legate de starea lumii.

GHS construia diguri și șosele, poduri și avioane.

Dar cel puțin jumătate din proiectele lor erau uzine de tratare a apei, metode antierodare, reîmpăduriri. Alternative pentru combustibilii fosili. Module pentru intervenție în cazul unor dezastre naturale.

— Dar, continuase *madame* Gossette, întrerupându-i gândurile și aplecându-se spre el, este întotdeauna înțelept să ai și observatori

imparțiali, care să se asigure că totul merge conform planului. Ăsta este rolul departamentului tău.

— Deci nu e nimic în neregulă?

— N-am spus chiar asta.

Femeia își alegea cuvintele cu multă grijă.

— Una este să ai o filosofie, niște principii. Alta e să le pui în practică. Și asta așteptăm de la tine. Nu să concepi planurile, alții se ocupă de asta, ci să te asiguri că planurile nu sunt… Care-i cuvântul? Corupte.

— Bănuiți că există corupție în companie?

— Nu, nu, nu genul acela de corupție. Temerea noastră este că, în ciuda celor mai bune intenții, o parte dintre managerii de proiect pot începe să apeleze la scurtături. E foarte ușor să se întâmple asta. Nu te lăsa păcălit de aparențe, rostise ea, privind în jur, la avionul luxos. Odată cu genul ăsta de succes vine și multă presiune. Există termene-limită, penalizări, împrumuturi la bancă, schimbări violente de regim, iar oamenii noștri sunt prinși la mijloc. Prioritățile pot deveni neclare. Este posibil ca unii dintre ei să simtă presiunea asta și să aleagă viteza în detrimentul calității. Să încerce să ascundă când ceva merge prost. Și nu pentru că ar fi oameni răi, ci pur și simplu pentru că sunt oameni. Și așa se petrec tragediile.

— Și tragediile nu sunt bune pentru afaceri.

Femeia ridicase mâinile a neputință. Era pur și simplu adevărul. Se întinsese spre ceașca de ceai. Apoi, luând o înghițitură, îl întrebase:

— Îți place Auden, îi știi poemele?

Ah, rahat, își spusese Beauvoir, *încă un test de cultură generală?* Și de data asta era captiv în aer, la nouă mii două sute de metri deasupra solului. De ce le-o fi plăcut șefilor atât de mult chestia asta?

— Am auzit de el.

Sau de ea?

— „Iar fisura din ceașca-mi de ceai / O cale spre tărâmul morții deschide”.

— Aveți o asemenea fisură în ceașcă?

Ea zâmbise și lăsase ceaiul jos.

— Din câte știu, nu. Iar dacă apare vreuna, e treaba ta s-o găsești.

În clipa aceea, Jean-Guy înțelesese ce voia să spună *madame* Gossette. Și, cu totul surprinzător, înțelesese și ce voia Auden să spună.

— Dar cum aș putea să-mi dau seama dacă e ceva în neregulă, când mie nu mi-e clar ce înseamnă „în regulă”?

— De asta ai la dispoziție un departament întreg plin de ingineri, inclusiv pe Séverine Arbour. Este un inginer excelent, nu ezita să te folosești de ea.

Madame Gossette îl țintuise cu privirea.

Ai încredere în ea!

Beauvoir încuviințase, dar se abținuse să întrebe de ce, dacă Arbour era un inginer atât de strălucit, se afla acum în departamentul lui, în loc să lucreze la proiecte propriu-zise.

— Deci „Controlul Calității” e o denumire care induce un pic în eroare. În fapt, este muncă polițienească. Sunt un fel de pumn de fier? întrebase, tăindu-și profiterolul.

— Trebuie să fi bănuit asta când ai văzut că ți-am pus în coșul de bun venit un box din alamă!

Jean-Guy izbucnise în râs.

— Nu, nu ești un pumn de fier, adăugase ea. Ești plasa noastră de siguranță. Ești ultima noastră speranță că, dacă lucrurile o iau razna, le poți opri înainte să se întâmple ceva cumplit.

Îl privise lung, dintr-odată serioasă.

— Nu mă aștept să fie cazul, nu bănuiesc că ar fi cazul. Dar trebuie să fiu sigură.

Lui Beauvoir i se păruse interesant că spusese „trebuie să fiu sigură”, în loc de „trebuie să fim siguri”.

— Ți-am explicat de ce te-am angajat, acum spune-mi și tu de ce ai acceptat slujba. Având în

vedere că ai început prin a o refuza de câteva ori.

Avea dreptate. Refuzase postul acela de două ori, însă în cele din urmă cedase. Din ce cauză?

Era obosit, îl epuizase munca de la Sûreté du Québec. Condusese Divizia Omoruri după ce fusese suspendat mentorul, șeful și socrul lui, Armand Gamache. Beauvoir văzuse umilința suferită de Gamache. Insinuările despre nereguli. Văzuse cum politicienii eșuaseră în a-l proteja și apăra. Deși știau cu toții că inspectorul-șef acționase numai spre binele instituției și al cetățenilor.

Inspectorul-șef Beauvoir însuși fusese repus în funcție doar după o serie de anchete aproape la fel de umilitoare.

Vânau zi de zi criminali. Își puneau zi de zi viața în pericol.

Și, ca recompensă, erau folosiți drept țapi ispășitori. Erau sacrificați de dragul politicienilor care n-aveau drept scop decât realegerea.

Salariul din poliție era modest în comparație cu cel din domeniul privat, riscurile erau incalculabile, răsplățile tot mai greu de găsit. Jean-Guy avea o familie tânără, la început de drum, spera să-și vadă copiii crescând. În curând avea să se nască fiica lui, care avea nevoie de ambii părinți. Așadar, a treia oară când fusese abordat de GHS Engineering, când i se spusese ce salariu i se oferea și că jobul era în Paris, stătuse de vorbă cu Annie. Și căzuseră de acord.

Astfel plecase Jean-Guy Beauvoir din Sûreté, chiar când inspectorul-șef Gamache se întorcea. Beauvoir lăsase postul în mâinile fostului și viitorului șef de la Omoruri.

Dar nu avea să-i spună toate acestea lui *madame* Gossette.

— Era momentul să fac o schimbare, îi răspunsese scurt, în timp ce însoțitoarea de bord le lua farfuriile.

Și chiar se dovedea a fi o schimbare, însă poate nu una atât de mare pe cât se așteptase.

— Ce se întâmplă dacă găsesc ceva în neregulă?

— Vii și-mi spui.

— De unde știu că acea – cum i-ați spus…? – că acea fisură din ceașcă nu a pornit de undeva de sus? Adeseori așa se întâmplă, știți. De acolo începe totul.

— *Oui.* Cred că aici intervin abilitățile tale de detectiv.

Se aplecase din nou spre el, în timp ce avionul vira ușor și se pregătea să aterizeze pe insula micuță din mijlocul acelui ocean infinit și imposibil de albastru.

— *Voyons,* n-am absolut niciun motiv să bănuiesc că e ceva în neregulă. Dacă aș avea vreo suspiciune, te-aș îndruma în direcția aceea. Ești aici ca să te asiguri că nu deschidem, intenționat sau din greșeală, „o cale spre tărâmul morții".

Privirea ei era acum aspră, aproape crudă.

— Construim lucruri menite să îmbunătățească viața oamenilor. Dar dacă un singur segment se năruie, se pot pierde multe vieți omenești. Trebuie să avem certitudinea că așa ceva nu se va întâmpla. Înțelegi?

Îl privise atât de intens, încât Jean-Guy fusese șocat. Până în clipa aceea nu privise lucrurile decât din punctul lui de vedere.

O slujbă comodă, după realitățile dure din Sûreté. Un salariu cu mult peste ce ar fi putut câștiga acolo. Aveau să fie în siguranță. Aveau să ducă o viață ușoară. Aveau să locuiască în Paris.

Acum privea situația din perspectiva lui *madame* Gossette. Erau vieți omenești în joc. Iar datoria lui era tocmai să se asigure că nu-și pierdea nimeni viața.

— E imposibil să stau cu ochii pe toate proiectele, îi spusese el. Sunt sute!

— Tocmai de asta ai o echipă întreagă. Nu-ți face griji, odată ce te acomodezi, vei putea să-ți

dai seama imediat când ceva e în neregulă. Să adulmeci imediat problemele.

Să adulmec?!, aproape că exclamase el. Oare cum își imagina *madame* Gossette că funcționau investigațiile? Cu toate că, trebuia să recunoască, când ceva era în neregulă, parcă se simțea un anume iz.

Jean-Guy Beauvoir se gândise mult la conversația aceea în săptămânile și lunile care urmaseră. Și s-a gândit și acum la ea, privindu-și adjuncta, învăluită în mirosul de Dior și de ranchiună.

— Cred că o să mă prind eu ce e cu planurile pentru Luxemburg, Séverine. *Merci.* Cum merge lucrul la proiectul pentru Patagonia?

Într-un fel, o înțelegea pe *madame* Arbour. Însă, dacă până acum tot nu-l acceptase, tot nu se obișnuise cu gândul că el era șeful, unul dintre ei trebuia să plece.

Și n-am să fiu eu acela, și-a spus Beauvoir.

— Patagonia? Nu știu nimic despre Patagonia.

S-a ridicat în picioare.

— Îmi pare rău, am avut impresia că vrei să vorbim despre proiectul Luxemburg.

— Ce ți-a lăsat impresia asta?

— Săptămâna viitoare au loc ultimele teste de verificare. Poate că ai vrea să fii de față?

— Nu văd de ce. Vrei să mergi tu? De asta ai venit?

— Nu, nu! E în regulă.

Era, chiar și pentru o conversație cu Séverine Arbour, un schimb de replici ciudat și neplăcut.

— Séverine, vrei să-mi spui ceva anume despre Luxemburg?

— Nu.

În timp ce ea ieșea din biroul lui, Jean-Guy s-a gândit să arunce o privire pe raportul despre proiectul din Luxemburg. Încă o privire. Dar trecuse de ora 5. Trebuia să ajungă acasă, să-i dea de mâncare lui Honoré, pentru ca Annie să apuce

să tragă un pui de somn înainte de a ieși la cină. Luxemburgul avea să aștepte.

Înșfăcându-și sacoul de pe spătarul scaunului, a mers până alături, în biroul lui Arbour, și i-a spus:

— Mă duc acasă. Weekend plăcut!

Femeia a ridicat ochii, apoi a coborât din nou privirea spre monitor. Fără un cuvânt.

Când a rămas singură în birou, Arbour s-a uitat în jur. Știa că în curând avea să treacă de ceea ce piloții numesc punctul fără întoarcere.

Încă o tastă dacă mai atingea, pornea în mod definitiv pe drumul acela.

Pe fereastră se vedea Tumul Eiffel, undeva în depărtare.

O minune a ingineriei franceze. Un monument de inovație și de îndrăzneală. Un motiv de mândrie.

Apoi, întorcându-se la laptop, a apăsat pe „Trimite”.

Și-a luat geanta Chanel și a plecat, oprindu-se doar cât să semneze la ieșirea din clădire.

— *Bon weekend,* i-a urat paznicul după ce i-a percheziționat poșeta.

A zâmbit, i-a urat și ea un weekend bun, apoi a pornit spre metrou. Acum nu mai era cale de întoarcere.

Capitolul 3

Reine-Marie Gamache și-a luat soțul de braț și au pornit pe Rue des Archives, spre stația de autobuz de pe Rue des Quatre-Fils.

Armand voise să cheme un taxi care să-i ducă de la apartamentul lor din Marais la restaurant, însă Reine-Marie prefera autobuzul. Era un traseu pe care îl știa bine. Un traseu care îi confirma de fiecare dată că ajunsese la Paris.

— Mai ții minte când am luat prima oară autobuzul ăsta? l-a întrebat ea.

El i-a auzit întrebarea, dar se gândea la prima dată când îl luase Reine-Marie de braț. Ca acum. Erau la a treia lor întâlnire și se plimbau pe caldarâmul alunecos din Montréal. Era iarnă și tocmai luaseră cina împreună.

Întinsese mâna spre ea, s-o ajute să-și păstreze echilibrul, chiar în clipa în care se întindea și ea spre el. Ca să-l ajute să-și păstreze echilibrul.

Îl luase de braț. Astfel, sorțile aveau să le fie îngemănate, așa cum le erau brațele întrepătrunse acum. Dacă unul dintre ei se dezechilibra, celălalt avea să-l sprijine. Sau aveau să cadă împreună.

— Purtai pelerina aia albastră pe care ți-o împrumutase mama ta, a spus el, amintindu-și seara aceea răcoroasă.

— Eram îmbrăcată în rochia cu buline pe care mi-o împrumutase soră-mea, a spus ea, amintindu-și ziua aceea călduță.

— Era iarnă, a completat el.

— Era toiul verii.

— „Ah, da”, a declamat el melancolic. „Mi-aduc aminte de parcă ar fi fost ieri.”[2]

— Nu ești zdravăn! a izbucnit ea în râs, dându-și seama la ce făcea aluzie.

Armand a zâmbit. Și a strâns-o ușor de braț, în timp ce treceau pe lângă bărbați și femei, tineri și

bătrâni, iubiți și străini, oameni care se plimbau, la fel ca ei, pe Rue des Quatre-Fils.

•

— Gata? a strigat Daniel ridicând privirea spre etaj, dincolo de scări.

— Dar nu putem să venim și noi, tati? l-a rugat Florence.

Ea și sora ei erau deja îmbrăcate în pijamalele din flanel pe care le aduseseră bunicii în dar, din Québec. Pe pijamaua lui Florence forfoteau niște elani, în timp ce pe pijămăluța Zorei se hârjoneau niște pui de urs.

Surorile stăteau una lângă alta în living, cu ochii mari, rotunzi, ridicați spre tatăl lor.

— *Non, mes petits singes,* a răspuns Daniel, lăsându-se în genunchi. Maimuțelele mele mici. Voi stați aici și vă jucați cu verișorul vostru.

L-au privit cu toții pe Honoré, care dormea dus pe o păturică întinsă pe jos.

— Nu e prea distractiv, a spus Zora, ezitant.

Tante Annie a izbucnit în râs, cufundată în fotoliul pe care se prăbușise. Tocmai sosiseră și dădacele, o mai așteptau doar pe Roslyn.

— Dacă e să mă iau după cum dă din picioruțe, a spus Annie, punând o mână pe burtă, e posibil ca următorul să nu doarmă deloc. Vreți să simțiți și voi?

Fetele au dat fuga spre ea, atingând ușurel cu mânuțele lor burta aceea gigantică, iar Jean-Guy și Daniel s-au apropiat unul de altul.

— Țin minte senzația aia, a spus Daniel, cu o voce visătoare, adâncă și afectuoasă. Când era însărcinată Roslyn. Era pur și simplu incredibil.

Jean-Guy o privea pe Annie, care zâmbea și dădea încet din cap, ascultându-le pe fetițe. Florence, cea mare, avea șase ani și semăna cu mama ei. Suplă, cu o constituție atletică, extrovertită.

Zora semăna cu tatăl. Osoasă, un pic stingheră, mai timidă. În timp ce Florence putea fi

impetuoasă, alergând după mingi, izbindu-se de stâlpi de iluminat, julindu-și genunchii când sărea din leagăn, Zora era mai calmă, mai blândă. Mai înțeleaptă.

Când Florence hotăra brusc că îi este frică de păsări și începea să țipe și să fugă prin parc, Zora rămânea acolo liniștită, cu pumnii plini de firimituri de pâine, și le hrănea.

Privindu-le, Jean-Guy era copleșit de recunoștință la gândul că fetița lui, aflată încă în pântecul mamei, avea să le aibă pe ele ca verișoare și partenere de joacă și pe Honoré, care era de o loialitate aprigă, ca frate. Avea să aibă nevoie de asta. De el. De ele.

Și Honoré ce avea să primească oare de la surioara lui?

O viață plină de iubire, spera el. Și de responsabilitate, știa totodată.

Și-a privit fiul cum dormea și a simțit o strângere de inimă, cu gândul la ceea ce avea să primească băiețelul, fără voia lui.

— Sunt gata, a rostit Roslyn, coborând în grabă scările dinspre dormitor. Scuze c-am întârziat. Stai, lasă-mă să te ajut!

A întins brațul și, împreună cu Jean-Guy și cu Daniel, au ajutat-o pe Annie să se ridice din fotoliu.

— Ați auzit și voi un sunet ca de dop? a întrebat Jean-Guy.

— Ia mai lasă-mă în pace! i-a răspuns Annie.

L-a luat de braț, iar bărbatul a strâns-o lângă el când au pășit afară, în seara răcoroasă de septembrie.

•

Armand și Reine-Marie au coborât din autobuz la stația bine cunoscută. Bibliothèque Nationale.

Armand s-a uitat în jur. Unui alt pasager care tocmai cobora și el din autobuz i s-ar fi putut părea că doar încerca să se orienteze.

În fapt, șeful Diviziei Omoruri al Sûreté du Québec scana de-a dreptul strada. Se familiariza instinctiv cu braseriile, cu magazinele. Cu intrările în case, cu aleile lăturalnice. Cu ceilalți pietoni. Cu mașinile și camioanele.

Parisul era departe de a fi imun la violență. Și avea în istoria recentă câteva atacuri teroriste tragice.

Cu toate că se simțea în largul său în oraș, Armand era cât se poate de conștient de tot ce se petrecea în jurul lui. Pe de altă parte, la fel era și acasă, când își scotea câinii la plimbare prin pădure.

Au mers de-a lungul Rue de Richelieu și în niciun minut au ajuns la *bar à vins,* unde în vitrină erau expuse o mulțime de sticle de vin.

Fiica proprietarului, Margaux, i-a întâmpinat cu sărutări și îmbrățișări.

Acum era femeie în toată firea, avea familia ei, însă era doar o copilă cu treizeci și cinci de ani în urmă, când cei doi Gamache descoperiseră restaurantul Juveniles, adăpostindu-se de ploaie, uzi leoarcă, și hotărâseră să rămână acolo la cină.

Margaux avea cinci ani atunci și se ocupa de bar.

Tatăl ei se aplecase spre ea și îi șoptise ceva la ureche, arătând spre tânărul cuplu. Fetița mersese la nou-veniți cu un șervet din bumbac alb așezat pe brațul ridicat și le sugerase pe un ton cât se poate de profesionist un excelent vin roșu de Andaluzia.

Rostise întreg discursul cu multă grijă. Apoi s-a uitat în spate, spre tatăl ei, care a încuviințat și le-a zâmbit celor doi tineri.

Între timp, Margaux preluase restaurantul și soțul ei, Romain, era bucătarul-șef. Dar Tim rămăsese proprietar și încă i se mai spunea Șeful cel Mare.

În seara aceasta, carafa obișnuită îi aștepta deja pe masă. Ei au sosit primii și s-au așezat, ca de obicei, la masa lungă de lângă barul din lemn.

Armand și Reine-Marie au stat de vorbă cu Șeful cel Mare, în timp ce pe fundal răsuna domol niște jazz. După doar câteva minute au sosit Daniel și Roslyn, împreună cu Annie și cu Jean-Guy.

Margaux a pipăit ușor burta lui Annie, scoțând câteva exclamații încântate, iar cele două femei au început să vorbească despre naștere, în timp ce ceilalți s-au salutat bucuroși.

După ce s-a mai domolit agitația, s-au așezat cu toții la masă. Daniel a turnat vin, iar Margaux a adus niște suc proaspăt stors pentru Annie și o Coca-Cola pentru Jean-Guy. Au apărut și câteva baghete calde, pe tocătoare din lemn, la mijlocul mesei, precum și o *terrine de campagne,* unt proaspăt și câteva boluri micuțe cu măsline.

— Credeam că vine și Stephen, a spus Annie, privind scaunul gol.

— Chiar vine, i-a răspuns tatăl ei. Ne-am văzut în după-amiaza asta.

— Stai să ghicesc! a spus Daniel. La Musée Rodin? a adăugat el și apoi s-a întors spre Roslyn. Ai auzit vreodată povestea despre cum a hotărât tata s-o ceară în căsătorie pe mama?

— Niciodată! a răspuns Roslyn, cu un interes exagerat. La fel ca toți ceilalți, auzise povestea aceea de o mie de ori. Cum s-a întâmplat?

Armand a mijit ochii spre nora lui, prefăcându-se supărat, iar tânăra a izbucnit în râs.

— Fetele sunt încântate la culme de pijamalele primite cadou, i-a spus Roslyn lui Reine-Marie. Tare mă tem c-or să vrea să meargă peste tot îmbrăcate cu ele.

— Eu zic să le lăsăm să le poarte, a spus Daniel. Și, apropo, mamă, mulțumim că nu l-ai lăsat pe tata să aleagă cadoul.

— Împachetase deja minitrafaletele înainte să apuc să-l opresc.

Armand a dat din cap, trist:

— Presupun că acum vor trebui să aștepte până la Crăciun.

În timp ce râdeau ceilalți, Armand îl urmărea cu atenție pe Daniel.

Tânărul se simțea bine.

Fiul lui părea să fi căzut la pace cu Jean-Guy. După ce multă vreme fusese gelos pe relația apropiată pe care o avea tatăl lui cu adjunctul său, acum Daniel putea pune bazele propriei relații cu Jean-Guy.

Cu toate acestea, Armand a observat că Daniel avusese grijă să-l așeze pe Jean-Guy cât mai departe de el cu putință. Dar poate că era doar o coincidență.

Spera ca într-o zi-două să găsească un pic de timp, să facă o plimbare și să ia masa cu Daniel. Doar ei doi. Ca să se asigure că totul era în regulă, căci conversația cu Stephen îl pusese pe gânduri.

Armand a revenit cu privirea asupra scaunului gol. Era 8:20 și Stephen, care de obicei ținea cu obstinație la punctualitate, nu sosise încă.

— *Excusez-moi,* a spus el, pregătindu-se să se ridice în picioare, însă chiar în clipa aceea s-a deschis ușa bistroului și a intrat bătrânul.

— Stephen! a exclamat Annie, chinuindu-se să se ridice, ajutată apoi de Jean-Guy.

Armand și Reine-Marie au rămas pe loc, lăsându-i pe tineri să-l întâmpine, ca în cele din urmă să fie cu toții împinși înapoi spre locurile lor de către Margaux, în încercarea de a debloca spațiul îngust dintre mese.

Cu un gest discret, Daniel a mai cerut niște vin, în timp ce Stephen și-a așezat telefonul pe masă, în fața lui, și a făcut un semn din cap spre barman. Comanda obișnuită.

Martiniul lui a sosit împreună cu un litru de vin roșu.

— Un toast! a spus Armand, când toată lumea și-a primit băuturile. Pentru familie. Fie ea tânără – a înclinat din cap spre burta lui Annie – sau foarte, foarte…

— Foarte, i s-au alăturat toți ceilalți în cor și s-au întors spre Stephen, adăugând: bătrână!

Stephen a ridicat și el paharul și a rostit:

— Ia mai duceți-vă naibii!

— Lui tata nu-i place să piardă vremea cu prea multe vorbe, a spus Daniel când au încetat râsetele.

— Mda, nu-l cunoști prea bine, a intervenit Jean-Guy. Stai numai să vezi când începe să recite din *Epava din Hesperus*[31].

— Ei, numai fiindcă ai adus vorba, poftim! a spus Armand, apoi și-a dres vocea și a luat o mină serioasă. „Era goeleta Hesperus”…

Au izbucnit cu toții în râs. Cu o excepție. Cu coada ochiului, Armand a surprins grimasa de pe chipul lui Daniel. Era clar că nu-i convenea să i se spună, nici măcar în glumă, că Beauvoir îl cunoștea mai bine pe tatăl lui.

Și Stephen observase expresia lui Daniel, a făcut un semn insesizabil din cap spre Armand, înainte de a-și privi telefonul.

Apoi, întorcându-se către Annie și Jean-Guy, a întrebat:

— Cum vă mai este?

Au vorbit câteva minute.

— Dacă aveți nevoie de ceva… le-a spus Stephen și s-a oprit.

— Poate o înghețată la Lutetia? i-a răspuns Annie.

— Se rezolvă! i-a spus Stephen. De luni încolo. Putem sărbători.

— Dar ce se întâmplă luni?

— Nimic, am doar niște întâlniri de afaceri. Apropo de asta, cum e la noua slujbă?

La oarecare distanță, Armand stătea de vorbă cu Daniel:

— Minunată vestea că ai fost avansat! Și la un departament cu totul nou!

— Da, i-a răspuns Daniel. Capital de risc. Am făcut deja o investiție.

— Care?

— Nu pot să spun.

Nu poți, s-a gândit Armand, *sau nu vrei*?

— Așadar te ocupi cu analizarea riscurilor? l-a întrebat.

— Exact.

Tatăl lui l-a ascultat cu atenție, i-a pus întrebări. A smuls informațiile de la Daniel, cu multă răbdare, până când tânărul s-a destins și a început să vorbească deschis, chiar entuziast.

Reine-Marie îi privea. Câteva clipe mai târziu, Daniel s-a aplecat ușor spre tatăl lui, apropiindu-se și mai mult de el.

Semănau atât de mult, în atâtea feluri. Până și fizic.

Daniel avea 1,88 metri, era mai înalt decât tatăl lui. Și mai solid. Nu era gras, dar avea ceva carne pe oase.

Și Armand avea. Dar un pic mai puțină.

Daniel își lăsase barbă, ușor roșcată, cu câteva șuvițe grizonante, care o luaseră prin surprindere pe Reine-Marie. Timpul trecea necruțător.

Avea părul șaten, des și îl purta tuns scurt.

Tatăl lui avea acum părul aproape alb și ușor ondulat. Și parcă începea și să se rărească. Pe chipul proaspăt ras al lui Armand erau mai multe riduri, bineînțeles. Și cicatricea adâncă de la tâmplă.

Asemenea tatălui său, Daniel era blând, aproape curtenitor.

Spre deosebire de tatăl lui, tânărul Daniel nu fusese din cale-afară de studios, dar putea fi extrem de disciplinat, când voia. Muncea din greu și adeseori avea rezultate mai bune decât prietenii lui, poate mai talentați din naștere.

Fusese un băiețel fericit.

Până când…

Ceva se schimbase când avea opt ani. Între el și tatăl lui parcă se ridicase un zid. La început fusese ca un discret pas înapoi. Cu toate că fusese dintotdeauna un băiețel politicos, acum parcă

intervenise un soi de formalitate. O ezitare. O precauție care se transformase în răceală.

Care ajunsese o adevărată prăpastie.

Reine-Marie văzuse că Armand încerca să umple golul acela, dar, cu fiecare îmbrățișare pe care i-o dădea băiatului, distanța dintre ei parcă se mărea.

Armand se oferise voluntar să antreneze echipa de hochei a fiului său, până ce Daniel îl rugase să se retragă.

Apoi îl dusese cu mașina la antrenamente, dis-de-dimineață, și stătuse în tribune, încercând să-și încălzească mâinile pe un pahar de cafea proastă de la automat. Doar ca să fie acolo.

Până când Daniel îi ceruse să nu mai vină.

Când îl învelea seara, la culcare, îi spunea întotdeauna, dar întotdeauna, că-l iubește.

Din partea băiatului nu primise decât tăcere. Cu toate astea, nu renunțase, nici în ziua de azi, să-i spună că-l iubește. Și îi demonstra, cât de bine putea, nu numai că-l iubea, ci și că a-i fi tată îi aducea o mare bucurie.

Pentru că el își pierduse amândoi părinții, Armand își dorea să aibă copiii lui o mamă și un tată în care să se încreadă, lângă care să se simtă în siguranță și care să le fie mereu alături.

Dar nu fusese niciodată suficient pentru Daniel. Ceva se frânsese. Undeva în el se căscase un gol care nu putea fi umplut.

Însă Armand rămăsese neclintit în adorația fată de băiat. Reine-Marie era convinsă că nu exista un tată care să-și fi iubit mai mult copiii.

Apoi a venit adolescența, au început adevăratele probleme. Cu drogurile. Cu arestările.

Imediat ce a putut, Daniel s-a mutat de acasă. A pus între el și părinții lui un ocean imens, albastru.

Apoi a apărut Jean-Guy. Agentul Beauvoir. Descoperit într-un subsol de la Sûreté, unde fusese exilat. Furios, arogant. La doar o insultă distanță

de a fi concediat din detașament și dat afară din poliție.

Inspectorul-șef Gamache văzuse ceva deosebit în tânărul acela și, spre uluirea tuturor, inclusiv a agentului Beauvoir, îl adusese în Divizia Omoruri. Cel mai râvnit, cel mai prestigios departament din Sûreté du Québec.

Armand devenise mentorul lui Jean-Guy. Și chiar mai mult.

Jean-Guy evoluase, ajunsese adjunctul lui Armand. Și chiar mai mult.

Iar Daniel nu iertase pe niciunul dintre ei.

Reine-Marie și Armand vorbiseră despre asta. Despre ideea ca inspectorul-șef să se îndepărteze un pic de Jean-Guy. De dragul lui Daniel.

Dar Armand nu voia s-o facă. Și, în plus, nu ar fi ajutat la nimic.

— L-ai întrebat pe Daniel ce-l supără?

Aceea fusese singura dată când îl văzuse pe Armand enervat pe ea.

— Crezi că n-am încercat? L-am întrebat. L-am implorat pe Daniel să-mi spună cu ce am greșit. Nu face decât să se uite la mine ca și cum ar trebui să știu deja. Nu pot să mă dau peste cap întruna, în speranța că, în cele din urmă, o s-o nimeresc și o să fie mulțumit. Beauvoir este un detectiv extraordinar și un om cumsecade. Nu e drept să fie pedepsit din cauza relației pe care o am eu cu fiul meu.

— Știu.

Mai știa și că Jean-Guy Beauvoir nu era un surogat pentru fiul lor. Relația lui cu Armand era cu totul altfel. Mult mai matură. Părea o relație veche, ca și cum cei doi bărbați s-ar fi cunoscut de-o viață întreagă.

Se potriveau în mod firesc.

— Daniel te iubește, Armand, îi spusese Reine-Marie, strângându-l încetișor de mână. Sunt sigură! Dă-i un pic de timp.

Armand lăsase capul în jos, apoi ridicase privirea.

— Iartă-mă că am fost arțăgos. Pur și simplu…

— *Oui.*

Anii au trecut, s-au născut nepoții lui Armand, iar el și Daniel s-au mai apropiat. Armand se întreba dacă nu cumva faptul că devenise el însuși tată îl îmbunase pe Daniel. Îl ajutase să ierte greșeala tatălui său – oricare ar fi fost ea.

Încă se simțea o distanță, o răceală. Era ca și cum între ei s-ar fi aflat un fir de sârmă ghimpată, în așa fel încât nu se putea apropia cu totul de fiul lui fără să simtă înțepăturile.

Dar Armand se străduia în continuare, iar distanța se micșorase. Până când, în cele din urmă, devenise imperceptibilă. Nu era mai mare decât o fisură într-o ceașcă de ceai.

În bistro, Reine-Marie îi privea cu atenție pe amândoi. Erau aplecați unul spre celălalt, tot mai aproape. Mama îndrăznea să spere.

Un pic mai departe de ei, Jean-Guy și Annie încă stăteau de vorbă cu Stephen.

— Ce știi, dragă domnule, despre Luxemburg?

— Despre Luxemburg? a întrebat Stephen, lăsându-se în față și uitându-se la ecranul telefonului.

— Aștepți să te sune cineva? l-a întrebat Annie.

— Nu.

Chiar atunci le-a sosit mâncarea.

Merluciu breton pentru Stephen. Peștele alb, cu carnea moale, era înconjurat în farfurie de cartofi noi, sfeclă la grătar și un sos delicat.

— Mănânci foarte dietetic azi! a observat Annie, căreia tocmai îi fusese pusă în față o friptură uriașă, cu cartofi prăjiți și sos béarnaise.

— Vreau să păstrez loc și pentru budinca de orez, i-a explicat Stephen.

— E un proiect în Luxemburg, a început Jean-Guy în timp ce sosea și friptura lui cu cartofi

prăjiți. Un funicular. Dar nu reușesc să pricep rapoartele tehnice.

Stephen a încuviințat.

— Nici eu. Dar nici nu mai încerc. Când investesc în vreo companie sau în vreun proiect tehnic, citesc doar e-mailurile dintre managerii de proiect și birourile centrale. Sunt mult mai edificatoare.

A lăsat cuțitul și furculița și l-a fixat pe tânăr cu privirea.

— Ți-a atras atenția ceva din proiectul ăsta din Luxemburg?

Gândindu-se bine la răspuns, Jean-Guy s-a încruntat.

— *Non.*

— Ești sigur?

— Da.

Ochii albaștri, ca de oțel, îl fixau în continuare pe Jean-Guy, iar mintea lui s-a golit. Era ca și cum se uita direct în țeava unui pistol.

— Atunci de ce vorbim despre asta? l-a întrebat Stephen. Probabil ai deprins arta întunecată a conversațiilor banale de la fostul tău șef.

Annie a râs, până și Jean-Guy a pufnit amuzat, și toți trei și-au coborât apoi privirile asupra farfuriilor.

Armand părea că nu auzise nimic, era concentrat asupra lui Daniel.

Dar Daniel auzise. Nu cuvintele, ci râsetele. A aruncat o privire în direcția lor. Și-a dat seama că la el se uitau, de el râdeau.

— Așadar, a rostit Daniel, întrerupându-și conversația cu tatăl lui, pentru a i se adresa lui Stephen, aflat la celălalt capăt al mesei. Știm că mama și tata au venit ca să-i vadă pe Annie și pe Jean-Guy. Dar pe tine ce te aduce la Paris?

Armand a simțit lovitura din privirea lui rece. Nu lăsase o rană adâncă, dar era o rană.

— Am venit la Paris pentru niște întâlniri, a răspuns Stephen. Ieri am ajuns și sper că am

calculat bine, vreau să fiu aici când sosește bebelușul.

Și-a pus mâna pe cea a lui Annie, apoi i-a aruncat lui Daniel o privire pătrunzătoare.

— Părinții tăi și cu mine am venit și ca să vă vedem pe tine, pe Roslyn și pe cele mici.

Daniel s-a înroșit, dar nu i-a cerut iertare.

— Așadar, a continuat Stephen, plimbându-și privirea peste cei adunați în jurul mesei, spuneți-mi, v-am povestit vreodată cum avea de gând tatăl vostru…

— …s-o ceară în căsătorie pe mama? l-a întrerupt Annie. Niciodată. Cum s-a întâmplat?!

Armand doar a clătinat din cap și s-a strâmbat.

— Un toast! a rostit Stephen ridicând paharul. Pentru Porțile Iadului!

Au ciocnit, iar Armand a surprins privirea lui Stephen. A constatat cu bucurie că în ea se citea amuzament, chiar fericire pură. Dar și un avertisment.

Vechea capcană, cea din sârmă ghimpată, era tot acolo.

— Serios acum, a intervenit Reine-Marie când s-au mai potolit râsetele. O întrebare și mai bună este unde m-a dus tatăl vostru în luna de miere.

— Am presupus că aici, în Paris, a răspuns Annie.

— Cred că ar trebui să comandăm și desertul, a intervenit Armand, făcându-i semn lui Margaux.

— *Non,* nu în Paris, a răspuns Reine-Marie.

— La Manoir Bellechasse? a întrebat Daniel.

— Vrea cineva budincă de orez? a întrebat Armand, punându-și ochelarii de citit și ascunzându-se în spatele meniului.

— *Non.* Le spun eu sau vrei să le povestești tu?

— De ce nu ne-o fi dat niciodată prin cap să aflăm și asta? și-a întrebat Annie fratele.

— Eram prea ocupați să râdem de cererea în căsătorie. Ne-a fost distrasă atenția. Dar acum trebuie să ne spuneți!

Însă și acum le-a fost distrasă atenția, de data aceasta fiindcă a venit desertul.

Daniel și Roslyn au împărțit o porție uriașă de budincă de orez, cu sos de caramel sărat.

Annie își comandase propria budincă, pe care și-a apărat-o cu vitejie de Jean-Guy, care a sfârșit prin a mânca din desertul lui Stephen.

Reine-Marie și Armand, prea afectați de diferența de fus orar pentru a mânca și desertul, doar s-au uitat la ei.

Când a venit nota de plată, Armand s-a întins s-o ia, însă Stephen a reușit s-o înșface primul.

Nu se întâmpla des ca Stephen să achite notele de plată, iar Armand l-a privit întrebător. Însă bătrânul doar a zâmbit și s-a ridicat de la masă, lăsând, a văzut finul lui, un bacșiș uriaș.

După căldura și atmosfera închisă din micul bistro, aerul proaspăt de afară și răcoarea nopții i-au mai înviorat pe Armand și pe Reine-Marie. Însă amândoi jinduiau după odihnă.

În virtutea obișnuinței, fără să vorbească despre asta, toată familia a luat-o spre sud, trecând pe străzile cunoscute, pe lângă magazinele familiare, pe drumul spre Palais-Royal.

Întotdeauna făceau plimbarea aceasta după ce luau cina la Juveniles. Le dădea senzația că mai compensau un pic din masa copioasă pe care tocmai o luaseră. Însă nici dacă ar fi mers până la Versailles n-ar fi putut compensa budinca de orez.

Annie și Jean-Guy, Daniel și Roslyn mergeau în față, oprindu-se din când în când ca să se uite la câte o vitrină.

Armand și Reine-Marie, aflați chiar în spatele lui Stephen, tocmai se pregăteau să traverseze Rue de Richelieu când Reine-Marie a întrebat:

— Cât e ora?

Armand s-a uitat la ceas.

— Aproape 11.

S-au întors spre Eiffel și atunci, chiar sub privirea lor, turnul s-a luminat, sclipind în

depărtare.

— Ia uitați-vă… a rostit Armand, oftând și lăsând capul pe spate.

Stephen s-a oprit pe trecerea de pietoni, ridicând privirea de la ecranul telefonului.

O dubă de livrări, aflată la câțiva zeci de metri distanță, se oprise ca să-l lase să traverseze.

Apoi s-a pus în mișcare. Încet. A prins viteză. Se îndrepta rapid spre el. Armand și-a desprins privirea de la turnul luminat chiar în momentul acela. Și-a dat seama ce se întâmpla. Ce urma să se întâmple.

A ridicat mâna, a scos un strigăt de avertizare. Dar era prea târziu. S-a auzit un bufnet.

Și mașina s-a îndepărtat în viteză.

Jean-Guy a luat-o la fugă după ea, în timp ce Armand a alergat la Stephen.

— Chemați o ambulanță!

Reine-Marie a pășit în mijlocul străzii, dând din mâini, protejându-i pe Armand și pe Stephen de celelalte mașini.

Armand a căzut în genunchi și, întorcându-se spre Daniel, a strigat:

— Ajut-o pe maică-ta!

L-a văzut pe Daniel pășind în spate, ezitant.

— Mamă! a țipat Annie.

Armand s-a întors și a văzut cum o mașină s-a oprit derapând, la niciun metru de Reine-Marie. Atât de aproape, încât femeia s-a proptit cu mâinile de capota caldă.

— Reine-Marie? a strigat Armand.

— N-am pățit nimic.

— Sun eu după ambulanță! a exclamat Annie.

Armand s-a întors din nou către Stephen. Ezita, mâinile parcă îi pluteau deasupra trupului nemișcat al nașului său. Nu îndrăznea să-l întoarcă, de teamă să nu-i facă și mai mult rău. Dacă se putea ceva mai rău de-atât.

— Nu, nu, nu, a murmurat el. Te rog, Dumnezeule, nu!

Vedea sângele de pe caldarâm, vedea ochelarii, cheile și pantofii lui Stephen, toate împrăștiate în jur.

Picioarele bătrânului erau îndoite într-o poziție nefirească. Avea un braț tras peste cap.

Armand i-a căutat pulsul. Da, mai avea puls. Slab, oscilant.

— Tati? a rostit Annie, apropiindu-se de tatăl ei și de trupul întins pe asfalt, în vreme ce Turnul Eiffel sclipea feeric în spatele ei.

— Dă-te înapoi! i-a ordonat tatăl ei. Treci pe trotuar!

L-a ascultat.

— Armand?

Reine-Marie a îngenuncheat lângă ei, iar în jurul lor se opreau mașini, coborau șoferii și-i priveau șocați. Câțiva au claxonat. Nu-și dăduseră seama ce se întâmplase.

— O ambulanță! a repetat Armand, fără să-și ia ochii de la bătrân.

— E pe drum, i-au răspuns Annie și Roslyn în același timp.

Reine-Marie s-a întins, a luat ochelarii sparți ai lui Stephen și cheile și le-a pus în poșetă. Pantofii i-a lăsat.

Armand l-a luat pe Stephen de mână și s-a aplecat spre el, mai aproape, pe cât de apropiați puteau fi doi oameni, și i-a șoptit:

— Te iubesc. Rezistă! Ne vin ajutoare. Te iubesc.

— Cu ce pot să ajut? a întrebat Daniel, apropiindu-se de ei.

— Cu nimic, i-a răspuns tatăl lui, necatadicsind să-l privească.

Capitolul 4

Ambulanța a sosit în câteva minute și paramedicii au evaluat rapid situația.

Armand s-a dat la o parte, dar a rămas aproape. I-a urmărit când i-au căutat semnele vitale. Când l-au întors cu grijă. Când i-au pus o mască de oxigen pe fața plină de sânge.

Reine-Marie și-a strecurat mâna în palma lui Armand și a simțit că era lipicioasă.

Bătrânul nu dădea niciun semn de viață. Era cu totul nemișcat.

— Trăiește? a șoptit ea.

Armand a încuviințat, dar încă nu putea rosti niciun cuvânt.

Doar se holba la Stephen în timp ce doctorii, care vorbeau cu medicul de gardă de la Urgențe, foloseau cuvinte pe care și Armand, și Jean-Guy le auziseră mult prea des. Despre răni mult prea grave.

„Stare de șoc”. „Hemoragie”. „Probabilă fractură craniană”.

Dacă s-ar fi aflat pe un câmp de luptă, Stephen Horowitz nu ar fi trecut de triaj. Ar fi fost lăsat acolo, pe jos, să moară.

Și nici n-ar fi durat mult.

A sosit poliția. Fără să plece de lângă Stephen, Armand s-a prezentat rapid și a adăugat:

— N-a fost un accident.

— Cum adică, domnule?

— Vehiculul, o dubă de livrare de la o *boulangerie,* l-a lovit intenționat. Am văzut cu ochii mei.

Polițistul care lua notițe s-a oprit pentru o clipă.

— Asta-i o acuzație foarte gravă.

— Și eu am văzut, a intervenit Reine-Marie.

— Și dumneavoastră?

Agentul de poliție s-a întors către Annie, Daniel, Roslyn și Jean-Guy, care gâfâia după ce sprintase

în urma camionetei, iar apoi alergase înapoi.

— Nu s-a oprit, a spus Annie. Ai reușit să vezi tu plăcuța de înmatriculare?

— Am făcut o poză, i-a răspuns Jean-Guy, arătându-i polițistului fotografia, în timp ce ambulanțierii îl așezau cu grijă pe Stephen pe o targă.

— Deci a fost un accident, iar vinovatul a fugit de la fața locului, a spus polițistul, aplecându-se spre telefonul lui Jean-Guy. Dar nu o tentativă de omor. Poza asta nu poate fi folosită, domnule. Nu se distinge nimic.

Jean-Guy a privit-o și el și a trebuit să fie de acord. Era teribil de neclară.

— Sunt polițist în Québec, a spus Armand. N-am nicio îndoială că e vorba despre o tentativă de omor.

— În Québec, a repetat polițistul și a ridicat din sprâncene.

Era destul de clar la ce se gândea.

— Da, suntem detectivi la Omoruri, în Sûreté du Québec, a intervenit Jean-Guy. Aveți o problemă cu lucrul ăsta?

— Absolut niciuna, domnule.

Polițistul și-a mai notat ceva și apoi a ridicat privirea spre Beauvoir.

— Ați văzut mașina în momentul în care l-a lovit? Jean-Guy s-a uitat urât, dar a clătinat din cap.

— *Bon.* A văzut-o vreunul dintre dumneavoastră?

Annie a ezitat, apoi a clătinat din cap. La fel și ceilalți doi tineri.

— V-am spus, eu am văzut-o, a rostit Reine-Marie. Și soțul meu a văzut-o. Aveți doi martori.

— Numele dumneavoastră?

Reine-Marie i i-a spus.

— Este vineri noapte, e întuneric, a spus polițistul. Domnul e îmbrăcat într-un pardesiu

negru. Poate că șoferul băuse. Nu credeți că-i posibil…

— A fost intenționat.

Armand și-a scos cartea de vizită, și-a scris pe spate numărul de mobil din Paris și i-a dat-o polițistului.

— Eu merg cu el.

A pornit în urma tărgii lui Stephen spre ambulanță și, după o scurtă discuție, medicii au cedat, dându-și seama că nu aveau să scape de bărbat.

— Vă anunț eu la ce spital ajungem! a strigat Armand spre Reine-Marie în timp ce portierele ambulanței erau închise.

— O să fie bine? a întrebat Annie.

Se referea la Stephen sau la tatăl ei?

În timp ce ambulanța se îndepărta în viteză, Reine-Marie și-a luat fiica de mână, iar Daniel și-a pus brațul pe după umerii mamei lui.

*

Toate sălile de așteptare de la Urgențe arătau la fel, miroseau la fel, te făceau să te simți la fel.

Pe Stephen îl duseseră la spitalul Hôtel-Dieu, pe Île de la Cité. Aproape în umbra catedralei Notre-Dame.

Armand privea lung ușile batante dincolo de care îl duseseră doctorii pe Stephen, în grabă. Și care acum stăteau între el și nașul lui.

Ar fi putut fi oriunde. În orice spital din orice oraș. Timpul, locul nu existau. Nu contau.

Ceilalți oameni din sală, care așteptau și ei vești despre persoanele dragi, erau trași la față, marcați de griji și de epuizare. Și de plictiseală.

Armand se spălase, nu mai avea sânge pe mâini și pe față. Dar de pe haine nu reușise să-l scoată. Trebuiau aruncate, știa asta. Nici nu voia să le mai aibă vreodată în fața ochilor.

Era ridicol să dea vina pe cămașă și pe cravată, pe sacou și pe pantaloni, pentru ce se întâmplase. Dar până și șosetele aveau să fie aruncate.

O sunase întâi pe Reine-Marie, ca să-i spună unde erau. Sosea și ea curând. Armand propusese ca ceilalți să meargă acasă și să aștepte acolo vești.

Apoi își sunase prietenul.

— Vin imediat, Armand!

Reine-Marie a sosit în câteva minute, cu Annie și cu Daniel. Jean-Guy și Roslyn se întorseseră acasă, la copii.

— Ceva noutăți? a întrebat Reine-Marie, luându-l pe Armand de mână.

— Nimic.

— Înseamnă că e încă în viață, a intervenit Daniel, lăsându-și mâna pe brațul tatălui său.

— *Oui.*

Armand abia dacă a schițat un zâmbet în semn de mulțumire, iar Daniel a lăsat mâna să-i cadă.

— Armand! a răsunat o voce de la intrare.

Un bărbat suplu, la vreo șaizeci de ani, îmbrăcat cu niște haine pe care era clar că le aruncase pe el la repezeală, pășea grăbit spre ei. Cu mâna întinsă.

Armand i-a strâns-o.

— *Merci, mon ami!* Îți mulțumesc c-ai venit. Reine-Marie, îl mai știi pe Claude Dussault?

— Bineînțeles.

Dussault a sărutat-o pe obraji și a privit-o lung, apoi s-a întors spre ceilalți.

— Aceștia sunt copiii noștri, Daniel și Annie, i-a prezentat Armand. Claude este prefectul Poliției din Paris.

— Îmi pare teribil de rău, a spus *monsieur* Dussault. Le-a strâns mâinile, apoi s-a întors către Armand, observând petele de sânge și cât de epuizat era. Cum se simte?

— Nu știm nimic, i-a răspuns Armand.

— O să mă interesez și eu.

S-a dus la recepție și câteva momente mai târziu s-a întors.

— Ne lasă să intrăm. Dar poate merge doar unul dintre voi.

— Noi stăm aici, a spus Reine-Marie.

— Mai bine vă duceți acasă, a îndemnat-o Armand.

— Stăm aici, i-a răspuns ea, punând capăt oricărei discuții.

Trecând prin ușile batante, Armand s-a simțit amețit preț de o clipă. Copleșit de valul de amintiri. Cearșafuri pline de sânge, trase peste fețele unor polițiști. Tineri pe care îi recrutase. Îi pregătise. Îi condusese în misiuni.

La ale căror zile de naștere și nunti dansase. Era nașul câtorva dintre copiii lor.

Și care zăceau, morți, pe tărgi. Uciși într-o misiune în care el îi trimisese.

Trebuise să bată apoi la ușile familiilor lor. Să le privească rudele în ochi, să distrugă vieți.

A tras cu greu aer în piept și a mers, în continuare, printre amintirile acelea, spre noul coșmar. Cu prietenul și colegul lui alături.

— Este într-una din sălile de operație, i-a spus Claude după ce a vorbit cu o asistentă. Cred că trebuie să ne pregătim să așteptăm o bună bucată de vreme.

S-au așezat unul lângă altul pe scaunele cu șezutul tare de pe hol.

— Înfiorător loc, a șoptit Dussault, luptându-se cu propriile amintiri despre colegii săi. Dar sunt buni la ceea ce fac. Dacă poate fi salvat…

Armand a încuviințat.

— Pe drum încoace m-am uitat pe raportul preliminar al *flic*-ului care a răspuns apelului la 112.

Prefectul folosise termenul de argou parizian pentru „polițist”. *Les flics*. Îl învățase pe străzi, înainte să intre el însuși în poliție. Cu toate că nu era neapărat un compliment, cei mai mulți polițiști foloseau termenul. Provenit din argoul idiș, *flic* era acum rostit aproape cu drag. Sau era, cel puțin, un semn de camaraderie.

Armand a rămas tăcut, cu privirea ațintită asupra ușii care dădea spre sala de operații.

— Scria că tu ai spus c-a fost lovit intenționat. Chiar crezi asta?

Acum Armand s-a întors spre el. În ochii injectați i se citea epuizarea. Și suferința.

— Chiar a fost intenționat. Vehiculul staționa. Apoi a pornit și a luat viteză. Cu intenția clară de a-l lovi pe Stephen.

Dussault a dat din cap, și-a coborât ochii spre mâini preț de o clipă, apoi a ridicat privirea.

— Ceilalți martori au confirmat că duba a fugit de la locul faptei. Unul dintre ei, ginerele tău, am impresia, a reușit să-i facă o poză foarte proastă.

— Și Reine-Marie a văzut-o luând viteză ca să-l poată lovi pe Stephen.

— Da? După plecarea ta, ea a descris ce s-a întâmplat. A spus că vă uitați amândoi spre Turnul Eiffel, care tocmai se luminase.

— E adevărat. Începusem să-i spun ceva lui Stephen…

Armand s-a oprit brusc și a pălit. A simțit că i se face rău.

— Ce este?

— Nu mi-am dat seama că Stephen era în mijlocul străzii. Când i-am vorbit, s-a oprit și s-a întors spre mine. N-a văzut duba. N-avea cum. Se uita la mine.

— Nu e vina ta, Armand! i-a spus Claude, înțelegând imediat ce voia să spună, ce simțea.

Ușile batante s-au deschis și a ieșit un asistent.

— *Monsieur le Préfet*? a întrebat privind spre ei doi.

S-au ridicat în picioare.

— *Oui,* a răspuns Dussault.

— Domnul Horowitz este în viață…

Lui Armand i s-a luminat chipul de ușurare, dar asistentul a continuat grăbit:

— …însă în stare critică. În momentul de față chiar nu știm dacă va supraviețui operației. Și, chiar dacă supraviețuiește, există traume grave la nivelul capului.

Armand și-a mușcat interiorul buzelor. Atât de tare, încât a simțit gust de sânge.

Dussault l-a prezentat drept aparținător.

— Poate că ar fi bine să mergeți acasă, i-a spus asistentul lui Gamache. Dacă ne lăsați numărul de telefon, vă sunăm imediat ce avem vești.

— Dacă nu vă deranjează, voi rămâne.

— Vom rămâne, a spus Dussault, iar apoi a privit cum asistentul se întorcea prin ușile batante, înainte de a se întoarce spre Gamache. Horowitz? Bărbatul rănit este Stephen Horowitz? Miliardarul?

— Da, nu scria și asta în raport?

— Probabil că da, dar cred că eu m-am concentrat mai mult pe declarația ta.

— E nașul meu. *Excusez-moi,* mă duc să le spun lui Reine-Marie și celorlalți să meargă acasă.

Claude Dussault a privit în urma lui Armand, care înainta de-a lungul holului, ocolind doctorii și asistenții care se ocupau de alte urgențe.

Odată ce Armand a dispărut, a mers la asistenta-șefă și a cerut punga cu lucrurile lui Stephen. Nu hainele îl interesau, ci ceea ce avea în buzunare.

Prefectul a analizat conținutul portofelului, verificând cu atenție fiecare bucată de hârtie, apoi a luat iPhone-ul sfărâmat și l-a cercetat cu atenție.

A pus totul la loc, a resigilat punga și i-a înapoiat-o asistentei.

•

Reine-Marie, Daniel și Annie s-au grăbit să-i iasă în întâmpinare lui Armand. Ceilalți oameni din sală au ridicat privirile, atenți, speriați, apoi au lăsat din nou ochii în jos, când și-au dat seama că nu era un doctor venit să le aducă vești.

— E încă în operație, le-a spus Armand, îmbrățișând-o pe Reine-Marie.

— Asta e un semn bun, nu? a întrebat Annie.

— *Oui.*

Răspunsul tatălui ei răsunase atât de slab, încât tânăra a înțeles imediat.

— Tată, a rostit Daniel. Îmi pare rău…

— *Merci.* E pe mâini bune.

— Da, dar voiam să spun că-mi pare rău că n-am reacționat când ai cerut ajutor. Cred că eram în stare de șoc.

Acum Armand s-a întors spre fiul lui și s-a concentrat întru totul asupra lui.

Experimentatul detectiv înțelegea perfect că fiecare om are punctele lui forte, așa cum are și slăbiciuni. Important era să știe care sunt acelea. Și să nu ceară de la cineva ceva ce nu îi putea oferi.

Era conștient că n-ar fi trebuit să apeleze la Daniel. Nu în clipa aceea. Nu într-un moment de criză.

Chiar niciodată, poate.

— Ești aici acum, i-a răspuns, privind chipul îngrijorat al tânărului. Asta contează.

— Crezi că șoferul a vrut să-l lovească pe Stephen? a întrebat Annie.

— Da, așa cred.

— Nu, vreau să spun… Crezi că știa că bătrânul acela era chiar Stephen? a continuat ea.

Mintea ei de avocată lucra febril.

— Sau crezi că a fost un atac la întâmplare?

Se gândise și Armand la chestiunea aceasta. Nu-și dădea seama cum l-ar fi putut alege șoferul tocmai pe Stephen drept țintă. Cu toate acestea, dacă era un atac terorist la întâmplare, un atac terorist în care vehiculul era folosit drept armă, atunci de ce nu-i lovise și pe ei? De ce îl vizase doar pe bătrân?

— Nu știu, a recunoscut Armand și a privit peste umăr, la ușile batante. Trebuie să mă întorc. Vă dau de veste. Vă iubesc!

— Te iubim, a spus Annie, iar Daniel a încuviințat.

Reine-Marie l-a strâns tare la piept și i-a șoptit:

— *Je t'aime.*

Capitolul 5

Odată ajunsă acasă, Reine-Marie s-a cufundat în cada plină cu apă și spumă de baie cu aromă de trandafiri, apoi a închis ochii. Parcă încerca să se spele de murdăria nenorocirii petrecute în noaptea aceea. A tras încetișor aer în piept, destinzându-se; simțea cum trupul i se relaxează, cu toate că mintea era în continuare alertă. Invoca imaginile văzute.

Stephen, pe caldarâm. Chipul lui Armand. Duba care trecea dincolo de ei, în viteză. Și mașina care venea drept spre ea.

Rămăsese nemișcată. Nu fugise din calea ei. Dacă ar fi sărit într-o parte, mașina l-ar fi lovit pe Armand. Iar ea n-ar fi permis niciodată să se întâmple așa ceva.

Apoi a apărut o altă imagine. Expresia de pe figura polițistului. Nu încăpea nicio îndoială că nu crezuse ceea ce ea și Armand erau convinși că era adevărat.

Nu fusese un accident.

•

— Ești bine? a întrebat Jean-Guy. Cred că ești moartă de oboseală!

Îl adusese pe Honoré acasă purtându-l în brațe, în timp ce micuțul dormea dus. Veniseră pe jos de la câteva străzi distanță, de la apartamentul lui Daniel și al lui Roslyn. După ce-l culcase pe cel mic, o așteptase pe Annie, trimițându-i din când în când câte un mesaj scurt, ca să știe că se gândea la ea.

Acum Annie și Jean-Guy se așezaseră în pat, iar ea încerca să-și găsească o poziție cât mai comodă. Stinseseră lumina. Monitorul de supraveghere din camera copilului confirma că fiul lor dormea adânc.

Însă cei doi părinți nu reușeau să adoarmă.

Annie mai avea doar câteva zile până să nască, iar Jean-Guy se temea că șocul suferit avea să-i facă rău.

— Sunt bine. Micuța dă din mâini și din picioare, probabil și-a dat seama că încerc să dorm.

Jean-Guy a zâmbit și și-a luat în brațe soția și fiica pe care aceasta o purta în pântec.

— Și cum îl cheamă pe prietenul ăsta pe care l-a chemat tatăl tău?

— Claude Dussault.

Jean-Guy s-a ridicat într-o rână.

— Prefectul Poliției din Paris?

— Da. Îl știi?

— Doar după reputație. O reputație excelentă!

— Tata l-a cunoscut cu mulți ani în urmă, într-un schimb de experiență, pe vremea când erau amândoi simpli agenți de poliție.

Aproape că-i venea să-l întrebe de ce îi spusese polițistului care sosise la fața locului că era detectiv la Omoruri în Québec. Când, de fapt, nu mai era.

Sau poate că era. Încă era. Avea să fie întotdeauna polițist.

Dar nu l-a întrebat. Ca avocată, știa foarte bine că nu trebuia să pună întrebări ale căror răspunsuri nu era pregătită să le afle.

În schimb, a spus:

— Polițistul ăla n-a crezut că duba l-a lovit intenționat pe Stephen.

— *Non.*

— Tu crezi?

— Da.

Lui Beauvoir nici nu-i trecuse prin gând să se îndoiască de Gamache.

— Întrebarea este: o să-l creadă și Claude Dussault?

•

Era în toiul nopții, însă pe holul acela fără ferestre și fără aer nu aveau cum să-și dea seama.

Activitatea și agitația de la capătul culoarului, unde se făcea primirea urgențelor, nu se domoliseră. Accidente. Infarcte. Accidente cerebrale. Victime ale unor atacuri violente.

Se auzeau țipete de durere și strigăte ale personalului medical: toți cereau ajutor. Armand începea deja să le recunoască vocile. Era rezidentul copleșit. Erau paramedicii într-o veșnică grabă. Asistenta fermă. Doctorul experimentat, foarte calm, și omul de serviciu, cu fluieratul lui aproape sinistru.

Zgomotul și activitatea deveniseră, dintr-un vacarm ce punea la încercare nervii lui Armand și aducea la viață amintiri profund dureroase, aproape o alinare, o mângâiere familiară.

Armand își simțea pleoapele tot mai grele, iar capul i-a căzut pe spate, lovindu-se ușor de zid.

Era 2:30 dimineața și el nu mai dormise de două zile, de când zburaseră cu Air Canada peste noapte, de la Montréal.

Claude găsise un aparat automat și luase cafele. Înfiorător de proaste, dar bine-venite. Însă nici măcar doza aceea slabă de cafeină nu-l putea ține treaz.

Armand a dat iar cu capul de perete, iar lovitura l-a trezit brusc. Și-a trecut mâinile peste față, a simțit un început de barbă, apoi s-a uitat spre Claude, care citea.

— Să știi că poți să pleci. O să trebuiască să mergi la serviciu curând.

— E sâmbătă. Mi-a dat liber șeful.

— Tu ești șeful.

— Da, e foarte convenabil! mai stau cu tine.

Ridicând tableta, a adăugat:

— În raportul polițistului de la fața locului se menționează că răsuflarea ta mirosea a alcool și că aveai ochii injectați.

— Băusem două pahare de vin la cină. Nu eram beat.

— Dar, în combinație cu diferența de fus orar, e posibil ca alcoolul să te fi afectat mai mult decât ți-ai dat seama.

— Nu m-am mai îmbătat de ceva vreme, dar, crede-mă, știu care e senzația! Eram și sunt în continuare complet treaz. Și știu foarte bine ce-am văzut.

— Crezi că duba avea scopul să-l lovească pe Stephen Horowitz?

— Nu doar să-l lovească, să-l ucidă! Și nu cred doar, o știu.

Dussault a tras adânc aer în piept și a dat din cap.

— Atunci, te cred. Dar asta ridică niște probleme.

— Zău? a spus Gamache și a văzut că Dussault zâmbea.

— I-am dat cazul adjunctei mele. Lucrează în Quai des Orfèvres.

— Adjunctei? Credeam că adjunct îți este Thierry Girard.

Dussault a clătinat din cap.

— La fel ca al tău, adjunctul meu s-a lăsat de meserie. Cred că e posibil să fie mai deștepți decât noi, Armand. Nu trage nimeni toată ziua în ei și câștigă într-un an mai mult decât câștig eu în cinci.

— Eh, dar noi avem asigurare stomatologică.

— Din păcate, chiar avem nevoie de ea. În orice caz, i-am găsit un înlocuitor excelent: Irena Fontaine. O să aranjez mâine dimineață o întâlnire.

— *Merci.*

— Detaliile situației și bănuielile noastre rămân între noi, bineînțeles. Habar n-aveam că-l cunoșteai pe Stephen Horowitz.

— Că-l cunosc, l-a corectat Armand.

Știa că era pedant, dar trebuia să-l țină pe Stephen în viață, chiar și numai printr-o obsesie gramaticală.

— El m-a crescut, de fapt, împreună cu bunica mea. Dussault știa bucata aceea din povestea de

viață a lui Armand, așa că nu trebuia s-o mai dezgroape acum. Însă mai avea câteva întrebări.

— Cum l-ai cunoscut?

— Era prieten cu tatăl meu. S-au întâlnit la sfârșitul războiului. Stephen lucra ca translator pentru Aliați.

— E neamț, nu-i așa?

Fără îndoială, întrebarea aceea conținea și o presupunere implicită.

— S-a născut în Germania, dar a fugit și a venit la Paris. A colaborat cu Rezistența.

— A fugit, spui. E evreu?

— Din câte știu eu, nu. E mai curând un umanist.

Dussault n-a mai spus nimic, iar Armand și-a întors privirea spre el.

— Ce este?

— Nu că mă îndoiesc de ce spui tu sau de ce spunea el, dar țin minte că tata se mira mereu cât de mulți oameni luptau brusc alături de Rezistență când s-a încheiat războiul.

Armand a încuviințat.

— Și bunică-mea spunea același lucru.

— Uitasem că bunica ta stătea în Paris.

— În cartierul evreiesc. Le Marais, da. Înainte însă… Stephen nu a vorbit niciodată despre război. Ea îmi mai povestea, însă rar.

— Și atunci, de unde știi că a fost în Rezistență?

— I-am auzit pe mama și pe tata vorbind despre el.

— Înseamnă că tu erai mic de tot.

— Da. N-am înțeles tot, desigur. Mai târziu mi-a povestit Stephen că tata l-a ajutat să ajungă în Montréal și i-a împrumutat banii cu care și-a început afacerea. Când l-au rugat să-mi fie naș.

— Ușor ciudat pentru un om care nu crede în Dumnezeu.

— Cred că e posibil să creadă, însă e mânios. Refuză să stea de vorbă cu El.

— Să sperăm că nu va ajunge să-L cunoască prea curând. Nu-l invidiez pe *le bon Dieu.*

Armand a zâmbit și l-a imaginat pe Stephen, teafăr, nevătămat și în putere, stând la Porți.

Dar la care Porți?

— Iadul e pustiu, a murmurat el.

— *Pardon*?

— E o vorbă de-ale lui Stephen. „Iadul e pustiu, iar toți diavolii sunt aici".

— Fermecător. Dar suntem în Paris, Armand. Orașul Luminilor. Aici nu sunt diavoli.

Gamache s-a întors spre prietenul lui, uluit.

— Cred că glumești! Teroarea[4] a fost inspirată, măcar în parte, de Iluminism. Câți protestanți au fost masacrați, câți oameni au fost ghilotinați, câți evrei au fost hăituiți și uciși? Câți oameni nevinovați, omorâți de teroriști aici, în Orașul Luminilor, crezi că ar fi de acord cu tine? Sigur că sunt diavoli aici! Tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

Dussault uitase că prietenul lui studiase istoria. Și, prin urmare, natura umană.

— Ai dreptate, bineînțeles. *Monsieur* Horowitz nu are și o familie a dumnealui? a întrebat Claude, aducând din nou conversația la bărbatul care se zbătea între viață și moarte aproape, la câțiva metri în spatele ușilor. Frați, surori?

— Din câte știu eu, nu. Familia lui Stephen locuia în Dresda.

Nu mai era nimic de adăugat după asta.

— Soție? Copii?

Armand a clătinat din cap.

— Mă are doar pe mine.

— Am pus câțiva agenți să verifice înregistrările camerelor de supraveghere din zonă. Pentru că știm ora atacului, vom putea găsi mașina după ce intră pe Rue de Rivoli.

— Dar chiar în locul în care a fost lovit Stephen?

Claude a clătinat din cap.

— Nu putem pune camere pe toate străzile din Paris, deci, nu, pe străduța aceea lăturalnică n-a fost nicio cameră de luat vederi. Dar e posibil ca magazinele de acolo să aibă propriile sisteme de supraveghere. Vom verifica imediat ce se deschid. Dar e ceva ce nu reușesc să înțeleg.

— Dacă Stephen a fost ținta sau dacă a fost un atac la întâmplare?

— Da. Și dacă a fost un atentat asupra lui *monsieur* Horowitz, de unde a știut șoferul că era el?

— Și dacă a fost la întâmplare, un atac terorist ca atâtea altele în care s-au folosit mașini, de ce n-a încercat șoferul să lovească mai mulți oameni? a adăugat Gamache. Pe noi. Eram la fel de vulnerabili ca Stephen.

— Da. Îl încadrăm ca pe un accident cu fugă de la fața locului, dar – a ridicat mâna ca să oprească de la bun început orice posibil protest – îl vom trata ca pe o tentativă de omor.

Claude Dussault și-a privit prietenul, apoi a rostit cuvintele pe care Armand Gamache avea atâta nevoie să le audă:

— Te cred.

Cei doi bărbați și-au întors privirile spre ușile prin care pășea spre ei un doctor.

Capitolul 6

În clipa în care a auzit scârțâitul ușii de la intrare, Reine-Marie s-a trezit și s-a dat imediat jos din pat.

— Armand?

— *Oui*, a răspuns în șoaptă, deși nici el nu știa de ce.

Reine-Marie a aprins lumina de pe hol.

— Stephen? l-a întrebat în timp ce-l îmbrățișa.

— E încă în viață.

— Ah, slavă Domnului!

Deși, chiar în clipa în care a rostit cuvintele acelea, se întreba dacă era, într-adevăr, un lucru pentru care să fie recunoscători.

— Cum se simte?

— E în stare critică. Acum e la Terapie Intensivă. Nu m-au lăsat să-l văd.

— Tu cum ești?

I-a privit îngrijorată chipul palid – ochii i se umpluseră de lacrimi. L-a tras din nou spre ea și s-au strâns în brațe.

Au plâns pentru Stephen.

Au plâns pentru ei înșiși.

Au plâns pentru o lume în care li se putea întâmpla așa ceva în timp ce se plimbau senini într-un loc atât de drag.

S-au desprins din îmbrățișare, s-au șters pe față și și-au suflat nasul, apoi Armand a urmat-o în bucătărie.

Pe drum spre casă, cât stătuse în taxi, nu-și dorise decât s-o strângă în brațe pe Reine-Marie, să facă un duș fierbinte și să se ascundă sub plapumă. Dar acum nu-i venea decât să stea la masa din bucătărie, privind în gol.

Reine-Marie a pus ibricul uzat pe ochiul de aragaz și a scos ceainicul din dulap.

Era o bucătărie de modă veche. Vorbiseră despre posibilitatea de a o moderniza, dar cumva încă nu

se întâmplase. Probabil pentru că niciunul dintre ei nu voia, de fapt, s-o schimbe. Era exact ca atunci când Zora, bunica lui Armand, era încă în viață, trebăluind de zor, flecărind într-o combinație ciudată de idiș, germană și franceză.

Idiș și franceză învățase crescând în Paris, iar germana o învățase în lagăre.

Îi lăsase apartamentul prin testament, împreună cu tot ce mai avea. Adică, în principal, împreună cu dragostea ei, care era din belșug și pe care el o purta în inimă întotdeauna.

— *Nein! Opshtel,* aproape că o putea auzi Armand. Stop! Ceaiul e mereu mai bun când *wasser* nu e deja *bouillant.* Ar trebui să știi deja, îl dojenea ea.

— Ia nu mai *plotz*! îi răspundea el invariabil, lucru care o amuza la culme.

Bunica lui murise de mult, iar acum el o privea pe Reine-Marie, care își dădea de pe ochi șuvițele de păr cărunt, trebăluind prin bucătărie. A adus ceaiul gata infuzat și o carafă de lapte din frigiderul vechi de când lumea.

— *Merci,* a rostit el, amestecând zahărul. Mi-au spus că probabil are leziuni neurologice, dar cel puțin există activitate cerebrală.

Reine-Marie a sorbit din ceai. Știa că Armand se gândea la același lucru ca ea, dar încă nu putea vorbi despre asta.

După ce și-au terminat ceaiul, Armand a făcut un duș cald, ascunzându-și fața sub șuvoiul fierbinte și simțind gustul sărat al apei de pe fața lui.

Când s-a băgat în pat, lângă Reine-Marie, a căzut imediat într-un somn adânc.

S-a trezit trei ore mai târziu, când prin perdelele din dantelă se strecura lumina zilei. În prima clipă s-a simțit senin, fericit. Era în apartamentul acela atât de familiar, înconjurat de mirosurile acelea cunoscute, care evocau amintiri atât de dulci.

Dar un moment mai târziu și-a amintit și s-a întins imediat spre telefon, verificându-și mesajele. Nu primise nimic de la spital.

Reine-Marie se trezise deja. Fusese la magazinele de pe Rue Rambuteau și adusese croasanți proaspeți de la patiseria lor preferată, Pain de Sucre.

Armand s-a luat după mirosul puternic, bogat, de cafea și a mers în bucătărie, unde a găsit pe masă brânză, zmeură și pere. Alături de croasanți. Și o *pain aux raisins,* pe care o cumpărase împreună cu Stephen, cu o zi înainte.

— Te-ai trezit deja? Cum ai dormit?

— Bine, i-a răspuns Armand, sărutând-o. Foarte bine – nu mult, dar am dormit adânc.

— Ai mai aflat ceva de la spital?

— *Non.* Tu cum ești?

— Cred că sunt încă în stare de șoc. Tot nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat.

A îmbrățișat-o, apoi a mai făcut un duș, s-a bărbierit. În timp ce se îmbrăca și-a văzut hainele de cu seară, aruncate pe scaun. Chiar și din partea opusă a încăperii, distingea sângele de pe ele.

A verificat din nou dacă avea mesaje, căutându-l din priviri pe cel de care se temea atât de mult. Dar nu venise. Cu siguranță spitalul l-ar fi contactat dacă…

În timpul micului dejun i-a sunat pe Daniel și pe Annie. Le trimisese și câte un mesaj în noaptea aceea, dar acum voia să vadă cum se simțeau ei.

A intervenit și Jean-Guy în convorbirea cu Annie.

— Vreo veste de la polițiști?

— *Non.* Acum mă pregătesc să dau eu telefon.

— O consideră tentativă de omor?

— Da.

— Slavă Domnului! a oftat Jean-Guy. Cu ce pot să ajut?

— Tu ai vorbit mai mult cu Stephen la cină decât am vorbit eu. A spus ceva, orice, care ar

putea fi important? Ceva la care lucra sau poate ceva care îl îngrijora?

— Annie și cu mine ne-am tot gândit la conversația cu el. N-a fost chiar nimic ieșit din comun.

Pe fundal, Armand a auzit-o pe Annie strigând:

— Telefonul, spune-i despre telefon!

— *Oui*. Își tot verifica telefonul, ca și cum aștepta un mesaj sau să fie sunat.

— Aham, a mormăit Armand.

În mod normal, pe Stephen îl deranja când oamenii își scoteau telefoanele în timpul mesei, cu atât mai mult dacă le și foloseau.

— Și cum vi s-a părut? a întrebat Armand.

— Ca de obicei. Era bine dispus.

— Despre ce ați vorbit?

— Nu despre mare lucru. În fine… a râs ușor Jean-Guy. Am pomenit un proiect de la muncă și a părut interesat, dar după aia m-a acuzat că-i irosesc timpul aiurea.

Armand a căzut pe gânduri. Și el tot recapitulase în minte conversația de la Muzeul Rodin. Și, cu toate că Stephen păruse neschimbat, fusese un moment straniu. Când vorbise despre diavoli.

„Nu aici-aici”, îi spusese. Lucru din care Armand deducea că Stephen știa unde anume se aflau diavolii.

Acum își dorea să fi insistat mai mult, dar la momentul respectiv păruse o chestiune inofensivă.

Și apoi era celălalt lucru ciudat pe care i-l spusese Stephen: că nu-i era teamă de moarte.

Armand spera că era adevărat. Dar acum mai înțelegea un sens al acelor cuvinte. Nu că nașul său era clarvăzător, ci că Stephen știuse ceva concret.

— Dacă a fost intenționat, a întrebat Jean-Guy, cine ar fi făcut așa ceva?

— Stephen a supărat o grămadă de oameni, i-a răspuns Armand.

— Crezi că e vorba de răzbunare?

— Sau un atac preventiv. L-au atacat ei înainte să atace el.

— Doamna McGillicuddy ar trebui să știe dacă Stephen punea ceva la cale.

Fir-ar să fie! și-a spus Armand. *Doamna McGillicuddy. Ar fi trebuit s-o sun azi-noapte!*

Era secretara lui Stephen și mâna lui dreaptă de o viață întreagă.

Și-a privit ceasul. Montrealul era cu șase ore în urmă. Ceea ce însemna că acolo era unu dimineața. Să mai aibă biata doamnă în vârstă parte de câteva ore liniștite, s-a gândit Armand, înainte să-i cadă cerul în cap. În plus, probabil că până atunci urma să aibă mai multe vești despre starea lui Stephen.

După ce și-a luat rămas-bun de la Beauvoir, i-a telefonat lui Claude Dussault.

— Avem imaginile camerelor de supraveghere, i-a spus prefectul. Ieri-seară a fost raportat furtul dubei. Avem o filmare în care o ia pe Rue de Rivoli, imediat după ce a fost lovit *monsieur* Horowitz. După aceea a trecut peste Pont de la Concorde, spre Rive Gauche și a pornit în direcția sud-est, dar a dispărut pe străduțele lăturalnice. Vom găsi vehiculul. Nu am nicio îndoială. Cât de multe ne va spune acesta, asta-i altă discuție. Mai ai vreo veste despre starea lui *monsieur* Horowitz?

— Nimic nou de aseară. Acum pornim spre spital.

— Armand…

Prefectul a ezitat o clipă.

— Acum, că te-ai odihnit un pic și ai avut răgaz să te gândești, tot mai crezi c-a fost un atentat asupra lui *monsieur* Horowitz?

— Da.

Era un răspuns cât se poate de clar, răspunsul la care Dussault se și aștepta. Dar perseverența lui Gamache și implicarea lui erau problematice și îngrijorătoare.

— Trebuie să fie vorba despre răzbunare, a spus Dussault. Câte companii și câți oameni a distrus

de-a lungul carierei?

— S-au distrus singuri, el doar i-a prins asupra faptului. A fost unul dintre primii oameni care și-au dat seama ce făcea Madoff și l-au reclamat la SEC[5].

— La fel și cu Enron, am impresia.

— Da. Ken Lay îi fusese prieten apropiat. Dar asta nu l-a împiedicat pe Stephen să depună mărturie împotriva lui. Crede-mă, nu i-a fost deloc ușor, dar a făcut-o.

— Un fel de înger ai dreptății. Acum avea pe cineva în vizor?

— Din câte știu eu, nu. Cred că se cam retrăsese din activitate.

Dussault a oftat.

— În regulă. Ai idee de ce a venit la Paris?

— Ne-a spus că motivul principal era că urmează să nască Annie, dar a pomenit ceva și despre niște întâlniri de afaceri. De fapt, chiar înainte de cină s-a întâlnit cu cineva.

— Dar nu știi cu cine?

— Nu, nu mi-a zis cu cine. Ai idee dacă i s-a găsit telefonul?

— N-am văzut nimic despre el în raport. Probabil este la spital, alături de celelalte obiecte pe care le avea asupra lui.

— O să-l caut când ajungem.

— O să pun un agent în fața salonului domnului Horowitz, să stea de pază, a adăugat prefectul. Când termini la spital, să treci pe la 36. O să fiu aici toată ziua.

„36” i se spunea clădirii aflate la numărul 36 pe Quai des Orfèvres. Sediul de pe vremuri al Prefecturii Poliției.

Cele mai multe dintre divizii fuseseră mutate într-o clădire nouă, însă câteva unități și câțiva oameni rămăseseră încă acolo. Claude Dussault, șeful tuturor forțelor polițienești, își păstrase biroul din acel loc. În mare parte pentru că prefera

clădirea aceea veche, de pe Île de la Cité, clădirii moderne.

Și, de asemenea, pentru că putea.

•

— Luăm un taxi? a întrebat-o Armand când ieșeau din apartament.

— Aș prefera să facem o plimbare, dacă vrei și tu.

Nu făceau mai mult de zece minute până la spital, pe străduțele pe care le explorase pe îndelete cu bunica lui, după ce aceasta cumpărase apartamentul cu banii primiți drept compensație.

— *Nenorociții* ăia credeau că pot să scape de mine, spusese bătrâna, triumfătoare, trântind banii pentru apartament pe masă. Uite că m-am întors!

Tânărul Armand nu avea nevoie de traducere.

În timp ce se plimbau prin *quartier,* Zora îi povestise despre viața pe care o trăise ea în Marais, când era de vârsta lui. Îi arătase sinagogile, parcurile, magazinele vechi, care pe vremuri le aparținuseră unor prieteni de familie.

Și toate lucrurile acelea triste erau povestite cu vocea ei cristalină, voioasă, ceea ce într-un fel le făcea mai ușor de îndurat. Însă, în alt fel, le făcea mult mai dureroase.

Acum el și Reine-Marie au ieșit din Marais, traversând Pont d'Arcole și oprindu-se ca să arunce o privire la șantierul de restaurare de la Notre-Dame.

Cât de mult durează să construiești ceva, și-a spus Armand, *și cât de repede poate fi distrus totul!*

O privire. O vorbă aspră. Un moment de neatenție. O scânteie.

La spitalul Hôtel-Dieu au luat liftul până la etajul la care se afla Terapia Intensivă.

Armand s-a prezentat, arătând și un act de identitate și spunând:

— Am venit la Stephen Horowitz.

— Doamna doctor ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră mai întâi.

— Bineînțeles.

Au fost conduși într-o cameră liniștită. În câteva minute a apărut și doctorița.

— *Monsieur et madame* Gamache?

I-a invitat cu un gest să ia loc.

— Sunteți rudele lui *monsieur* Horowitz?

— Sunt finul lui. Eram împreună când s-a întâmplat.

— Pe cardul de sănătate din Québec sunteți trecut ca ruda cea mai apropiată.

— Ceea ce înseamnă că ne puteți spune cum se simte.

— Da. Și puteți lua decizii de ordin medical. Rănile sunt grave. Sincer, un om de vârsta dumnealui n-ar fi supraviețuit, în mod normal. Trebuie să fie tare puternic!

— Cu o voință foarte puternică, aici nu încape îndoială, i-a răspuns Reine-Marie, iar doctorița a zâmbit.

— Așa este, a încuviințat ea. Din nefericire, dacă ar depinde doar de voință și de dorința de a trăi, cei mai mulți dintre noi nu ar muri niciodată.

I-a privit lung pentru o clipă.

— Acum se află în comă indusă. Nu credem că are vreo durere. Îl monitorizăm îndeaproape. Pentru că a trecut cu bine de noaptea aceasta, există o șansă să reziste.

Armand a observat că nu spusese „să-și revină”. O clipă mai târziu, ea i-a confirmat temerea.

— Trebuie să vă pregătiți pentru o decizie dificilă.

Doctorița l-a privit cu atenție. Ochii lui Armand erau de un căprui profund și se vedea că era un om care fusese nevoit să ia multe decizii dificile, dureroase. Un om care cunoscuse el însuși durerea. I se citea pe chip, și nu doar în cicatricea de pe tâmplă.

Doctorița mai văzuse asemenea răni, când lucrase la camera de primiri Urgențe, și știa ce o provocase, probabil. L-a privit cu și mai mult interes.

Da, se citea durere pe chipul acela. Dar acum observa și alte riduri. Bărbatul acesta cunoscuse și fericirea.

Și, judecând după felul în care el și soția lui se țineau de mână, se vedea că ei cunoscuseră și iubirea.

Se bucura. Vor avea nevoie de iubire.

— Putem intra să-l vedem, vă rugăm?

— Da, însă numai unul dintre dumneavoastră și doar câteva minute. Avem niște acte pe care trebuie să le semnați, precum și obiectele personale. Cel mai bine este să le luați cu dumneavoastră, ca să fiți siguri.

— Le iau eu, a spus Reine-Marie când s-au ridicat în picioare. Cât intri tu la Stephen.

— Salonul lui *monsieur* Horowitz este păzit de un jandarm, le-a mai spus doctorița. Înțeleg că există posibilitatea să nu fi fost vorba despre un accident.

— Așa este.

Au lăsat-o pe Reine-Marie să se ocupe de lucrurile lui Stephen, care au sosit într-o cutie de carton sigilată, în timp ce Armand a fost condus de-a lungul holului pe care domnea liniștea, până în dreptul unei rezerve.

La un cuvânt al doctoriței, jandarmul l-a lăsat să intre.

•

Deschizând cutia, Reine-Marie a dat la o parte hainele pline de sânge, pe care le tăiaseră doctorii de la Urgențe, apoi a deschis punga de plastic sigilată. Înăuntru era iPhone-ul lui Stephen, zdrobit.

A încercat să-l pornească. Era mort.

A mai găsit niște mărunțiș, bomboane cu mentă, o batistă. În portofel avea 305 euro și carduri

bancare.

Se pregătea să închidă punga, când și-a amintit de lucrurile pe care le luase de pe stradă în noaptea aceea. A băgat mâna în poșetă, a scos ochelarii sparți și cheile lui Stephen și le-a pus în pungă.

Apoi, oprindu-se pentru o clipă, s-a uitat mai bine la chei.

În seara precedentă, din cauza întunericului și a panicii, nu i se păruse nimic în neregulă. Acum, privindu-le la lumina zilei și relativ calmă, i se părea ciudat.

De fapt, era mai mult decât ciudat.

Capitolul 7

— Îmi pare rău, *madame.* Nu vă pot lăsa să intrați.

Reine-Marie l-a privit lung pe tânărul care stătea de pază în fața salonului lui Stephen.

— Vă rog!

I-a aruncat cel mai respectabil zâmbet de care era în stare și a adăugat:

— Nu vreau decât să vorbesc cu soțul meu.

Aceștia nu sunt droizii pe care îi căutați[6], și-a spus ea și aproape că a clătinat din cap. Era clar, se molipsise de la Jean-Guy.

Tânărul *flic* a studiat-o cu atenție. Tonul femeii părea să spună „Sunt de vârstă cu mama ta și complet inofensivă".

Dar ochii ei erau mult prea inteligenți, agentul nu se lăsa păcălit. În plus, și mama lui avea o privire cam la fel și ea era judecătoare. Îl învățase să nu subestimeze niciodată oamenii și cu atât mai puțin o femeie inteligentă.

Tânărul i-a răspuns tot cu un zâmbet și a luat o decizie, dându-și seama că uneori trebuia să aibă câștig de cauză bunul-simț. Și pe asta tot de la mama lui o învățase.

În virtutea bunului-simț, a deschis ușa. În virtutea pregătirii sale profesionale, a intrat și el în urma femeii.

Reine-Marie s-a oprit. Preț de o clipă, nu s-a simțit în stare să treacă pragul acelei încăperi.

Stephen respira cu ajutorul unui aparat. Era înconjurat de monitoare și de perfuzii. Corpul părea să-i fie înfășurat în bandaje din cap până în picioare, inclusiv peste ochi.

Reine-Marie s-a întrebat cum era posibil ca omul acela să fie încă în viață.

Dar a fost și copleșită de amintiri, un val nestăvilit care a luat-o cu el și a răvășit-o, amintiri ale momentului în care îl văzuse pe Armand așa.

A tras adânc aer în piept și și-a revenit. Soțul ei era lângă pat, cu ochelarii de citit pe nas. Îl ținea de mână pe Stephen, iar în cealaltă mână ținea ediția *Le Figaro* din dimineața aceea.

— Energie STAT e în scădere trei puncte, la 134,9. Produits Cassini crește cu jumătate de punct, la 87,6.

Îi citea lui Stephen evoluția Bursei din Paris, ca și cum le-ar fi citit un basm nepoților lui. Oferea fiecărei fraze o inflexiune aparte, o dramatiza.

Tânărul jandarm s-a oprit chiar lângă ușă, holbându-se. Tabloul acela avea un asemenea aer de intimitate, încât simțea că a invadat cercul restrâns al acelor oameni prin simpla lui prezență.

— Armand?

Reine-Marie s-a apropiat de pat.

Bărbatul a ridicat privirea, vizibil surprins că ea era acolo.

— Am găsit ceva, a spus ea încet.

Ridicându-se, Armand l-a sărutat pe Stephen pe frunte și a șoptit:

— Mă întorc imediat, să nu pleci nicăieri! Te iubesc.

•

Cutia cu obiectele personale ale lui Stephen era pe masa din dreptul ferestrei.

Armand i-a trecut în revistă conținutul sub privirile lui Reine-Marie, care voia să vadă dacă și soțului ei avea să-i atragă atenția același lucru.

Armand a studiat întâi haina lui Stephen, plină de sânge închegat, și a făcut un gest neașteptat. A întors-o pe dos, a scotocit și, zâmbind, a scos un pașaport canadian.

— Cu mulți ani în urmă i-a fost furat pașaportul, i-a explicat el, ridicându-l în aer. De atunci îi cere croitorului să coasă câte un buzunar ascuns în toate hainele. Acolo ține lucrurile importante.

Apoi a mai scos un obiect din buzunarul secret. O agendă subțirică.

După aceea și-a îndreptat atenția către obiectele din cutie. Erau toate previzibile.

Cu o excepție. S-a încruntat.

Acolo, amestecată printre celelalte lucruri, era o cheie. Nu cheia unei case, ci cheia unei camere de hotel.

— Hôtel George V, a citit el.

— Da, a răspuns Reine-Marie. Asta voiam să-ți arăt. Era pe caldarâm. Am luat-o eu azi-noapte, împreună cu ochelarii lui, și am pus-o în geantă. Am și uitat că am lucrurile lui, până adineauri. De ce ar avea o cheie de la un hotel? Doar stă la el în apartament, nu?

— Da. L-am condus până acolo ieri după-amiază. Uite și cheia apartamentului.

A ridicat-o; demonstrativ, apoi a revenit la cheia de la hotel.

— Crezi că stă altcineva acolo? a sugerat ea. Ar putea fi…

— O iubită?

— Poate Ruth?

Armand s-a înfiorat. Asta ar fi explicat acel „aici-aici”. Diavolul era la hotelul George V.

A zâmbit la gândul acela. Ruth Zardo, amica lui Stephen, le era și lor bună prietenă și vecină, în Three Pines, sătucul lor din Québec.

O poetă în vârstă, Ruth era morocănoasă, mai tot timpul abțiguită. Fără îndoială țăcănită. Și absolut genială.

Erai o molie,
îmi atingeai catifelat obrazul cu aripa
și în jurul nostru – întuneric.
Te-am ucis
fără să știu că erai o biată molie
venin n-aveai.

Se părea că ea și Stephen se potriveau de minune, se împrieteniseră imediat. Și, deși se înfuria adeseori, Ruth nu era nici pe departe un

diavol. Poate că era chiar opusul, se gândise el de multe ori.

Armand o și vedea făcându-le cu mâna la despărțire, și arătându-le degetul în același timp.

Și atunci cine era în camera 815 de la hotelul George V?

— Mă gândesc că e posibil să fi fost deja pe jos cheia asta, a spus Reine-Marie. Să-i fi căzut altcuiva și eu s-o fi luat din greșeală.

— Se poate.

Armand a băgat cheia în buzunar și a pus restul obiectelor înapoi în cutie. În afară de agenda lui Stephen – și pe aceea și-a strecurat-o în buzunar.

— Haide să aflăm.

•

Taxiul s-a oprit chiar în fața intrării hotelului de lux. Un bărbat în livrea le-a deschis ușa și i-a condus înăuntru. Armand i-a întins o bancnotă de douăzeci de euro, iar bărbatul a făcut o plecăciune și s-a retras.

Holul pardosit cu marmură era plin de flori proaspete, glastre presărate ici-colo și aranjamente imense, ajungând aproape de tavanul înalt de șase metri. Era ca și cum ar fi pășit într-o pădure de flori.

— Nu te opri, mergi înainte hotărâtă, i-a șoptit Armand.

Pașii lor răsunau pe marmură.

— Ca și cum am fi de-ai casei!

Reine-Marie i-a zâmbit, apoi a surprins privirea unui băiat de serviciu și, dând din cap, a trecut liniștită pe lângă el, cu un *Bonjour* relaxat, ca și cum era o *habituée.*

Armand avea în brațe cutia de carton de la spital, dar mergea cu o asemenea prestanță, încât nimeni nu a îndrăznit să-i ia la întrebări.

Din fericire, în lift au fost doar ei, așa că s-au putut destinde.

Însă Reine-Marie s-a întors brusc spre Armand:

— Ai anunțat-o pe doamna McGillicuddy?

— Încă nu. I-am trimis un e-mail și am rugat-o să mă sune când poate.

— O să fie terminată.

Agnes McGillicuddy era de cincizeci de ani secretara personală a lui Stephen. Trecută bine de optzeci de ani, refuzase să-și modernizeze statutul și să se transforme în asistentă personală, domnind peste anticamera biroului lui Stephen ca un Cerber.

Era căsătorită cu domnul McGillicuddy, care nu avea un prenume fix. Stephen îi spunea uneori Jeremiah. Alteori Josephat. Câteodată Brian.

Armand nu era sigur dacă bătrânul o făcea pentru că, într-adevăr, nu știa cum îl chema, sau doar ca s-o enerveze pe doamna McGillicuddy. Însă ea nu se lăsa niciodată provocată.

Nu aveau copii și, deși Stephen era mai în vârstă decât ea, doamna McGillicuddy îl trata ca pe un fiu.

Cei doi Gamache o cunoșteau foarte bine, însă niciunul dintre ei nu o văzuse în altă parte decât în spatele biroului impozant.

Când au ajuns la camera 815, Reine-Marie a ciocănit o dată. Apoi încă o dată.

A trecut o cameristă pe lângă ei, i-a privit lung, apoi și-a continuat drumul.

Armand a descuiat repede ușa, rostind:

— Haide, repede! O să cheme paza. N-avem prea mult timp la dispoziție.

— *Allô?* a strigat Reine-Marie după ce ușa s-a închis în spatele lor.

Tăcere.

Nu era o cameră obișnuită de hotel. Nu era nici măcar un apartament obișnuit de hotel.

Era, practic, un castel ascuns într-un alt castel.

— Tu uită-te pe aici, i-a spus Armand. Eu mă duc la etaj. Grăbește-te! Or să ajungă imediat.

— Are și etaj?!

Dar Armand era deja la jumătatea scării sub formă de spirală.

Deși spațiul era uriaș, etajul principal n-a fost complicat de explorat. Era, în esență, o cameră cât un palat, cu o zonă de salonaș, șemineu și o masă lungă, elegantă, așezată sub un candelabru din sticlă de Murano. Chiar lângă intrare era o toaletă, iar în spate de tot era ascunsă o chicinetă.

În caz că miliardarul ar fi vrut să-și prepare singur cina, a presupus ea. Singurele situații când îl văzuse pe Stephen „gătind" era când deschidea câte o cutie cu nuci caju. Și nici aia nu-i ieșea perfect.

Însă a zărit o pungă de hârtie pe blatul din chicinetă. Înăuntru era un croasant.

Lângă unul dintre fotolii era un teanc de ziare, iar deasupra trona o carte, *The Investment Zoo.*

Erau semne nu numai că apartamentul era locuit, ci și că cineva se instalase ca acasă.

Reine-Marie l-a găsit pe Armand într-un birou micuț de la etaj, scotocind prin sertare.

— Chiar Stephen stă aici, i-a spus el, ridicând privirea o clipă. Are lucrurile în dormitor. Dar cred că mai e cineva. Există și al doilea dormitor, unde am găsit un geamantan nedesfăcut. Poți să te uiți tu prin el?

Cel de-al doilea dormitor era mai mare decât majoritatea apartamentelor pariziene. Reine-Marie s-a dus direct la bagaj, mai curând o geantă decât un geamantan, și i-a trecut rapid în revistă conținutul. O trusă cu articole de toaletă. Un costum, o cravată de mătase, două cămăși albe curate, lenjerie intimă și șosete negre. Pantofi din piele fină, lucrați de mână. Pijamale și o carte.

Căuta ceva care să dezvăluie identitatea proprietarului acelor obiecte. Era un bărbat, nu încăpea îndoială. Probabil în vârstă, judecând după croiala și stilul costumului. Nu părea să aibă de gând să stea prea mult.

Oricine ar fi fost proprietarul acelui mic bagaj, încă nu avusese timp să despacheteze.

Era și o baie *en suite,* cu articole de toaletă de la hotel, dar atât.

Reine-Marie a înghețat când a auzit un clopoțel. Era soneria. Nu mai aveau timp.

Armand a apărut în cadrul ușii dormitorului.

— Au sosit. Poți să tragi tu de timp?

— Da, tu termină-ți treaba aici, i-a răspuns ea, începând să coboare treptele chiar când răsuna soneria pentru a doua oară.

Era un sunet voios și discret, însă ei îi părea un țipăt. Era la jumătatea scării când s-a deschis ușa.

— *Bonjour!* a strigat o voce de bărbat. *Monsieur* Horowitz? Sunt managerul hotelului. E cineva aici? E totul în regulă?

Un bărbat de vârsta a doua a pășit în apartament și s-a oprit brusc când a văzut-o pe Reine-Marie.

— Cine sunteți dumneavoastră? a întrebat-o.

Doi bărbați solizi, îmbrăcați în costume elegante și cu căști fără fir în urechi, se aflau în spatele lui.

Păreau nelalocul lor în decorul acela somptuos. Ca niște boxeri la un ceai dansant.

La hotelul George V poposeau o mulțime de oameni bogați și puternici. Evident că era necesară prezența unei firme de securitate. Și nu era una prea discretă.

— Mă numesc Reine-Marie Gamache, a răspuns ea, coborând încet ultimele trepte. Sunt o prietenă a lui Stephen Horowitz. Mă tem c-a suferit un accident.

— Îmi pare tare rău. Se simte bine?

— Este în spital.

— Erați însoțită de un bărbat. Unde este? a întrebat-o managerul, încercând să treacă pe lângă ea.

Reine-Marie nu a cedat teren, blocându-le trecerea.

— Eu v-am spus cine sunt. Dar dumneavoastră cine sunteți?

Bărbatul, ușor surprins, i-a răspuns:

— Sunt managerul hotelului.

— Bine, dar cum vă numiți? Aș vrea să văd un act de identitate înainte să vă las să intrați.

Bărbatul nu părea dispus să-i arate vreun act, însă în cele din urmă a cedat.

— Auguste Pannier.

I-a arătat legitimația de la hotel, iar Reine-Marie a luat-o și a studiat-o cu atenție. Pe îndelete.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, a rostit ea în cele din urmă, întinzându-i legitimația. Dar ce căutați aici?

Acum managerul era de-a dreptul siderat. Femeia aceasta era, fără îndoială, o intrusă, dar se purta nu numai de parcă ar fi avut dreptul să se afle acolo, ci de parcă ar fi fost proprietara hotelului.

Era, prin natura profesiei lui, un bun cunoscător al firii oamenilor, dar un și mai bun cunoscător al modei. I-a evaluat rapid postura, pantalonii de calitate, eșarfa de mătase, pardesiul impecabil. Era de o eleganță clasică. Și avea privirea extrem de inteligentă.

Și, cu toate acestea, ascundea ceva. Nu încăpea îndoială. Ascundea pe cineva, mai precis.

Tocmai se pregătea să repete întrebarea, când s-au auzit pași pe scară și a apărut un bărbat.

De vârsta a doua. Distins. Îmbrăcat bine, cu cravată. Cu pantofii lustruiți. Îngrijit. Și el arăta ca și cum locul lui era acolo.

Singurele lucruri care nu păreau la locul lor erau cutia de carton pe care o avea în mână și geanta din piele ușor uzată pe care o avea pe umăr.

— *Bonjour,* a rostit Armand. Ne pare rău c-am intrat direct în apartament, însă, după cum v-a povestit soția mea, *monsieur* Horowitz a suferit un accident și trebuie să-i ducem câte ceva la spital.

Armand nu i-a oferit mâna bărbatului, preferând să pară cordial, dar distant. O atitudine pe care o observase la nașul său de nenumărate ori.

Însă i-a spus numele lui.

— Mă numesc Armand Gamache.

— Și care este legătura dumneavoastră cu *monsieur* Horowitz?

— Suntem prieteni apropiați.

— Înțeleg. Continuăm conversația aceasta în biroul meu?

— Dacă doriți, i-a răspuns Armand.

— Sper să înțelegeți, a început *monsieur* Pannier, odată ce au ajuns în biroul lui mare, cu lambriuri din mahon, aflat în spatele recepției. Aș vrea să văd ce ați luat din apartament.

Armand a așezat geanta pe birou și a deschis fermoarul.

Înăuntru se aflau o pijama, un halat. Articole de toaletă.

Mulțumit, managerul a făcut semn spre cutie.

— Din păcate, ce se află în cutie nu vă pot arăta, a spus Armand. Este de la spital și conține obiectele personale ale lui *monsieur* Horowitz. După cum vedeți, este sigilată și trebuie să rămână astfel, ca, atunci când se trezește, domnul Horowitz să aibă certitudinea că nu s-a umblat la nimic. Este o măsură menită să-l protejeze pe dumnealui, dar și pe noi.

Armand a subliniat astfel că în „noi” era acum inclus și managerul.

Apoi s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

În realitate, peste obiectele primite de la spital, Armand mai înghesuise în cutie și ce găsise în sertarele biroului de la etaj, inclusiv laptopul. În timp ce Reine-Marie îi ținea de vorbă, el resigilase cutia, iar apoi dăduse o fugă până în dormitor și aruncase hainele în geantă.

— Mă tem că sunt nevoit să insist să-mi arătați, a spus *monsieur* Pannier.

— Iar eu mă tem că n-o pot face.

— E vreo problemă? a răsunat o voce din pragul ușii.

Pannier a sărit în picioare ca ars.

— *Non!* Deloc.

În cadrul ușii se afla o femeie, iar Gamache și-a dat imediat seama că o avea în fața ochilor pe adevărata șefă.

Femeia a făcut un pas în față, cu mâna întinsă.

— Jacqueline Béland. Sunt directorul general al hotelului.

S-au prezentat și ei, iar *monsieur* Pannier i-a explicat pe scurt situația.

Madame Béland a ascultat în tăcere, așteptând până când bărbatul a terminat, iar apoi s-a întors spre cuplul Gamache.

— Îmi pare rău să aud despre accidentul suferit de *monsieur* Horowitz. Sper că *monsieur* Pannier v-a transmis deja urări de sănătate din partea hotelului.

L-au privit amândoi. Apoi Reine-Marie s-a întors din nou spre directoare.

— Da, vă mulțumim. A fost deosebit de amabil.

Aproape că l-au auzit pe *monsieur* Pannier cum răsuflă ușurat.

Madame Béland a ridicat imperceptibil din sprâncene, în semn de surprindere și de apreciere, dar atât.

— Sunteți rude ale lui *monsieur* Horowitz?

— Sunt finul lui.

Apoi femeia și-a coborât privirea spre cutie.

— Mă tem că *monsieur* Pannier are dreptate. Va trebui să ne arătați și ce aveți în cutie. Sper să înțelegeți.

Și adevărul era că Armand chiar înțelegea. Nu toți hoții arătau ca niște hoți. În hotelurile de lux, hoții semănau mai curând cu domnul și cu doamna Gamache decât cu niște pungași de la colțul străzii.

— Au sigilat-o cei de la spital, i-a răspuns el, și nu vreau să rup sigiliul. Dar, dacă doriți să vorbiți la poliție, puteți încerca – i-a întins o carte de vizită – la numărul acesta.

Madame Béland a făcut ochii mari.

— Îl cunoașteți pe *monsieur* Dussault?

— Da. Și dumneavoastră îl cunoașteți, deduc.

— Chiar ieri a fost aici. Vă e prieten?

— Și coleg, *oui.* Sunt șeful Diviziei Omoruri.

Hotărâse că nu era nevoie să menționeze în ce țară.

— Armand, a intervenit Reine-Marie. Chiar trebuie să-i ducem lucrurile astea lui Stephen!

— Mă tem că mai există, a spus directoarea, și mica chestiune a facturii.

Armand aproape că a zâmbit. Era o mișcare genială din partea lui *madame* Béland. Dacă ar fi fost hoți, nu le-ar fi convenit să scoată un card bancar și să achite factura.

— Bineînțeles, i-a răspuns și a pus un card de credit pe biroul managerului. Am impresia că s-a cazat cu două nopți în urmă.

— *Non, monsieur,* i-a răspuns managerul, uitându-se și în calculator ca să se asigure. *Monsieur* Horowitz a sosit acum zece zile. Ar fi trebuit să plece miercurea care vine.

— Sunteți sigur? a întrebat Reine-Marie.

— Absolut. Să-i păstrăm camera rezervată?

— Dacă nu vă deranjează.

— Apartamentul, a continuat managerul, costă 3.500 de euro.

Reine-Marie și Armand s-au privit rapid. Era o sumă pe care puteau s-o acopere fără probleme.

— Pe noapte.

Figura lui Reine-Marie a rămas calmă, deși ea simțea cum i se taie picioarele și moștenirea copiilor.

Două săptămâni… Cu totul, ar însemna…

— Cu totul, înseamnă 49.000 de euro, a adăugat *monsieur* Pannier. Până în clipa de față. Asta, bineînțeles, fără taxe și alte costuri. *Monsieur* Horowitz și-a comandat adesea mesele de la room service.

Reine-Marie a făcut o conversie aproximativă în minte. Vreo 75.000 de dolari canadieni. Până acum.

— Având în vedere situația, a intervenit *madame* Béland, nu avem nevoie decât de un avans de zece la sută.

— *Avec plaisir,* a răspuns Armand, ca și cum se așteptase la o sumă mult mai mare. Înțeleg că mai stă cineva în apartament cu el. Ne-ați putea spune despre cine e vorba?

Managerul s-a încruntat.

— *Non. Monsieur* Horowitz era singur în apartament.

— Sunteți sigur? a întrebat Reine-Marie.

— Cât se poate de sigur.

— O să vă rog să anulați cheile vechi, i-a spus Armand, întinzându-i cheia pe care o avea. Și să pregătiți unele noi.

Așa au făcut.

În timp ce plecau, Reine-Marie i-a șoptit lui Armand:

— O să trebuiască să-ți găsești ceva de lucru cu jumătate de normă.

— Și tu o să trebuiască să-ți vinzi un rinichi.

Femeia a zâmbit.

— Ar trebui măcar să stăm aici, dacă tot plătim?

— Ai vrea?

Reine-Marie s-a gândit o clipă.

— *Non.* Prefer apartamentul nostru.

— *Moi aussi.*

— Acum unde mergem? l-a întrebat ea și a primit răspunsul când Armand i-a dat adresa taximetristului.

— *Cinq Rue Recamier, s'il vous plaît.* Este în arondismentul VII. Vizavi de Hôtel Lutetia.

Apartamentul lui Stephen.

Armand s-a lăsat pe spate pe banchetă, având cutia pe genunchi și geanta între ei.

Impozantele clădiri Haussmann se perindau pe lângă ei, dincolo de geam, dar el căzuse pe gânduri.

Deși îi plăceau lucrurile de calitate, nu încăpea îndoială, Stephen era renumit pentru faptul că avea

grijă de bani. Unii ar fi spus chiar că era zgârcit.

Nici în ruptul capului n-ar fi plătit pentru o cameră la hotelul George V, când avea un apartament bun, chiar luxos, în Paris.

Și, cu toate acestea, părea că exact asta făcuse.

Dar de ce?

Capitolul 8

Armand a întins brațul într-o parte, oprind-o pe Reine-Marie.

Intraseră în apartament și acum se aflau în holul larg. În stânga lor era arcada pe sub care se făcea trecerea spre living.

Reine-Marie, aflată un pic în spatele soțului ei, încă nu vedea încăperea – și nici problema. Armand însă, da.

Nu a spus nimic. Nici nu era nevoie. L-a văzut încordându-se.

Armand a lăsat cutia de carton în jos și a pus geanta pe podea. Aplecându-se un pic în față, a văzut și Reine-Marie ce vedea el.

În living domnea haosul.

— Armand… a început ea, dar s-a oprit când bărbatul a ridicat o mână – era un semn clar să facă liniște.

Armand a intrat încet în încăpere, cu Reine-Marie în spate. Au pășit peste niște scaune răsturnate, au ocolit măsuțele dărâmate, lămpile și tablourile care zăceau pe jos.

S-a lovit de el când Armand s-a oprit brusc.

Vreme de câteva clipe a rămas complet nemișcat. Privea concentrat în spatele unei canapele răsturnate. Avea o expresie sumbră.

Când Armand s-a lăsat pe vine, a văzut și ea.

Pe podea zăcea un bărbat. Cu fața în jos.

Mort.

Reine-Marie a făcut un pas în spate, albindu-se la față.

Armand s-a ridicat în picioare și s-a uitat repede în jur. Ceea ce el văzuse, iar Reine-Marie nu, era că bărbatul fusese împușcat de două ori. O dată în spate, o dată în cap.

Era rece. Trebuie să se fi întâmplat cu câteva ore bune înainte. Dar…

— E un miros vag în aer. Îl simți? a șoptit Armand.

A tras adânc aer în piept și a clătinat din cap. Apoi l-a simțit și ea. Nedefinit, alunecos. Mai curând o părere, decât un miros.

— Încearcă să-l ții minte!

Vocea lui Armand era poruncitoare. Ochii, pătrunzători. Întreaga ființă îi era în alertă.

Aducea un pic a citrice, și-a spus Reine-Marie. Și a pământ reavăn. Nu un parfum, ci mai degrabă o apă de colonie. Masculină, fără îndoială. Neplăcută.

Mirosul parcă s-a estompat complet în timp ce ea încerca să-l rețină.

— E al lui? a șoptit ea, evitând să mai privească spre bărbatul mort.

— Nu cred. Și nici al lui Stephen.

Deci era al altcuiva. Reine-Marie a urmărit imediat firul gândurilor lui Armand și și-a dat seama de ce era în alertă.

Apele de colonie, *caux de toilette* nu persistau foarte mult. Poate că mirosul lor rezista pe haine, dar nu plutea în aer. Și cu siguranță nu persista câteva ore. Ceea ce însemna că cineva fusese acolo recent. Foarte recent.

Poate că încă era în apartament.

Instinctiv, Armand a împins-o pe Reine-Marie în spatele lui și a făcut un pas îndărăt. Îndepărtându-se de cadavru. Spre ușă. Mintea lui lucra febril.

— Armand, dacă e cineva aici, cineva care a făcut asta…

A aruncat o privire spre cadavru.

— Crezi că o să…

— C-o să ne facă rău? *Non,* a șoptit el. Nu ar vrea decât să scape.

Își auzea soția respirând sacadat. Agitat. Mâna pe care o ținea pe spatele lui tremura. Și pe bună dreptate, în ciuda a ceea ce-i spusese el, era aproape sigur că în apartament era un ucigaș înarmat.

Și, cu toate că nu o spusese, Gamache știa că pentru ucigaș cea mai simplă cale de a scăpa era să-i omoare pe cei care îi stăteau în cale.

Armand a rostit tare:

— Stai în spatele meu. Plecăm!

În timp ce se îndepărtau, mergând cu spatele, a scos telefonul și a făcut rapid câteva fotografii.

Când au ajuns la ușa de la intrare, i-a dat ei telefonul, apoi s-a aplecat și a ridicat cutia.

— Ia și asta, a șoptit el atât de încet, încât abia dacă l-a auzit. Mergi la Hôtel Lutetia. Sună-l pe Claude. Trimite-i una dintre poze.

— Și tu?

Dar Armand închisese deja ușa. A auzit yala învârtindu-se de două ori, în timp ce ea rămăsese pe hol, ținând cutia în brațe.

Fără să mai aștepte liftul, Reine-Marie a început să coboare treptele două câte două.

•

Armand s-a lipit de ușă, folosindu-și trupul pentru a înăbuși sunetul cheii în broască. Apoi a băgat-o în buzunar.

Intrusul nu putea fugi fără cheie. Exista posibilitatea să fi avut și el una, dar acesta era un risc pe care Gamache trebuia să și-l asume.

Celălalt risc pe care și-l asuma era că se încuiase în apartament cu un om care era mai mult ca sigur înarmat cu un pistol. Ar fi mustrat aspru pe oricare dintre agenții lui dacă ar fi făcut ce făcea el acum. Însă cel care-l omorâse pe bărbatul din living era, probabil, vinovat și pentru atentatul asupra lui Stephen. Iar Armand nu avea de gând să-l lase să scape.

Dar mai era o problemă. Armand cunoștea foarte bine apartamentul și știa că mai exista o ieșire. Spera însă ca intrusul să nu o știe.

Scopul lui nu mai era să-l găsească pe criminal. Chiar dimpotrivă, de fapt.

Ce avea de făcut era să ajungă până în bucătărie, la scările din spate. Dacă reușea să închidă ușa

aceea pe dinafară, intrusul avea să rămână captiv în apartament.

Vedea bucătăria, la capătul holului care acum i se părea nespus de lung și de îngust. Fără nicio firidă în care să se poată ascunde. Exact genul de mediu în care își învăța cadeții la Academie să nu intre niciodată, absolut niciodată.

Mirosul de colonie era un pic mai puternic acum.

Luând cheile din buzunar, le-a strâns în pumn, scoțând câte una prin fiecare spațiu dintre degete și ținându-le ca pe un box. Nu era cine știe ce armă, îl ajuta mai mult psihologic, decât fizic.

Ajunsese la mijlocul holului lung când a auzit un pocnet. A tresărit, cu toate că și-a dat seama imediat că nu era un foc de pistol.

Era o ușă trântită.

— Fir-ar să fie!

Fugind în bucătărie, a trântit de perete ușa ieșirii de incendiu și a auzit bocănitul unor pași pe treptele din beton. A pornit în urmărire, coborând câte două-trei trepte.

În timp ce fugea, i s-a părut că aude un sunet cunoscut, dar înăbușit. O sonerie de telefon, însă nu putea fi al lui, telefonul lui era la Reine-Marie.

Sunetul pașilor intrusului răsunau cu ecou pe trepte. Omul pe care îl urmărea nu era tânăr, și-a dat seama Armand.

Însă, oricine ar fi fost, avea un avans considerabil și se mișca repede. Era disperat să scape.

Și se părea că avea să scape, într-adevăr.

Dacă ar fi putut să-l zărească măcar preț de o clipă…

O ușă s-a deschis cu o bufnitură, iar Armand a zărit lumina soarelui pătrunzând pe scară, câteva etaje mai jos. Apoi s-a făcut întuneric din nou și ușa s-a închis cu încă o bufnitură.

Când a ajuns jos, Armand s-a împins cu tot corpul în ușă și, împleticindu-se, a pășit pe

trotuarul aglomerat al Parisului. Câțiva trecători s-au dat la o parte, speriați, în timp ce el se întorcea într-o parte și alta, uitându-se atent.

Nimic. Doar oameni care mergeau liniștiți, câțiva holbându-se la el. Nimeni nu alerga.

Îl pierduse.

Pornind cu pași mari spre Lutetia, Armand a cotit și a văzut-o pe Reine-Marie, care ținea strâns la piept cutia de carton. Fixa cu privirea intrarea în blocul lui Stephen.

Invoca apariția lui Armand.

A strigat-o, iar ea s-a întors. Ușurarea ei a fost acompaniată de jelania atât de familiară a sirenei unei mașini de poliție ce se apropia în viteză.

Capitolul 9

— Ce dracu' se petrece, Armand?

Claude Dussault și Armand Gamache stăteau unul lângă altul, în picioare, privind cadavrul, în timp ce membrii *brigade criminelle* erau așezați în semicerc, așteptând un semn de la prefect că se puteau apuca de pe treabă.

Fiindcă nu știa ce dracului se petrecea, Gamache n-a răspuns nimic.

— Îl cunoști?

— Nu cred, a răspuns Armand. Dar o să-l vedem mai bine după ce-l întoarceți cu fața în sus.

Din ce vedea acum, bărbatul părea în vârstă, cam de șaptezeci și ceva de ani. Alb. Suplu. În haine lejere, dar scumpe.

Armand și-a ridicat privirea de la cadavru și s-a uitat la debandada din jur. Mobilă răsturnată. Cărți scoase de pe rafturi și aruncate pe jos. Sertare smulse și răscolite. Până și tablourile fuseseră date jos de pe pereți, iar hârtia maronie de pe spatele lor, sfâșiată.

Din fericire, operele de artă în sine nu fuseseră distruse.

Dussault a făcut un semn din cap, iar agenții s-au apucat de treabă, în timp ce ofițerii superiori au pornit prin încăperile apartamentului. Armand nu apucase să cerceteze și restul apartamentului lui Stephen, dar o făcea acum.

— Dormitorul lui Horowitz? a întrebat Dussault.

— *Oui.*

Patul fusese răvășit, salteaua era aruncată pe podea. Uriașul șifonier era deschis, iar hainele zăceau aruncate în mormane uriașe.

— Cineva chiar și-a făcut de cap aici, a spus prefectul.

Până și în baie scotocise – conținutul dulăpioarelor zăcea în chiuvetă și pe jos.

Au străbătut culoarul lung, aruncând câte o privire în celălalt dormitor, în baie, în salon.

— Vii? l-a întrebat Dussault.

Observase că Armand se oprise.

— Ce este?

— Nimic, nimic. *Désolé.*

Și-a îndepărtat privirea, uitându-se în cel de-al doilea dormitor.

— Ce-i?

Armand s-a întors din nou către prefect, colegul și prietenul său, și, cu un mic, aproape trist zâmbet, i-a răspuns:

— Doar o amintire.

— Ai stat aici când erai copil?

— Da.

— Trebuie să-ți fie tare greu să vezi casa așa. Probabil că este teribil de frumoasă când nu-i…

— Da, este frumoasă.

Apartamentul din Paris al lui Stephen Horowitz era dovada unei averi imense și a unei cumpătări neobișnuite.

Magnatul prefera simplitatea stilului Ludovic-Filip, cu lemnul său în nuanțe calde și cu liniile simple, armonioase. Fiecare obiect, căutat pe la casele de licitații și chiar în târgurile de vechituri, avea un scop anume. Fiecare era folosit în mod regulat. Dulapurile, noptierele, comodele și veiozele. Astfel, cu toate că era impresionant, apartamentul părea mai degrabă *acasă* decât muzeu.

Însă în clipa aceasta arăta ca o magazie dezordonată.

— Un jaf care n-a mers cum trebuie sau un ucigaș profesionist? a întrebat Dussault.

Armand a clătinat din cap.

— Cel care a făcut haosul ăsta căuta ceva. Dacă n-ar fi fost atacat Stephen azi-noapte, aș fi zis că este un jaf care n-a mers cum trebuie, dar…

— Dar n-are cum să fie o coincidență, s-a declarat Dussault de acord. Trebuie să fie o

legătură între cele două atacuri. Cea mai simplă explicație este că ucigașul a venit aici știind că Stephen ieșise la cină și că apartamentul avea să fie gol. Putea să scotocească fără teama că va fi întrerupt. Când a ajuns aici și l-a găsit pe tipul ăsta, l-a omorât. Apoi și-a continuat căutările. Bietul om s-a aflat în locul greșit, la momentul nepotrivit.

Gamache a ridicat mâinile a neștiință. Nu avea idee dacă era așa. Era doar una dintre variante.

Ce știa cu certitudine era că, deși trebuia să treacă prin diverse scenarii, ar fi fost iresponsabil, chiar periculos să se oprească la o singură teorie la începutul investigației. Se întâmpla adeseori ca anchetatorii să se atașeze de acea teorie și să înceapă să interpreteze dovezile în așa fel încât să se potrivească.

Consecința putea fi că ucigașul scăpa nepedepsit sau, și mai grav, că putea fi condamnată o persoană nevinovată.

Să nu vă încredeți în tot ce credeți.

Inspectorul-șef Gamache scria asta pe tablă la începutul fiecărui an, pentru noile generații de cădeți ai Academiei Sûreté, iar cuvintele acelea rămâneau acolo tot anul.

La început, studenții de la curs râdeau. Suna bine, dar mai curând amuzant. Treptat, cei mai mulți dintre ei îi înțelegeau semnificația profundă. Iar cei care nu o înțelegeau, nu treceau mai departe.

Fraza aceea era la fel de puternică și de importantă ca oricare dintre armele pe care aveau să le primească.

Nu. În momentul de față existau numeroase teorii, toate la fel de plauzibile. Însă una singură era cea corectă.

— Dar de ce mai era criminalul aici și în dimineața asta? a întrebat Dussault. În mod normal, ucigașii nu prea zăbovesc la fața locului.

— Sau de ce s-a întors? Singura explicație posibilă este că n-a găsit ce căuta.

— În regulă, iată o idee: planul inițial era să caute în apartament în timp ce *monsieur* Horowitz era la cină. După ce găsea ceea ce îi trebuia, intrusul urma să pornească spre restaurant și să-l ucidă pe Horowitz, sperând că va putea camufla crima într-un accident. Nimeni n-ar fi bănuit că era vorba de ceva mult mai cumplit. Simplu. Curat. *Fini.*

Armand a luat în considerare varianta aceasta. Putea fi așa. Numai că…

— Aici este o dezordine de nedescris, a spus el. Dacă ar fi vrut ca moartea lui Stephen să pară un accident, nu ar fi lăsat apartamentul așa cum l-a găsit?

— Da, ăsta ar fi fost planul, dar s-a dus pe apa sâmbetei în clipa în care l-a găsit pe tipul ăsta și l-a omorât, a spus Dussault. După aceea nu mai avea rost să aibă grijă. De fapt, chiar se grăbea. Trebuia să găsească repede ce căuta. Și pe urmă să ajungă la restaurant în timp util ca să-l calce cu mașina pe Horowitz.

— Păi, odată ajuns în punctul acesta, de ce nu l-a împușcat direct pe Stephen? Dacă ce spui tu e adevărat, nu mai era nevoie să simuleze un accident. Noi urma să găsim cadavrul în apartament și să ne dăm seama că totul fusese intenționat.

— Trebuia să mai câștige timp. Dacă Horowitz ar fi fost împușcat, *brigade criminelle* ar fi venit direct aici.

Așa cum ar fi trebuit să facă oricum, și-a spus Gamache.

Singura constantă din aceste teorii era că bărbatul din living fusese ucis în mod spontan. Una dintre cele câteva mari greșeli făcute de intrus în noaptea aceea.

Omorâse un om pe care n-ar fi trebuit să-l ucidă, nu reușise să-l omoare pe cel pe care ar fi trebuit să-l lichideze și se părea că nici măcar nu găsise

ceea ce căuta. Căci, dacă ar fi găsit, n-ar mai fi fost în apartament la sosirea lui Armand.

— Ah! a exclamat prefectul. Zău că începe să mă doară capul.

Gamache nu credea așa ceva. Acesta era exact genul de puzzle la care oamenii ca Dussault și ca Armand însuși se pricepeau. Încercau să desfacă ceva ce părea a fi un nod gordian.

Dar oare lucrau la același nod?

— E posibil, a început Armand, uitându-se la Dussault, ca să-i vadă reacția, ca cel pe care l-am întrerupt eu și Reine-Marie să nu fi fost criminalul, ci altcineva.

— Cine?

— Nu știu.

Claude Dussault a oftat.

— Oameni care se fâțâie toată ziua. Identități încurcate. Am impresia că vedem două *mises-en-scène* diferite. Eu văd o tragedie demnă de Émile Zola, în timp ce tu vezi o farsă scoasă direct din Molière.

Nu era foarte departe de ceea ce gândise chiar Gamache, cu câteva clipe mai înainte. Însă în descrierea făcută de Dussault, cu toate că fusese rostită cu mult umor, era o doză de critică și chiar o anume ironie.

— Este posibil, i-a răspuns Armand cu mult calm. Din fericire, „adevărul este în marș și nimic nu-i va sta în cale”.

Dussault a izbucnit în râs și l-a lovit prietenește pe braț. Recunoscuse citatul din Zola.

— *Touché, mon ami.*

Dussault s-a întors și și-au continuat amândoi drumul pe hol.

— Pe aici ai venit când urmăreai intrusul?

— Da.

— E clar că știa că există o ieșire prin bucătărie.

— Exact. A avut o grămadă de timp la dispoziție să studieze apartamentul. Mare păcat. Credeam că l-am prins în capcană.

— Dar cum ți-ai dat seama că încă era în apartament?

— Am auzit un zgomot.

Dussault a clătinat din cap.

— Și tu ce-ai face, Armand, dacă unul dintre agenții tăi, fără armă, ar porni să urmărească un criminal înarmat, pe un hol îngust?

Armand a râs încetișor.

— Aș da cu el de pământ, clar.

— Ba cred că mai curând l-ai culege de pe pământ cu fărașul! N-a fost o mișcare prea deșteaptă. Putea să te împuște și pe tine.

— Da, e interesant că n-a făcut-o. Dar îi sunt recunoscător.

— Și eu la fel, a zâmbit Dussault. Dar sunt și un pic surprins.

Acum erau în bucătărie. Precum cele mai multe apartamente vechi din Paris, avea o bucătărie mică. Nu mai mare decât o chicinetă, însă avea o fereastră mare, care dădea spre acoperișurile clădirilor vecine.

Borcanele cu cereale, zahăr și cafea fuseseră răsturnate. Dulapurile fuseseră golite.

Era tot mai clar, pe măsură ce înaintau prin apartament, că ceea ce începuse ca o căutare metodică se transformase în panică, iar panica se transformase într-un soi de delir.

Ușa din spate era întredeschisă, neatinsă de când ieșise Armand pe acolo, în urmărirea intrusului, cu nici jumătate de oră înainte.

Când fusese clar că ucigașul se făcuse nevăzut în aglomerația de sâmbătă dimineața, Armand i se alăturase lui Reine-Marie și-i așteptaseră împreună pe Claude Dussault și pe ceilalți polițiști.

Când sosiseră, câteva minute mai târziu, Reine-Marie luase cutia cu lucrurile lui Stephen și mersese în barul Joséphine, rămânând să aștepte acolo.

— Haide să-ți arăt pe unde a luat-o, a spus Armand, deschizând ușa din spate cu o mână

înmănușată. Hai să coborâm!

În timp ce porneau pe trepte, din apartament s-a auzit o voce:

— *Patron*?

— Aici, Irena! a răspuns Dussault, întorcându-se în bucătărie. Ce este?

Irena Fontaine stătea lângă prefect. Așa cum stătuse lângă el – și un pic în spatele lui – vreme de ani întregi, încă de când era agent începător.

Când Claude Dussault fusese avansat la funcția de prefect, după moartea predecesorului său, el o numise la conducerea *brigade criminelle.*

La treizeci și opt de ani, ea era cel mai tânăr agent ajuns vreodată în funcția aceea. Și doar a doua femeie din istoria poliției pariziene care ajunsese în acel post.

De acolo, când fostul lui adjunct plecase din Poliție, Dussault o alesese pe ea să-i fie mâna dreaptă.

Iar acum, din nou, ea își ocupa locul firesc alături de el. Înaltă, cu părul blond, prins într-o coadă îngrijită, emana competență. Genul de persoană, i se părea lui Gamache, care te-ai bucura să piloteze avionul cu care traversezi oceanul.

— A sosit medicul legist. Suntem gata să-l întoarcem, a spus ea, mutându-și privirea de la prefect la tovarășul lui.

— Îmi pare rău, nu v-am făcut cunoștință! Comandanta Irena Fontaine este adjuncta mea. Inspectorul-șef Armand Gamache conduce Divizia Omoruri din Süreté du Québec. Îmi este prieten și coleg de încredere.

Au dat mâna, iar Fontaine a spus:

— Din Québec?

Ușoara condescendență din tonul acela nu-l mai deranja de mult pe Gamache. În definitiv, atitudinea ei nu era problema lui.

— *Oui.*

— Ce-ați descoperit? a întrebat-o Dussault, în timp ce se întorcea pe coridorul îngust.

— A fost împușcat de două ori: o dată în spate, o dată în cap. Pare să fi fost un jaf. Victima s-a întors acasă, a surprins intrusul și a fost împușcată.

— Și, cu toate astea, a intervenit Gamache, care era cu un pas în urma lor, nu a furat nimic.

Fontaine s-a oprit și s-a întors spre el.

— De unde știți?

— E destul de clar. Numai tablourile valorează o avere! Intrusul a pierdut timp dându-le jos de pe pereți, sfâșiind hârtia de pe spate, dar nu a catadicsit să ia pânzele.

— Căuta bani gheață, bijuterii, i-a răspuns Fontaine. Lipsește portofelul victimei.

— Cu siguranță, e prea devreme să tragem concluzia asta, a spus Gamache. La ce harababură e în jur, portofelul poate fi oriunde. Pare mai curând o percheziție decât un jaf, *non*?

Deși o enerva faptul că era contrazisă de străin, Irena Fontaine nu și-a putut reține un zâmbet. Întotdeauna o amuza accentul de Québec. Avea senzația că stă de vorbă cu un țărănuș.

— *Non,* i-a răspuns ea. Mie îmi pare jaf. Nu toată lumea, *monsieur,* își dorește să hălăduiască pe străzile Parisului cu niște picturi în ulei la subsuoară, încercând să le vândă.

— Mai este ceva ce nu ți-am spus, Irena, a intervenit Dussault. *Monsieur* Gamache nu se află aici în calitate de inspector-șef, cu toate că ne este de mare ajutor.

I-a aruncat o privire aspră. *De reproș,* se întreba Gamache, *sau ca avertizare*? apoi a continuat:

— Îl cunoaște pe proprietarul apartamentului. El și soția lui au descoperit cadavrul.

Fontaine s-a întors cu mai mult interes spre Gamache.

— Îl cunoașteți pe decedat. De ce n-ați spus așa?

— Pentru că decedatul nu este proprietarul apartamentului. N-am idee cine e victima, dar

proprietarul apartamentului este nașul meu. Stephen Horowitz.

— Și unde este?

— În comă, la Hôtel-Dieu. Azi-noapte a avut loc o tentativă de omor, l-a lovit o dubă pe trecerea de pietoni.

Fontaine a făcut ochii mari și l-a privit pe prefect.

— Ăsta-i cazul pe care mi l-ați dat mie!

— Da.

— Și dumnealui este proprietarul acestui apartament?

— Da, i-a răspuns Gamache.

— Trebuie să existe o legătură între cele două atacuri, a spus ea. Acum nu mai încape îndoială în legătură cu accidentul de azi-noapte.

Deci până acum încăpea îndoială, și-a spus Gamache. Asta ar fi explicat faptul că polițiștii nu se grăbiseră să vină de îndată la apartamentul lui Stephen. Cum ar fi fost firesc în cazul unei investigații asupra unei tentative de omor.

— Eram împreună când a fost lovit, a spus Gamache. A fost intenționat.

— Iar acum sunteți aici. Și dumneavoastră ați descoperit cadavrul, a spus Fontaine.

— Da.

Știa foarte bine unde voia să ajungă polițista. Adevărul era că nu-l surprindea. Probabil că și el și-ar fi pus aceleași întrebări dacă s-ar fi întâmplat ca aceeași persoană să fi apărut la locul faptei pentru două atacuri separate, dar între care exista o legătură.

Irena Fontaine s-a întors și a privit de-a lungul holului, spre living și spre locul unde se afla cadavrul.

— Mă întreb dacă a fost ucis din întâmplare.

— Și noi ne gândeam la același lucru, i-a răspuns Dussault.

— E clar că cineva încerca să-l ucidă pe acest Horowitz, a continuat Fontaine, adresându-i-se

direct exclusiv prefectului. A venit întâi aici, l-a găsit pe bărbatul acesta și l-a împușcat, crezând că este Horowitz. Când și-a dat seama de greșeala făcută, ucigașul a pornit în căutarea adevăratei ținte.

— Și de unde a știut unde să-l găsească? a întrebat Armand.

Era o întrebare care devenea tot mai importantă pentru el.

— Poate că i-a spus cineva, a răspuns femeia, privindu-l lung pe Gamache. După o pauză de-o clipă, a adăugat: Dumneavoastră ce credeți că s-a întâmplat aici?

— Să vă spun mai întâi ce am descoperit mai devreme.

— Nu, v-am întrebat ceva. Ce credeți că s-a întâmplat? S-a întors s-o privească mai bine. Fontaine se aștepta să întâlnească o privire rece și furioasă. Însă privirea lui era calmă, gânditoare. Era conștientă c-o evalua.

Și ea îl evalua, la rândul ei.

Cincizeci și ceva de ani, din generație cu prefectul. Cu haine bine croite. Îngrijit. Distins. Izbitoare i se păreau ridurile de pe figura lui. Păreau brăzdate nu de timp, ci de evenimente.

Apoi era cicatricea adâncă de pe tâmplă. Ochii lui. Luminoși, inteligenți, adânci. Șireți. Și încă ceva.

Simțea că avea un soi de compasiune. Nu, nu compasiune. Era posibil oare să fi fost bunătate?

N-avea cum.

Cu toate acestea, bărbatul acela avea ceva fascinant. O căldură îmbietoare, asemenea cărbunilor din sobă într-o zi friguroasă.

Irena Fontaine se opunea din răsputeri acelei forțe de atracție. Era conștientă că din acei cărbuni putea izbucni un foc din clipă în clipă.

— Cred, comandante, i-a răspuns Gamache, că vă pot răspunde cel mai bine la această întrebare

spunându-vă mai întâi ce am găsit printre lucrurile lui Stephen. Dacă nu vă supărați.

— Dacă insistați.

— *Merci.* După ce Stephen a fost lovit, soția mea i-a strâns de pe caldarâm ochelarii și o cheie. Le-a pus pe amândouă în geanta ei și nu și-a adus aminte de ele decât în dimineața asta.

— Și? a întrebat Fontaine. Normal că avea o cheie la el.

— Era cheia unei camere de hotel. A unui apartament, de fapt, de la hotelul George V. Am mers acolo și am aflat că Stephen stătea la hotel de zece zile. Avea de gând să plece abia miercurea care vine.

Claude Dussault s-a întors spre el.

— Asta nu mi-ai spus!

— N-am apucat. Și se pare că mai stătea cineva acolo, a continuat Armand sub privirea aspră a lui Dussault. Un bărbat care tocmai sosise. Nu apucase să despacheteze și n-avea de gând să stea prea mult. Avea doar un bagaj de mână.

Fontaine a făcut semn cu degetul mare spre living.

— Bărbatul de acolo?

— Nu știu cu certitudine, dar pare o supoziție bună. Polițista clătină din cap.

— Nu are niciun sens! De ce ar sta la hotel un om care are un asemenea apartament, ba chiar și un dormitor pentru oaspeți?

— Și, ca să fie și mai misterios, a continuat Gamache, Stephen e groaznic de zgârcit din fire. Ar trebui să aibă un motiv foarte, dar foarte întemeiat ca să-și ia un apartament la George V.

— Și care ar fi acel motiv? l-a întrebat ea.

— Tare aș vrea să știu.

— Veniți? i-a strigat un agent. Medicul legist așteaptă!

În timp ce mergeau spre living, Dussault a mormăit către Gamache:

— Ar fi trebuit să-mi spui despre cheie!

— Iar tu ar fi trebuit să-mi spui că de fapt nu m-ai crezut că atacul a fost plănuit.

— De ce spui asta?

— Fontaine însăși tocmai a recunoscut că aveați îndoieli, iar dacă n-ați fi avut, oamenii voștri ar fi venit aici imediat. Ei l-ar fi întrerupt pe intrus, nu eu și Reine-Marie!

Gamache s-a oprit. Era rândul lui să-l privească aspru pe prefect.

— Îndoiala ta ar fi putut s-o coste viața.

— Și tu ai fi putut fi ucis, a recunoscut Dussault. A fost o greșeală a lui Fontaine. O să stau de vorbă cu ea.

Armand aproape că i-a spus că greșeala nu era doar a lui Fontaine, dar a hotărât să-și țină gura.

Capitolul 10

Medicul legist a îngenuncheat lângă cadavru.

— Bun, ați sosit! a spus, în vocea ei simțindu-se nerăbdarea și enervarea. Putem să începem, în sfârșit.

Întinzând mâinile înmănușate, a întors cu o mișcare expertă trupul țeapăn.

Chiar și după moarte, bărbatul avea aerul unui om de succes. Sănătos. Bogat. Era însă și înțelept? Un lucru era sigur: Gamache nu-l mai văzuse niciodată.

Legista a început observațiile.

— Bărbat, caucazian. Aproximativ șaptezeci și cinci de ani. Împușcat în cap și în spate. Pe partea din față a corpului nu par să fie răni. S-a instalat rigiditatea. Moartea a survenit cu mai mult de douăsprezece ore în urmă, dar cu mai puțin de douăzeci și patru. Nu are nimic în mâini. Unghiile par curate. Nu pare să fi avut loc o luptă. Ușoare echimoze pe față, probabil în urma căderii.

A ridicat privirea spre prefect și a adăugat:

— Aș spune că a decedat înainte de a cădea la podea.

— Scuzați-mă! au auzit o voce. *Excusez-moi.*

S-au întors cu toții și au văzut un bărbat tânăr, îmbrăcat în sacou și jeanși, cu un fular la gât, care încerca să pătrundă prin zidul de polițiști.

— Cine sunteți dumneavoastră? l-a întrebat unul dintre jandarmi.

În loc să-i răspundă, tânărul s-a întors spre Gamache.

— M-a sunat Reine-Marie. Am venit imediat.

— Acesta este Jean-Guy Beauvoir, ginerele meu, le-a explicat Gamache.

— Ei bine, n-ar fi trebuit să intre aici, a spus Fontaine. Vă rog să așteptați afară! Aceasta este scena unei crime.

— Da, știu, a răspuns Jean-Guy.

Îi părea rău de polițistă, era clar că ea coordona echipa de poliție. Însă, în loc să plece, a mai făcut un pas în față și s-a proțăpit lângă Gamache.

— Jean-Guy mi-a fost adjunct, le-a explicat Gamache lui Dussault și Fontaine. S-a aflat la conducerea Diviziei Omoruri timp de mai mult de un an înainte de a se muta la Paris. Și îl cunoaște personal pe Stephen. V-ar deranja?

— Să rămână și el?!

Fontaine l-a privit pe Beauvoir de parcă era o mizerie pe care o râcâia de pe talpa pantofului. Apoi l-a privit sugestiv pe prefect, însă acesta a ridicat din umeri.

— Bine, a spus ea apoi. Câtă vreme nu trebuie să mă ocup eu de el!

— Ați găsit vreun portofel? a întrebat Dussault. Vreun act de identitate?

— Nimic, a răspuns ea, lăsându-se pe vine lângă legistă. Are toate buzunarele întoarse pe dos.

— Îmi permiteți? a întrebat-o Gamache.

— Serios, ce dracu'…? a bombănit încet Fontaine.

Însă a făcut un gest către cadavru, invitându-l pe Gamache să pășească în față și apoi uitându-se cum bărbatul trăgea de sacoul mortului și-l pipăia pe dinăuntru. A ridicat o clapetă sub care se vedea fermoarul unui buzunar ascuns.

Dar nu l-a deschis, preferând s-o lase pe Fontaine.

O clipă mai târziu, polițista a scos din buzunarul secret un portofel subțire.

— De unde ați știut? l-a întrebat ea.

— E un lucru pe care îl au în comun oamenii care călătoresc mult. Își croiesc buzunare ascunse în haine.

A hotărât să nu le explice că și Stephen avea un buzunar ascuns și să nu le spună nici că el și Reine-Marie găsiseră în el agenda și pașaportul lui Stephen.

Fontaine i-a întins portofelul prefectului, care s-a îndepărtat cu câțiva pași de agitația din jurul cadavrului. Gamache și Beauvoir i s-au alăturat lângă fereastră.

— Îl cheamă Alexander Francis Plessner. Vă spune ceva numele ăsta?

Armand s-a gândit o clipă.

— *Non.* Stephen nu mi l-a pomenit niciodată. Ție?

Jean-Guy a clătinat din cap.

— Permisul de conducere este emis în Ontario, a mai spus Dussault.

Irena Fontaine a venit lângă ei și i-a întins un pașaport lui Dussault.

— L-am găsit sub comoda de acolo. Dar deocamdată nu i-am găsit telefonul și nici cheile.

— Dacă ucigașul i-a găsit pașaportul, a comentat Gamache, înseamnă că și-a dat seama că nu l-a omorât pe Stephen Horowitz.

— A greșit ținta, a adăugat Dussault.

— Sau nu, a spus Gamache, iar prefectul a dat din cap.

— E canadian, a spus Jean-Guy, cercetând pașaportul. Emis acum un an.

Claude Dussault l-a frunzărit și a oftat.

— De când s-au transformat vămile în niște simple chioșcuri, pașapoartele nu mai sunt ștampilate. Va trebui să contactăm Interpolul.

— Scanez și le trimit codul de bare după-amiază, a spus Irene Fontaine.

— Ar fi bine s-o faceți cât mai repede cu putință, a sfătuit-o Gamache. Din experiența mea cu Interpolul, le ia ceva timp să trimită informațiile. Poate dura și câteva zile.

— Aici e vorba despre *brigade criminelle, monsieur,* i-a răspuns ea. Din Paris. Nu despre Sûreté du Québec. Nouă Interpolul ne răspunde repede. Știu că dacă le cerem ceva, e vorba despre un lucru important.

Beauvoir a deschis gura, dar, văzând privirea cu care l-a fulgerat Gamache, n-a mai spus nimic.

Era clar că Fontaine asta nu știa că Gamache fusese rugat în ultima jumătate de an să se mute la Lyon și să preia conducerea Interpolului. Refuzase, preferând să urmărească criminalii din Québec. Iar dacă Gamache n-avea de gând să-i spună, cu siguranță n-avea s-o facă el. Deși tare i-ar fi plăcut.

— Vă mulțumim că ne-ați explicat cum stau lucrurile, comandante! i-a răspuns Gamache. E vreo ștampilă pe pașaport?

— Una singură, a spus Dussault. O călătorie în Peru, acum un an.

— În Peru? a întrebat Beauvoir.

— Mare atracție turistică, i-a răspuns Dussault. Machu Picchu. Liniile Nazca.

— Liniile cum? a întrebat Fontaine, iar Beauvoir s-a bucurat că ea dăduse dovadă de ignoranță – în mod normal, asta era treaba lui.

De fapt, lui Jean-Guy i se păruse că prefectul spuse
„Nascar” și se pregătea să ceară detalii.

— Documentează-te despre ele, a spus Dussault. Unul dintre cele mai mari mistere din lume[17].

— Două sute cinci zeci de dolari canadieni, a rostit Fontaine, umblând prin portofel. Șaptezeci de euro. Două carduri Visa și – a ridicat o carte albă de vizită – asta.

I-a întins-o lui Dussault. El a citit numele de pe cartea de vizită.

— Stephen Horowitz. Deci se confirmă. Bărbatul ucis îl cunoștea pe Horowitz. Dar cum? Erau prieteni? Parteneri de afaceri? Trebuie să fi fost mai mult decât o simplă cunoștință, ca să se afle în apartamentul lui.

— Îmi permiți? a întrebat Armand și a întins mâna spre cartea de vizită, luând-o cu grijă. *Monsieur* Plessner era mult mai mult decât o simplă cunoștință, dacă a primit o asemenea carte de vizită.

I-a înapoiat-o lui Fontaine.

— De ce? a întrebat ea. E o carte de vizită.

— Dar fără adresă? a intervenit Beauvoir. Fără un număr de telefon măcar? Sau o adresă de e-mail? Ce fel de carte de vizită are pe ea doar un nume?

— Nu are doar asta, a subliniat Dussault. Cineva a scris *DUBT* după numele lui. Ce înseamnă, Armand? Judecător de pace?[8] E un titlu onorific?

Gamache zâmbea.

— Nu chiar.

Umblând în buzunar după propriul portofel, a scos din el o carte de vizită hârtănită, veche. Cartonul era subțire și uzat, dar textul de pe ea era același.

Stephen Horowitz. Iar după nume erau exact aceleași patru litere. Scrise de mână.

DUBT.

— Așa-i spunea mereu bunică-mea Zora, le-a explicat Armand.

— Dar ce înseamnă? l-a întrebat Dussault.

— *DUBT* vine de la „Doar un biet ticălos”.

Dussault a izbucnit în râs.

— Serios? Dar „ticălos” e o insultă, nu? De ce îi spunea așa bunica ta? Era o glumă între ei? Un nume de alint?

— Dimpotrivă, i-a răspuns Armand. Bunică-mea îl disprețuia. L-a disprețuit din clipa în care s-au cunoscut, la sfârșitul anilor 1940. Era un om foarte ușor de antipatizat.

Jean-Guy a zâmbit. Era adevărat. Uneori Stephen Horowitz putea fi de-a dreptul nemernic. Și nu era un rol. Pur și simplu așa era el. Însă Beauvoir era conștient că aceasta era doar una dintre laturile unui om complex.

— Și cum l-a cunoscut bunica dumneavoastră? a întrebat Fontaine. De fapt, dacă tot a venit vorba, dumneavoastră cum l-ați cunoscut?

— L-a angajat tatăl meu pentru diverse treburi. Stephen nu avea nimic când a ajuns în Québec

după război, dar tata a văzut imediat că avea un potențial uriaș. Erau cam de aceeași vârstă și doar soarta avea să decidă ca unul dintre ei să-și piardă casa și familia, iar celălalt să aibă parte de ele. Tata îl admira enorm pe Stephen, dar Zora l-a urât de la bun început. Spunea că era doar…

— Doar un biet ticălos? a rostit Dussault.

— *C'est ça.* Și asta, când își propunea să fie politicoasă.

Armand a zâmbit, amintindu-și cum bătrâna mormăia *Alte kaker*[9] de câte ori își făcea apariția Stephen.

— Dar de ce îl ura atât de mult? l-a întrebat Fontaine. Cu ce îi greșise?

— Cu nimic, în afara faptului că se născuse în Germania. Cred că ar fi fost prea mult să-i ceri, la momentul acela, să simpatizeze sau să aibă încredere într-un neamț.

— Dar mi-ai povestit că Stephen a luptat de partea Rezistenței, a spus Dussault.

— Am impresia că bunică-mea nu l-a crezut niciodată.

Armand a privit pe fereastră, spre Hôtel Lutetia. Acesta fusese un alt motiv pentru care Zora nu avusese încredere în Stephen.

Fiindcă alesese să locuiască atât de aproape de Lutetia.

Abia după mulți ani înțelesese Armand ura ei față de acel hotel fermecător.

Și-a dat seama că până la urmă tot trebuia să explice relațiile complicate din familia lui. Mai bine o făcea chiar acum.

— Tatăl meu a cunoscut-o pe Zora în Polonia, când războiul lua sfârșit. Ea și rudele ei fuseseră deportate din Paris și trimiși la Auschwitz. În transportul acela fuseseră mai mult de o mie de oameni. Până la finalul războiului supraviețuiseră trei sute. Zora era printre ei.

L-a privit pe Claude Dussault, care a lăsat ochii în jos.

Poate că era Parisul Orașul Luminilor, însă avea și niște umbre cumplit de întunecate.

— Ea nu i-a spus niciodată Holocaust. Pentru ea erau „Marile Crime”.

Fusese încurajat s-o considere pe Zora bunica lui, ceea ce și făcuse. Iar bătrâna îl învățase că ucigașii trebuie opriți. Cu orice preț. Armand era conștient că acesta era motivul pentru care intrase în Sûreté.

Ca să-i oprească. Cu orice preț.

— Tata lucra pentru Crucea Roșie Canadiană și ajuta „oamenii strămutați”, cum li se spunea. Cei care fuseseră eliberați din lagărele morții, dar nu aveau unde să se ducă. Nu mai aveau casă. A devenit sponsorul Zorei, a ajutat-o să vină în Montréal. Așa că a locuit cu noi și, după ce au murit, m-a crescut ea.

— După ce „au murit”? a întrebat Fontaine.

— Părinții mei. Într-un accident de mașină. Aveam nouă ani. Stephen îmi era naș, așa că s-a implicat în creșterea mea. M-a adus la Paris o dată pe an. Practic am crescut în apartamentul acesta.

S-a uitat în jur căutând din nou sentimentul acela de siguranță.

Dar nu a reușit, căci era înconjurat de haos. Și de moarte.

— Dar stați puțin, a intervenit comandanta Fontaine, făcând un semn spre cartea de vizită. Să dăm un pic înapoi. Dacă era o insultă, de ce ar fi scris Horowitz DUBT pe cartea de vizită?

— Era o glumă. El chiar o plăcea pe Zora și cred că, pe măsură ce avea tot mai mult succes, era un mod de a-și ține sub control orgoliul uriaș. De asemenea, era un cod.

— Pentru ce? a întrebat Fontaine.

— Pentru directorii pe care-i avea în subordine, pentru bancherii lui, pentru cei care se ocupau de siguranța lui și, cel mai important, un cod pentru secretara lui, doamna McGillicuddy. Cine avea cartea asta de vizită trebuia să primească acces

peste tot, orice fel de ajutor. Indiferent ce ar fi cerut.

— Dar ce i-ar fi oprit pe unii să adauge DUBT pe o carte de vizită și să obțină și acces pretutindeni? a întrebat Fontaine.

— Stephen a răspândit destul de clar vestea că oricine ar fi încercat așa ceva ar fi fost aspru pedepsit. N-ar fi meritat înșelăciunea.

Polițista și-a îndreptat privirea spre trupul lui Alexander Plessner.

— Nu chiar atât de aspru, a spus Gamache.

— Aveți idee câte asemenea cărți de vizită a oferit? a întrebat Fontaine.

— Până acum am știut doar de a mea, a răspuns Gamache, punându-și cartea de vizită înapoi în portofel cu multă grijă.

I-o dăduse Stephen după înmormântarea părinților lui. Îl luase pe Armand deoparte și, sub ochii ageri și plini de ură ai Zorei, scosese o carte de vizită pe care scrisese DUBT.

— Știi de la ce vine asta?

Armand clătinase din cap. Nu știa și nici nu-i păsa. Nimic nu mai conta.

Stephen îi explicase și, pentru prima oară de la acea bătaie în ușă, Armand zâmbise. O și auzea pe Zora pronunțând cuvintele acelea, cu accentul ei puternic.

— Să ai mereu la tine cartea asta de vizită, Armand. Și oricând ai nevoie de ajutor, să vii la mine. Dacă e cineva care nu te lasă să intri, să-i arăți cartea asta de vizită. O să primești orice ai nevoie.

— Și înghețată?

— Da, cu orice aromă. Bani. Un loc unde să stai în siguranță. Și apoi or să mă caute pe mine oriunde aș fi în lume, și am să vin. Înțelegi?

Asta era o întrebare bună. Pe vremea aceea, Stephen încă avea un accent german pronunțat. Și cu toate că Armand nu înțelesese fiecare cuvințel, pricepuse sensul.

Băgase cartea de vizită în buzunar. Apoi mersese pe afară cu cel mai bun prieten al lui, Michel.

Din când în când, în vreme ce ziua se topea în seară și seara se topea în noapte, băiețelul băga mâna în buzunar, atingea cartea de vizită. Și se uita la casă.

Zora veghea asupra lui. Iar acum știa că și Stephen avea să vegheze asupra lui.

Nu era singur.

Acum, jumătate de secol mai târziu, era rândul lui Armand. Să vegheze asupra lui Stephen. Să-l protejeze.

Să afle ce se întâmplase. Ce se întâmpla.

Dar *ce* se întâmpla?

Și-a întors privirea spre bărbatul ucis.

Fusese Alexander Plessner ținta asasinării sau fusese, așa cum bănuiau, ucis din greșeală? Confundat cu Stephen?

Doar un biet ticălos.

•

— Armand, a spus Dussault, luându-l pe Gamache deoparte, în timp ce Beauvoir examina cadavrul. Nu mă deranjează că te implici în investigație. De fapt, chiar mă bucur. Îl cunoști pe *monsieur* Horowitz mai bine decât oricine. Dar tipul ăsta…? N-o să facă altceva decât să încurce. Și deja o enervează pe Fontaine.

— Beauvoir este un polițist de Omoruri cu multă experiență, i-a explicat din nou Gamache. Și și-a încheiat cariera ca șef al Diviziei Omoruri…

— Din Québec.

— *Oui.* Dar crima e crimă și oamenii sunt oameni. Chiar și în Québec. Nimeni nu se pricepe mai bine decât Beauvoir la prinderea criminalilor.

— Cred că pierzi ceva din vedere, a spus prefectul privind în jur, mutându-și privirea de la Gamache la oamenii care adunau dovezi. Aceasta este *brigade criminelle.* Din Paris. Am ales tot ce-a avut Franța mai bun. Și chiar sunt cei mai buni

profesioniști. Și nu doar din Paris. Nu doar din Franța. Ci din lume!

S-au privit lung unul pe altul.

— Ai dreptate, bineînțeles, a recunoscut Armand. Dar Jean-Guy le poate sta alături celor mai buni dintre ei.

— Crezi? M-am documentat un pic în dimineața asta, am vrut să mă pun la curent cu ce s-a mai petrecut în cariera ta. S-au întâmplat multe, prietene.

— Adevărat.

— În căutările mele am dat și peste dosarul lui. E alcoolic și dependent de droguri…

— În recuperare! s-a răstit Armand. N-a mai pus gura pe nimic de câțiva ani. Nu-mi spune că tu nu ai niciun ofițer bun care să se fi luptat cu dependența. În domeniul nostru, lucrurile astea se întâmplă atât de des, încât…

— Da! Da, a recunoscut Dussault. Prea multă suferință.

— Și adeseori suferă chiar cei mai buni. Cei cărora le pasă. Cei care se află în prima linie. Iar lui Jean-Guy Beauvoir îi pasă. Nu există nicăieri polițist mai bun. Nici măcar aici!

A așteptat o clipă, ca Dussault să-l poată contrazice. Apoi a continuat:

— Este cel mai curajos om pe care îl cunosc.

— Și cel mai inteligent? a sugerat Dussault. Am citit c-a dat bir cu fugiții și a intrat în domeniul privat. Probabil are un salariu cât zece de-ale noastre. Și nici nu trage nimeni asupra lui. După cum știi, și adjunctul meu a plecat. Noi suntem ăia fraieri, Armand.

— Slavă Domnului că măcar suntem chipeși! i-a spus Armand zâmbind.

Dussault l-a lovit ușor pe braț.

— Tu ai fost vreodată tentat, *mon vieux,* să accepți o slujbă la o firmă privată de securitate, spre exemplu? Ar plăti o avere pentru cineva ca tine.

— Nu. Tu?

Dussault a izbucnit în râs.

— Să nu mai spui asta nimănui, dar există un singur lucru la care mă pricep, și e ăsta pe care îl fac acum.

Și-a privit cu duioșie echipa.

— Nu-i adevărat, i-a spus Armand. Țin minte că acum vreo doi ani ți-ai luat un concediu sabatic ca să cânți la saxofon în formația aia de polka.

Claude i-a răspuns, coborând vocea:

— Șșșt! Toată lumea crede c-am fost plecat să studiez tehnici pentru combaterea spălării internaționale de bani.

— Cred că e posibil să te bănuiască. Greșeala a fost când le-ai spus că ai intrat în Corul Antiterorist de la Interpol.

— Da, pe asta n-au înghițit-o ușor. E totuși o confirmare reconfortantă că nu sunt înconjurat de idioți. Se pare că eu sunt singurul.

Armand a izbucnit în râs.

Adevărul era, iar Armand se număra printre puținii oameni care îl cunoșteau, că Claude suferise de SSPT[10] în urma unui an nemaivăzut de brutal de atacuri teroriste. Punctul culminant fusese moartea mentorului său, fostul prefect, care fusese ucis – îl călcase o mașină.

Muzica, mai ales mult iubitul lui saxofon, îl ajutase enorm să-și revină.

— În regulă, a continuat Dussault. Beauvoir poate să rămână, dar nu în prima linie. Și mă ocup eu de el, nu tu.

— De acord.

— Acum te rog să mă scuzi, văd că a sosit procurorul și nu știe de unde să înceapă.

•

Jean-Guy se plimba prin apartament, cercetând fiecare încăpere.

Irena Fontaine își reluase coordonarea echipei de la *brigade criminelle.*

Claude Dussault stătea lângă fereastră, de vorbă cu procurorul, a cărui prezență era necesară pentru demararea oficială a oricărei anchete privitoare la o crimă.

Discuția lor n-a durat mult. Cele două gloanțe în spate erau un argument destul de convingător.

Cu toate că nu era străin de anchetele de la Omoruri, Armand stătea pierdut în mijlocul acelei încăperi familiare.

Spațiul acela, locul acela – acolo se simțise întotdeauna în siguranță. Era un loc aproape sacru.

Însă acum lucrurile se schimbaseră.

Și-a plimbat privirea peste cuiele de care fuseseră agățate tablourile, peste picturile aruncate pe jos.

Lucrări de Gauguin și de Monet, de Rothko, uriașul tablou de Cy Twombly, care fusese smuls de deasupra șemineului. Sublimul Kenojuak Ashevak, care zăcea cu fața în sus.

Și printre ele, atât de ușor de trecut cu vederea, o ramă micuță, ca o ferestruică în miniatură. Acuarela aceea nu avea nimic spectaculos, în afara alinării pe care i-o oferise unui copil îndurerat. Acea fereastră micuță spre o lume plină de posibilități.

Din hornurile căbănuțelor încă se ridica fum. Neîncetat. Previzibil. Prin sătucul din valea aceea încă șerpuia un pârâu. Pădurea bogată era plină, în imaginația micului Armand, de creaturi fermecate. Și chiar în mijlocul tabloului ce înfățișa sătucul era un pâlc de copaci.

Armand s-a uitat în jur, la locul crimei, la micul tablou de pe jos, și a simțit o dorință copleșitoare de a o lua la fugă, de a merge acasă. În Québec.

Voia să stea în bistro, cu Reine-Marie. Henri, Gracie și Fred să fie încolăciți în fața focului de bușteni.

Gabri le-ar fi adus *café au lait* sau poate ceva un pic mai tare. Olivier le-ar fi pregătit masa, somon afumat în arțar, fript pe grătar, în timp ce Clara și

Myrna li s-ar fi alăturat, ar fi vorbit despre cărți și despre artă, despre mâncare și despre ce boacăne mai făcuse calul Sfântului
Nemernic.

Ruth cea zărghită și rața ei posedată, Rosa, le-ar fi aruncat niște insulte și câteva versuri sublime.

Doar stau cuminte unde mă așază, făcută
Din piatră și speranță cum mă aflu:
Sper c-acea zeitate ce ucide cu voluptate
Și să mă vindece va putea,

Chiar și acum, de la o distanță ce părea imposibil de mare, parcă privea prin ferestrele împărțite de menouri ale bistroului, spre pădurea bogată, parcă vedea frunzele care probabil începeau deja să-și schimbe culoarea.

Totul se schimba, în cele din urmă.

În afara tabloului aruncat cu atâta nepăsare pe podea.

Sper că-n toiul coșmarului tău,
Al celui de pe urmă coșmar, o blândă leoaică
Îți va apuca încetișor sufletul de ceafă.

Acasă. Acasă. Voia să meargă acasă. Să stea în fața focului. Și să-și asculte prietenii cum trăncăneau și râdeau. S-o țină pe Reine-Marie de mână și să-și privească nepoțeii la joacă.

Și-n întuneric și în paradis te va dezmierda.[11]

Dar nu se putea încă.

Gamache a luat micuța acuarelă și a atârnat-o cu grijă în cuiul de pe perete. La locul ei.

Dar nu înainte de a vedea scris pe spate: *Pentru Armand.*

Capitolul 11

Reine-Marie Gamache stătea în barul Joséphine din Hôtel Lutetia, cu mâna pe cutia de carton aflată lângă ea.

Privea dincolo de clienții eleganți, pe ferestrele uriașe ale hotelului, la locuitorii sofisticați din arondismentul VI al Parisului.

Treceau la plimbare pe Rue de Sèvres. Mulți aveau pungi de cumpărături de la Le Bon Marché, aflat în apropiere.

Reine-Marie simțea agitația din jurul ei, acel du-te-vino din splendida braserie Belle Époque, însă în fața ochilor nu vedea decât trupul neînsuflețit de pe podea și sângele de pe covorul pe care odinioară se jucaseră copiii ei.

Și se străduia să invoce mirosul acela. Oare avea să-l poată identifica?

Încă mai putea, și în ziua de azi, după atâția ani, să recunoască mirosul mamei ei. Nu un parfum, ci soluție de curățat cu amoniac. Plutind în jurul ei, impregnat în fiecare por, fiindcă ea cu asta se ocupa, era menajeră.

Și Reine-Marie știa că avea să simtă până la ultima suflare mirosul de lemn de santal al lui Armand. Cel puțin asta spera. Că ea avea să se ducă prima. În brațele lui.

Știa că era egoistă să-l facă să treacă prin așa ceva. Să-l lase în urmă. Dar nu știa dacă ea ar fi supraviețuit fără el. Dacă el s-ar fi…

A revenit la realitate. La clipa de față. La ce se întâmplase. La cadavru.

Grație pregătirii de bibliotecară și arhivistă, era obișnuită nu numai să sorteze și să catalogheze informațiile, ci și să facă legături între ele. Ceea ce o făcea atât de bună în meseria ei și o ajutase să avanseze în ierarhia Bibliothèque et Archives Nationales din Québec era faptul că gândirea ei funcționa pe mai multe niveluri.

Unde alții vedeau, poate, fapte, *madame* Gamache vedea legăturile, relațiile dintre ele. Putea lega două, trei, mai multe evenimente aparent disparate.

Legătura dintre numele aborigen echivalent celui de „Stargazer", atmosfera de la o petrecere din 1820, la care participase și geologul Bigsby, și mormântului unui sărac din Montréal.

Le pusese pe toate cap la cap și ajunsese la David Thompson. Un explorator care se dovedise a fi, poate, cel mai mare cartograf care existase vreodată. Un om extraordinar, care dispăruse în paginile istoriei.

Până când îl descoperise bibliotecara și arhivista *madame* Gamache.

Iar acum era pusă în fața unui număr de fapte complet diferite, altfel de evenimente. Nu ancorate în siguranță în istorie – acestea de acum aveau puls. Și erau pline de sânge.

A tras cutia mai aproape și a mijit ochii. Încerca să-și dea seama…

— Salut…?

Reine-Marie a tresărit, revenind la realitate, în barul Joséphine, iar când a ridicat privirea a văzut chipul zâmbitor al soțului ei.

— *Désolé,* a spus el, aplecându-se s-o sărute. N-am vrut să te sperii. Erai tare departe.

— Ba, de fapt, să știi că nu eram chiar așa departe.

În timp ce îl săruta, l-a auzit șoptind:

— Încearcă să nu reacționezi în niciun fel.

Ea a continuat să zâmbească, încercând să nu-și trădeze nedumerirea.

Armand a pășit într-o parte, lăsând să se vadă că în spatele lui se afla Claude Dussault.

— Claude! l-a salutat ea.

Dar chiar era nedumerită. Ce voise Armand să spună? De ce să nu fi reacționat, ar fi trebuit să se prefacă a nu recunoaște un om pe care îl cunoștea bine?

Pe care îl văzuse cu o seară înainte la spital?

Însă când prefectul s-a aplecat s-o sărute pe obraji, cu o politețe exagerată care devenise o glumă între ei, a înțeles.

A încercat să nu reacționeze în niciun fel, dar se temea că se dăduse de gol pentru o clipă. Cu ochii măriți de uimire.

Era încântată să-l vadă pe Jean-Guy, așa că și-a concentrat surprinderea asupra lui.

S-au așezat cu toții pe banchetă și și-au comandat de băut, în timp ce Armand o punea la curent pe Reine-Marie cu ce se mai întâmplase.

L-a ascultat, a pus câteva întrebări pentru care nu existau răspunsuri, apoi a tăcut.

Însă mintea ei lucra febril. Atât de rapid, încât avea senzația că se învârte nebunește. Că ridică în aer praful. Ascunzând ceea ce ar fi trebuit să fie clar.

Jean-Guy a făcut un semn către felia de *brioche* din fața ei.

— O mai…?

A împins farfuria către ginerele ei, care părea, ca întotdeauna, hămesit.

— Marea întrebare este dacă *monsieur* Plessner a fost confundat cu *monsieur* Horowitz sau dacă a fost chiar el ținta atacului, a spus Claude Dussault. Aici ce avem?

A făcut un gest către cutia pe care Reine-Marie încă ținea mâna, protectoare.

— A, da! a spus Armand. Chiar voiam să-ți arătăm.

S-a uitat în jur, căutând privirea șefului de sală.

— Jacques!

— *Oui, monsieur* Armand?

Cei doi bărbați se cunoșteau de-o viață. Jacques era un simplu picolo când Stephen îl adusese prima oară pe Armand la Lutetia, la doar nouă ani. Diferența de vârstă dintre ei era de zece ani și, cu toate că se cunoșteau de aproape jumătate de secol, între ei rămânea o anumită formalitate. Un bun șef

de sală nu se purta niciodată prea familiar cu clienții. Iar Jacques era printre cei mai buni.

— Crezi ne poți ajuta să stăm de vorbă într-un loc mai retras?

— Desigur. Vă găsesc imediat o cameră.

Câteva minute mai târziu se aflau cu toții în apartamentul prezidențial.

— Mă așteptam mai curând la vreo debara, în subsol, a comentat Dussault, privind amuzat în jur. E clar că ai ceva influență aici, Armand.

— Cum ai și tu la hotelul George V.

Dussault a izbucnit în râs.

— Aș vrea eu! N-am mai fost acolo de ani întregi.

— Ah, greșeala mea. Am avut impresia că mi-ai zis c-ai mai fost.

— Nu. Cred că-l confuzi cu dărăpănătura de aproape de Quai des Orfèvres.

— Corect. Hotelul Gigi V, a răspuns Armand.

Dussault a râs, iar Armand a căutat privirea lui Reine-Marie pentru a o mai avertiza o dată. Dar și-a dat seama că nu mai era nevoie.

Claude Dussault s-a așezat pe canapeaua moale și, punându-și cutia pe genunchi, a deschis-o cu nerăbdarea unui copil în dimineața de Crăciun.

— Ia să vedem ce avem aici. Este cutia de la spital, nu? Cu lucrurile lui *monsieur* Horowitz. E sigilată. Nu ați deschis-o? Dar am crezut…

— Am deschis-o, i-a răspuns Armand. Și pe urmă am sigilat-o la loc.

Le-a explicat lui Dussault și lui Jean-Guy ce se petrecuse la George V.

— *Bon,* a spus Dussault. Te-ai gândit foarte bine. Deci e totul aici? Laptop, telefon, haine?

— Tot ce avea Stephen la el azi-noapte și ce am găsit la el în birou.

Dussault a rămas tăcut o clipă, cu mâna proptită pe marginea cutiei și cu o expresie uluită pe figură.

— E atât de ciudat că stătea la hotel! Și n-ai idee de ce?

— Nu.

Dussault a scos laptopul.

— Presupun că nu știi care-i parola?

— Nu. Și nici parola telefonului. Dar telefonul e făcut praf, oricum.

— Și SIM-ul?

— E rupt.

Dussault a oftat.

— Ce păcat!

— *Oui.*

— Asta ce e? a întrebat Dussault.

— Cred că este o cheie inbus, i-a răspuns Reine-Marie.

Asamblase destulă mobilă pentru Daniel și Annie când merseseră la facultate, încât să recunoască imediat o cheie inbus.

— Era pe birou, lângă laptop, a explicat Armand. Am tras totul în cutie.

— Inclusiv astea, a spus Dussault, luând în palmă câteva șuruburi. Acum nu ne mai trebuie decât o rolă de bandă adezivă și o să știm despre hotelul George V mai multe decât ne-am dori.

— Ce interesant! Jean-Guy a luat din cutie două monede canadiene de câte cinci cenți. Sunt lipite laolaltă.

— Ha! a intervenit Reine-Marie, întinzând mâna spre el. Ce simpatic! Probabil că una dintre ele e magnetizată. Le arătam trucul ăsta lui Daniel și lui Annie, când erau mici.

— Ce truc?

— Monedele mai vechi conțin mult nichel, ceea ce înseamnă că pot fi transformate în magneți.

În timp ce ea vorbea, Jean-Guy încerca de zor să le separe.

— Astea nu-s magnetizate, sunt lipite. De ce ar avea Stephen două monede lipite?

— Probabil le-a găsit pe stradă și le-a luat, a spus Armand.

— Ca pe un talisman care să-i poarte noroc? a întrebat Dussault.

— Probabil că asta a sperat, i-a răspuns Armand.

Dussault a aruncat în sus monedele lipite, le-a prins, apoi le-a pus în buzunar.

— Ca să-mi poarte noroc.

— De fapt, Claude, dacă sunt talismanul noroc al lui Stephen, aș vrea să le duc la spital. Să i le pun lângă pat.

Armand ajunsese la concluzia că cei mai mulți oameni erau într-o oarecare măsură superstițioși. Investeau diverse obiecte și ritualuri cu o putere deosebită. De la crucifixe la Steaua lui David, de la o labă de iepure la o pereche de șosete norocoasă.

Acesta putea fi talismanul lui Stephen. Două monede lipite. Bani pe care nu îi putea cheltui.

— Desigur, i-a răspuns Dussault, și i le-a dat înapoi fără vreo ezitare. Tare egoist mai sunt, să vreau să țin eu tot norocul!

S-a întors la cutie și a studiat hainele rupte și însângerate. Armand și-a dat seama că tocmai căuta și a și găsit buzunarul ascuns. În care se afla pașaportul lui Stephen, însă nu și agenda. Agenda era în buzunarul lui Armand. Și acolo și avea să rămână.

În cele din urmă, Claude Dussault a scos de pe fundul cutiei un soi de broșură.

— Un raport anual. Ziceați că era în Paris pentru niște întâlniri de afaceri, e posibil să aibă legătură cu asta?

Dussault a așezat documentul pe canapea.

Armand l-a privit pe Jean-Guy ridicând raportul. Era despre GHS Engineering. Compania la care lucra el.

La început, pe chipul lui s-a citit nedumerirea. Însă aceasta nu dura niciodată mult când era vorba despre Beauvoir.

— Stephen? a rostit el încet. Tu?

Armand era pregătit pentru momentul acesta, dar asta nu însemna că nu-i era groază de el. Știuse că avea să vină clipa aceasta încă de la atentatul

asupra vieții lui Stephen, de când găsise raportul pe biroul bătrânului, de când îl adusese acolo, de când îl implicase pe ginerele său în investigație.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Jean-Guy, ridicând documentul.

Furia de-abia stăpânită din vocea lui era inconfundabilă.

— Înseamnă că Stephen te-a ajutat să-ți găsești slujba, la rugămintea mea.

Asta era, sosise momentul adevărului.

— I-ai spus lui Stephen să-și folosească relațiile ca să-mi facă rost de un job la GHS?

Armand s-a ridicat în picioare.

— Hai să vorbim în dormitor.

Fără să aștepte ca Jean-Guy să fie de acord, Armand a străbătut livingul imens, apoi coridorul și a intrat în dormitorul cel mai îndepărtat.

O clipă mai târziu a intrat și Beauvoir, cu buzele strânse. Cu privirea de oțel.

— Închide ușa, te rog! i-a spus Armand.

Beauvoir a împins-o cu un gest brusc. Ușa s-a trântit, iar bufnetul ei a transmis mesajul dorit.

— Îmi pare rău, a început Armand.

Beauvoir și-a desfăcut palmele într-un gest larg, parcă pentru a spune „Asta-i tot ce ai de zis?”, însă fără a rosti ceva. În parte și fiindcă nu știa ce să spună. Pe de alta, fiindcă se temea de ce ar fi putut spune.

Era o trădare îngrozitoare. Nu numai faptul că făcuse așa ceva, ci mai ales faptul că se ascunsese de el.

El și Armand trecuseră prin iad împreună. Trecuseră Styxul împreună. Plătiseră barcagiul cu sânge, durere și suferință. Împreună.

Tot împreună se întorseseră pe tărâmul celor vii. Marcați. Plini de cicatrice.

Între ei era cea mai strânsă legătură care poate exista între doi oameni.

Iar Armand se jucase de-a Dumnezeu cu viața lui Jean-Guy și a lui Anne? Conspirase ca Jean-

Guy să primească slujba de la GHS Engineering, fără să-l întrebe mai întâi? Fără să stea de vorbă cu el?

Armand s-a așezat pe o margine a unui pat, iar Jean-Guy pe marginea celuilalt. Față în față.

— M-am temut că dacă ai fi știut că am avut ceva de-a face cu oferta de job, ai fi crezut că vreau să pleci din Sûreté. Că ar fi fost un soi de mesaj subliminal că nu erai potrivit pentru postul de inspector-șef.

— Și ăsta era mesajul?

— Chiar mă întrebi așa ceva?! Ai fost un polițist extraordinar. Un conducător înnăscut. La momentul respectiv credeam c-o să fiu concediat, poate chiar pus sub acuzare. Singura mea consolare era că Divizia Omoruri rămânea pe mâini bune. Mâinile tale. Dar gravitatea situației apăsa greu pe umerii amândurora. Eu puteam să mă pensionez. Trăisem o viață plină. O viață bună. Reine-Marie și cu mine aveam să ne retragem liniștiți, undeva la țară. Voi de-abia vă începeți drumul. Tu și familia ta. Am vrut să vă mai ofer o variantă. Asta-i tot. Dar am greșit că n-am vorbit întâi cu tine, înainte de a-l ruga pe Stephen să mă ajute. Îmi pare rău.

— Stephen face parte din consiliul director al GHS?

— Poate. Nu știu. Când l-am rugat să-ți facă rost de o ofertă de la o companie privată, am presupus că avea să fie în Québec. Nu în Paris. Și nu neapărat în GHS.

Jean-Guy a dat din cap, legănându-se absent pe marginea patului.

— Oferta a fost autentică, a continuat Armand, ghicindu-i gândurile. GHS nu te-ar fi angajat dacă nu te-ar fi considerat perfect pentru postul ăsta.

— Cu cine a vorbit Stephen, cu Carole Gossette, șefa mea?

— Sincer, chiar nu știu.

Armand a ezitat o clipă înainte de a continua.

— Plecarea ta din Sûreté a fost dureroasă pentru mine. Faptul că tu și familia ta v-ați mutat din Québec mi-a frânt inima.

Jean-Guy a încuviințat. Știa că măcar asta era adevărat.

— Chiar și așa, a continuat Armand, a fost o greșeală de neiertat că nu te-am întrebat dacă vrei să ai varianta asta, de a pleca din serviciu.

Cuvântul folosit i-a amintit lui Jean-Guy că Gamache nu se referea aproape niciodată la Sûreté ca la o „forță" de poliție. Îi spunea mereu „serviciu".

Jean-Guy a tras adânc aer în piept, apoi a dat din cap. Armand a băgat mâna în buzunar și a scos monedele. Le-a privit o clipă, apoi i le-a dat lui Jean-Guy.

— Ca despăgubire? l-a întrebat tânărul.

— *Non,* i-a răspuns Armand râzând. Dacă ăsta chiar este talismanul norocos al lui Stephen, știu că ar vrea să-l primești tu.

Jean-Guy a strâns în pumn monedele lipite.

— S-ar putea să avem nevoie de un talisman!

Și-a privit socrul în ochi și a adăugat:

— *Merci.*

A vrut să se ridice, însă Armand i-a făcut semn să se așeze la loc.

— Mai e ceva.

— *Oui*?

— Când Reine-Marie și cu mine am găsit cadavrul, am observat că în aer plutea un miros. O colonie bărbătească. Așa ne-am dat seama că mai era cineva în apartament.

— Adică nu era parfumul celui mort sau al lui Stephen?

— Nu. Era un miros mult mai proaspăt.

— Și a ce mirosea?

Când Gamache a tăcut, Beauvoir a presupus că încerca să-și dea seama cum să descrie parfumul, dar se înșela.

Răspunsul lui Gamache nu numai că l-a luat pe Beauvoir prin surprindere, ci a schimbat totul.

— Mirosea a Claude Dussault.

Capitolul 12

— Ce-a fost asta? i-a întrebat Dussault când s-au întors în living.

— Nu sunt sigur dacă știți că eu lucrez la GHS Engineering, i-a răspuns Jean-Guy, făcând un semn spre raportul anual. Până n-am văzut asta, nu mi-am dat seama că Stephen a avut, probabil, ceva de-a face cu angajarea mea. Am crezut c-am obținut postul pe merit.

— Așa l-ai și obținut! a intervenit Armand. Dar am simțit nevoia să-ți explic cum s-a întâmplat și să-ți cer iertare pentru rolul jucat de mine.

— Și care a fost rolul ăsta? a întrebat Dussault.

Armand i-a explicat.

— Atunci, Horowitz trebuie să fie în consiliul GHS, a spus Dussault. Probabil așa i-a obținut lui Beauvoir postul și de asta a primit și raportul.

A așezat documentul înapoi în cutie și i-a pus capacul.

— O s-o întreb pe doamna McGillicuddy, secretara lui, a spus Gamache.

— Am primit vești de la Fontaine, a spus Dussault. Vor scoate cadavrul din apartament. Trebuie să fiu de față la autopsie. Vrei să vii și tu?

L-a privit pe Gamache și apoi, ușor reticent, a părut să extindă invitația și spre Beauvoir.

— Da, te rog, i-a spus inspectorul-șef, în vreme ce Beauvoir doar a dat din cap.

După ce au stabilit o oră la care să se întâlnească cu prefectul la Quai des Orfèvres în după-amiaza aceea, Dussault a adăugat:

— Comandanta Fontaine ar vrea să stea de vorbă cu voi și cu restul familiei. Ați fost cu toții martori ai atacului asupra lui Horowitz.

Au căzut de acord să discute cu Fontaine în după-amiaza aceea, la apartamentul lui Daniel și al lui Roslyn, în arondismentul III.

Dussault a plecat de la Hôtel Lutetia luând cu el cutia, în vreme ce Reine-Marie, Jean-Guy și Armand s-au întors la barul Joséphine.

Aveau multe de vorbit.

Reine-Marie a cerut un ceai și apoi a studiat rapid meniul, alegând primul lucru pe care i-a căzut privirea. Din fericire, era homar cu sos de maioneză.

Armand a comandat o omletă cu verdețuri. Nu-i era foame și știa că mai mult ar fi plimbat mâncarea prin farfurie, decât ar fi mâncat-o. Beauvoir și-a luat un hamburger.

În cele din urmă, chelnerul s-a îndepărtat. Iar Reine-Marie s-a întors spre Armand:

— Claude, nu?! Parfumul pe care l-am simțit în apartamentul lui Stephen. E același pe care îl poartă Claude.

— *Oui.* I-am spus și lui Jean-Guy când am fost în dormitor.

— Doar nu crezi…? Îți e prieten. E șeful Poliției din Paris, pentru numele lui Dumnezeu!

Armand a clătinat din cap.

— Nu știu.

— O mulțime de oameni pot folosi parfumul ăla, a intervenit Jean-Guy, care se asigurase că-l mai adulmecă o dată bine pe prefect, înainte de plecare.

Reine-Marie a ezitat, dar știa că nu era momentul să nu spună lucrurilor pe nume.

— Eu n-am mai întâlnit niciodată parfumul ăsta. Voi?

Jean-Guy a trebuit să recunoască, nici el.

— Dar poate că e la modă în Paris. Ca *tête de veau.*

Tot nu-și revenise în urma descoperirii făcute prima oară când el și Annie, la plimbare cu Honoré, ajunseseră la Marché des Enfants Rouges, aproape de apartamentul lor.

Întorcându-se din fața unui galantar cu ecleruri, dăduse nas în nas cu un șir de capete de vițel

jupuite. Se holbau la el.

Îl luase pe Honoré în brațe și se îndepărtase, ca să fie sigur că băiețelul nu vede imaginea aceea sumbră.

— Ce fel de oameni mănâncă așa ceva?! șuierase către Annie, în timp ce se grăbea să plece.

— Ce fel de oameni mănâncă *poutine*? i-a întors-o ea.

— Asta e altceva. *Poutine* n-are ochi. Ți se pare în regulă să mănânci cap sau creier de vițel?

— *Non.* E dezgustător. Dar francezilor le place.

Reine-Marie și Armand au înțeles comparația pe care o făcea Jean-Guy, chiar dacă era cam trasă de păr.

— Mă întreb ce apă de colonie o fi, a spus Reine-Marie și i-a mulțumit chelnerului, care tocmai îi adusese un ceainic în care ceaiul era deja la infuzat.

Și-a turnat o ceașcă și a privit pe geam, spre parc, spre magazinul imens de pe Rue de Sèvres.

Ridicând ceașca, a văzut o dâră pe margine și câteva picături.

— Curge, a spus ea și a lăsat-o la loc pe farfurioară.

— „O cale spre tărâmul morții”, a rostit Jean-Guy, spre uluirea soților Gamache.

— Poftim?

— Scuze! E dintr-o poezie, cred. Am auzit-o de curând. Nu reușesc să-mi aduc aminte unde. Ah, ba da! Eram pe drum spre Maldive…

Cum Annie nu era de față, ca să dea ochii peste cap, a făcut-o Reine-Marie.

— …și a recitat-o Carole Gossette. Beauvoir a închis ochii, încercând să-și aducă aminte. „Iar fisura din ceașca-mi de ceai / O cale spre tărâmul morții deschide”.

— De ce o fi recitat șefa ta așa ceva? a întrebat Reine-Marie.

— Asta încep și eu să mă întreb.

Întorcându-se către Armand, Reine-Marie l-a întrebat:

— Tu chiar îl bănuiești pe Claude, nu-i așa? Dacă nu l-ai suspecta, i-ai arăta tot ce-ai descoperit.

— *Pardon?* a intervenit Jean-Guy.

Armand a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos agenda subțirică a lui Stephen.

— Încă n-am avut timp s-o studiez cum trebuie.

— Cât vă ocupați voi de asta, eu merg la cumpărături, a spus Reine-Marie și s-a ridicat în picioare.

— Acum?! a întrebat-o Jean-Guy.

— Acum.

— Dar prânzul…? a insistat ginerele ei.

— Păstrați-mi-l, vă rog. Cred că mă întorc repede.

•

Se înșela.

Reine-Marie s-a oprit în atriumul scăldat în lumina soarelui din marele magazin Le Bon Marché. Nu se schimbase. Spațiul acela luminos și aerisit era o combinație neverosimilă, dar perfectă, de comerț și frumusețe. Iar acum, odată cu trecerea timpului, și de istorie.

Le Bon Marché era cel mai vechi magazin de acest fel din Paris. De fapt, chiar din lume. Deschis în 1852, apăruse cu mai mult de jumătate de secol înainte de Selfridges din Londra. De fapt, Hôtel Lutetia fusese construit de proprietarul magazinului Le Bon Marché, în principal pentru a le oferi clienților un loc în care să facă un popas în timp ce-și cheltuiau banii în remarcabilul lui magazin.

Fusese un vizionar. Iar viziunea lui era averea. Ceea ce nu-și putuse închipui fuseseră toate celelalte întrebuințări ale magnificului său hotel.

Când erau mici, lui Daniel și lui Annie le plăcea la nebunie să se dea pe faimoasele scări rulante cu dale din marmură albă, uitându-se la produse, la

oameni, privind cu gurile căscate aranjamentele care erau nu doar reclame, ci și opere de artă. Mergeau la raionul de jucării, la cel cu dulciuri, înainte de a se întoarce la Lutetia ca să bea o ciocolată caldă. Această creație comercială atât de aproape de desăvârșire era plină de amintiri plăcute.

Însă astăzi, nu. Venise acolo cu un scop – și era unul teribil de sumbru.

Reine-Marie Gamache și-a croit drum spre raionul cu parfumuri. Și acolo, spre cele bărbătești.

•

Gamache și Beauvoir stăteau cu capetele apropiate, descifrând scrisul înghesuit al lui Stephen.

Întâi au verificat notițele despre ziua anterioară. Erau mai multe.

Stephen scrisese „Armand, Rodin" și ora.

Sub asta scrisese „AFP".

— Alexander Francis Plessner? a întrebat Beauvoir.

— Probabil. Atunci a sosit în Paris.

Dedesubt, Stephen scrisese „cină, familie, Juveniles" și ora.

— Ziceai că s-a întâlnit cu cineva înainte de cină, a spus Jean-Guy. Crezi că este vorba despre Plessner?

Gamache a încuviințat, privind lung pagina.

— Jacques?

— *Oui, monsieur* Armand?

— L-ai văzut cumva pe *monsieur* Horowitz ieri?

— *Bien sur.* A venit și a mâncat o înghețată.

— Cu cine era?

— Cu nimeni, *monsieur.* Era singur. L-am servit personal.

— Ești sigur de asta?

— Sunt convins. Vi se va alătura și acum?

Armand l-a privit lung și și-a dat seama că șeful de sală nu știa ce se întâmplase. De unde era să

știe? Gamache s-a ridicat în picioare, față în față cu Jacques.

— Mă tem c-a suferit un accident.

Jacques a încremenit.

— *Non!* a murmurat el. E grav?

Ochii lui albaștri, cu o privire concentrată, antrenați să perceapă și cea mai subtilă mișcare, cea mai mică schimbare a expresiei clienților săi, îi trădau acum sentimentele.

Jacques îl cunoscuse pe *monsieur* Horowitz în prima zi de lucru la Lutetia. De fapt, primul lucru pe care-l făcuse după angajare fusese să-i umple paharul cu apă canadianului.

Fiind teribil de emoționat, Jacques aplecase prea mult carafa de argint și căzuseră cuburile de gheață, vărsând din apă pe fața de masă.

Jacques, care avea atunci doar cincisprezece ani, înmărmurise de groază, abia reușind să ridice privirea spre client.

Pe figura bărbatului se citea calmul, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Apoi i-a zâmbit și a dat din cap încurajator.

Era în regulă. Cu toate că nu mai ținea minte mare lucru din ce se întâmplase în primele zile de muncă, omul de afaceri canadian îi lăsase o impresie memorabilă. Și nu numai pentru gestul acela de bunătate.

Mai era și accentul lui. Un amestec de germană, engleză și franceză. Și era, pentru tânărul chelner, teribil de impresionant.

Cu toate că alți clienți erau, fără îndoială, mai bogați ori mai influenți, acesta avea o siguranță de sine aparte. Ca și cum s-ar fi simțit în largul lui oriunde.

Apoi mai era bacșișul. Pe care i-l strecurase în buzunar.

Trei sute de franci. Atâta câștiga într-o săptămână.

La momentul acela, cu toate că Jacques nu avea de unde să știe, Stephen nu era încă putred de

bogat. Dar recunoștea și ținea să recompenseze un om care muncea din greu. Un om căruia îi păsa de client.

Mai mult, Stephen Horowitz era conștient de curajul necesar pentru a servi clienți dificili, chiar înfricoșători. Iar curajul trebuie întotdeauna recompensat.

Celălalt lucru pe care și-l amintea Jacques era că se uitase de-a lungul coridorului și îl văzuse pe *monsieur* Horowitz oprindu-se ca să privească mozaicul din gresie de la intrarea în Hôtel Lutetia. Era atât simbolul hotelului, cât și vechiul simbol al Parisului.

Odinioară, orașul însuși purtase numele de Lutetia, iar simbolul său fusese un vapor purtat de furtună, aflat în pericol.

Această emblemă împodobea acum pardoseala hotelului.

Monsieur Horowitz se întorsese către tânărul Jacques și rostise:

— *Fluctuat nec mergitur.*

Orice elev din Paris învățase cuvintele acelea. Erau mottoul vechii Lutetii și al Parisului.

— Mă duce cu gândul la *Furtuna,* rostise *monsieur* Horowitz, făcând semn din cap către mozaic.

Jacques privise în jur, la coridorul cufundat în liniște. Ar fi fost greu de găsit un loc mai puțin furtunos.

— „Noi suntem țesătura din care sunt croite visele”, rostise *monsieur* Horowitz citatul, întorcându-și apoi privirea limpede, albastră, spre chelnerul nedumerit. Și uneori și coșmarurile, nu, tinere?

A mai aruncat o privire în jur înainte de a se întoarce iar spre Jacques.

— Cine știe unde-l vom găsi pe diavol!

— *Oui, monsieur.*

Însă Jacques nu avea, la momentul acela, nicio idee ce voia să spună bărbatul.

Toate acestea se întâmplaseră cu aproape cincizeci de ani în urmă.

Acum tânărul Armand, căci Jacques nu se putea gândi la el decât ca la un tinerel, era în fața lui. Cu vești crunte.

Jacques era un om rațional. *Monsieur* Horowitz era în vârstă. Tot mai fragil. Se aștepta ca într-o bună zi să primească vești proaste. Dar nu se așteptase să fie atât de grave.

— Este în spitalul Hôtel-Dieu. L-a lovit o mașină.

Mai mult nu e nevoie să știe, și-a spus Gamache.

— *Merde!* a șoptit Jacques. *Désolé,* a adăugat grăbit, uluit de sine însuși că înjurase în fața unui client – dacă ar fi făcut-o unul dintre chelneri, l-ar fi concediat pe loc.

— Așa e, i-a răspuns Armand. Chiar *merde*. Încercăm să ne dăm seama unde a fost ieri și cu cine s-a văzut.

— Înțeleg.

Armand nu-și dădea seama dacă Jacques înțelegea, într-adevăr. Șeful de sală își afișa din nou masca de profesionist.

— A sosit aici la ora 3:30 și a comandat, ca de obicei, o înghețată de mentă.

Armand aproape că a zâmbit.

— Cu sos de ciocolată?

— Bineînțeles.

La 3:30, s-a gândit Armand. După ce-l condusese el înapoi. Se potrivea.

Stătuse aici, singur, își mâncase înghețata. Și apoi?

Aștepta pe cineva? Pe *monsieur* Plessner, poate? Dar poate că acesta zăcea deja, mort, în apartamentul de peste drum?

De ce ar fi așteptat Stephen aici, și nu în propriul apartament?

L-a auzit pe Jean-Guy vorbind la telefon cu Isabelle Lacoste, care încă era în Sûreté la

Montréal. O ruga să afle tot ce se putea despre Alexander Francis Plessner.

— *Oui,* cetățean canadian, probabil locuia în Toronto.

— S-a întâlnit *monsieur* Horowitz cu cineva aici în ultimele zece zile? a revenit Gamache la Jacques.

— Zece zile? Am presupus că de-abia sosise.

Armand i-a arătat o poză pe telefon.

— Ți se pare cunoscut bărbatul ăsta?

Era un prim-plan cu figura lui Plessner. Părea că doarme, sau ar fi părut că doarme, dacă n-ar fi fost îngrozitor de palid.

— E mort? Pare mort.

— Te rog, spune-mi doar dacă a fost aici în ultima vreme – sau oricând. Îl recunoști?

— Nu.

Armand a încuviințat.

— Bun. *Merci,* Jacques. Ah, încă ceva: la ce oră a plecat ieri Stephen?

— Imediat după ora 4, aș zice.

— Cu noi s-a întâlnit la 8, a intervenit Jean-Guy. Deci sunt patru ore în care nu știm ce a făcut.

— Deocamdată, i-a răspuns Armand.

— Pot să-l vizitez la spital? a întrebat Jacques.

— Mă tem că nu. Dar o să-i transmit că ai întrebat de el.

— Da, vă rog. Și-i mai puteți spune din partea mea *Fluctuat nec mergitur*?

— Ce înseamnă? a întrebat Jean-Guy.

— „Izbit de valuri, dar niciodată scufundat”.

Armand și Jacques s-au privit lung, apoi au înclinat din cap și și-a văzut fiecare de treabă. Jacques s-a întors la comanda oștirii sale de angajați ai barului și ai restaurantului, iar tinerelul Armand a pornit în căutarea unui criminal.

Capitolul 13

— Pot să vă ajut cu ceva, *madamei* a întrebat-o un tânăr.

— Încerc să găsesc o apă de colonie. Am mirosit-o de curând, dar nu știu cum se numește, i-a răspuns Reine-Marie. Îmi pare rău, știu că nu prea avem de unde porni căutările.

— Nu e nicio problemă, a spus el, ador un mister de genul acesta! Spuneți-mi, sunteți sigură că era o apă de colonie bărbătească, și nu un *eau de parfum* pentru femei?

— Cât se poate de sigură.

— *Bon,* a spus el. Asta îmi este de ajutor. Le putem exclude pe toate acestea.

A făcut un gest larg către marea de parfumuri femeiești. Apoi i-a pus întrebarea de care Reine-Marie se temea cel mai tare:

— Ați putea să descrieți mirosul?

În afară de a-i spune că mirosea a șef de poliție, nu-i venea nimic în minte. Ce cuvinte folosise când încercase să-și imprime în creier mirosul acela, în acele câteva clipe înfiorătoare petrecute în fața cadavrului?

— Avea un ușor miros de pământ? a întrebat-o el, încercând s-o ajute. Mirosea a mușchi sau a scoarță de copac? Multe dintre parfumurile bărbătești miros așa. Sunt considerate arome masculine.

S-a strâmbat un pic, iar Reine-Marie a zâmbit. Îi plăcea tânărul acesta.

— Nu. Era mai ușurel.

— Ceva fructat?

— *Non.*

— Cu miros de citrice?

— Da.

— Bun.

— Poate și cu un pic de iz de lemn, a adăugat ea cu o mică grimasă, ca pentru a sublinia că nu era

sigură.

— În regulă.

— Și cu un fel de miros de chimicale?

— Mă întrebați pe mine?

— Vă spun…?

— Se pare că avem de căutat un lămâi făcut din plastic. E bine că nu v-ați ales o carieră în comerțul cu parfumuri, *madame.*

•

Armand a împins omleta la o parte după ce a luat doar o gură. Era cremoasă, cu brânză Comté maturată și cu tarhon. Exact cum și-o aducea aminte. Exact cum îi plăcea.

Însă nu și astăzi.

Așezându-și mai bine pe nas ochelarii de citit, s-a aplecat din nou asupra agendei.

Jean-Guy devorase deja hamburgerul suculent, cu gorgonzola topită, Mont d'Or și ciuperci sotate, iar acum citea și el, înmuind absent cartofii prăjiți cu verdețuri în maioneză.

— Stephen a ajuns pe 11 septembrie, a spus Jean-Guy. Cu un zbor Air Canada de la Montréal. Asta a fost acum zece zile, exact cum ți-a zis și managerul de la George V. Așadar ce-a făcut între timp?

Restul agendei, din data de 11 până cu o zi înainte să fi fost lovit de mașină, era complet gol. Până la notița despre întâlnirea cu Armand în grădina de la Musée Rodin. Apoi „AFP", despre care știau acum că însemna Alexander Francis Plessner. Sub asta, Stephen scrisese despre cina cu familia. Familia lui, a observat Armand. Familia lui.

Armand și-a scos propriul carnețel.

— E ridicol! a exclamat Jean-Guy, sprijinindu-se de spătarul canapelei. Stephen a venit la Paris cu un motiv. De ce n-a scris nimic despre asta? În rest, agenda e plină de întâlniri și de notițe.

Așa era. O parcurseseră deja, frunzărind-o. Și probabil că era nevoie s-o mai citească de câteva

ori cu atenție. Iar ultimele zece zile erau goale.

Dar zilele următoare, nu mai erau.

Luni, Stephen avea de gând să participe la 8 dimineața la o întrunire a consiliului director de la GHS Engineering.

— Are o rezervare pentru întoarcerea la Montréal cu un zbor Air Canada de miercuri, a spus Armand.

S-a aplecat și mai mult ca să citească scrisul mic, înghesuit, apoi a zâmbit. Stephen adăugase „doar dacă s-a născut deja bebelușul”.

Armand s-a lăsat pe spate și a tras adânc aer în piept.

Citind mai încet și cu mai multă atenție însemnările din agendă, au găsit notițe despre întâlniri cu AP, probabil Alexander Plessner, de-a lungul ultimului an. Și prânzuri luate cu prietenii, inclusiv cu Daniel.

Dar niciun indiciu legat de ce făcea acum în Paris – dacă avea ceva anume de făcut. Și, cu siguranță, niciun semn că ar fi fost îngrijorat.

Pe de altă parte, Stephen era un tip foarte precaut. N-ar fi scris în agendă nimic de felul acesta.

— Crezi că atacurile au vreo legătură cu întrunirea consiliului director? a întrebat Beauvoir.

— E cam mare coincidența. Trebuie să facem rost de raportul acela anual, preferabil chiar de exemplarul lui Stephen. E posibil să-și fi notat ceva pe el.

— Cutia este la Dussault. Îl putem ruga pe el să se uite. Pentru că n-a primit niciun răspuns, Beauvoir și-a privit socrul și a adăugat:

— Chiar îl suspectezi pe prefect doar din cauza apei de colonie pe care o folosește?

Gamache a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Nu știa cum să răspundă.

— E un pic mai mult de-atât. Ne-a spus că n-a mai fost de ani întregi la George V, dar directoarea de-acolo ne-a zis că l-au văzut ieri.

— Ieri? a ridicat Beauvoir din sprâncene. E posibil să se înșele.

Gamache a scos un fel de pufnet nehotărât. Părea absurd. Chiar avea de gând să bănuiască un prieten, un coleg, în baza unei dovezi atât de firave? O urmă de parfum? Și *poate* prezența lui într-un hotel parizian aglomerat?

Chiar era atât de fragilă loialitatea?

Ceea ce știa fără îndoială despre Claude Dussault și îi fusese demonstrat de nenumărate ori de-a lungul anilor era că avea atât curaj, cât și integritate.

Dar oamenii se schimbă. Uneori în bine. Alteori în rău.

Și mai era ceva.

— Intrusul pe care l-am surprins azi-dimineață. Dacă el era vinovat pentru crimă și pentru atacul asupra lui Stephen, ar fi trebuit să ne omoare. I-am spus lui Reine-Marie că n-o să ne ucidă, pentru că ar fi fost prea complicat, dar asta a fost o minciună. Adevărul este că, odată ce lăsase în urmă un cadavru, i-ar fi fost la fel de ușor să mai lase două. Și cu siguranță ar fi trebuit să mă omoare pe mine, după ce am pornit în urmărirea lui. I-ar fi fost foarte simplu.

— Da, a spus Beauvoir.

Socrul lui adusese argumentul cel mai important în sprijinul vinovăției lui Claude Dussault.

Un străin n-ar fi ezitat să-i ucidă pe soții Gamache. Însă un prieten…?

— Iar în timp ce-l urmăream pe scări, am auzit un telefon care suna. Se auzea înăbușit, dar sunt destul de sigur că era chiar telefonul intrusului.

— Așa…? i-a răspuns Beauvoir, fără să vadă ce legătură avea asta cu prefectul poliției.

— Chiar la momentul respectiv Reine-Marie trebuia să-l sune pe Claude.

Deci asta era.

— Am înțeles, deci poate că nu-i vom spune prefectului chiar totul, i-a răspuns Jean-Guy. Dar

trebuie să punem mâna pe raportul ăla!

— Ție cum ți s-a părut Stephen aseară?

— Era bine dispus. Pe cât de bine dispus poate fi Stephen.

— Dar nu părea surescitat? a insistat Gamache. Ca și cum era pe cale să demaște o escrocherie uriașă?

— Nu surescitat, nu. Te gândești că a găsit ceva legat de GHS? Că de asta voia să meargă la întrunirea consiliului director?

Dacă Stephen mai avea puțin și dădea în vileag un lanț imens de abuzuri, ar fi trebuit să fie destul de entuziasmat. Asta era activitatea lui preferată.

Dar se pare că nu era cazul; se bucurase mult să-i vadă, însă nu era triumfător. Nici nu părea precaut sau neliniștit.

— E adevărat că s-a uitat la telefon de mai multe ori, a adăugat Beauvoir. Asta mi s-a părut ciudat.

— Da, ai mai pomenit asta. Mă întreb dacă aștepta un mesaj de la *monsieur* Plessner. N-a fost găsit niciun telefon asupra cadavrului sau în apartament?

— *Non,* dar e posibil să-l găsească până la urmă.

— Mă îndoiesc, a răspuns Armand, iar Jean-Guy era de acord – cel mai probabil era ca telefonul să fi fost luat de ucigaș.

Și mai era ceva.

— Stephen m-a ajutat să obțin slujba de la GHS, a adăugat Jean-Guy. E posibil să fi avut un motiv anume? Pe de altă parte, dacă ar fi avut bănuieli în legătură cu compania, mi-ar fi spus, nu? Sau măcar mi-ar fi sugerat-o cumva?

Gamache a clătinat din cap. Nașul lui era un om complicat. Nu își dezvăluia ușor gândurile în fața celorlalți, așa fusese dintotdeauna. Experiențele din război îl învățaseră un lucru important: cu cât mai puțini oameni știau ce se întâmpla, cu atât era toată lumea mai în siguranță.

Era o calitate pe care o avea și finul lui. O calitate pe care cei din jur n-o apreciau întotdeauna.

Părea evident că cineva știuse ce avea de gând să facă Stephen Horowitz. Și trebuise să-l oprească.

Acum era datoria lor să pună dovezile cap la cap. Dar întâi și întâi trebuiau să adune indiciile.

— Dacă te-a trimis la GHS pentru că avea niște bănuieli, e posibil să fi vrut ca tu să-ți dai seama singur ce se întâmplă, a spus Gamache. Ca să nu-ți influențeze în niciun fel intuiția.

— Mda, e clar că mi-a supraestimat „intuiția". N-am niciun fel de intuiție. Sau, cel puțin, n-am nicio bănuială. Deși…

— *Oui*?

— Ei bine, adjuncta mea…

— *Madame* Arbour.

— *Oui.* Ieri după-amiază a insistat cu un dosar. Un proiect pe care îl avem în Luxemburg.

— În Luxemburg?

— Da. E micuț, în comparație cu alte proiecte de-ale noastre. Când am schimbat subiectul, aducând vorba despre un proiect din Patagonia, a părut ofensată. Am pus totul pe seama unei lupte pentru putere – foarte obositoare – pe care o tot purtăm. M-am gândit că mă punea la încercare, să vadă dacă sunt la curent și cu proiectele mai mici. Ce este?

— Tocmai mi-am adus aminte de conversația pe care am purtat-o cu el la Rodin. De o greșeală pe care a făcut-o.

— A făcut o greșeală?!

Jean-Guy nu știa că magnatul să fi făcut vreodată o greșeală, cu atât mai puțin să fi și recunoscut așa ceva.

— Mai curând o scăpare a memoriei. A spus ceva despre faptul că m-a convins s-o cer în căsătorie pe Reine-Marie în Jardin de Luxembourg. Dar n-a fost așa! Mi-a sugerat o altă

grădină, una micuță, din Marais, de pe Rue des Rosiers.

— Și chiar acolo ai cerut-o în căsătorie?

— Da. Am pus greșeala pe seama vârstei și a amețelii provocate de diferența de fus orar. Dar e clar că nu suferea de nicio amețeală, doar sosise cu atâtea zile înainte!

— Și-atunci, ce s-a întâmplat? Dacă n-a fost o greșeală, te gândești c-a făcut-o intenționat?

— Nu știu dacă aș merge atât de departe. Poate că pur și simplu se gândea la Luxemburg. Ce proiect aveți acolo?

— Un funicular.

— Adică un lift exterior?

— Da, de-a lungul unei stânci. E vorba despre un proiect nou, pentru o soluție mai sigură. Înglobăm tehnologia asta în lifturi din lumea întreagă, nu numai în funiculare. Iisuse, crezi că Stephen era îngrijorat în legătură cu planul? Că e ceva în neregulă cu proiectul?

— Stephen nu e inginer. Poate interpreta un raport financiar într-o clipită, dar mă îndoiesc că ar pricepe mare lucru dintr-un raport tehnic.

Bâjbâiau prin întuneric, iar pericolul cel mai mare era acela de a crede că nu se rătăciseră cu totul. După cum își avertiza mereu Gamache detectivii, acesta era punctul în care multe investigații deraiau complet.

— Și zici că, atunci când ai schimbat subiectul, *madame* Arbour a fost deranjată?

— Un pic, da.

— I-ai povestit asta și lui Stephen?

— Nu, i-a răspuns Beauvoir și a căzut pe gânduri. Crezi că poate avea vreo legătură?

— Cred că ne-ar fi tare util să facem rost de un exemplar din raportul tehnic pentru funicularul ăla.

— Dar Stephen n-avea raportul la el. Dacă avea de gând să demaște ceva, nu crezi c-ar fi luat raportul la întâlnirea de la GHS?

— Poate că l-a ascuns. Poate că asta încerca intrusul să găsească: nu numai raportul, ci și dovada că ceva nu era în regulă.

— Într-adevăr. O să văd ce pot face. Poate dau o fugă până la birou mai târziu. Dar asta ar însemna să lipsesc de la autopsie.

— Ar fi păcat.

— *Oui.* Chiar dacă îl găsesc, nu bag mâna în foc că raportul tehnic o să ne fie de ajutor, a adăugat Jean-Guy. Tot nu pricep mare lucru din rapoarte.

— Atunci găsește pe cineva care pricepe!

Beauvoir și-a îndreptat spatele. Privirea lui a devenit și mai intensă.

— I-am spus aseară lui Stephen că mi-e greu să înțeleg partea inginerească. Mi-a răspuns că nici el nu se pricepe.

— Ceea ce înseamnă c-a încercat să le priceapă, i-a răspuns Gamache. Poate chiar și raportul despre funicular.

— Da. Mi-a mai zis că pe el îl ajută să citească e-mailurile dintre ingineri și biroul central.

— Biroul central fiind Parisul. Sediul vostru principal.

Poți să faci rost de e-mailurile astea?

— Pot să încerc.

Jean-Guy a mijit ochii, trecând repede în revistă variantele. Și concluziile.

— Dar, dacă ar fi ceva în neregulă cu planul pentru funicular și Séverine Arbour ar fi găsit problema, nu mi-ar fi spus? De ce să-mi fi atras atenția asupra raportului despre Luxemburg, ca apoi să nu spună nimic?

— Poate că avea de gând s-o facă, dar ai schimbat subiectul. Poate că de asta s-a enervat.

— Doamne, e posibil! Dar, chiar și așa, dacă era vorba despre o problemă gravă, ai crede că poate lăsa la o parte antipatia și că ar fi insistat să-mi spună.

Gamache s-a lăsat pe spate și și-a scos ochelarii, încercând și el să găsească răspunsul.

— *Madame* Arbour este inginer, nu?

— Da. Carole Gossette, managerul operațional, spune chiar că este un inginer extraordinar.

— În cazul ăsta, e interesant că a fost inclusă într-un departament al cărui scop este să facă pe polițistul în companie.

— Așa m-am gândit și eu, i-a răspuns Beauvoir.

— Deci este acolo fie ca să găsească problemele, a continuat Gamache, fie ca să le acopere.

— Doamne, Dumnezeule! Nu mi-a adus raportul despre Luxemburg ca să-mi spună despre o problemă! a exclamat Beauvoir cu ochii mari de uluire. Voia să mă testeze, să se asigure că nu găsisem chiar eu problema.

— Cred că e posibil. Întrunirea consiliului fiind atât de aproape și fiind cunoscută legătura ta cu Stephen, poate că au vrut să afle cât de multe știai.

— Ca să-mi pună și mie numele pe lista celor care trebuie uciși? a exclamat Jean-Guy. Fir-aș al dracu'! Câți oameni mai erau dispuși să omoare?

— Păi, câți oameni au murit deja? l-a întrebat Gamache. O greșeală într-un plan tehnic, pentru un lift, de exemplu, poate omorî sute de oameni înainte de a fi reparată.

— Dar cât de bolnav trebuie să fii ca să ascunzi o problemă care poate omorî sute, poate mii de oameni?!

Gamache l-a privit lung.

Asemenea lucruri se întâmplau mai des decât îi convenea să recunoască. Dar nici nu putea nega realitatea.

Companiile aeriene. Producătorii de mașini. Domeniul farmaceutic. Companiile din domeniul chimiei. Toată industria tutunului.

Companiile știau. Guvernele știau. Chiar și așa-numitele foruri pentru reglementare și pentru protecția consumatorului știau. Și tăceau. Și se îmbogățeau.

În timp ce sute, mii, milioane de oameni mureau. Erau uciși.

Marile Crime.

Fusese și încă era datoria lui Gamache să-i găsească pe cei vinovați și să-i oprească. Jean-Guy, ca adjunct al lui Gamache, îl urmase în cloaca aceea.

Și, cu toate că Jean-Guy plecase, nu scăpase, de fapt. Mocirla îl urmărise. Îl găsise. În Paris. Fusese iar absorbit de ea și se părea că de data aceasta era afundat până la gât în mizerie.

Beauvoir a căzut pe gânduri. Oare era Séverine Arbour chiar atât de ambițioasă? Atât de bolnavă?

Fostul detectiv la Omoruri știa că setea de putere și de bani poate infecta pe oricine. Poate pustii sufletul unui om.

Câți tineri directori inteligenți, cu studiile tocmai încheiate, cu masterate în domeniul afacerilor sau cu înalte calificări în inginerie, visau să comită crime în masă? Niciunul. Nu, pentru o asemenea boală era nevoie de timp și de un mediu anume.

Să fi fost GHS un asemenea mediu?

De asta îi găsise Stephen un loc acolo? Știa că Jean-Guy Beauvoir nu era în stare să citească o schiță tehnică, dar se pricepea să citească oamenii. Oare GHS era o companie coruptă?

Trebuia să recunoască faptul că nu-i părea a fi. Dar era conștient și că-și dedicase toată energia punându-se la punct cu tot ce trebuia să știe pentru noul job. Și gândindu-se la sosirea fiicei lui pe lume.

Și, da, poate că îi luaseră ochii avioanele private, hotelurile de lux, destinațiile exotice. Îl orbiseră, din cauza lor nu văzuse ce se întâmpla cu adevărat.

— Ziceai că noua tehnologie o să fie aplicată pentru lifturi din toată lumea, i-a întrerupt Gamache gândurile. Clădiri cu birouri de afaceri, blocuri de locuințe?

— Peste tot, da.

— Când?

— Săptămâna viitoare, i-a răspuns Beauvoir și s-a făcut alb ca varul. Oh, Doamne, chiar e posibil, nu? Poate fi vorba despre situația financiară de la GHS, dar poate fi și vorba despre planul însuși. Ah, *merde*!

S-au privit lung.

Lifturile. Acolo se intersectau fricile amândurora.

De înălțime, ale lui Gamache. De spații înguste, ale lui Beauvoir.

Ideea c-ar fi putut rămâne prizonieri într-un lift defect, la multe etaje deasupra solului, îi făcea pe amândoi să amețească. Numai gândul că puteau fi sute, mii de oameni care să se prăbușească în gol le întorcea stomacul pe dos.

Gamache a tras aer în piept.

— Ne trebuie planurile alea!

— O să fac rost de ele. Crezi că Stephen găsise nu atât o escrocherie financiară, cât o eroare în proiectare?

— Poate. Dar, dacă a descoperit-o, mă îndoiesc că ar fi adus-o în discuție la întrunirea consiliului director.

— De ce nu?

— Dacă ar fi descoperit, cumva, o hibă gravă într-un plan, s-ar fi dus direct la șeful companiei. Ar fi vrut să-i spună cuiva care avea puterea să oprească proiectele și să repare problema. Cine este la conducerea GHS?

— Eugénie Roquebrune. Să încerc să obțin o întâlnire cu ea?

— *Non,* încă nu. Avem nevoie de mai multe informații. Dacă ea este în spatele întregii mușamalizări, va nega totul, iar fără dovezi concrete nu facem decât să ne dăm de gol.

— Poate că exact asta a făcut și Stephen, a spus Jean Guy. Poate că așa au fost declanșate atacurile.

— Știi cumva dacă GHS mai este proprietatea cuiva? Dacă este subsidiarul vreunei alte corporații?

— Din câte știu eu, nu. GHS este uriașă. Asta ar însemna că o companie-mamă ar trebui să fie echivalentul a – a ezitat o clipă – nu știu, a ceva imens.

— Voiai să zici echivalentul Stelei Morții, nu?

— Păi, da. Dacă tu poți să citezi din poezii, pot și eu să fac o referire la *Războiul stelelor.* Dar nu cred că e o analogie rea.

Nu, și-a spus Gamache. Chiar nu era o analogie rea.

A privit pe geamul barului Joséphine, la trotuarul aglomerat, și a constatat cu îngrijorare că acum căutau motive cu totul fictive. Și astfel porneau, fără îndoială, de la premise greșite.

— Am citit toată agenda lui Stephen, a spus Jean-Guy, frunzărind rapid paginile. Nu e trecută nicio întâlnire cu Roquebrune. Absolut nimic despre GHS până la întrunirea asta de consiliu.

— Așa e. Dar este de netăgăduit că cineva a încercat să-l ucidă pe Stephen și cineva a reușit să-l omoare pe Alexander Plessner. Cu doar trei zile înainte de întrunirea consiliului. Nu are cum să fie o coincidentă.

Persoana care îl omorâse pe Plessner răvășise apartamentul lui Stephen căutând ceva. Iar persoana care ordonase atacurile avea avantajul de a ști ce era acel ceva.

Ei nu știau. Dar Gamache era conștient că era posibil ca el să fi avut un avantaj și mai mare: îl cunoștea bine pe Stephen.

Acum totul se transformase într-o cursă.

— Trebuie să ne dăm seama ce a făcut Stephen în aceste zece zile! a spus el.

Agnes McGillicuddy i-ar fi putut ajuta. Armand și-a verificat telefonul, dar tot nu avea niciun mesaj de la ea. Celălalt lucru pe care ar fi vrut să-l afle, un lucru tot mai important, era ce făcuse

Stephen în cele patru ore dintre plecarea de la Lutetia și cina cu ei.

A început să-i dea târcoale un gând răzleț: era posibil să fi urcat în apartamentul lui? Era posibil ca Stephen să-l fi ucis pe Plessner? Oare asta să fi fost semnificația însemnării „AFP”?

Dar nu.

Dar…

De unde să știe de ce era cu adevărat în stare Stephen Horowitz? Ce făcuse în tinerețe, cu Rezistența? Când erau atât de multe în joc.

Ce era în stare să facă la bătrânețe? Când mai avea atât de puține de pierdut.

Dar ce îl putea împinge pe Stephen să ucidă?

S-a uitat la Beauvoir, încercând să-și dea seama dacă și pe el îl duseseră gândurile în aceeași direcție. Dacă și el lega punctele-fantomă, desenând un monstru.

Jean-Guy îl privea cu atenție, dar nu spunea nimic.

Gamache s-a foit, ușor stingher, sub privirea lui fixă. Apoi, punându-și iar ochelarii de citit, a frunzărit agenda până la ultimele foi, unde oamenii își notează de obicei tot felul de nimicuri. Verificaseră deja și acolo, nu găsiseră nimic relevant. A ridicat agenda spre lumină și s-a uitat cu atenție, ca să vadă dacă existau urme ale scrisului de pe vreo foaie ruptă.

Nimic.

Dar…

Alunecase ceva de sub clapa din spate a carnețelului. Colțul unei bucățele de hârtie îndesate acolo. Fusese ascunsă?

A scos hârtia cu totul.

— Ce-i aia? l-a întrebat Jean-Guy, aplecându-se spre el.

Pe hârtie erau niște cifre și niște litere. Nu DUBT.

De data asta, cu litere clare, înghesuite, Stephen Horowitz scrisese AFP.

— Alexander Francis Plessner, a spus Jean-Guy. Iar cifrele trebuie să fie datele la care s-au întâlnit.

În clipa aceea a sunat telefonul lui Jean-Guy. Era Lacoste, de la biroul Sûreté din Montréal.

Tânărul a răspuns, a ascultat, i-a mulțumit, iar după ce a închis s-a întors spre Gamache.

— Alexander Francis Plessner este… adică a fost inginer.

•

— Ăsta este?

Vânzătorul scosese o sticlă de la Tom Ford și pulverizase un pic pe încheietura lui Reine-Marie.

Nu era.

Apoi Eros, de la Versace.

Cu siguranță nu.

Apoi Yves Saint Laurent…

— Nu, toate astea sunt destul de întâlnite, i-a spus ea. E ceva ce n-am mai mirosit în altă parte.

— Sunteți sigură că era o colonie? a întrebat-o el. Nu ceva în care ați călcat? Uneori se mai întâmplă să miroasă așa.

— Foarte sigură.

Au mai încercat și altele. Tânărul a pulverizat sau tamponat pe Reine-Marie ori în jurul ei tot felul de parfumuri. Ei îi era din ce în ce mai greață, dar a continuat. În cele din urmă, au epuizat toate apele de colonie. Fără succes. Asta dacă nu cumva scopul fusese să li se facă amândurora rău. Caz în care erau de-a dreptul triumfători.

— *Désolé,* i-a spus ea. Dar o să vă rog să mă mai ajutați cu ceva.

Cincisprezece minute mai târziu, la ieșirea din Le Bon Marché, i-a îndesat în palmă o bancnotă de cincizeci de euro.

Tânărul nu a refuzat-o. Simțea că muncise din greu și că merita fiecare centimă puturoasă.

Farfuriile lui Armand și Jean-Guy dispăruseră deja, dar imediat ce Reine-Marie s-a așezat înapoi la masă, Jacques i-a pus în față homarul cu sos de maioneză.

Figura lui de obicei neutră, pe care nu se citea niciodată vreo fărâmă de nemulțumire, s-a strâmbat acum într-o grimasă.

— *Madame,* a rostit șeful de sală, și s-a îndepărtat cu spatele.

— Îmi pare rău, Jacques, nu-mi mai este foame. Poți să-mi pui astea la pachet?

— Desigur.

Respirând pe gură, bărbatul s-a aplecat în față și i-a luat farfuria cu o mișcare rapidă.

— Doamne, Dumnezeule, Reine-Marie, ce-ai făcut? a întrebat Armand, cu ochii aproape lăcrimându-i.

Le-a explicat.

— Da, a fost o pistă bună, i-a răspuns el și s-a tras câțiva centimetri mai departe de ea, făcându-i semn lui Jacques să le aducă nota de plată. Repede.

De la distanță, Jacques a făcut un semn larg. Ca și cum ar fi vrut să izgonească și simpla idee de a le duce nota, darămite altceva.

Mâncarea și băutura lor erau din partea casei.

Când Reine-Marie și Beauvoir au ieșit în stradă, la aer curat, pe trotuarul însorit de pe Boulevard Raspail, au observat că Armand zăbovea înăuntru.

Se oprise în dreptul intrării și țintuia iarăși cu privirea mozaicul de pe jos.

Împins și înghiontit de clienții nerăbdători, Armand s-a ținut bine pe picioare, contemplând vechiul simbol pe care îl avusese orașul – Parisul, înainte de a fi Paris.

Jacques citase mottoul în latină. *Fluctuat nec mergitur.*

Izbit de valuri, dar niciodată scufundat.

Pentru prima dată, cu toate că îl văzuse de atâtea ori de-a lungul ultimelor decenii, Armand și-a dat seama că mozaicul semăna cu o scenă din *Furtuna.* Piesa lui Shakespeare începea cu o furtună înfricoșătoare și cu un vas aflat în pericol.

În timp ce se arunca de pe vaporul care se scufunda, plonjând spre o moarte sigură, un tânăr striga: „Iadul e pustiu și toți diavolii sunt aici!”

Armand a ridicat capul și s-a uitat în jur.

Chiar aici? În Hôtel Lutetia?

Capitolul 14

Beauvoir ședea în metroul parizian care se îndepărta, huruind, de centrul orașului, spre zona numită La Défense, unde lucra.

Dacă te luai după nume, cartierul suna mult mai romantic decât era în realitate.

Când auzise unde avea să lucreze, Jean-Guy fusese tare entuziasmat. Doar numele în sine, La Défense, și invoca imagini din copilărie, cu cavaleri. Cu fapte glorioase, de vitejie. Grație turnurilor ridicate pentru a apăra Orașul Luminilor.

Erau, într-adevăr, turnuri în La Défense. Nenumărate turnuri. Dar n-ar fi putut face față nici unui bolovan, d-apoi unei armate. Căci erau din sticlă.

De-abia dacă era vreun copac, vreun petic de iarbă. Doar beton. Și sticlă. Pe deasupra vâjâiau elicoptere, transportând președinți și directori de companii la tot felul de întâlniri importante.

Beauvoir se întreba dacă tălpile lor atingeau vreodată pământul.

Era un loc dedicat industriei, finanțelor, averilor inimaginabile.

Puterii incomensurabile.

Și acestea, și-a spus tânărul în timp ce metroul se apropia de stația lui, erau probabil lucrurile pe care le apărau.

Când a coborât din vagon, s-a uitat în jur.

Bărbatul acesta, născut și crescut în marea metropolă Montréal, începea să jinduiască după un copac. Sau doi. Ori poate chiar trei.

•

Reine-Marie s-a despărțit de Armand la Quai des Orfèvres, dar numai după ce i-a dat punga de hârtie în care se aflau cumpărăturile de la Le Bon Marché.

Când ea a pornit spre casă, hotărâtă să facă un duș extrem de lung și foarte fierbinte, el s-a

apropiat de bătrâna clădire cu vedere la Sena.

36, cum i se spunea, fusese odinioară sediul aglomerat, plin de viață al Poliției din Paris. Câți polițiști, câți infractori trecuseră pe sub arcada aceea?

Cele mai multe dintre departamente se mutaseră în clădiri mai moderne, rămânând în urmă doar Brigade de Recherche d'Intervention. Brigada pentru infracțiuni grave.

Tot acolo hotărâse prefectul să aibă biroul principal.

În timp ce se apropia de ușă, lui Gamache i-a vibrat telefonul.

Înainte să fi apucat să-l lipească de ureche, a auzit o voce răgușită:

— Domnul Horowitz? S-a întâmplat ceva?

Era Agnes McGillicuddy.

— E în viață, dar a fost lovit de o mașină azi-noapte.

— Dar este bine?

În întrebarea aceea, Gamache i-a simțit și spaima, și amăgirea de sine.

Cum putea să fie bine un bărbat de nouăzeci și ceva de ani, după ce îl călcase mașina?

— E în comă, a continuat Armand, vorbindu-i cu o voce nespus de blândă.

Știa însă că nimic n-ar fi putut atenua lovitura pe care avea să i-o dea acestei femei în vârstă, care ținea la Stephen.

— E posibil să nu-și mai revină.

În timp ce vorbea, Armand s-a îndepărtat de 36, coborând panta de piatră spre faleza de-a lungul Senei.

— Cum ai permis să se întâmple așa ceva?! l-a întrebat bătrâna.

Armand a deschis și a închis gura fără să scoată vreun sunet. Acuzația îl luase prin surprindere și încerca să se gândească la un răspuns. Ar fi trebuit, ar fi putut să împiedice ceea ce se întâmplase?

— Îmi pare rău – atât i-a venit în minte să zică. Nu m-am așteptat la așa ceva. Doamna McGillicuddy, știți de ce a venit Stephen în Paris?

— Ca să vă vadă pe voi, bineînțeles! Și pentru bebeluș. Vrea să fie un sprijin pentru voi toți.

— Dar n-a venit doar pentru asta. Venise în Paris pentru întâlnirea unui consiliu director.

— Nu-i adevărat.

— Am găsit raportul anual pe biroul lui. Pentru o companie numită GHS. O are trecută și în program.

— Nu și în programul pe care îl am eu aici.

— În programul din agenda personală.

— Domnul Horowitz nu mai face parte din niciun consiliu director. A renunțat la toate.

— De ce?

— Cele mai multe corporații au statute care stipulează ca membrii consiliului să se retragă când ajung la o anumită vârstă. Domnul Horowitz a trecut de toate vârstele posibile.

Cicliștii pedalau pe lângă el. Treceau pușți pe scutere. Oamenii care își plimbau câinii se uitau lung la bărbatul cu privirea pironită asupra râului.

— Atunci, de ce ar fi avut raportul lor anual?

— Îi făcea plăcere să citească rapoarte anuale, așa cum altora le place să citească reviste de scandal.

— A fost vreodată în consiliul director al GHS Engineering?

— Nu.

— Are acțiuni la compania asta?

— Trebuie să verific, i-a răspuns bătrâna, iar Armand a auzit-o tastând ceva la laptop. Nu. E o firmă cu capital privat. Nu e listată la bursă.

— V-a vorbit vreodată despre Luxemburg?

— Luxemburg? Țara? Sau e oraș-stat? De ce-ar vorbi despre așa ceva?

Armand a oftat.

— Nu știu.

După o clipă de tăcere, vocea femeii a răsunat încetișor, aproape blând.

— Tu crezi că n-a fost un accident, nu-i așa, Armand?

A ezitat. A cumpănit.

Stephen Horowitz avusese încredere în Agnes McGillicuddy; vreme de multe decenii, își lăsase viața personală și afacerile pe mâna ei. Dacă cineva îi cunoștea secretele, ea era acea persoană.

Dacă Stephen avea încredere în ea, atunci putea și Armand să aibă încredere.

— Sunt sigur. Stephen știa ceva. Trebuie să aflăm ce anume. Nu v-a dat niciodată nimic, vreun document pe care să-l păstrați?

— Nu.

Nu, și-a spus Armand. Chiar în timp ce îi punea întrebarea aceea, își dăduse seama că Stephen n-ar fi târât-o niciodată în așa ceva. Așa cum nu le spusese nimic lui sau lui Jean-Guy sau oricui altcuiva.

Cu excepția lui *monsieur* Plessner, iar acesta era mort. Lucru care întărea cele mai crunte temeri ale lui Stephen și dovedea că avusese dreptate încercând să fie cât mai precaut.

— Și n-aveți niciun motiv să bănuiți că descoperise ceva, un lucru teribil de vătămător, despre o corporație?

— Nu, și în mod normal nu s-ar fi apucat să trăncănească despre asta nici dacă ar fi descoperit ceva. Adora să aibă secrete și nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să știe că în curând totul va ieși la iveală și se va dezlănțui haosul.

A ezitat preț de o clipă înainte de a continua.

— Dacă nu mi-a zis nici mie, înseamnă că era ceva foarte rău. Și zici că au încercat să-l omoare ca să-l oprească?

— Așa cred. Aveți cumva agenda lui de afaceri?

— Da. Ce-ai vrea să-ți spun?

— Ce avea în program între 11 și 21 septembrie.

— N-am nimic notat aici. Dar probabil a petrecut timp cu voi.

— Reine-Marie și cu mine am ajuns în Paris abia ieri.

S-a lăsat pentru o clipă tăcerea și apoi bătrâna a rostit:

— Ah!

— Deci nu aveți idee ce-a făcut în alea zece zile?

— Nu.

Acum era clar că era confuză. Un sentiment cu totul nou pentru doamna McGillicuddy.

— Nu i-am făcut nicio rezervare nicăieri. Nici pentru cină. Nici bilete la teatru sau la operă. Și nu am trecută aici nici întrunirea de săptămâna viitoare. Poate că și-a făcut planul acesta după ce a ajuns în Paris.

— I-ați făcut cumva o rezervare la George V?

— Nu. Tocmai ți-am spus, nu i-am făcut nicio rezervare pentru cină.

— Nu la restaurant. Rezervare pentru un apartament.

— Un apartament? La hotel?! La George V? Ai luat-o razna?

Deci cam ăsta-i răspunsul, și-a spus Armand. A început să se plimbe de colo colo pe chei, în timp ce vorbea la telefon.

În spatele lui se înălțau semețele clădiri medievale din Île de la Cité, în vreme ce peste Sena se vedea Rive Gauche. Căminul legendar al artiștilor și al scriitorilor.

De-a lungul secolelor, oamenii care priviseră de la ferestrele acelea văzuseră lucruri mult mai șocante decât un bărbat care se plimba neliniștit pe chei.

Fuseseră martorii Terorii, spre exemplu.

Ce făcea el acum s-ar fi putut numi mai curând Agitația.

Însă dacă i-ar fi putut afla gândurile, sentimentele, ar fi tras perdelele și și-ar fi încuiat

ușile.

— Știți cumva un anume Alexander Francis Plessner?

— Pe Alex Plessner? Da.

Armand s-a oprit din du-te-vino. În sfârșit, o propoziție care nu începea cu „nu”.

— Domnul Horowitz ia cina cu dumnealui ori de câte ori domnul Plessner ajunge în Montréal. Locuiește în Toronto, am impresia.

— Erau prieteni?

— Cum adică „erau”? Domnul Horowitz e încă în viață, a răsunat imediat reprosul ei aspru. Nu-l îngropați încă!

Plessner era cel care murise, dar Armand nu era încă pregătit să dezvăluie informația asta.

Așa că i-a cerut iertare și-a întrebat-o:

— Se cunosc bine?

— Sunt mai curând cunoștințe decât prieteni. N-aș spune că sunt extrem de apropiați.

— Puteți afla dacă Alex Plessner a făcut vreodată parte din consiliul director al GHS?

— Cred că da.

— Îmi mai puteți spune și altceva despre domnul Plessner? Orice a mai pomenit vreodată Stephen despre el?

S-a gândit preț de o clipă.

— Cred că domnul Plessner este teribil de bogat. Domnul Horowitz a spus odată că și-a dobândit mare parte din avere dintr-un foc, printr-o speculație la bursă, cred. Am impresia că e posibil să fi fost capital de risc.

— Ca și cum ar fi investit la începuturile Microsoft sau ale Apple?

— Ceva de genul ăsta. Domnul Horowitz spune mereu în glumă că peste domnul Plessner a cam dat norocul.

Se părea că ieri dăduse mai mult decât norocul, și-a spus Gamache.

— Doamnă McGillicuddy, trebuie să vă mai spun ceva. Alex Plessner a fost găsit mort în

dimineața aceasta. Ucis în apartamentul lui Stephen.

La capătul firului s-a auzit un geamăt încet. Suspinul unei persoane care văzuse multe în lunga ei viață. Și care acum văzuse chiar prea multe.

Armand i-a lăsat câteva clipe să se obișnuiască cu vestea aceea.

— Ce se petrece? a murmurat femeia.

— Asta încerc să aflu. Apartamentul a fost răscolit, căutau ceva.

— Ce?

— Nu știu. Bănuim că ar putea fi vorba despre niște posibile dovezi pe care le-au găsit Stephen și Plessner. Alex Plessner avea asupra lui cartea de vizită a lui Stephen…

— Păi, asta nu-i o sur… l-a întrerupt ea, iar apoi s-a întrerupt singură. Adică vrei să spui… Nu se poate!

— Ce nu se poate?

— Cred că te pregăteai să-mi spui că domnul Horowitz i-a dat o carte de vizită DUBT.

— Da.

— Eu nu cred așa ceva! Ai idee ce înseamnă cartea aia de vizită? Oricine o deține are acces la conturile bancare ale domnului Horowitz, la cutiile de valori. Poate să intre în toate casele lui. Din câte știu eu, domnul Horowitz a dat doar asemenea trei cărți de vizită. Ție, mie și bunicii tale.

— Zorei?!

— Da.

— Zorei? a repetat Armand. Sunteți sigură?

— Am fost de față când i-a dat-o. A vrut să se asigure că văd.

— La înmormântarea părinților mei?

— Nu. Când plecai la Cambridge. Domnul Horowitz s-a gândit că bunicii tale i-ar putea prinde bine un prieten într-o bună zi. Și s-a oferit să fie el acel prieten.

— Dar Zora îl ura!

— Da. Însă asta nu înseamnă că și el o ura pe ea.

Armand a cumpănit o clipă. Putea fi a Zorei cartea de vizită găsită asupra lui Alex Plessner? Dar nu. Zora murise cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, iar cartea de vizită a domnului Plessner părea mai nouă de atât. Groasă, rezistentă. Varianta primită de Zora cu atâția ani în urmă ar fi trebuit să fie cea veche, mai subțire, mai fragilă.

Acum se întreba ce se alesese de cartea de vizită a Zorei. N-o găsise printre lucrurile ei, când murise bătrâna. Poate că bunica lui nu-i înțelesese importanța și semnificația, nu înțelesese ce-i oferea Stephen, și aruncase cartea de vizită.

— Ați avea cum să vă dați seama dacă domnul Plessner și-a folosit cartea de vizită?

Doamna McGillicuddy s-a gândit o clipă.

— Dacă a folosit-o ca să capete acces la unul dintre conturi, într-una dintre casele sau afacerile domnului Horowitz, da. Dar știi că o asemenea carte de vizită poate fi folosită pentru mult mai mult de-atât. În lumea afacerilor internaționale, e practic un *laissez-passer.*

Era o bună descriere, și-a spus Armand. Cartea de vizită Doar Un Biet Ticălos, oricât de caraghios suna, chiar era ceva de genul ăsta. Era ca un document de călătorie emis de conducătorii și despoții de pe vremuri, asigurând dreptul la liberă trecere.

În comunitatea internațională de afaceri, cartea de vizită DUBT a lui Stephen Horowitz devenise legendară. Mitică.

— Nu știți deci dacă domnul Plessner a și folosit-o?

— Nu.

— O mai aveți pe-a dumneavoastră?

— Bineînțeles.

— Am o colegă, Isabelle Lacoste. Este șefa interimară a Diviziei Omoruri din Sûreté. Va avea nevoie să intre în casa și în birourile lui Stephen.

În cutiile de valori de la bancă, să se asigure că n-a umblat nimeni în ele în ultimele douăzeci și patru de ore și să le cerceteze ea.

— Spuneți-i să mă sune. O să mă asigur că are acces peste tot.

— Dacă are nevoie de cartea de vizită DUBT, i-o puteți da pe-a dumneavoastră?

— Nu.

— Nu?

— Domnul Horowitz a avut încredere în mine când mi-a dat-o. O pot ajuta cu orice are nevoie, dar trebuie să fiu de față când folosește cartea de vizită.

— De acord. Aș mai avea nevoie de ceva, a adăugat Armand.

— Te rog, orice!

— Am găsit o bucată de hârtie în agenda lui Stephen. Pe ea sunt notate niște date care par să aibă legătură cu *monsieur* Plessner. Mă întrebam dacă sunt cumva întâlniri pe care le-au avut ei doi, în persoană, ori poate convorbiri telefonice. Dacă vi le trimit pe e-mail, le puteți confrunta cu programul mai vechi al lui Stephen? Să vedeți ce făcea în zilele acelea? Unele sunt de acum câțiva ani.

— Da, sigur că da.

Armand a făcut o pauză înainte de a adăuga:

— Aveți idee cine l-ar vrea pe Stephen mort?

— Știu mai mulți oameni care l-ar vrea mort.

Armand a râs scurt.

— Adevărat! *Merci,* doamnă McGillicuddy.

— Ai să-mi dai de veste…

— Bineînțeles.

— Să știi că n-am vrut să te învinovățesc pe tine, Armand. Doar că…

— *Oui.* Doar că… Știu.

Capitolul 15

Reine-Marie s-a uitat la ceas când a ieșit din apartament. Era 2:00 după-amiaza. Avea o oră la dispoziție ca să facă ce avea de gând și ca să ajungă la timp la Daniel și la Roslyn, pentru întâlnirea cu comandanta Fontaine.

A străbătut rapid Rue des Archives, oprindu-se la curățătorie să lase hainele și apoi continuându-și drumul.

Cât de mult se schimbase cartierul de când cumpărase Zora apartamentul, în anii ’70!

Oricât de pasionată era de istorie, Reine-Marie nu-și dorea să trăiască în ea. Un oraș, un *quartier,* o stradă, o persoană trebuie să evolueze. Deși gândul că ea călca pe urmele Zorei îi oferea mereu o alinare aparte. Păși pe drumul făcut de bătrână în aproape fiecare zi a vieții ei în Paris. Și înainte, și după război, Zora mersese chiar pe acest trotuar, cu draga ei sacoșă din sfoară, se ducea la alimentara kosher, la măcelar, la *boulangerie,* la croitoreasă și, în cele din urmă, la Bazar de l’Hôtel de Ville, sau BHV. Marele centru comercial de pe Rue de Rivoli se aflase acolo, sub o formă sau alta, începând de la mijlocul anilor 1850.

Reine-Marie a urcat treptele și a intrat în magazin.

Când a ieșit din nou, avea în poșetă o cutiuță mică, cu albastru și auriu. Înăuntru era o sticlă cu apă de colonie.

•

Jean-Guy stătea la birou și se pregătea să-și deschidă calculatorul, dar s-a oprit. S-a gândit la variante și la consecințe. Dar nu multă vreme. Trecuse deja de ora 2 și în mai puțin de o oră trebuia să se întâlnească cu Annie și cu ceilalți.

Luând o hotărâre, Beauvoir a mers alături, în biroul lui Séverine Arbour. S-a uitat în jur. Din

câte știa, nu erau camere de luat vederi acolo. Dar nu putea fi sigur.

Era un risc pe care trebuia să și-l asume.

Așezându-se pe scaun, i-a scotocit prin birou, sau cel puțin a încercat. Sertarele erau încuiate, așa că nu a reușit decât să le zgâlțâie zdravăn.

Apoi s-a întors spre calculatorul ei. Era blocat, bineînțeles, dar, fiind șeful departamentului, el îi știa codul.

Computerul a prins viață. Era un document deschis deja. Proiectul din Patagonia. Deci reușise totuși s-o pună pe gânduri.

Lăsând acel document în bara de jos, Beauvoir a tastat ceva și s-a deschis fișierul despre Luxemburg.

Știa că departamentul lor de securitate electronică putea afla cine ce fișiere a accesat și de la care terminal.

Dacă cineva ar fi vrut să vadă ce angajat își băga nasul în dosarul Luxemburg într-o zi de sâmbătă, aveau să vadă doar numele lui Séverine Arbour. Nu pe-al lui.

Nu putea să intre în căsuța ei de e-mail, pentru asta i-ar fi trebuit parola, dar putea să ajungă la fișierele cele mai importante și să deschidă rapoartele interne.

Ceea ce a și făcut.

Tocmai era pe cale să își trimită un raport, când s-a oprit, dându-și seama că ar fi fost o greșeală fatală. Așa că a dat click pe Tipărește.

Afară, în vastul birou deschis, lângă unul dintre pereți, a prins viață o uriașă imprimantă industrială.

Acum trebuia să găsească e-mailurile dintre inginerul delegat și directorul care conducea proiectul. Aruncând rapid o privire peste proiect, a găsit numele inginerului.

Și numele directorului.

Carole Gossette.

S-a lăsat pe spate, fixând numele acelea cu privirea. *Madame* Gossette. Managerul operațional. Șefa lui. Mentorul lui.

De ce ar fi coordonat un director atât de important un proiect aparent minor? Fiindcă, și-a spus el, nu era chiar un proiect minor.

S-a auzit un clinchet subțirel.

— *Merde!* a șoptit el, sărindu-i inima din piept.

Recunoscuse clinchetul acela.

Se deschiseseră ușile liftului de la capătul holului. Fără să ridice privirea, Beauvoir a încercat să oprească imprimanta, dar nu-i putea pune pauză. După ce a lovit tasta respectivă de mai multe ori, a renunțat și a închis monitorul cu totul.

În partea cealaltă a spațiului deschis, dosarul Luxemburg încă ieșea din imprimantă. Și paznicul se apropia.

N-avea cum să ajungă la imprimantă înaintea lui. Așa că Jean-Guy a ieșit repede din biroul lui Arbour și a intrat în al lui, lăsând ușa deschisă.

Pe fundal, auzea mașinăria uriașă făcând un zgomot care acum i se părea de-a dreptul asurzitor.

Apoi s-a oprit și s-a lăsat liniștea chiar în clipa în care paznicul a pășit în zona cu birouri.

— *Monsieur* Beauvoir, a rostit el. Am auzit c-ați urcat în birou.

Bărbatul avea până în treizeci de ani. Era înalt și bine făcut. În formă.

S-a oprit chiar în fața biroului lui Beauvoir. Apoi s-a întors spre imprimantă, înainte de a-l privi iarăși pe Jean-Guy.

— Lucrați?

Când abia începuse jobul în companie, Jean-Guy venise la muncă și în weekenduri, când era liniște și putea să bâjbâie fără să-l vadă nimeni. Niciodată nu manifestase interes vreun paznic.

Deci de ce era aici paznicul ăsta? Acum. Și atât de interesat.

Privirea lui, deși era deconcertantă, nu părea amenințătoare. Bărbatul părea mai curând

nedumerit, ca și cum încerca să-și dea seama de ceva.

— *Oui.* Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat Beauvoir, ridicându-și privirea de la laptop ca și cum fusese întrerupt din treabă.

— Nu, domnule. Doar verificam.

— Ce anume?

— Că totul este așa cum trebuie să fie.

— Păi, nu este! Eu, de exemplu, ar trebui să fiu afară cu fiul meu, la joacă. În schimb, sunt aici, a adăugat el zâmbind și s-a ridicat.

— Și de ce sunteți aici, domnule?

Nu-l mai întrebase niciodată așa ceva un paznic. Nu era treaba lui. Însă acum omul părea să creadă că era. Și poate, s-a gândit Beauvoir neliniștit, chiar era treaba lui.

— În curând, cam din clipă în clipă, soția mea va naște o fetiță.

A luat în mână cana pentru cafea, iar paznicul a făcut un pas în lateral ca să-l lase să treacă.

— Când se naște, o să intru în concediu. Acum vreau doar să mai rezolv niște mărunțișuri înaintea marelui eveniment.

Și-a amintit că aparatul pentru cafea era în colțul diametral opus imprimantei, așa că a pornit într-acolo.

— Vreți o cafea?

— Nu, domnule.

Paznicul a făcut exact ce sperase Beauvoir: l-a urmat spre espressor.

— Dumneavoastră aveți copii? A căutat cu privirea ecusonul paznicului. *Monsieur* Loiselle?

— Nu.

Nu era cel mai vorbăreț tip din lume. Apoi Loiselle a dat să se întoarcă spre partea cealaltă a încăperii.

— Știți, pe vremuri am fost polițist, a rostit Beauvoir, încercând disperat să-l oprească să se întoarcă cu totul.

Și să vadă, poate, hârtiile pe care le scuipase imprimanta.

— În Québec, după cum probabil v-ați dat deja seama.

Jean-Guy își subliniase intenționat accentul, rostind cuvintele cât mai nazal. Locuia în Paris de suficient timp încât să știe că cei care veneau din Québec erau priviți ca un fel de verișori de la țară, mai grei de cap.

Cu toate că asta era o preconcepție ignorantă și jignitoare, în clipa de față îi părea extrem de utilă.

— M-am săturat să se tot ia lumea de mine, a continuat Jean-Guy. Și având în vedere c-o să mi se mărească familia…

Și s-a oprit.

Acum paznicul îl privea intens. Îl analiza. Aproape că îl diseca din priviri, simțea Jean-Guy.

Beauvoir s-a uitat dincolo de Loiselle, până în biroul lui Arbour. Se întâmpla ceva. Computerul pornise singur, iar pe ecran se succedau fulgerător niște imagini.

Chiar și de la distanță, își dădea seama ce erau. E-mailuri. Scheme. Erau șterse.

Căcat. Ah, căcat, căcat, căcat! s-a gândit Beauvoir. Dar figura i-a rămas calmă și fostul detectiv și-a întors privirea spre paznic.

— Nu știți cumva cum funcționează ăsta? a rostit, arătând spre espressor. Normal c-au pus un aparat pentru care îți trebuie diplomă de inginer ca să-l folosești, în cinci luni abia dac-am reușit să mă prind cum funcționează râșnița.

— Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta, i-a răspuns Loiselle.

A mai aruncat o ultimă privire în jur și s-a îndepărtat.

Jean-Guy s-a prefăcut că se chinuie în continuare la espressor, în timp ce urmărea cu privirea bărbatul care se îndrepta spre lift.

Haide odată, haide! mai repede!

Când ușile liftului s-au deschis și apoi, în sfârșit, s-au închis, Beauvoir s-a repezit în partea opusă a încăperii, scoțând telefonul în timp ce fugea. Știa că nu putea opri ștergerea documentelor, așa că a făcut singurul lucru pe care îl putea face. A filmat ecranul, în timp ce documentele apăreau fulgerător și apoi erau șterse definitiv.

Capitolul 16

— *Merci,* a spus Gamache când asistentul lui Claude Dussault i-a așezat în față un espresso.

— *Je vous en prie,* i-a răspuns tânărul și a ieșit din birou.

Armand mai fusese de multe ori în faimoasa clădire 36, iar în biroul acela, destul de des. Avea ferestre murdare, care nu se mai deschideau de mult, fiindcă se dăduseră câteva straturi de vopsea peste ele. Vopsea pe bază pe plumb, fără îndoială. Din fericire, șemineul cu cărbuni nu mai funcționa. Iar în tavan era, probabil, o cantitate respectabilă de azbest.

Peste tot plutea un miros greu, ca și cum în pereți ar fi fost cine știe ce creaturi mumificate.

Iarna, în clădire era frig și se simțea igrasia, iar vara te sufocai de cald. Și, cu toate acestea, era atâta istorie între pereții aceia, încât Armand se înfiora de câte ori pășea înăuntru.

Înțelegea necesitatea de modernizare a poliției, care presupunea și mutarea sediului în altă clădire, dar se bucurase la aflarea veștii că prefectul încă avea un birou acolo.

Pe masa de lucru a lui Claude erau câteva poze cu soția și cu copiii lui. Și cu câinele. Pereții erau acoperiți de poze cu colegii, deși în niciuna, și-a dat seama Armand, nu apărea predecesorul lui Dussault, Clément Prévost.

Dussault i-a mulțumit și el asistentului pentru cafeaua lui, iar apoi l-a expediat cu un semn din cap. Aplecându-se puțin în față, l-a întrebat:

— Cum te mai simți, Armand?

— Mă descurc.

— Da?

Dussault vedea cearcănele de sub ochii prietenului său și paloarea bolnăvicioasă provocată de faptul că avea parte de prea puțin somn și de prea multe griji.

Știe că Horowitz o să moară?

Știe de ce?

Ce anume știe Gamache?

Armand a luat o gură mare de espresso. Avea un gust bogat, era tare și exact ce îi trebuia în clipa aceea.

S-a uitat la bărbatul din fața lui și s-a întrebat: *Ce anume știe Claude Dussault?*

— Am vorbit cu asistenta lui Stephen, a rostit el, lăsându-se pe spate și așezându-se picior peste picior. Agnes McGillicuddy. O să-ți dau datele ei de contact. Probabil c-o să vrei să vorbești și tu cu ea. Dar a fost…

Armand a făcut o pauză, punându-și gândurile în ordine.

— Dificil. Emoționant. E și ea trecută de optzeci de ani și i-a fost alături lui Stephen aproape de la început.

— I-ai spus totul?

— I-am spus că eu cred că a fost lovit intenționat, da. Și despre *monsieur* Plessner.

— Noi încă n-am anunțat nimic despre domnul Plessner, dar ce s-a petrecut cu Stephen Horowitz a apărut în toată presa.

— Îl declari accident. Șoferul vinovat a fugit de la fața locului. Cred că asta-i varianta cea mai bună, i-a răspuns Armand.

— Chiar și așa, presa o să se țină după ea. Va trebui să aibă grijă ce spune.

— N-o să spună nimic.

Dussault părea sceptic.

— Pot să-ți garantez, l-a asigurat Gamache. Tocmai datorită discreției a și ales-o Stephen și tot de asta a și păstrat-o alături.

„Doamna McGillicuddy nu mi-ar dezvălui secretele nici dacă ar tortura-o cineva”, spunea mereu Stephen. Și Armand știa că nu glumea.

Stephen Horowitz își dădea foarte bine seama cine ar fi cedat sub presiune și cine nu. Era felul lui de a evalua oamenii. Cei mai mulți, desigur, nu

se ridicau la înălțimea așteptărilor. Însă Agnes McGillicuddy, da.

Din fericire, presa din Canada, cu toate că putea fi de-a dreptul stresantă, încă nu se coborâse până la nivelul torturii.

Gamache, deși fusese de multe ori luat în colimator de jurnaliști, îi respecta enorm.

L-a pus la curent pe prefect cu tot ce îi spusese doamna McGillicuddy.

— Deci susține că nu știe de ce se afla domnul Horowitz la Paris, a spus Dussault.

— Dacă așa spune, înseamnă că așa este.

— A recunoscut însă că *monsieur* Horowitz îl cunoștea pe Alexander Plessner, a continuat prefectul. E și asta ceva.

Gamache s-a îndreptat pe scaun și a așezat ceșcuța pe masă.

— *Monsieur* Plessner era inginer de profesie.

— *C'est vrai?*

Întrebarea lăsa de înțeles că n-ar fi știut, dar prefectul nu părea deloc surprins. Nu de informație în sine, cel puțin. Poate îl surprindea un pic faptul că aflase și Gamache.

— *Oui.* Adjuncta mea, Isabelle Lacoste, mi-a transmis informația adineauri. A avut pregătire de inginer în mecanică. A lucrat câțiva ani în domeniu, după care a câștigat o avere investind în capital de risc.

Dussault își nota.

— *Merci.*

Lui Gamache i se părea greu de crezut și puțin probabil ca oamenii lui Dussault să nu fi descoperit și ei toate lucrurile acestea.

— Aș vrea să mai trec o dată prin cutia cu lucrurile lui Stephen, a spus Armand. N-am apucat să mă uit bine prima dată.

— N-o mai am, i-am dat-o comandantei Fontaine. O s-o rog să-ți dea ce ai nevoie. Ah, mi-am adus aminte: este și laptopul lui *monsieur*

Horowitz acolo. Ne trebuie parola și orice coduri ar mai fi putut folosi. Le știi cumva?

— Nu, dar o pot întreba pe doamna McGillicuddy.

— E în regulă, o să i le cer eu.

— Mă îndoiesc c-o să ți le dea ție.

Dussault a făcut ochii mari.

— Dar trebuie să mi le dea! Vrea să ne ajute cu investigația, nu?

— Sigur că da, dar nu te cunoaște. Pe mine mă cunoaște. Lasă-mă să încerc.

Dussault a ezitat, apoi a încuviințat.

— Desigur. Am și niște vești pentru tine. Am găsit duba.

Armand s-a aplecat în față.

— A fost curățată la sânge. Echipa noastră de criminaliști încearcă acum să găsească urme de ADN. Dar…

Dussault a ridicat palmele în semn de neputință.

— A fost făcută lună? a întrebat Gamache.

Dussault a încuviințat. Amândoi știau că era extraordinar de dificil de înlăturat orice urmă de dovadă. Ar fi însemnat folosirea unor produse speciale pentru curățare, menite să distrugă ADN-ul. Nu toată lumea știa de existența lor. Și mai puțini oameni aveau acces la ele.

Iar persoana care le folosea trebuia să fie extrem de meticuloasă pentru a îndepărta fiecare moleculă. Un profesionist.

Ori asta, ori criminaliștii ar fi trebuit să fie teribil de delăsători. Acesta să fi fost cazul? Și nu doar teribil de ei și intenționat de delăsători?

— M-a sunat legista acum vreo oră. Pregătește trupul lui *monsieur* Plessner pentru autopsie…

— Apropo, eu n-o să pot participa. Trebuie să merg să stau de vorbă cu comandanta Fontaine.

— Așa e. La cât vă întâlniți, la 3, parcă?

— *Oui.*

Au privit amândoi spre ceasul de pe polița șemineului. Era 2:15.

— Îmi povesteai despre legistă, a revenit Gamache.

— Au fost folosite două gloanțe. Asta este clar.

— În spate și în cap, da.

— Nu doar un simplu glonț în spate. I-a fost secționată coloana.

Gamache și-a privit colegul în ochii pătrunzători, cenușii. Amândoi știau ce însemna asta.

— Comando? GIGN[12]?

Dussault a încuviințat.

— Posibil.

Știau că așa erau antrenați să ucidă membrii trupelor de comando. Să tragă cât mai puține gloanțe cu putință și fiecare glonț să fie cât mai util. În coloană, ca să garanteze paralizia. În cap, ca să garanteze moartea. Apoi să treacă mai departe. Și s-o ia de la capăt.

În timp ce-l privea lung pe Claude Dussault, Gamache și-a amintit CV-ul colegului său. Lui Dussault îi plăcea să spună că era un rebut al trupelor de elită, GIGN, dar Armand știa că nu era adevărat.

Își încheiase pregătirea și era pe cale să fie trimis în misiune când fusese brusc transferat la Prefectura din Paris.

Sau așa păruse.

Dar realitatea era că Dussault rămăsese în GIGN, plecând abia câțiva ani mai târziu, pentru a înainta în ierarhia Prefecturii.

Oare Dussault își dădea seama că Armand știa adevărul?

Îl avea în față pe omul care-l ucisese pe Alexander Francis Plessner și care fusese implicat în atentatul asupra vieții lui Stephen? Cu siguranță avea abilitățile necesare, dar avea și mobilul?

— Putea fi un fost membru al GIGN, a recunoscut Dussault. Sau din Sayeret Matkal sau din SAS. Trupele SEAL. Poate chiar și din JTF2[13], a adăugat, zâmbind. Sunt în orașul ăsta destui foști

membri ai forțelor speciale, cu înaltă pregătire, oferindu-și serviciile în domeniul securității și al spionajului.

— Mercenari.

— De ce să nu-și folosească abilitățile?

— Păi, depinde care competențe, nu? i-a spus Gamache. Ai apucat cumva să te uiți la filmările camerelor de luat vederi din preajma apartamentului lui Stephen?

— Acum trecem prin filmări. Din păcate, cele mai multe camere sunt îndreptate spre Lutetia și spre Le Bon Marché.

— Deci nu se vede cine intră sau iese din clădirea lui Stephen?

— Nu.

— Ce păcat!

— *Oui.*

Dussault îl cunoștea pe Gamache suficient de bine ca să-și dea seama că era aproape întotdeauna calm și curtenitor. Era elegant, îndatoritor într-un fel care te ducea cu gândul la lumea de odinioară. Asta îl făcea un lider eficient. Armand Gamache nu-și ieșea niciodată din fire. Nu pierdea niciodată controlul. Își pierdea cumpătul doar dacă asta voia.

Însă Dussault mai știa un lucru: cu cât era mai furios, cu atât mai reținut și mai politicos devenea Gamache. Își fereca trăirile violente într-o cușcă de oțel.

Privindu-și prietenul și colegul, Dussault și-a dat seama, surprins, că de data asta această *politesse* extremă a lui Armand îl avea pe el drept țintă.

În momentul acela, curtoazia brutală a lui Gamache era îndreptată împotriva lui.

Claude Dussault s-a lăsat pe spate în scaun.

— Începuseși să-mi spui despre dubă, a zis Gamache. Unde a fost găsită?

— A fost abandonată chiar la intrarea în Bois de Boulogne.

Armand și-a desfășurat în minte harta Parisului. A identificat locul în care se afla parcul acela uriaș, pădurea Boulogne.

— Pădurea este aproape de sediul GHS, a remarcat el.

— Da, iar domnul Horowitz avea raportul anual GHS, a răspuns Dussault. Însă probabil e doar o coincidență.

— E mai mult de atât. Avea de gând ca luni dimineață să meargă la întrunirea consiliului director al GHS.

Dussault l-a privit lung.

— De unde știi?

— Din agenda lui.

— Ce agendă?

Privirea lungă s-a transformat într-una scrutătoare.

Acesta era momentul adevărului. Momentul în care ar fi putut să spună adevărul.

— Cea pe care o are doamna McGillicuddy, a mințit Armand. Ea mi-a spus programul lui.

— Era membru al consiliului? l-a întrebat prefectul.

— Nu.

— Atunci, de ce-ar fi participat la întrunire? L-ar fi lăsat măcar să participe? De ce clatini așa din cap?

— Dacă GHS Engineering este cumva implicată, de ce ar fi abandonat atacatorul duba aproape în pragul corporației?

— Poate că nici n-a știut cine l-a angajat. După cum știi, Bois de Boulogne a ajuns locul în care se aruncă tot felul de lucruri.

— Adevărat. Motiv pentru care aveți camere peste tot în jur. Au surprins ceva util?

Însă Armand știa răspunsul. Dacă ar fi avut vreo informație utilă, Dussault i-ar fi spus deja.

— Avem camere, dar, imediat ce le instalăm, sunt distruse.

— Deci nici aici n-ați obținut vreo filmare?

— Nu.

Dussault a rămas tăcut o clipă, înainte de următoarea întrebare.

— Fostul tău adjunct, Beauvoir, lucrează la GHS, nu-i așa?

— Da.

Tonul lui Gamache era relaxat. Rațional. Dar se simțea că Armand era cu garda ridicată.

— Dacă nu mă înșel, chiar Horowitz l-a ajutat să obțină postul, a continuat Dussault. Asta era mica dramă de la Lutetia, de azi-dimineață.

— Așa e.

Gamache s-a hotărât. Suspiciunile lui în ceea ce-l privea pe șeful Prefecturii erau atât de vagi, încât aproape că păreau iraționale.

Trebuia să-i împărtășească din informațiile pe care le deținea.

— Îți spune ceva Luxemburg?

— Luxemburg? Țara sau grădina?

— Țara, a răspuns Armand privindu-l cu atenție.

Dussault s-a gândit, apoi a clătinat din cap.

— De ce?

— Beauvoir a avut o experiență ciudată la birou cu propria adjunctă.

I-a reprodus ce-i povestise ginerele său.

— Deci tu chiar suspectezi GHS. De asta m-ai și întrebat despre cutie. Vrei raportul anual. Monsieur Horowitz este finanțist, nu inginer. Dacă le analiza raportul anual, probabil căuta vreun delict financiar – și e clar că găsise ceva, dacă hotărâse să participe la întrunirea de consiliu. Corupție, fraudă. Poate spălare de bani. Se știe că Luxemburg înlesnește asemenea lucruri. La asta te gândești?

— Sincer, chiar nu știu ce se petrece, dar, da, cred că Stephen aflase ceva despre GHS și că voia să-i dea în vileag la întrunirea consiliului.

— Deci asta căuta asasinul în apartamentul lui. Dovada. Și, dacă e ceva atât de important, trebuie s-o găsim noi primii. Ai idee ce ar putea fi?

— Aș vrea eu! i-a răspuns Gamache. Nici măcar nu știm sigur dacă avea chiar GHS-ul în vizor sau o altă companie.

— De azi-dimineață am mai aflat câte ceva despre GHS Engineering. Dar a fost surprinzător de dificil, chiar și pentru noi. E o multinațională. În cea mai mare parte se ocupă de proiecte de inginerie, dar are și interese în domeniul petrolului și al gazelor, în ceva industrie. E o companie privată, cu accent pe „privată”, și are prieteni suficient de influenți și de puternici încât să le păstreze interesele secrete. Dacă Horowitz în GHS voia să-și înfigă lancea, e clar că avea un adversar redutabil.

Stephen era faimos pentru faptul că ataca întotdeauna cu o forță exagerată. Oare chiar era posibil, s-a întrebat Armand, ca de data asta să-și fi subestimat oponentul?

El era în comă, iar Alexander Plessner era la morgă, deci nu încăpea îndoială că asta se întâmplase. Dar Armand era curios și în legătură cu expresia folosită de Claude. Spusese despre Stephen că voia să-și înfigă lancea în DHS. Exprimarea asta îl ducea cu gândul la Don Quijote, care pornea la luptă cu morile de vânt, confundându-le cu niște inamici.

Oare Claude îi sugera subtil că și Stephen se înșela?

— De asta i-a făcut Stephen rost de un job la GHS lui Beauvoir al tău?

— E posibil. Dar, dacă ăsta a fost motivul, lui Beauvoir nu i-a spus.

— Deci el nu știe nimic?

— Nimic, în afară de ceea ce ți-am spus adineauri.

— Chestia cu Luxemburg.

— Da.

— E destul de subțire treaba. Oare e posibil să fie totul înscenat de o companie rivală a lui GHS? Să fi procedat așa, știind c-o să investigăm? Dar ar

fi mers atât de departe doar ca să discrediteze, poate chiar să distrugă o altă companie?

Dussault s-a oprit, făcând o grimasă.

— Scuze. A fost o întrebare tâmpită.

Da, fusese.

Corporațiile care puneau profitul mai presus de siguranță nu s-ar fi împiedicat de o nimica toată, cum ar fi să omoare doi bătrâni ca să se protejeze. Nici n-ar fi stat pe gânduri.

Dussault a notat ceva.

— O să-i comunic comandantei Fontaine ipotezele noastre.

— Biata de ea! i-a răspuns Armand.

Dussault a chicotit, apoi a mai aruncat o privire spre ceas.

— Trebuie să pornești în curând.

Era deja 2:30.

— Așa e.

În timp ce îl conducea pe Gamache spre ușă, Claude Dussault a spus:

— Tu ai fost membru al JTF2, Armand. *Non?*

Armand a înclinat capul, privindu-și lung prietenul.

Cum de știa Dussault despre legătura dintre el și unitatea de elită canadiană? Pe de altă parte, el cum știa că Dussault făcuse parte din trupele de comando?

Știau pentru că asta era meseria lor. Dacă informația era putere, fiecare voia să fie cel mai puternic din încăpere. Niciunul nu era înarmat. Arma lor era creierul, iar arma creierului era informația.

— *Non.* M-am ocupat de antrenamentul recruților, i-a răspuns Armand netulburat. Dar atât.

— Pentru lupta antiterorism și luări de ostatici.

— Exact.

— Și cum să ucidă eficient.

— Mai mult cum să nu fie nevoiți să ucidă.

— Mult mai interesant, a recunoscut prefectul. Și mai dificil.

Destul de surprins, Gamache și-a dat seama că nu-l suspecta doar el pe Claude Dussault, bănuielile erau reciproce. Prefectul îl privea cu suspiciune.

Și, își dădea el seama acum, pe bună dreptate. Se aflase la fața locului în cazul ambelor atacuri, practic. Chiar dacă nu era în apartament când fusese ucis Alexander Plessner, el îi descoperise cadavrul. Scăpase teafăr și nevătămat după confruntarea cu un intrus pe care nu-l mai văzuse nimeni altcineva.

Ar fi fost amuzant felul în care se bănuiau unul pe altul acești bărbați de vârsta a doua, chiar spre a treia, de crime în stil comando. Ar fi fost amuzant, dacă unul dintre ei n-ar fi avut, probabil, dreptate.

Ajunseseră în dreptul ușii, iar Dussault i-a vorbit pe un ton calm și grav, privindu-l drept în ochi.

— Îți sunt recunoscător pentru toate informațiile despre *monsieur* Horowitz. Dar te rog, Armand, după ce stai de vorbă cu comandanta Fontaine, este momentul să lași investigația asta pe mâinile noastre. Fă un pas în spate. Ești prea aproape.

— Aproape de ce?

De adevăr?

— Las-o baltă.

— Tu ai putea, Claude? Dacă ai fi în Montréal și un om care ți-a fost ca un tată ar fi atacat, ai putea să lași lucrurile baltă?

— Dacă te-ai ocupa tu de anchetă? Da.

Armand a plecat cu certitudinea că fusese mințit cel puțin o dată. Și că spusese și el o minciună.

I-a telefonat doamnei McGillicuddy și a rugat-o să confirme că întrunirea consiliului de conducere era trecută în agenda lui Stephen.

— Doar, eventual, să nu menționați în care agendă.

•

După ce a ieșit din BHV, Reine-Marie Gamache s-a grăbit spre casă. A făcut duș și s-a schimbat din

nou, după care a cedat impulsului de a da un telefon.

— Doctor Dussault? Monique?

— *Oui?*

— Reine-Marie Gamache la telefon.

— Oh, tocmai mă pregăteam să-ți dau telefon ca să vă invit la cină pe tine și pe soțul tău! a răsunat vocea adâncă și caldă a lui Monique Dussault. Mi-a povestit Claude ce s-a întâmplat azi-noapte. Îmi pare atât de rău!

Reine-Marie o văzuse doar de câteva ori, însă o plăcuse imediat. Dr. Dussault era pediatră și avea cabinetul în Montparnasse, nu departe de catacombe.

„Am senzația că e karma la mijloc", îi spusese ea lui Reine-Marie. „Trăiesc cu un om teribil de secretos, iar acum stau și deasupra unor tuneluri secrete. Diferența este că secretele catacombelor sunt ascunse în pământ!" Apoi izbucnise în râs și-și privise soțul cu cea mai sinceră afecțiune.

— Ce-ar fi să veniți voi pe la noi? a spus Reine-Marie. Doar o gustare simplă. Ca să fiu sinceră, odată ce ajung acasă nu știu dacă o să mă mai simt în stare să ies în oraș. Știu că bărbații or să vrea să stea de vorbă și adevărul e că mi-ar prinde bine un pic de companie.

— Dar trebuie să fii epuizată.

Reine-Marie chiar era epuizată. Nici ei nu-i venea să creadă că invita musafiri la cină. Dar era singura cale…

— Chiar mă relaxează gătitul. Veniți, te rog! O să fim doar noi. *En familie.*

— Măcar lasă-mă să aduc eu desertul.

Și așa a rămas. *Nu mai putem da înapoi,* și-a spus Reine-Marie, întrebându-se ce avea să spună Armand despre gestul ei.

A privit cutia de pe comodă. Apoi, deschizând sertarul cel mai de jos, a ascuns-o sub un teanc de pulovere. N-o ascundea de Armand, ci de musafirii de la cină.

•

Era 2:40 când Jean-Guy a semnat la ieșirea din clădire.

Era alt agent de pază decât cel care venise la etajul lui. Dar nu mai puțin în formă. Nu mai puțin concentrat. Cum de nu observase asta până acum? Pe bărbații și pe femeile care păzeau clădirea nu era niciun strop de grăsime. Toți aveau ochi ageri, inteligenți. Atenți. Bănuitori.

Odată ce a ieșit pe ușă, a continuat să meargă calm, cu pași măsurați.

Ardea de nerăbdare să se uite la ce printase și la ce înregistrase pe telefon.

În fața lui era intrarea la metrou. A luat-o pe scara rulantă, și-a folosit cardul Navigo Liberté ca să ajungă pe peron și a așteptat metroul.

După ce s-a urcat în vagon, a scos telefonul ca să se uite la ce înregistrase.

Însă, înainte de a porni filmulețul, s-a uitat în stânga și a văzut pasageri plictisiți, cu *Le Monde* în mână ori citind câte ceva pe telefon.

Apoi s-a uitat în cealaltă direcție.

Și l-a văzut. Paznicul Loiselle. Cel care urcase până la biroul lui.

Îl fixa cu privirea. Nici măcar nu încerca să-și ascundă prezența ori faptul că îl urmărea.

•

Era 2:40 când Reine-Marie a ieșit din nou de la curățătorie. Prima oară, când adusese la curățat hainele ce duhneau îngrozitor, în dimineața aceea, angajații îi zâmbiseră și fuseseră politicoși. Se prefăcuseră că nu observă mirosul sufocant.

De data aceasta nu se mai puteau preface.

— Lucrați într-o fabrică de parfumuri, *madame* Gamache? a întrebat-o tânăra, apucând hainele doar cu două degete și ținându-le cât mai departe de ea.

— Nu, doar am încercat niște parfumuri.

— Cu un furtun?

Reine-Marie a râs și a ieșit din curățătorie cât de repede a putut.

Pășind pe Rue des Archives, a pornit întâi spre apartamentul lui Roslyn și Daniel. Apoi s-a răzgândit și a luat-o în direcția opusă.

•

Era 2:40 când Armand a intrat în spitalul Hôtel-Dieu. A stat un pic de vorbă cu asistenta. Nu apăruse nicio schimbare. Ceea ce, i-a explicat ea, era o veste bună. Măcar starea domnului Horowitz nu se agravase.

După ce a schimbat câteva vorbe cu polițistul care stătea de pază în fața salonului lui Stephen, Armand a intrat. L-a sărutat pe Stephen pe frunte. Apoi, mergând până la picioarele patului, a deschis punga de hârtie pe care i-o dăduse Reine-Marie.

L-a dezvelit un pic, și-a pus puțină cremă în palme și a început să maseze picioarele bătrânului, în vreme ce îi povestea ce se mai întâmplase. Ce mai făcea familia. Doamna McGillicuddy.

— Iar Jacques de la Lutetia îți transmite *Fluctuat nec mergitur.* Cred că înseamnă „Plătește-ți factura de la hotel, fraiere!”

A tăcut o clipă, ca și cum ar fi așteptat o reacție.

Apoi i-a acoperit la loc picioarele, și-a pus ochelarii și, așezându-se lângă pat, a citit cu voce tare articolele despre o recoltă extrem de mare de struguri din Bordeaux și despre centralele pentru energie nucleară care intrau în funcțiune în toată lumea, pentru a se reduce utilizarea combustibililor fosili.

Apoi a găsit o știre de la Agenția France-Presse, despre o țestoasă din Marsilia care prezicea câștigătorii curselor de cai. A citit-o cu voce tare, doar ca să-l enerveze pe Stephen.

Dar a trecut doar de primele rânduri și s-a oprit. Și-a scos ochelarii, s-a întins și a luat mâna rece a nașului său, încălzind-o în mâinile lui.

Armand a închis ochii și a murmurat:

— Bucură-te, Marie cea plină de har. Bucură-te, Marie cea plină de har.

La nesfârșit. Știa și restul rugăciunii, însă n-a făcut decât să repete primul vers.

— Bucură-te, Marie cea plină de har.

Apoi, lăsându-și fruntea pe mâna lui Stephen, a șoptit:

— Ajută-mă! Doamne, ajută-mă!

•

Reine-Marie a pășit încetișor în salon. Și a rămas ascunsă în umbră, privindu-l.

Capul lui Armand se odihnea pe mâna lui Stephen. Vocea îi era înăbușită de așternut.

Dar Reine-Marie știa ce făcea.

Șșșt, șșt, și-a spus ea. *Șoptească cine o îndrăzni. Armand Gamache se roagă.*

Capitolul 17

Era 3 și un pic când Irena Fontaine și adjunctul ei au intrat în apartamentul lui Daniel și al lui Roslyn.

I-a întâmpinat la ușă un bărbat de treizeci și ceva de ani. Bărbos, înalt, solid. Asta se observa de la prima vedere. Dar Fontaine era foarte pricepută să vadă ce alții nu observau.

Privirea bărbatului, cu toate că era serioasă, era blândă, chiar caldă. *Iată un bărbat pe care e foarte ușor să-l placi,* și-a spus ea. *Și în care să ai încredere.*

Ceea ce însemna că trebuia să nu se încreadă deloc în acest Daniel Gamache, în ciuda faptului că era fiul inspectorului-șef Gamache.

Pe de altă parte, comandanta Fontaine nu era sigură că avea întru totul încredere nici în tatăl lui.

Când a intrat în living, a văzut și ceilalți membri ai familiei, erau toți în picioare și întorși spre ea. Încăperea generoasă părea și mai mare datorită celor trei ferestre cât peretele de înalte, care dădeau spre acoperișurile de tablă ale vecinilor, spre coșuri și spre mansarde.

Era o priveliște pariziană atemporală.

Înainte de a începe discuția, adjunctul ei a notat informațiile de bază despre toată lumea.

Reine-Marie Gamache era bibliotecară și arhivistă. Ieșită la pensie.

Annie era avocată. Avocată care își făcuse studiile în Québec, dar avea dreptul de a practica și în baroul francez; era în concediu de maternitate.

Roslyn lucra în marketing, pentru o firmă de design, iar Daniel era bancher.

Seamănă mult cu tatăl lui, și-a spus Fontaine. *Dacă n-ar avea barbă, asemănarea ar fi izbitoare.* Se întreba dacă nu cumva chiar acesta era motivul pentru care își lăsase barbă. Ca să nu fie nevoit să vadă chipul tatălui său de câte ori se uita în

oglindă, scrutându-l la începutul și la sfârșitul fiecărei zile.

Când li s-au cerut adresele, Daniel s-a foit un pic pe fotoliu, iar el și Roslyn s-au privit, parcă stingheri.

— Avem o veste pentru voi, a început Daniel, întorcându-se către ceilalți. N-o să mai stăm aici multă vreme. Ne mutăm.

— Vă mutați? a repetat Reine-Marie. Veniți acasă? Speranța din vocea ei și sclipirea din ochi erau inconfundabile.

— Suntem acasă în Paris, mama, i-a răspuns tânărul. Nu, am depus avansul pentru un apartament în arondismentul VI.

— Trei dormitoare, a adăugat Roslyn. Fetele or să aibă fiecare camera ei. Și e foarte aproape de școala lor din Saint-Germain-des-Prés.

— Dar școala lor e aici, după colț, a intervenit Annie.

— Semestrul următor n-o să mai fie, i-a răspuns Roslyn. Au fost acceptate la Lycée Stanislas.

Toată lumea a făcut ochii mari. Inclusiv detectivii.

Băieții și fetițele în uniformele alb-bleumarin de la Lycée Stanislas făceau parte din legenda Parisului în aceeași măsură ca Madeline și aventurile ei[14]. Elevii erau admirați cum traversau ținându-se de mână, doi câte doi, bulevardele din arondismentul VI și cum se jucau în Jardin du Luxembourg.

Era, fără îndoială, cea mai bună școală particulară din Paris. Probabil din toată Franța. Și una dintre cele mai costisitoare.

— Dar cum… a început Reine-Marie, apoi s-a oprit.

— Cum de-am reușit să le înscriem acolo? a întrebat Daniel, zâmbind larg.

— Da.

Deși era clar că alta era întrebarea pe care voia s-o pună.

Cum aveau să plătească o asemenea școală? Și apartamentul cel nou?

Dar era mai bine să nu pună unele întrebări. Nu în fața unui detectiv de la Omoruri.

— Felicitări! a intervenit Armand. E o școală grozavă. O să le placă la nebunie fetelor.

Dar Annie își privea foarte supărată fratele. Nu împărtășea entuziasmul părinților lor, oricât de forțat ar fi fost și acela.

— Grozavă pe naiba! a izbucnit Annie, nereușind să se mai abțină. Am hotărât să ne mutăm la două străzi de aici doar ca să fim mai aproape de voi, și-acum vă mutați?!

— Dar nu ne mutăm departe, i-a răspuns Daniel.

— Aici stați cu chirie? a întrebat Fontaine.

— Da. Cred c-o să găsim ușor pe cineva căruia să-i subînchiriem apartamentul, i-a spus Daniel.

Întorcându-se către sora lui, a continuat:

— Eventual să-l luați voi?

— Eventual să te… a început Annie.

— Poate ar fi mai bine să discutăm toate astea mai târziu! i-a întrerupt mama lor.

Însă, dacă spera să schimbe subiectul, era prea târziu.

— Deci treceți de la chirie la o casă pe care o cumpărați? a rostit comandanta Fontaine. Un apartament mai mare, într-un cartier mai bun.

— Da, a răspuns Daniel.

— Și vă trimiteți ambele fetițe la Lycée?

Dacă Daniel nu sesizase aluzia fină, tată lui cu siguranță a simțit-o. A rămas tăcut, însă foarte atent.

Daniel a luat-o pe Roslyn de mână și a zâmbit, pe chipul lui deschis nefiind nici urmă de vinovăție.

— *Oui*. Îmi pare rău, mama, știu că sperai ca până la urmă să ne mutăm înapoi în Montréal, dar acum Parisul e casa noastră.

Armand a pus încetișor mâna pe cea a lui Reine-Marie.

Era adevărat. Speraseră, chiar se așteptaseră ca Daniel, Roslyn și copiii să se întoarcă într-o bună zi la Québec. Dar acum părea că asta nu avea să se mai întâmple. Parisul le răpise fiul și nepoatele. Iar acum fuseseră ademeniți și Annie și familia ei.

Nu era vina orașului. Parisul era, prin esența lui, hipnotizant.

Însă în momentul acela Reine-Marie ura orașul. Și nici Armand nu era cine știe ce amorezat.

— Mda, foarte nasol! a rostit Annie, în timp ce Jean-Guy o lua de mână și o strângea ușurel.

Comandanta Fontaine îi privea cu atenție. Dar oricât se străduia, nu reușea să-i vadă ca pe o familie împovărată de ură și de resentimente. Dimpotrivă, reacția față de vestea lui Daniel era provocată tocmai de iubire.

Și-ar fi dorit să fie mai aproape unii de alții, nu mai departe.

După ce a ascultat ce-și amintea fiecare despre noaptea anterioară, comandanta Fontaine și-a îndreptat din nou atenția către Daniel.

În doar cele câteva minute de când era acolo își dăduse seama că, deși arăta ca tatăl lui, nu îi semăna.

Amândoi, *père et fils,* păreau blânzi. Deloc amenințători. Dar în vreme ce la Gamache-tatăl trăsătura aceasta de caracter lua forma încrederii și a autorității, la fiu se transforma într-un fel de farmec. Care, oricât de agreabil ar fi fost, putea fi superficial. Adeseori chiar era. Un soi de ambalaj simpatic care ascundea… Ce? Nesiguranță? O nevoie disperată de atenție?

— Monsieur Horowitz a stat în Paris zece zile, înainte de a fi lovit de mașină. V-ați întâlnit cu el în perioada aceasta?

— Nu, a răspuns Daniel surprins. Nu ne-am întâlnit până aseară. Am avut impresia că abia sosise în Paris.

— A primit vreunul dintre dumneavoastră vreo veste de la el?

Au clătinat cu toții din cap.

Jean-Guy Beauvoir s-a ridicat în picioare și s-a dus la o fereastră.

— Vă plictisesc, monsieur Beauvoir? a întrebat Fontaine.

— *Non, désolé.* Voiam doar să verific dacă văd copiii și dădaca, sunt în parcul de vizavi.

S-a întors pe canapea, lângă Annie, și a băgat mâna în buzunar, jucându-se cu monedele lipite. Voise să i le arate lui Honoré, dar uitase cu totul de ele.

— Monsieur Horowitz avea de gând să meargă la întrunirea unui consiliu director săptămâna următoare, a continuat Fontaine. Ne întrebam dacă există vreo legătură între lucrul acesta și atacuri.

— Ce întrunire de consiliu director? a întrebat Daniel.

— De la GHS Engineering.

Inspectoarea s-a întors către Beauvoir.

— Monsieur Horowitz v-a obținut slujba de la GHS, dacă nu mă înșel.

— Așa este, a răspuns Beauvoir.

— Serios? a intervenit Daniel.

Părea surprins și neașteptat de mulțumit.

— L-ați rugat dumneavoastră să vă găsească un post? l-a întrebat Fontaine pe Beauvoir.

— A fost o favoare pentru mine, a intervenit Gamache. Eu l-am rugat să-i găsească lui Jean-Guy un post în industria privată.

— În industria privată sau în GHS? a întrebat Fontaine.

— Nu, nu în mod special în compania aceea.

— Deci, din câte știți, domnul Horowitz nu v-a infiltrat acolo – s-a întors din nou către Beauvoir – ca să obțineți informații pentru el? Informații secrete, chiar.

— Ca să spionez? a întrebat Jean-Guy. Nu! Nu mi-a cerut niciodată așa ceva. Iar eu n-aș dezvălui

niciodată informații confidențiale. Și dacă aș fi avut senzația că ceva era în neregulă, m-aș fi dus imediat la șefa mea directă.

— Și cine este aceasta?

— Carole Gossette.

— Dar n-ați văzut nimic suspect?

— Nu.

— Nici măcar proiectul Luxemburg?

— De unde știți despre asta? a întrebat-o Beauvoir.

— Monsieur Gamache, aici, de față, i-a spus prefectului despre îndoielile dumneavoastră.

Beauvoir i-a aruncat lui Gamache o privire rapidă, înainte de a se întoarce din nou către Fontaine.

— E adevărat, a fost cam ciudat, a recunoscut el. Dar din câte mi-am dat seama, nu se petrecea nimic necurat.

— Credeți că v-ați fi dat seama? a întrebat Fontaine.

Asta era o întrebare bună.

— Nu.

— Și nu aveți idee de ce voia monsieur Horowitz să meargă la întâlnirea consiliului director de luni?

— Pot să vă întrerup o clipă? a intervenit Daniel. Știm cumva dacă Stephen face parte din consiliul ăsta director?

— Nu face, i-a răspuns Fontaine.

— Atunci, el o fi avut întâlnirea trecută în agendă, dar n-ar fi reușit să intre. E o companie privată. Doar membrii consiliului de conducere pot participa la întruniri. Sunt discutate probleme confidențiale. În niciun caz n-ar fi permisă participarea unui străin.

— Și credeți că monsieur Horowitz știa lucrul acesta?

— Da, fără îndoială.

— Era investitor al companiei? a întrebat Annie.

— Nu, i-a răspuns Armand. Am întrebat-o pe doamna McGillicuddy. Stephen nu are acțiuni în GHS. De fapt, așa cum a spus Daniel, e o companie privată, nici nu e listată la Bursă.

— Atunci, de ce-l interesa? a întrebat Daniel.

Gamache s-a întors spre Fontaine în căutarea răspunsului. Se părea că Dussault o pusese la curent cu discuția și cu bănuielile lor, și pe bună dreptate. Acum era tare curios să vadă cât de multe avea să spună comandanta Fontaine.

Dar, în timp ce el își întorcea privirea către ea, anchetatoarea îl studia cu atenție.

Bărbatul acesta o nedumerea.

Și nu-i plăcea deloc senzația asta.

Nu-i plăceau nonșalanța și autoritatea firească ale lui Gamache. Nu-i plăcea accentul lui. Cu siguranță nu-i plăcea că el ignora cu desăvârșire faptul că nu le era egal: nici social, nici cultural, nici intelectual și nici profesional. N-avea cum să le fie egal. Nu când venea din Canada. Nu când venea din Québec.

Nu-i plăcea relația lui, strânsa lui prietenie cu prefectul.

Nu-i plăcea că în ultimele douăzeci și patru de ore, de câte ori se întâmpla ceva rău, Gamache era prin apropiere.

Și mai ales nu îi plăcea gândul că, de fapt, îl agrea pe Gamache. Că instinctul o îndemna să aibă încredere în el. Prefectul o avertizase în legătură cu asta.

— Nu știm de ce avea de gând să meargă la întâlnirea aceea a consiliului, a răspuns Fontaine. Dar dumneavoastră îl cunoașteți pe monsieur Horowitz. Era mai probabil să vrea să meargă acolo pentru a-i felicita pentru succesul avut? Sau să încerce să demaște o fărădelege? Ce i-ar fi stat mai curând în caracter?

Se vedea clar pe chipurile lor că știau exact care era răspunsul.

— Așa ne-am gândit și noi, a continuat anchetatoarea. Dar acum nu mai poate participa la întrunire. Întrebarea pe care o punem mereu în cazurile de omor este: cine are de câștigat? Nu-i așa?

S-a întors spre Gamache, care a încuviințat.

— Cine are de câștigat dacă domnul Horowitz este ucis? a continuat ea. Pare destul de clar că GHS Engineering are de câștigat.

— Dar cu ce îi poate avea la mână? a intervenit Annie.

— Nu știm, iar în momentul ăsta nici nu contează detaliile. Ce contează este mobilul. Și se pare că GHS a avut unul important. Să-l reducă la tăcere.

— Astea sunt presupuneri, a spus Beauvoir. Sigur, puteți avea dreptate, e posibil ca GHS să fie în spatele întregii tărășenii, dar sunt o grămadă de oameni care ar vrea să-l vadă pe Stephen Horowitz mort. Și-a făcut o mulțime de dușmani.

— Asta-i adevărat, a recunoscut Fontaine. Dar există o singură companie la care voia să meargă chiar înaintea atentatului asupra vieții lui. Știți, bineînțeles, că în dimineața aceasta a fost descoperit un cadavru în casa lui *monsieur* Horowitz. Numele victimei este Alexander Francis Plessner.

Li se adresa direct și exclusiv lui Annie și lui Daniel. Și urmărea cu atenție fiecare reacție.

— Vă spune ceva numele acesta?

Cei doi frați s-au uitat unul la altul, apoi la ea și au clătinat din cap.

— Nu, a răspuns Annie. Ar trebui să ne spună ceva? Armand s-a încruntat ușor, văzând că anchetatoarea se concentra asupra copiilor lui.

Fontaine i s-a adresat apoi doar lui Annie:

— Sunteți sigură?

Pe chipul tinerei se citea uluirea.

— Alexander Plessner? N-am auzit niciodată de el. Fontaine a continuat s-o fixeze cu privirea.

— Ce se petrece aici? a întrebat-o Gamache pe anchetatoare. Ați aflat ceva?

Femeia s-a întors către el.

Deci acesta era pentru inspectorul-șef călcâiul lui Ahile. Familia. Fontaine o știa și cu siguranță o știa și Gamache.

— Am aflat că firma unde lucrează fiica dumneavoastră se ocupă de afacerile domnului Plessner în Paris. El v-a ajutat să obțineți postul acesta în firmă?

— N-am auzit niciodată de omul acesta, a repetat Annie. Nici pe plan personal, nici la serviciu. Dar vă voi ajuta cu informațiile pe care vi le pot dezvălui în mod legal.

Foarte bine, și-a spus Armand.

— Nu va fi nevoie. *Merci.*

Apoi Fontaine s-a întors către Daniel.

— Și dumneavoastră, domnule? L-ați cunoscut?

Daniel s-a încruntat un pic concentrându-se, apoi a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Nu. Era un prieten de-ai lui Stephen?

— Alexander Plessner era investitor. Capital de risc, în cea mai mare parte.

Armand a trebuit să facă un efort imens de voință ca să nu se uite spre Daniel.

— Ah, atunci e posibil să fi făcut investiții în vreuna dintre companiile subsidiare ale GHS, a spus Daniel. Poate c-a investit în vreuna dintre întreprinderile lor mai riscante.

Acum tatăl lui s-a putut uita spre Daniel.

Înainte de sosirea anchetatorilor, de-abia avusese timp să-i avertizeze să nu ofere informații nesolicitate, niciun detaliu în plus, oricât de banal ar fi putut părea. Să răspundă sincer la întrebările comandantei, dar scurt și la obiect.

Totul poate fi răstălmăcit.

— Asta mă ajută enorm, i-a răspuns Fontaine. Știți cumva care ar fi companiile astea subsidiare?

— Păi, nefiind listată la Bursă, a răspuns Daniel, ignorând faptul că tatăl lui își tot dregea vocea, e greu de obținut o informație concretă. Marele avantaj de a fi o companie privată este chiar ăsta. Că multe lucruri rămân private.

— Poate vreți să spuneți „secrete”, a spus Fontaine, zâmbindu-i conspirativ.

Daniel i-a întors zâmbetul. Era evident că se bucura de atenție și de ocazia de a-și etala cunoștințele.

Gamache știa că era o tehnică de interogatoriu. Să stimulezi orgoliul suspectului. Și pe urmă să asculți tot ce-o să trăncănească.

— Da, probabil că e un termen mai potrivit, a acceptat Daniel.

A deschis gura să continue, dar tatăl lui l-a întrerupt:

— Forurile pentru reglementare ar trebui să știe cu ce se ocupă compania, nu, comandante? a întrebat, subliniind cât se poate de clar cine ar fi trebuit să răspundă acelor întrebări.

— Ați fi surprins! a răspuns Fontaine.

— De ce anume? a intervenit Reine-Marie.

— De cât de puține lucruri reglementează ei, de fapt, a spus Daniel, băgându-se iar în discuție. De cât de puține știu, de fapt, despre corporații.

— Explicați-mi, vă rog, i-a spus Fontaine, aplecându-se ușor spre el.

— Păi, guvernul francez verifică, teoretic, conformitatea. Dar, dacă durează mult ca o corporație mare, cum e GHS, să răspundă, birocrații pur și simplu trec la altă companie. La una mai mică. La ceva mai simplu. Ca să poată arăta că au avut ceva rezultate.

— Deci ce spuneți domnule, este că aceste corporații, din experiența dumneavoastră, nu ascund în mod intenționat nimic?

— De concurenții lor, da, ascund. De autorități, nu. Din câte am văzut eu, încearcă să fie cât mai transparenți cu putință. Problema este că sunt prea

multe companii și prea puține instituții care să reglementeze și să se ocupe de protecția consumatorului.

Fontaine și-a îndreptat privirea spre Gamache, care asculta conversația cu figura împietrită. Nu avea niciun fel de reacție la ceea ce spusese fiul lui.

Dar oare ce gândea?

Probabil exact ce gândea și ea. Că răspunsul lui Daniel Gamache era naiv, în cel mai bun caz. Iar în cel mai rău caz, că încerca în mod voit s-o inducă în eroare.

Și, în timp ce tatăl lui se gândea cu siguranță la cazul fericit, comandanta Irena Fontaine era fără îndoială gata să creadă tot ce era mai rău.

— Să trecem la altceva… a început Fontaine.

— Numai o clipă, a spus Gamache. Am o întrebare scurtă pentru Daniel.

Încălca, zdrobea de-a dreptul sfatul pe care îl dăduse chiar el familiei sale, însă nu avea de ales.

— *Oui*?

— Aici, în Franța, există mai multe agenții care supraveghează guvernanța corporațiilor, nu?

— Da. Este AMF[15], de exemplu.

— Dar se ocupă mai mult de instituții financiare, cum sunt băncile, a spus Gamache. Nu s-ar ocupa de monitorizarea unei companii private multinaționale, ca GHS.

— Așa e. Dar există instituții guvernamentale care impun regulile comerciale franceze.

Daniel începea să se îmbujoreze. Nu se simțea în largul lui, se părea, când îl interoga propriul tată. Dar comandanta Fontaine știa exact ce făcea Gamache.

Nu era un interogatoriu. Era o misiune de salvare.

Inspectorul-șef își dăduse seama în ce pericol era fiul lui. Îi mai oferea lui Daniel o șansă de a explica. Ca să nu pară că încerca să apere companiile lipsite de etică.

Să recunoască faptul că existau adeseori complicitate și înțelegeri secrete, mită și intimidare. Că uneori forurile pentru reglementare se prefăceau a fi oarbe, în timp ce corporațiile își făceau de cap.

— Tu ești aici de ceva timp, Daniel. Ce părere ai? l-a întrebat tatăl lui. Ar putea o corporație să-și ascundă intenționat activitățile de ochii autorităților?

Mai are puțin și-i zice el exact ce trebuie să răspundă, s-a gândit Fontaine. Și s-a trezit, surprinsă, că spera ca Daniel s-o scoată la capăt.

— Da.

Daniel își privea dușmănos tatăl. Nu înțelegea că tocmai îl salvase.

Dar Gamache nu terminase încă.

— Cum? l-a întrebat el.

— Când sunt la mijloc miliarde de euro, pot să intervină mita, șantajul! s-a răstit Daniel. Corupția. Politicienii pot fi cumpărați de companiile particulare. Sau poate să fie vorba, pur și simplu, despre un birocrat care se face că nu vede o problemă, în speranța că va fi recompensat de corporație.

— Un defect al sistemului, a spus tatăl lui, încuviințând. Cei care impun legile sunt plătiți mult mai puțin decât câștigă infractorii. Așa devin oamenii vulnerabili în fața tentațiilor.

— Dar cei mai mulți sunt cinstiți, i-a replicat Daniel. Cel puțin din experiența mea. Spre deosebire de tine, eu nu-mi doresc să văd doar ce e mai rău în oameni.

Fusese o lovitură, fără îndoială. Și-și atinsese ținta.

Armand, în ciuda atâtor ani de exercițiu, nu reușise să-și creeze un sistem de apărare împotriva înțepăturilor dureroase ale fiului său.

Iar Irena Fontaine a făcut o notiță mentală. Poate că erau o familie unită, dar ea tocmai îi

descoperise veriga slabă. Fisura prin care trecea veninul.

Se întreba ce-i putuse face tatăl pentru a stârni o asemenea dușmănie în fiu.

— *Bon,* să revenim la monsieur Horowitz. Madame McGillicuddy mi-a trimis o grămadă de informații despre acest… imperiu al lui?

Toți din familie au zâmbit sincron.

Lui Stephen i-ar fi plăcut exprimarea aceasta. Ar fi însemnat că era împărat.

— Dar, a continuat Fontaine, a refuzat să îmi dea codurile pentru calculator și telefon. Prefectul mi-a spus că ni le veți obține dumneavoastră. Ați făcut rost de ele, domnule?

— Încă nu. N-am apucat să-i mai telefonez doamnei McGillicuddy.

— Înțeleg.

Era clar că Fontaine își spunea că, dacă ea avusese timp să stea de vorbă cu doamna McGillicuddy, ar fi putut-o face și el. Și avea dreptate.

Ceea ce nu știa ea era că el petrecuse timpul acela cu Stephen. Dar acum Armand își dădea seama că trebuia să se concentreze asupra investigației.

Nu-și putea ajuta nașul. Stephen era acum în mâinile doctorilor. Mâini pricepute. Dar el putea contribui la anchetă, putea afla cine îl atacase și cine îl ucisese pe Alex Plessner.

— Însă mi-a dat numele și numărul de telefon al avocatului personal al lui monsieur Horowitz din Montréal, a adăugat Fontaine. O să-i telefonez curând, dar mă puteți ajuta să economisesc niște timp.

— Cum? a întrebat Roslyn, aplecându-se în față.

— Cine are de câștigat? a rostit Fontaine, privind în jur prin încăpere.

— N-am vorbit până acum despre asta? a spus Roslyn. Cei din companie au de câștigat, dacă îi avea cu ceva la mână.

— Doamna se referă la testament, nu-i așa? a intervenit Annie. Cui îi rămân banii, dacă Stephen moare?

— Da. Este un miliardar cu nenumărate investiții, proprietăți, colecții impresionante de artă, ediții princeps rare. Și n-are cui să i le lase. Cu excepția dumneavoastră. Haideți, n-aveți cum să-mi spuneți că nu v-ați gândit deloc la asta. Aceasta este familia lui. Cui altcuiva să-i lase averea? Domnule inspector-șef?

— Stephen n-a vorbit niciodată despre lucrurile acestea, i-a răspuns Armand. Iar eu nu l-am întrebat.

— Nici eu, a spus Daniel. Dar dacă ar fi să mă gândesc la asta…

Taci din gură, taci din gură! s-a gândit tatăl lui. *Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură!* Dar era prea târziu.

— … cred că cel mai normal ar fi fost să-și folosească averea ca să înființeze o fundație, a continuat Daniel. Nu ne-ar lăsa nouă banii. N-avem nevoie de ei.

— Dar sună ca și cum v-ați gândit deja la asta, i-a replicat Fontaine.

Asta era, și-a spus Gamache copleșit de disperare.

— Și spuneți că nu aveți nevoie de bani? a continuat ea. Nici măcar pentru a cumpăra un apartament care costă, probabil, câteva milioane de euro? Și ca să vă trimiteți copiii la o școală particulară?

— Am fost avansat în companie, i-a răspuns Daniel, începând să se înroșească de nervi, iar gâtul și obrajii îi erau acum stacojii.

— Doar nu credeți că… a început Reine-Marie, apoi s-a oprit, nefiind în stare să rostească vorbele acelea cu voce tare.

Dar Beauvoir era în stare.

— Credeți că unul dintre noi a încercat să-l omoare pe Stephen? Pentru bani?!

— Nu trebuie să fiți chiar atât de uluit, i-a răspuns Fontaine. Dacă ar fi cazul dumneavoastră, ați pune aceleași întrebări. N-ar fi prima oară în istoria omenirii când lăcomia a fost mobilul crimei. Și oricât de grozavi credeți cu toții că sunteți, tot oameni sunteți.

Însă reacția lui Gamache o interesa cel mai mult.

În loc să izbucnească nervos, așa cum se așteptase ea, după ce îi acuzase fățiș familia, îi atacase familia, el era și mai calm.

Dacă ar fi fost de față, Claude Dussault ar fi recunoscut semnalele de alarmă.

Însă Irena Fontaine nu și-a dat seama.

— E o întrebare îndreptățită, i-a răspuns el. Dar vreau să fie cât se poate de clar: nimeni din familia asta nu ar face rău cuiva, nu pentru un câștig personal.

Poate că tonul era politicos, dar forța personalității lui era aproape copleșitoare. Indignarea era cu atât mai izbitoare, cu cât era mai bine ținută în frâu. Lui Fontaine i-a trecut prin minte că era ca și cum ar fi privit un centurion ținând în frâu o herghelie de cai de război ce tropăiau și sforăiau. Era gata de luptă, dar reținut. Așteptând și hotărând el însuși, cu o nesfârșită răbdare, când să pășească pe câmpul de luptă.

— Nu pentru un câștig personal, spuneți, dar există alte motive, motive pentru care ar putea ucide? a continuat Fontaine să-l provoace.

Era ca și cum toți ceilalți dispăruseră, parcă se confundau acum cu decorul. Iar ei doi rămăseseră singuri. Încleștați într-o confruntare. Polițistul acesta experimentat din Québec, cu accentul lui ciudat. Și ea. Al doilea cel mai puternic om din Poliția Parisului.

Dacă ar fi făcut parte din aceeași forță polițienească, el i-ar fi fost subaltern. Fontaine încerca să găsească încurajare și încredere în lucrul acesta. Cu toate că se simțea ezitând. Se întreba

acum dacă fusese o idee bună să meargă atât de departe.

Dar trebuia să afle. Trebuia să-l provoace. Prefectul îi ceruse să facă tot ce putea ca să afle ce știa bărbatul acesta. Iar cea mai bună modalitate de a face asta era să-l lovească unde știa că-l doare.

— Nu, i-a răspuns Gamache. Nimic nu i-ar fi putut face pe cei aflați în încăperea asta să încerce să-l ucidă pe Stephen. Cel puțin – privirea lui era neînduplecată – nu pe vreun membru al familiei mele.

Chiar insinuase că ea însăși ar fi putut fi implicată? s-a întrebat polițista. Și, prin extrapolare, că Prefectura putea fi implicată?

Poate chiar prefectul însuși?

Gamache ripostase și chiar lovise în plin.

Acum își dădea și ea seama de ce o avertizase Dussault să aibă grijă cu bărbatul acesta.

— Știți cumva ce prevede testamentul domnului Horowitz? l-a întrebat, încercând să adopte același ton ca el.

— Sunt unul dintre executori. Doamna McGillicuddy și avocatul lui sunt ceilalți doi executori. Însă nu i-am văzut testamentul.

— Și nu a pomenit niciodată ce v-ar lăsa drept moștenire dumneavoastră sau familiei dumneavoastră?

— Nu.

— Dar n-ar fi deplasat – cu mare greutate i-a susținut privirea – să vă așteptați la ceva. Poate chiar la ceva substanțial.

— Este fără îndoială posibil ca Stephen să ne fi lăsat nouă miliardele lui. Și este omenește ca cineva să se întrebe cum ar fi să aibă atâția bani.

A zâmbit.

— Dumneavoastră nu v-ați întreba?

— Dar dumneavoastră?

— Eu?

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip, bărbatul devenind gânditor, aproape melancolic, și

clătinând din cap.

— Nu. Eu nu am vrut niciodată nimic de la Stephen, în afara companiei și a afecțiunii lui.

Polițistei i-a scăpat un pufnet batjocoritor, dar bărbatul a continuat s-o privească în ochi, fără să se justifice în vreun fel. Aproape cu bunătate, și-a dat ea seama.

Parcă o invita să înțeleagă. Să-și dea seama ce însemna să iubești un om atât de mult, încât să nu îți dorești de la el decât afecțiune și tovărășie.

Și-a amintit ce-i spusese Gamache când se aflau în apartamentul lui Horowitz.

Părinții care muriseră. Nașul. Băiețelul de nouă ani.

Și preț de o clipă a simțit ce trebuie să fi însemnat magnatul excentric pentru băiețelul acela. Pentru bărbatul acesta.

Și-a dat seama că îl credea. Dar asta nu însemna că fiica lui avocată și fiul lui bancher, cu un apartament nou și costisitor, nu visaseră la bogății nemaivăzute. Și poate că făcuseră mai mult decât să viseze.

Acum Gamache s-a aplecat în față.

— Nimeni din familia asta n-a avut ceva de-a face cu atacurile. Gândiți-vă! Chiar dacă, chiar dacă – a subliniat cuvântul „dacă” – am fi avut un motiv să-l ucidem pe Stephen, de ce l-am fi omorât și pe monsieur Plessner?

— Din greșeală, a răspuns ea, nefiind încă dispusă să renunțe la teoria ei. Niciunul dintre dumneavoastră nu știa că monsieur Horowitz stătea la George V, nu în apartamentul său.

— Pentru numele lui Dumnezeu… a început Reine-Marie, apoi s-a oprit când soțul ei a izbucnit în râs.

— Iertați-mă! s-a scuzat el, lăsându-se pe spate. Dar chiar credeți că unul dintre noi a mers la apartament, l-a confundat pe monsieur Plessner cu un om pe care îl cunoaștem de o viață întreagă, iar apoi l-a împușcat în coloană și în cap?

Avea un motiv clar pentru care se exprimase atât de precis. Nu spusese „în spate”. Spusese „în coloană”. Și își dădea seama că fusese înțeles. Numai că…

Acum comandanta Fontaine s-a întors un pic. A poposit cu privirea asupra lui Jean-Guy Beauvoir.

— Zău, chiar așa? a pufnit bărbatul, dându-și seama la ce se gândea. Eu? Credeți c-am fost eu? E o aiureală.

— A fost, după cum bine ați punctat, un asasinat în stil comando, a spus ea, întorcându-se iarăși către Gamache. Din câte am înțeles, domnule, ați făcut parte din unitatea de operațiuni speciale, JTF2.

— Arăt ca și cum aș face parte din trupele de comando?! i-a răspuns Gamache, deschizând brațele cu un gest larg.

Fontaine trebuia să recunoască, polițistul arăta mai curând ca profesorul ei de istorie de la Sorbona. Câtă vreme nu-l priveai în ochi.

Însă trupele de elită erau conduse chiar de astfel de oameni. Care nu numai că acționau, ci și gândeau strategic. Care gândeau înainte să acționeze. Și care puteau fi lipsiți de scrupule, dacă era nevoie.

— Acum? i-a replicat ea. Poate că nu. Dar în urmă cu o sută de ani…

Gamache a râs și a clătinat din cap.

— Deci nu recunoașteți? Până la urmă, membrii comandourilor trebuie să păstreze secretul, nu-i așa, chiar și după ce-și încheie misiunile? Și declară, dacă sunt chestionați, că n-au trecut de etapa antrenamentelor ori că au fost simpli instructori?

— Serios? Dacă recunosc, înseamnă c-am făcut parte din trupele speciale. Dacă nu recunosc, înseamnă tot c-am făcut parte din trupele speciale? Ați fi făcut carieră pe vremea Inchiziției, comandante.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip și bărbatul a continuat:

— În fine, acum o să sune ciudat, dar chiar am fost instructor în JTF2. Nu membru.

— Serios? Asta e declarația dumneavoastră oficială?

— Ăsta-i adevărul.

— Înțeleg. Asta înseamnă că probabil v-ați antrenat și oamenii din poliție folosind tactici de comando. De ce nu, în definitiv? Făcând parte din Sûreté, oamenii dumneavoastră sunt adeseori primii care intră în multe locuri periculoase.

— În cazul ăsta, comandante, înseamnă că știți și că oricine a fost antrenat în aceste tactici e antrenat și să se asigure că omoară omul care trebuie omorât. Nu un civil nevinovat.

— Se mai comit și greșeli.

— Da, când scapă situația de sub control. Dar aici nu era cazul. Era un spațiu închis, controlat. Un bărbat în vârstă, neînarmat, într-un apartament. Nu era loc de nicio greșeală. Cel care l-a ucis pe Alexander Plessner, a intenționat, fără îndoială, să-l ucidă pe Alexander Plessner.

După replica aceasta s-a lăsat tăcerea. Era o afirmație rostită cu atâta siguranță de sine, încât comandanta Fontaine n-a reușit să găsească niciun contraargument.

— Ce-ați aflat despre el, despre victimă? a întrebat-o Beauvoir, sperând să atragă asupra sa tirul întrebărilor ei.

Fontaine a pus capăt asaltului asupra lui Gamache și s-a întors spre Beauvoir.

— Am găsit o colegă de-ale lui *monsieur* Plessner din Toronto. A fost, bineînțeles, șocată. Moartea lui încă nu a fost anunțată public. Și am cerut ca biroul și casa să-i fie cercetate de poliția locală. După cum știm, *monsieur* Plessner era inginer și pare să-și fi folosit pregătirea pentru a investi în capital de risc, în principal în invenții sau

inovații de mică anvergură, care altora li s-au părut neînsemnate, dar care au ajuns să-i aducă o avere.

— Dar n-au cum să fie prea multe asemenea invenții teribil de profitabile, a intervenit Roslyn.

— Nu, dar e suficient ca numai cu una să dea lovitura și s-a și făcut averea, a răspuns Daniel.

Reine-Marie l-a auzit pe Armand oftând adânc, exasperat de fiul care pur și simplu nu putea să-și țină gura.

— Așa e, uitasem, și dumneavoastră lucrați tot în capital de risc! a spus Fontaine, care în mod clar nu uitase.

Dacă îi era întinsă o capcană, Daniel o găsea și cădea în ea. Dacă nu îi era întinsă o capcană, Daniel își făcea el una. Și apoi se arunca în ea.

— Și, cu toate acestea, nu-l cunoșteați pe *monsieur* Plessner, l-a întrebat Fontaine, nespus de prietenoasă.

— Nici n-am auzit de el până acum. Dacă e din Toronto, nici n-aveam cum să aud. Sunt mulți oameni care cred că pot să găsească următorul Apple, următorul Facebook, și unii chiar reușesc. Așa își schimbă unii viața.

Și uneori, și-a spus Gamache, privindu-și lung fiul, *așa-și pierd unii oameni viața.*

Capitolul 18

Când interviul a luat sfârșit, au mers peste drum, alăturându-li-se copiilor și dădacei în parc. Însă Gamache și Beauvoir au rămas în urmă.

Jean-Guy ardea de nerăbdare să-i povestească lui Gamache ce se întâmplase la birou, vrând să se uite împreună la filmarea de pe telefon. Dar Fontaine și ajutorul ei încă zăboveau în apartament.

— Ați adus cumva cutia, comandante? a întrebat-o Gamache, privind prin holul de la intrare.

— Cutia, domnule?

— *Monsieur* Dussault mi-a spus că avea să vă roage să îmi aduceți lucrurile lui Stephen, ca să mai aruncăm o privire peste ele.

— Căutați ceva anume?

— Păi, da. Voiam să parcurg raportul anual de la GHS.

— Mi-a spus prefectul despre cutie, dar pornisem deja. Poate mâine.

— *Merci,* i-a răspuns Gamache, îndoindu-se că avea să mai vadă cutia respectivă a doua zi sau, de fapt, vreodată.

A dat să le deschidă ușa, dar Fontaine nu s-a clintit.

— Aș vrea să vă vorbesc. Între patru ochi, domnule.

A aruncat o privire spre Beauvoir.

— Da? Îmi puteți spune de față cu Jean-Guy. Ce este?

Își dădea seama că voia să-i vorbească despre ceva deosebit. Un subiect chiar mai sensibil, se părea, decât a-i acuza copiii de crimă.

Întrucât stăteau în picioare în holul de la intrare, polițista a făcut semn din mână către living. După ce s-au așezat, a rostit:

— Cunoașteți trecutul domnului Horowitz?

Armand a deschis gura, gata să răspundă, dar s-a răzgândit. Ezitând, în cele din urmă, a rostit:

— Așa cred, dar la ce anume vă referiți?

— S-a născut în Germania.

— Da.

— Și a luptat alături de Rezistența franceză în timpul războiului, a continuat Fontaine. Rudele lui au fost arestate pentru că au protejat evrei, ulterior fiind împușcate. *Monsieur* Horowitz a reușit să scape.

— *Oui.* Familia lui a distras atenția Gestapoului trăgând de timp suficient de mult încât Stephen să scoată pe o ușă secretă familia de evrei pe care o adăposteau și să fugă.

Toate acestea îi erau necunoscute lui Jean-Guy, care asculta uluit povestea. Știa despre Rezistență, dar nu și partea despre Germania.

— Asta e povestea, da, a răspuns Fontaine.

Gamache s-a foit pe fotoliu, dar a rămas tăcut. Începea să simtă încotro se îndrepta conversația.

— După cum sigur bănuiți, domnule, avem acces la dosare care nu sunt publice. Au fost secretizate după război, din tot felul de motive.

— Da, continuați.

Armand s-a încordat, ca un boxer care se pregătește pentru o lovitură cruntă.

— Rapoartele pe care le avem în arhivă spun o altă poveste. Într-adevăr, familia i-a fost ucisă în timpul războiului. Mama și frații săi au fost omorâți la Dresda. Tatăl și unchiul lui au supraviețuit războiului, dar au fost împușcați de ruși.

— De ce?

— Erau înalți ofițeri ai Gestapoului, iar inșii îi considerau responsabili pentru trimiterea a mii de oameni în lagăre.

Armand a rămas nemișcat. Era uluit. Parcă orbise, parcă asurzise. Simțurile păreau să-i fi amorțit cu totul. Nu mai putea să respire. Nici nu mai clipea. Era mult mai cumplit decât orice și-ar

fi imaginat. Decât orice s-ar fi așteptat să afle. Sau decât orice s-ar fi pregătit sufletește să afle.

Era o minciună atât de oribilă, încât îl descumpănea.

Apoi i-a apărut brusc în minte o imagine. Bunica lui. Zora. Cum îl privea pe Stephen, de parcă diavolul însuși i-ar fi pășit în casă.

Știuse ceva? Simțise ceva?

Dar nu. Era imposibil. Era imposibil.

Cu o tresărire dureroasă, ca un om care, după ce simțise că se îneacă, reușește să iasă la suprafață și să ia o gură de aer, a revenit în livingul învăluit în tăcere din apartamentul fiului său. Prin perdelele transparente pătrundeau razele soarelui, scăldând încăperea într-o lumină eterică.

— Nu-i adevărat, a reușit în cele din urmă să rostească.

— Vă pot arăta documentele.

A încuviințat. Știa că trebuia să le vadă, dar nu voia. Nu voia decât să se târască înapoi în timp, până în urmă cu o oră, când situația era doar gravă, nu monstruoasă.

— Chiar dacă ar fi adevărat ce spuneți, despre tatăl și unchiul lui, nu înseamnă c-a luat parte și Stephen. El a fugit în Franța. A luptat de partea Rezistenței.

— Da? a întrebat Fontaine. Sunteți sigur de asta? Dacă a mințit în legătură cu familia lui, poate c-a mințit și în legătură cu Rezistența.

— Ne-a spus adevărul!

Lui Gamache începeau să-i scape frâiele. Caii se zbăteau și nechezau.

— Omul ăsta are nouăzeci și trei de ani, a fost atacat, acum e pe un pat de spital, se zbate între viață și moarte, iar acum dumneavoastră îl… îl… atacați iar? Cu acuzații imposibil de demonstrat prin dovezi, dar și imposibil de respins cu dovezi? Doamne, Dumnezeule!

Caii furioși scăpaseră din frâu.

Aflat lângă el, Jean-Guy a tresărit puternic. Rareori îl auzise pe Armand Gamache ridicând tonul și niciodată, absolut niciodată nu-l auzise înjurând sau cel puțin folosind cuvintele acelea. Niciodată.

Iar acum inspectorul-șef tremura, pur și simplu, de furie.

De partea cealaltă a mesei, Irena Fontaine zâmbea. Atinsese o coardă sensibilă, exact cum anticipase Dussault. Și nu numai c-o atinsese, ci o și spulberase.

Gamache reușise să-și păstreze calmul, să fie rezervat, când îi acuzase copiii de crimă. Dar acuzația adusă lui Horowitz îl făcuse să-și piardă cumpătul. De ce?

Pentru că, și-a dat seama polițista, se temea că putea fi adevărată.

— Știu cu certitudine, a continuat ea, că Aliații aveau îndoieli. Și liderii Rezistentei aveau îndoieli.

— Dar n-au avut suficiente argumente încât să-l pună sub acuzare.

— Știm cu toții că asta nu e chiar o probă a nevinovăției.

Polițista a deschis mapa subțire și a scos o fotografie alb-negru, un pic neclară.

În ea erau câțiva ofițeri germani care râdeau, cu paharele ridicate. În mijlocul lor se afla un bărbat cu figura banală și cu buzele subțiri, care avea mai curând înfățișarea unui contabil ratat. Heinrich Himmler. Șeful Gestapoului și tatăl Holocaustului.

Pe masa din fața lor erau băuturi și mâncare. Sărbătoreau ceva.

Iar în spatele lui Himmler, cu o mână subțire sprijinită familiar pe umărul liderului nazist, se afla un tânăr cu un zâmbet bine cunoscut de Armand. Privea drept către aparatul de fotografiat.

Armand a simțit că amețește, că i se face greață. Era aceeași mână care îl ținuse când era copil. Pe care o mângâiase el în dimineața aceea la spital.

Stephen. Imposibil de tânăr. Fericit. Participând la petrecere. Râzând din tot sufletul.

Armand a recunoscut fresca de pe fundal.

Fotografia fusese făcută la Hôtel Lutetia, după ce clădirea fusese rechiziționată ca sediu pentru Abwehr, unitatea pentru contraspionaj nazist din Parisul ocupat.

Gamache stătuse cu Stephen chiar la masa aceea. Acolo mâncase înghețată când era copil, acolo băuse scotch când se făcuse mare. Poate că aceeași băutură, din aceleași pahare, stând pe același scaun ca acea creatură înfiorătoare.

— După război, când a fost interogat, Horowitz a susținut că se angajase la Lutetia pentru a-i spiona pe nemți și a le oferi informațiile camarazilor săi din Rezistență, a continuat Fontaine.

— Așa ceva are logică, a răspuns Armand, străduindu-se să-și recapete stăpânirea de sine.

În fotografie, Stephen purta o uniformă, însă nu era cea a Abwehrului sau a vreunei alte instituții germane. Era uniforma de chelner la Hotelul Lutetia.

— Sunt sigură că știți, *monsieur,* că asta au susținut toți colaboratorii naziștilor.

— Este și ceea ce chiar au făcut mulți membri ai Rezistenței. Cum să fi obținut informații, dacă nu se puneau bine cu naziștii? Iar Stephen, fiind neamț, avea chiar mai multe șanse să obțină informații utile. A spus adevărul. Omul pe care îl cunosc nu ar fi făcut niciodată ce insinuați dumneavoastră.

— Adică nu i-ar fi ajutat pe naziști? Era unul dintre ei!

— Era neamț. E o diferență uriașă.

— Sunt de acord. Ce voiam să spun era că a fost crescut într-o familie care susținea partidul nazist. Avea naziști în familie. Chiar înalți ofițeri! Adunau bărbați, femei, copii și-i trimiteau în lagăre. Lagăre

ale morții, pe care le crease omul ăsta! a adăugat ea, împungând cu un deget chipul lui Himmler.

— Și tocmai de asta a fugit Stephen în Franța și a luptat împotriva naziștilor, i-a replicat Armand, ridicând din nou vocea, ca apoi s-o coboare, continuând aproape în șoaptă: Pentru că el n-a putut să suporte așa ceva.

Își dădea chiar și el seama că începea să sune ca un copil bosumflat, care insista asupra unui lucru despre care știa până și el că era posibil să nu fi fost adevărat.

— E posibil să aveți dreptate, a recunoscut ea. *Monsieur* Horowitz a fost anchetat. Aliații au decis că, vorbind desăvârșit germana și franceza și știind și o boabă de engleză, le era mai util liber decât în închisoare. Și aveau de prins criminali de război care făcuseră lucruri mult mai grave. După ce tatăl dumneavoastră l-a ajutat pe Horowitz să emigreze în Canada, dosarul a fost închis și îngropat.

A făcut o pauză, fiindcă aproape că detesta pasul următor pe care trebuia să-l facă. Aproape.

— Tatăl dumneavoastră a fost un contestatar principial, nu-i așa? A refuzat să lupte în al Doilea Război Mondial?

— *Pardon*? Tata? Ce-are tata de-a face cu toate astea?

— Vă rog să-mi răspundeți la întrebare.

Gamache i-a aruncat o privire aspră și s-a recules înainte de a-i răspunde.

— Nu a putut accepta, cu conștiința împăcată, să ucidă oameni într-un război purtat atât de departe de casă. Dar s-a oferit voluntar ca medic pentru Crucea Roșie.

Oare ea avea să-și dea seama ce însemna asta? Cei de la Crucea Roșie ieșeau pe câmpul de luptă neînarmați și datoria lor era să târască soldații răniți, adeseori în timp ce încă se trăgea asupra lor, aducându-i la adăpost.

Numărul victimelor în rândul medicilor era mai mare decât în cazul oricărei alte unități, cu

excepția parașutiștilor. A trupelor de comando.

— Tata a ajuns să regrete faptul că s-a opus războiului. A rămas profund marcat de ceea ce a văzut în lagăre. După război, și-a petrecut mare parte din viață încercând să-și repare greșeala.

— Aducând-o pe femeia aceea, Zora, în Québec, în familia dumneavoastră.

— *Oui.* De asemenea, printre altele, ajutându-l și pe Stephen. N-ar fi făcut-o dacă ar fi avut vreo bănuială că Stephen ar fi colaborat cu naziștii. I-am auzit pe el și pe mama vorbind despre asta. Îmi aduc aminte cât se poate de clar.

— Erați copil, domnule. Cât să fi avut? Opt, poate nouă ani? Copiii pot să audă greșit, să înțeleagă greșit.

— Ce anume? Că nașul meu era un susținător al naziștilor, pe care tata l-a ajutat, în esență, să fugă de judecată? Asta credeți c-am înțeles greșit? Asta credeți c-a făcut?

— Nu l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră.

Polițista i-a susținut privirea intensă și a adăugat:

— Și nici dumneavoastră nu l-ați cunoscut.

Jean-Guy a văzut că sub tăblia mesei, în afara câmpului vizual al oricui altcuiva, mâinile lui Gamache s-au încleștat una pe cealaltă cu o asemenea putere, încât încheieturile degetelor s-au albit.

Însă Gamache și-a ținut în frâu indignarea. Și-a ținut în frâu cuvintele. Și-a ținut în frâu caii. Aproape ireproșabil.

— De ce aduceți vorba despre asta acum? Ce legătură poate avea cu atacul asupra lui Stephen și cu uciderea lui Alexander Plessner?

— E un lucru grăitor despre caracterul lui Horowitz. Poate că nu vreți să conștientizați, și chiar nu vă învinovățesc, domnule, dar acesta este nașul dumneavoastră. Întreaga viață, Stephen Horowitz și-a trădat prietenii, la schimb pentru libertate. Și-a trădat colegii, la schimb pentru

avere. Așa a reușit să rămână în viață. Așa a reușit să ajungă în Canada. Așa a reușit să-și adune miliardele.

— Averea și-a făcut-o pentru că a fost inteligent și a muncit din greu! i-a răspuns Armand. A fost mai cinstit, a avut mai multă integritate și mai mult curaj decât oricare dintre tovarășii lui.

— Așa ar dori el să-l vedeți, însă adevărul este că pe Stephen Horowitz nu-l interesează decât binele propriu. De ce credeți că de-a lungul vieții și-a făcut o armată întreagă de dușmani? A făcut parte din tot felul de consilii directoare, a adunat informații confidențiale, iar apoi le-a folosit chiar împotriva foștilor colegi din acele consilii. A mers la nunțile lor, la botezurile și la bat mitzvah-urile copiilor lor, iar apoi i-a trădat. Le-a călcat în picioare încrederea, așa cum s-a întors și împotriva tovarășilor din Rezistență. E un trădător! Lucrurile astea îi stau în fire.

— Nu-i adevărat!

— Singurul lucru care s-a schimbat în urma războiului a fost domiciliul, a insistat Fontaine. Horowitz a fost mereu și încă este mânat de un singur interes. Al lui. Șarpele își lasă în urmă pielea, dar în rest nu se schimbă cu absolut nimic. Rămâne exact aceeași creatură.

— Stephen Horowitz a luptat în tinerețe împotriva naziștilor. Iar de-a lungul carierei a luptat împotriva corupției, împotriva fărădelegilor. Nu a trădat pe nimeni. S-au trădat singuri, păcălindu-și și mințindu-și investitorii, dintre care mulți erau oameni obișnuiți. Dintre care mulți erau în pericol să-și piardă agoniseala de-o viață. Stephen a fost, *este* nemilos. Da. Dar este de partea îngerilor.

Lui Beauvoir nu-i venea să creadă că Gamache tocmai adusese în discuție îngerii, dar inspectorul-șef nu părea deloc stânjenit. La rândul ei, comandanta Fontaine nu a râs.

Mai mult, răspunsul ei l-a uimit pe tânărul polițist.

— De partea îngerilor? Sunteți sigur? Oare nu cumva „Iadul e pustiu și toți diavolii” – și-a coborât din nou degetul arătător spre fotografia veche, de data asta poposind asupra chipului lui Stephen – „sunt aici”?

Gamache s-a lăsat pe spate încet, aproape relaxat, și a continuat s-o privească lung. Când a răspuns era calm, rațional, gânditor.

— Deci v-a spus Dussault despre expresia preferată a lui Stephen?

— Da.

— V-a povestit și că el însuși îi spunea lui Stephen „înger ai dreptății”?

— *Non.*

— Dar acum ajung la convingerea că el s-a înșelat și dumneavoastră aveți dreptate, a spus Gamache, spre surprinderea tuturor. Acțiunile lui Stephen din timpul războiului chiar au fost un preambul pentru ceea ce avea să facă toată viața. A luat urma diavolilor care trăiesc printre noi. Nu este un înger ai dreptății. Este un exorcist. Acum o să merg și eu în parc, după ceilalți, dacă nu mai este vreun alt membru al familiei mele pe care să vreți să-l atacați.

S-a ridicat în picioare.

— Nu, cred c-am terminat, a răspuns Fontaine.

S-au ridicat toți în picioare, iar Gamache și-a luat rămas-bun dând ușor din cap și a plecat.

Beauvoir a așteptat ca ușa să se închidă în urma lui, apoi s-a întors pre Fontaine.

— Lăsați-mi mie dosarul. O să i-l dau eu.

— Nu-l am la mine, am adus doar fotografia. Dar vi-l putem trimite.

— Vă rog! Și apropo, în treacăt fie spus, să știți că vă înșelați. În legătură cu Stephen, fără îndoială. Dar ați mai făcut o greșeală.

Ajunseseră în dreptul ușii, așa că s-a oprit.

— Poate că *monsieur* Gamache vi se pare un om în vârstă. Câți ani ați spus că ar avea? O sută? Mai mult de o sută de ani?

— Era o glumă.

Beauvoir a dat din cap. A zâmbit. Apoi s-a apropiat de ea, aplecându-se ușor.

— Ca o mică avertizare – nu vreți să vă puneți cu el.

— A, nu? Adică ce are să facă?

— Nu el. Eu!

Capitolul 19

Armand stătea în lumina blândă a soarelui, în parcul micuț de peste drum. Știa c-ar fi trebuit să-și citească e-mailurile, să dea câteva telefoane.

Dar avea și mai multă nevoie de asta. De clipa aceasta în care își privea nepoții jucându-se. În care își privea copiii, care erau, la rândul lor, părinți. Ignorând pentru un moment viața așa cum era, privea viața așa cum ar fi trebuit să fie.

S-a dus lângă Daniel, care o dădea pe Zora în leagăn, și l-a întrebat:

— Vrei să bem o bere mai târziu? Doar noi doi?

— De ce?

— Pentru că-mi place mult să fiu în compania ta. Pentru că mi-ar plăcea să mai povestim una-alta. Să-mi spui mai multe despre ce faci la birou, despre casa cea nouă.

— Ca să poți continua interogatoriul?

Armand nu s-a lăsat atras într-o ceartă.

— Vreau doar să mai stăm de vorbă, să văd ce noutăți mai ai. N-apucăm s-o facem prea des.

Chiar niciodată.

— Sunt cam ocupat acum, i-a răspuns Daniel. Poate mâine.

— Daniel…

— Ne vedem mai încolo, tată.

A mai împins o dată leagănul Zorei, întorcându-se cu spatele spre tatăl lui.

Aflată în partea cealaltă a parcului, Reine-Marie îi privea cu atenție și a reușit să surprindă privirea lui Armand.

— Te simți bine? l-a întrebat când a ajuns lângă ea. Păreați cam tensionați.

— E furios din cauza discuției cu Fontaine. Fiindcă i-am pus și eu întrebări.

— O să se calmeze. O să-și dea seama c-ai făcut-o ca să-l ajuți.

— Ba nu cred c-o să-și dea seama. Am încercat să stau de vorbă cu el, dar…

A ridicat mâinile a neputință. Reine-Marie a văzut în gestul acela toată durerea și zbaterea zadarnică din ultimii douăzeci și cinci de ani. Frustrarea și tristețea încercărilor de a hrăni relația cu un copil care într-o bună zi dispăruse. Băiețelul lui dulce. Pur și simplu dispăruse. Fusese înlocuit de un puști furios, îndârjit.

Și părinții habar nu aveau de ce.

Reine-Marie și-a privit soțul și și-a spus că omul acela își petrecuse toată viața analizând și aflând ce li se întâmplase altora, dar nu-și putea da seama ce se petrecuse cu fiul lui.

— I-am invitat pe soții Dussault la cină în seara asta, a rostit ea.

— Poftim? Pe cine ai…?

— Claude și Monique vin la cină diseară.

A privit-o consternat. Sigur că ea nu avea de unde să știe cât de încordată fusese conversația purtată cu Dussault la 36, cu nici două ore înainte. Dar știa foarte bine că parfumul bărbătesc pe care îl simțiseră în apartamentul lui Stephen, când descoperiseră trupul neînsuflețit al lui Plessner, era același cu parfumul lui Claude Dussault. Știa că bănuiau o oarecare implicare a prefectului.

— De ce?

— Cred c-am găsit parfumul, i-a răspuns ea. Cel pe care l-am simțit acolo. Dar vreau să fiu sigură. M-am gândit că dacă îi invităm…

— Că-l putem întreba direct? „Claude, tu erai în apartament când am sosit noi? Tu l-ai omorât pe Alexander Plessner? Vrei un pic de brânză?”

Ea a izbucnit în râs.

— Nu. Sigur că nu! Dar poate vine vorba.

— Despre parfumul lui?

— El nu știe că i-am simțit mirosul în apartament, nu?

— Nu.

— Atunci n-are ce să strice dacă întrebăm.

— Ba are ce să strice, i-a răspuns el, întorcându-se spre ea. Reine-Marie, te rog! Promite-mi că nu-l întrebi. Te rog! E o situație foarte periculoasă. Poate că ne este prieten, dar dacă nu ne este, dacă se simte amenințat, încolțit…

— Deci tu chiar îl bănuiești.

— Mă tem că în momentul ăsta bănuiesc pe toată lumea. În afara familiei noastre. Te rog, promite-mi că n-o să-l întrebi despre colonia cu care se dă!

— Promit. Am greșit invitându-i? Pot să contramandez.

Armand a cumpănit o clipă.

— Nu, s-ar putea chiar să fie un lucru bun.

S-a uitat în jur, căutându-l pe Jean-Guy. Era nerăbdător să afle ce descoperise Beauvoir la GHS în după-amiaza aceea.

L-a reperat și a văzut cum Jean-Guy îi dădea lui Honoré cele două monede lipite. În timp ce băiețelul încerca să le despartă, Jean-Guy s-a întors cu totul, scrutând cu atenție împrejurimile.

Gamache a recunoscut privirea aceea. Nu era deloc relaxată.

Honoré, frustrat, a aruncat monedele în iarbă.

Când Jean-Guy s-a întors din nou spre fiul lui, monedele dispăruseră. Bărbatul a îngenuncheat imediat și a deschis gura micuțului, pipăind frenetic cu degetele înăuntru, în timp ce băiatul începea să plângă.

Armand a fugit spre ei strigând:

— E în regulă! Le-a aruncat pe jos.

— Ah, slavă Domnului! Dacă Honoré pățește ceva…

A aruncat o privire rapidă spre Annie.

— N-aș vrea să fie vina mea.

Armand a izbucnit în râs. Cu coada ochiului l-a văzut pe Daniel culegând monedele din iarbă, ca să nu le găsească vreun alt copil și să le înghită. Vârându-le în buzunar, s-a îndepărtat de tatăl lui și de Jean-Guy.

— Tu te simți bine? După tot ce a spus Fontaine?

— Da, a fost un șoc. Știu că nu-i adevărat ce-a spus despre Stephen, dar mi-a făcut rău și să aud asemenea acuzații înfiorătoare.

— I-am cerut dosarul.

Gamache s-a întors cu totul spre ginerele lui.

Dar nu ți se pare ciudat că-l are? Abia în dimineața asta au demarat ancheta, dar au deja cine știe ce dosar vechi despre Stephen, care zice-se ar fi fost îngropat în arhive vreme de șaptezeci și cinci de ani.

Jean-Guy a încuviințat, urmărindu-l cu privirea pe Honoré, care a fugit să se joace cu ceilalți copii. Apoi a privit-o pe Annie, care avea burta atât de mare, încât părea gata-gata să explodeze. Stătea pe o bancă, flecărind cu o altă mămică.

— Dar tu ești bine? l-a întrebat Armand.

— Scuze. Sunt un pic preocupat.

Armand i-a urmărit privirea.

— Spune-mi.

Jean-Guy a continuat încet, aproape conspirativ. Ca și cum ceea ce avea să spună era rușinos.

— Sunt tare îngrijorat. Dacă e o greșeală? Ce-o să se întâmple, cum o să mă descurc? Iisuse, acum stăteam fix lângă Honoré și nu l-am oprit, ar fi putut să înghită monedele! Cum o să reușesc să-mi țin fetița în siguranță? Și toată viața ei! N-o să se termine niciodată. Și, să mă ierte Dumnezeu, mă gândesc cât de fericiți suntem împreună, doar noi trei. Oare am făcut o greșeală? Mi-e frică, pur și simplu mi-e frică.

Armand a tăcut o vreme, apoi l-a întrebat cu blândețe:

— De ce anume îți e teamă?

— Mi-e teamă că n-o să reușim s-o scoatem la capăt. Că noi, că eu n-o s-o iubesc suficient, sunt îngrijorat pentru Honoré. Și, da, sunt îngrijorat și pentru mine. Mă trezesc în toiul nopții și mă

întreb: ce am făcut? Și-mi vine să fug încotro văd cu ochii. O, Doamne, chiar sunt atât de egoist?

În partea cealaltă a parcului, Daniel, care acum stătea de vorbă cu alți părinți, își vedea tatăl și cumnatul implicați într-o conversație intimă, fără îndoială. S-a întors cu spatele și s-a concentrat asupra străinilor din fața lui.

— Nu, bineînțeles că nu ești egoist. Ascultă-mă, a continuat Armand luându-l pe Jean-Guy de braț. Mă asculți? Uită-te la mine!

Jean-Guy a ridicat privirea.

— Ar fi o nebunie să nu-ți fie teamă. Să nu-ți faci griji. Tocmai lucrul pe care mi l-ai mărturisit acum este cel care te va face un tată minunat pentru fiica ta. Cu toții ne temem. Că o să li se întâmple ceva copiilor noștri. Că n-o să le fim alături când vor avea nevoie de noi. Că n-o să fim… de ajuns. Cu toții avem zile în care nu ne dorim decât să ne ascundem sub plapumă și să nu mai ieșim de acolo. Dar nu reușim toți să recunoaștem asta. Fiica ta va fi o fetiță tare norocoasă. Bineînțeles că nu știu exact ce se va întâmpla, dar sunt destul de sigur că o să fie un bebeluș ca toți bebelușii. Și nu am nicio îndoială c-o vei iubi imens de mult, Jean-Guy!

Beauvoir a privit în ochii socrului său, sperând din toată inima că avea dreptate.

Chiar atunci micuța Zora a început să plângă. Și-au îndreptat privirile spre Daniel, care a luat-o în brațe și a strâns-o la piept, mângâind-o ușurel pe spate. Lăsând-o să plângă în voie. Apoi șoptindu-i:

— Nu-i nimic. Nu-i nimic.

Li s-au alăturat Reine-Marie și Armand.

— Ce s-a întâmplat, a căzut? a întrebat Reine-Marie. Daniel a lăsat-o jos pe micuță și a întrebat-o:

— Te-ai lovit?

Fornăind și bolborosind ceva, în încercarea de a-și domoli respirația agitată, Zora a clătinat din cap.

— Atunci de ce plângi, ce-ai pățit?

— Nimic.

— Haide, mie poți să-mi spui.

— Nimic.

Armand i-a întins fiului său o batistă pe care acesta a folosit-o ca s-o șteargă pe Zora pe față, iar apoi fetița și-a suflat nasul.

Florence, sora ei mai mare, venise lângă ei și acum se agita de zor.

— Copiii sunt de vină! a spus ea.

— Ba nu, a mormăit Zora.

— Ce i-au făcut? a întrebat Daniel.

— Au râs de ea.

— Ba nu!

— De ce au râs?

— Din cauza numelui.

Acum sora mai mică n-a mai spus nimic, dar fețișoara începea să i se strângă din nou a plâns, gata-gata să izbucnească iarăși în lacrimi.

— Au zis că-i un nume ciudat. Că ea e ciudată.

— Îl urăsc! a răbufnit Zora. Îmi urăsc numele și îi urăsc și pe ei.

— Dar ți-a povestit cineva despre numele tău? a întrebat-o bunicul. Știi de unde vine?

— De la bunica, a bombănit ea. Sau așa ceva.

Armand a îngenuncheat lângă ea.

— De la străbunica ta, da. A privit lung spre ceilalți copii, apoi spre Daniel. Putem să mergem la o plimbare?

Daniel a încuviințat și a întins mâna, de care micuța l-a apucat imediat, în vreme ce Reine-Marie a luat-o de mână pe Florence.

În timp ce se plimbau agale prin parc, Armand i-a povestit Zorei despre Zora. A lăsat la o parte lucrurile cele mai triste, anii de coșmar, avea destul timp mai târziu să afle despre toate astea. I-a istorisit cât de curajoasă fusese tiza ei. Cât de iubită. Cât de amuzantă și de bună la suflet. Cât de puternică fusese.

— Zora e un nume nespus de frumos, a intervenit Reine-Marie. Înseamnă „răsărit de

soare”. Știi, fiecare nume înseamnă câte ceva special.

— Numele meu ce înseamnă? a întrebat Florence.

— Înseamnă „a înflori”, i-a răspuns Daniel. Și știi de ce ai nevoie ca să înfloreşti?

— De bomboane?

Tatăl ei a izbucnit în râs.

— *Non.* Florile au nevoie de soare.

S-a uitat apoi spre Zora. Florence i-a urmărit privirea și a încuviințat încetișor. Însă nu a spus nimic.

— Și poate, a continuat Daniel, adresându-se ambelor fetițe, de niște înghețată. Dar mai întâi – s-a aplecat spre ele – niște pupici gigantici.

Fetițele au țipat încântate și au luat-o la goană râzând.

Armand și-a privit fiul comportându-se ca un tată și a zâmbit. Da, era mult mai important să fie un tată bun decât să fie un fiu bun. Rămânând un pic mai în urmă, și-a potrivit pașii după mersul lui Jean-Guy.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Reine-Marie a mers peste drum, la Marché des Enfants Rouges, să ia câte ceva de mâncare pentru seara aceea, în timp ce Daniel și Roslyn au dus fetele acasă, ca să le dea înghețată.

Annie s-a întors cu Honoré la apartamentul lor, să tragă un pui de somn.

— Vii și tu? l-a întrebat pe Jean-Guy.

— Te deranjează dacă mai rămân puțin să stau de vorbă cu tatăl tău?

— Deloc. Dar să nu uiți cheia!

— Cheia, i-a explicat Jean-Guy socrului său, în timp ce opreau un taxi, este o cutie cu prăjituri mille-feuilles. N-am voie să mă întorc acasă fără ele.

Armand a zâmbit. Când fusese Reine-Marie însărcinată, slăbiciunea ei fusese pizza cu cârnați picanți.

— La hotelul Lutetia, *s'il vous plaît,* i-a spus șoferului și a tras geamul despărțitor.

Era prima oară când reușea să rămână între patru ochi cu Jean-Guy de la vizita acestuia la birourile GHS Engineering din dimineața aceea.

— Ce-ai aflat?

•

— Ei bine? a întrebat Claude Dussault. Ce-ai aflat?

— Nimic concret, domnule, i-a răspuns Fontaine la telefon.

Dussault îi simțea ezitarea din voce.

— Dar?

— Dar cred că *monsieur* Gamache are niște bănuieli. A fost politicos, însă am avut senzația că n-a fost cu totul deschis.

— Am înțeles. Cum a reacționat când a auzit despre dosarul lui Stephen Horowitz?

— Furios. S-a schimbat cu totul discuția, așa cum ați intuit.

— Bun. Poate se concentrează mai mult pe chestia asta și mai puțin pe investigație.

— Dar a cerut să vadă cutia. I-am zis că n-o am la mine. De ce nu-i spuneți, pur și simplu, s-o lase mai moale, *patroni*

— Am încercat. N-a mers. În plus, e mai bine dacă putem sta cu ochii pe el. În seara asta merg la ei la cină. Poate aflu mai multe.

După ce a închis, Dussault s-a lăsat pe spate în scaunul de la birou și a chibzuit. La început se enervase pe Monique fiindcă acceptase invitația soților Gamache. Avea să fie, în cel mai bun caz, o seară stânjenitoare. Acum însă își dădea seama că putea fi o idee bună.

Capitolul 20

Gamache s-a rezemat de bancheta taxiului, studiind printurile primite de la Beauvoir.

Proiectul funicularului din Luxemburg. Erau acolo o schemă și tot felul de termeni tehnici din care Gamache nu înțelegea absolut nimic.

Scoțându-și ochelarii de citit, l-a privit pe Jean-Guy.

— Ai idee cine ștergea toate e-mailurile astea? Toate rapoartele?

— Nu, dar e clar că era cineva care cunoaște foarte bine sistemul.

— Măcar ni se confirmă faptul că GHS are ceva de ascuns. Tare bine ar fi fost să putem afla ce era în mesajele alea.

Beauvoir a zâmbit și a apăsat butonul Play pe iPhone.

Au mijit amândoi ochii, concentrându-se asupra filmulețului făcut la GHS.

— E-mailurile? a întrebat Armand.

— Și rapoartele, *oui.* Le-am înregistrat chiar în timp ce erau șterse.

— Ingenios.

Dar taxiul îi cam hurduca, filmulețul era deja destul de tremurat, mesajele se succedau prea repede – nu au distins mare lucru.

— Fir-ar să fie! a exclamat Beauvoir, închizându-l. Trebuie să așteptăm până ajungem.

— Mesajele alea – erau către și de la Carole Gossette? l-a întrebat Gamache. Șefa ta? Unul dintre directori? Asta e ceva…

— Neobișnuit? Foarte. Se ocupă de unele proiecte, însă doar de cele mai mari.

— Și ea este cea care l-a citat pe Auden, nu? Despre fisura din ceașcă, care deschide calea spre moarte. Ceva mic, o problemă de zi cu zi care se poate dovedi devastatoare. A fost o replică bizară. Despre ce vorbeați atunci?

Jean-Guy s-a străduit să-și aducă aminte.

— Despre slujba mea. Dacă m-a adus acolo ca să fac pe polițistul.

Gamache s-a uitat pe fereastră, prin fața ochilor lui perindându-se în fugă Parisul.

Cântărea situația.

— Nu știm ce e cu mesajele astea. Poate că s-a implicat în proiect tocmai pentru că avea niște bănuieli.

— E posibil, i-a răspuns Beauvoir, luminându-se la față.

Gamache s-a întors spre el.

— O placi.

— Da. Nu-mi imaginez c-ar putea fi implicată în vreo acțiune criminală.

— Să sperăm că ai dreptate.

Însă se întreba cât de bine puteau cunoaște pe cineva. Chiar și pe cei pe care-i știau de-o viață întreagă.

— Probabil c-au intrat în panică când și-au dat seama că accesai fișierele.

— Numai că am folosit calculatorul lui Arbour.

— Ca să creadă c-a fost ea? Asta a fost o idee inteligentă. Dar… chiar și așa…

Mintea lui analiza febril lucrurile, încercând să pună totul cap la cap.

— Dacă cineva monitoriza proiectul respectiv și a observat că Séverine Arbour accesase fișierele, iar asta a declanșat o alarmă, înseamnă…

Beauvoir a făcut ochii mari.

— Că nu e implicată! Dacă ar fi fost, ei nu s-ar fi îngrijorat și cu siguranță n-ar fi șters fișierele alea. Oare am pus-o pe Arbour în pericol, folosindu-i computerul?

— Tot ce se poate. Știi unde stă?

— *Non.* Dar am numărul ei.

A pus din nou mâna pe iPhone, dar Gamache l-a atins pe braț.

— Stai o clipă! Este totuși posibil ca ea să fi fost implicată. Se prea poate ca ceea ce a declanșat

alarma să nu fi fost calculatorul, ci camerele de luat vederi. Poate că te-au văzut la biroul ei.

Gamache a căzut pe gânduri, apoi și-a amintit ceva ciudat.

— În timpul discuției cu Fontaine ai mers la un moment dat la fereastră. Ei i-ai spus că te uiți după copii, dar de la geamul ăla nu se vede parcul. După ce te uitai, de fapt?

— Nu bag mâna în foc dacă am dreptate, dar când eram la GHS a urcat după mine un paznic. Nu s-a mai întâmplat niciodată. Și mi-a pus tot felul de întrebări.

— A mers până la biroul lui *madame* Arbour?

— *Non.* Dar l-am văzut din nou la întoarcere. În metrou. S-a urcat în același vagon ca mine.

Gamache a rămas nemișcat. Concentrat, încordat. Îl scruta atent pe Jean-Guy.

Analiza rapid informația.

Tânărul s-a întrebat dacă nu cumva Irena Fontaine avusese dreptate, iar inspectorul-șef Gamache făcuse mai mult decât să instruiască recruții din trupele de elită ale Canadei, JTF2.

Însă i-a dat prin cap și să se întrebe ce se întâmplase cu JTF1.

— Te-ai dus la geam ca să vezi dacă omul ăla aștepta jos, a rostit în cele din urmă Gamache.

— Da. Dar nu era acolo. Poate că pur și simplu mergea spre casă cu același metrou ca mine. N-a coborât la stația mea. Cred că m-am panicat eu prea repede.

Jean-Guy a bătut ușurel cu degetul în telefon, iar apoi i l-a arătat lui Gamache.

— I-am făcut o poză. Îl cheamă Xavier Loiselle.

Gamache a privit cu atenție poza, în caz că avea să vadă vreodată bărbatul acela, apoi l-a privit pe Jean-Guy.

— Tu ai instincte bune. Acum ce-ți spun?

Jean-Guy s-a foit stânjenit pe banchetă. Nu suporta când Gamache vorbea despre instinct ori îl

acuza că se baza pe intuiție. Era destul de sigur că asta era mai curând o insultă.

Însă era convins că socrul lui o considera un compliment.

— Cred că paznicul mă urmărea. Dar nu-mi dau seama de ce s-ar fi oprit brusc.

— Poate că avea ordine doar să te sperie. Și ce crezi că se întâmplă la GHS?

Beauvoir a răsuflat adânc și a clătinat din cap.

— Tare aș vrea să știu! Și tare aș vrea să pot înțelege raportul acela, a spus el, făcând un gest spre printurile din mâna lui Gamache. Poate că planul e defectuos și încearcă să ascundă problemele. Poate că-i vorba despre spălare de bani. Droguri? Trafic cu arme? Cu siguranță compania e suficient de mare pentru oricare dintre ele. Are proiecte pe tot globul. Transporturi de echipamente au loc zilnic către destinații cunoscute pentru traficul de droguri, de arme și de carne vie. Dar proiectul din Luxemburg? Beauvoir a clătinat din cap. Un funicular într-un mare ducat? Pare improbabil. E o afacere prea mică. Are niște limite de timp. Ar fi trebuit să aleagă o operațiune care să dureze ani întregi, nu câteva luni.

Gamache nu a răspuns nimic, doar a dat încetișor din cap, ca și cum ar fi ascultat o melodie. Sau un glas numai de el auzit.

— Ce este? l-a întrebat Beauvoir.

— Cu proiectul din Luxemburg fie este o problemă foarte mare, fie nu e nicio problemă.

Era o exprimare cam criptică până și pentru Gamache.

Beauvoir tocmai se pregătea să-i ceară o explicație, când i-a picat fisa.

— Adică te gândești c-au șters mesajele alea tocmai ca să nu aflăm că nu-i nimic în neregulă. Ca să continuăm să ne concentrăm asupra proiectului Luxemburg, în loc să ne dăm seama unde este de fapt problema.

— Cred că e posibil.

— La naiba! a rostit Beauvoir, lăsându-se pe spate pe banchetă, cu privirea ațintită în față.

Mintea lui lucra febril.

— Problema va fi să înțelegem raportul și e-mailurile suficient de bine încât să ne dăm seama care ar putea fi problema.

— Ne trebuie un analist financiar și un inginer, a spus Gamache, fixându-l cu privirea.

— *Oui,* i-a răspuns imediat Beauvoir și apoi a făcut ochii mari. Doamne! Cum erau Stephen și Plessner.

Lui Gamache i-a vibrat telefonul. Era doamna McGillicuddy.

Jean-Guy îi distingea vocea ascuțită, agitată.

Era în biroul lui Stephen împreună cu Isabelle Lacoste…

Chiar atunci i-a vibrat și lui telefonul. Era Lacoste.

Fuseseră date spargeri și la biroul, și în casa lui Stephen, fiind eludate sistemele de securitate.

— Au aruncat lucrurile peste tot, spunea doamna McGillicuddy.

— Agenții trimiși la domiciliul lui au raportat că și acela a fost răscolit, spunea Lacoste, calmă, la obiect. Nu știu ce căutau, dar se pare că niște acte.

— Și le-au găsit? a întrebat-o Jean-Guy.

— Nu-mi dau seama. E o debandadă totală.

— Întreab-o despre cutiile de valori, i-a spus Armand, acoperind microfonul telefonului său.

Pe fundal, Jean-Guy încă o auzea pe doamna McGillicuddy vorbind. Mâhnită. Șocată.

— Am auzit ce-a spus, a intervenit Lacoste. Acolo mergem chiar acum. Doamna McGillicuddy are cartea de vizită cu care putem intra.

— Cartea de vizită DUBT, da, i-a răspuns Beauvoir. Ține-ne la curent.

A închis. Armand încă mai vorbea cu doamna McGillicuddy, care începuse să se liniștească. În timp ce o asculta, Gamache și-a scos carnetul și a notat ceva. Apoi i-a mulțumit și a închis.

— Codul pentru laptopul lui Stephen. Îl voia Claude.

— Și ai de gând să i-l dai?

— O să trebuiască, da. Rămâne doar să sperăm că Stephen nu păstra nimic important pe laptop.

— Da, fiindcă oamenii de obicei nu țin chestii importante în calculator! a replicat Beauvoir, aproape dându-și ochii peste cap.

Taxiul ajunsese la Lutetia.

Coborând din mașină, Gamache a făcut un pas către femeia îmbrăcată în livrea care tocmai le deschidea ușa greoaie.

Apoi s-a oprit.

Cu toate că știa întreaga istorie a hotelului, inclusiv soarta pe care o avusese în timpul războiului, lucrul despre care auzise cel mai mult era că acolo fuseseră aduși supraviețuitorii unora dintre lagărele de concentrare, imediat după eliberare.

Văzuse fotografii cu bărbați costelivi, cu hainele jerpelite atârnându-le pe trupurile osoase. Stăteau, cu privirile sticloase, pierdute, în mijlocul acelui decor opulent.

Fusese un gest brutal. Chiar și neintenționat. Ce fusese în capul celor care îi eliberaseră, de ce aduseseră acolo supraviețuitorii? Oare ce le trecuse prin minte acelor bărbați și femei, ajunși aproape niște fantome, când se uitaseră în jur?

Pe chipurile lor împietrite nu se citea nici urmă de triumf, de bucurie. Fotografiile acelea erau doar o imagine a cruzimii. O cruzime de nedescris, care părea și mai hidoasă, dacă așa ceva era posibil, din cauza luxului din jurul lor.

Da, știa despre acea încercare nechibzuită de a face o faptă bună.

Dar acum peste fotografia aceea se suprapunea o altă imagine. A lui Stephen. Cu mâna pe umărul monstrului care se făcea vinovat de cruzimea de atunci.

— *Patron*? i-a pătruns Beauvoir în gânduri.

Gamache s-a răzgândit.

— Mă duc vizavi, la apartamentul lui Stephen. Vreau să stau de vorbă cu portarul.

Beauvoir și-a privit socrul traversând în goană Rue de Sèvres, printre mașinile din trafic.

Îl văzuse pe Gamache intrând în case, depozite, păduri în care știau amândoi că-i așteptau oameni înarmați până-n dinți.

Armand Gamache nu ezitase niciodată. Înaintase mereu neabătut, intrase primul. Neînfricat. Agenții lui îl urmaseră mereu.

Iar acum Beauvoir a pornit după el, în timp ce Gamache fugea din fața hotelului Lutetia.

— Știi că nu voia decât să se joace cu mintea ta! i-a spus când l-a ajuns din urmă.

— Fontaine? Nu cred, i-a răspuns Gamache, înaintând grăbit pe trotuar. Sunt convins că ea chiar crede ce ne-a povestit despre Stephen.

— Și tu? Crezi și tu?

Spre surprinderea lui Jean-Guy, Armand a ezitat o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu. Absolut deloc.

Când au ajuns în fața ușilor înalte, lăcuite cu roșu, ale clădirii în care locuia Stephen, Gamache a apăsat pe un buton. A durat puțin până ce un bătrân zvelt a deschis ușa, s-a uitat în jur și a zâmbit.

— A venit băiatul! a strigat către cineva din spatele lui.

Apoi a deschis ușa larg, lăsându-i pe Armand și pe Jean-Guy să intre.

•

Claude Dussault era în biroul lui, inventariind conținutul cutiei. Din nou.

Oare Armand voia să vadă doar raportul anual sau mai era și altceva care îl interesa?

Înăuntru se aflau lucruri banale. Portofelul lui Stephen, cu euro și câteva bancnote canadiene. Câteva carduri de credit.

Dussault a scos pașaportul lui Stephen și l-a studiat cu atenție. Nu era nicio ștampilă, dar nici nu avea de ce să fie, dacă mai călătorise în alte locuri din Europa.

Cum ar fi fost Luxemburg, de exemplu.

În cutie mai erau câteva pixuri și niște agrafe de hârtie. Două șuruburi și o cheie inbus. O rolă de scotch și un carnet nou-nouț, cu logoul hotelului George V. Pe toate le trăsese Armand în cutie, pe grabă, în timp ce Reine-Marie îl ținuse de vorbă pe manager.

Pe urmă erau lucrurile interesante.

Laptopul subțire. Telefonul zdrobit.

Departamentul tehnic al Prefecturii examinase telefonul, fusese scos cipul și fusese declarat imposibil de recuperat. Iar Stephen Horowitz nu folosise niciun fel de sistem bazat pe *cloud* pentru stocarea informațiilor. Fie pentru că nu se pricepea la aspectele tehnice, fie pentru că nu avea încredere într-o asemenea tehnologie. Sau, cel mai probabil, și-a spus Dussault, Horowitz avea încredere în tehnologie. Pe oameni îi privea cu suspiciune.

•

— Băiatul?! a șoptit Jean-Guy în timp ce se așezau în jurul mesei din bucătărie.

Madame Faubourg tocmai scosese din cuptor o *pain au citron,* umplând bucătăria cu un miros ademenitor de coptură și de lămâie. A pus un ceainic la încălzit, în timp ce *monsieur* Faubourg a deschis un dulăpior și a scos trei sticle cu bere călduță.

— Nu vrea ceai, Madame, a spus Monsieur. E om în toată firea! Vrea bere.

— De fapt… a început Gamache, dar nu îl ascultau.

— Bere cu *pain au citron*? a spus Madame. Unde s-a mai pomenit așa ceva? Și după tot ce s-a întâmplat?! De un ceai are nevoie, a adăugat ea,

întorcându-se către Armand. Asta dacă n-ai prefera o *chocolat chaud*?

— De fapt… a încercat din nou Armand.

— Îi pregătim de toate, a hotărât Monsieur, aranjând câteva pahare, și-l lăsăm pe băiat să hotărască. E făcută în casă.

S-a apropiat de oaspeți cu berea.

— Non, *merci,* i-a răspuns Armand, punându-i mâna pe braț la timp pentru a-l opri din a destupa sticla cu bere. Cred c-ar fi bun niște ceai, de fapt.

Văzând dezamăgirea bătrânului, a continuat:

— Pentru ginerele meu. Eu aș vrea o bere.

După ce s-au așezat cu toții la masă, *madame* Faubourg i-a întrebat:

— Cum se mai simte?

— Păi, știți cum e Stephen, i-a răspuns Armand. Indestructibil.

— Deci se face bine? a întrebat Madame.

— Așa sper.

Asta, cel puțin, era adevărat.

— Ce se întâmplă, Armand? a întrebat *monsieur* Faubourg. Mai întâi pe el îl lovește o mașină, acum e ucis cineva în apartamentul lui. Nu înțelegem ce se petrece.

— N-are cum să fie o coincidență, nu? a rostit *madame* Faubourg.

— *Non,* a intervenit Jean-Guy. Bănuim că ceea ce i s-a întâmplat lui *monsieur* Horowitz n-a fost un accident.

— *Voilà!* a spus Madame, în timp ce Monsieur își făcea cruce. Așa mă gândisem și eu.

— Dar de ce ar face cineva așa ceva?

— Asta vrem și noi să aflăm, a spus Jean-Guy. Când l-ați văzut ultima oară?

— Pe *monsieur* Horowitz?

Madame l-a privit pe Monsieur.

— Să fi fost în iunie? Ori în iulie?

— Și de atunci încoace deloc? Nu l-ați văzut în ultimele zile?

— Zilele trecute?! Nu, a răspuns Monsieur. Am aflat că e în Paris abia în dimineața asta, când am auzit de accident. Ne-am gândit că probabil de-abia ajunsese. Pe la apartament nu l-am văzut.

Lui Madame îi tremura mâna când s-a întins spre ceainic.

— Numai o clipă, a spus Jean-Guy, luând cu blândețe ceainicul greu din mâinile ei. Lăsați-mă pe mine să fiu mama.

— *Pardon*? a rostit Monsieur.

— *Désolé,* a răspuns Beauvoir, îmbujorându-se. E o vorbă pe care o are un prieten de-acasă, când toarnă ceai.

Fir-ar să fie, Gabri! și-a spus el, având în fața ochilor imaginea bărbatului corpolent, încins la mijloc cu șorțul cu volănașe, turnând ceaiul Red Rose dintr-un ceainic retro.

Doamne, Dumnezeule! De ce am reținut toate detaliile astea?

Madame a strâns pumnii tare, încercând să se oprească din tremurat.

— Îl cunoaștem pe *monsieur* Horowitz de atâta vreme! Sigur că eram conștienți că într-o bună zi… Dar nu așa.

Armand nu știa care erau numele de botez ale bătrânilor. Își spuneau dintotdeauna între ei Madame și Monsieur. Neavând copii, îi adoptaseră pe toți locatarii clădirii, considerându-i parte din familia lor. Considerându-i copiii lor, unchi și mătuși, frați și surori.

Stephen era undeva între un unchi și un frate mai mare.

Când se afla în Paris, nașul lui lua aproape întotdeauna prânzul de duminică împreună cu Madame și Monsieur. În copilărie, micul Armand stătuse și el de multe ori la masa lor din bucătărie, savurând puiul la cuptor ori o plăcintă cu pește. Ingredientele erau întotdeauna procurate de Stephen, iar Madame se ocupa de gătit. Bărbații

beau câte o bere în curte, în timp ce Armand ajuta la bucătărie.

Bucătăria și casa lor nu se schimbaseră deloc. El, în schimb, se schimbase enorm. Din copil se transformase în adult. Ajunsese tată și apoi bunic. Dintr-un băiețel cu mâinile pline de făină, ajunsese un bărbat cu mâinile pătate de sânge.

Cu toate acestea, pentru ei avea să rămână întotdeauna „băiatul". Iar ei aveau să rămână întotdeauna pentru el Madame și Monsieur.

Monsieur l-a privit pe Armand în timp ce sorbea din bere, ștergându-și apoi mica mustață de spumă.

— *Délicieux!*

Și chiar era. Nu încăpea îndoială că Monsieur avea multă experiență în prepararea berii de casă.

Madame Faubourg, acum mai stăpână pe mișcările ei, a tăiat câteva felii groase de *pain au citron* și a pus pe masă un vas din porțelan plin unt bătut.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat, a spus ea, mânuind cuțitul. Ei bine, n-am văzut nimic… Și slavă Domnului pentru asta!

— Mie îmi pare rău că n-am văzut nimic.

— Nu vorbi așa, Monsieur! Ne-ar fi omorât și pe noi.

Femeia a lăsat cuțitul și l-a atins încetișor pe mână, cu un gest la fel de sacru ca semnul crucii.

— După cum știi, *monsieur* Horowitz deține ultimul etaj în întregime. Iar de aici nu i se văd ferestrele, a continuat Monsieur. Are geamurile spre stradă, nu spre curtea interioară.

— Sus încă mai sunt polițiștii, inspectează locul faptei, a spus Madame. Mă gândesc că până la urmă or să vrea să stea de vorbă și cu noi.

— Încă n-au venit să stea de vorbă cu voi? a întrebat Beauvoir, aruncând o privire rapidă spre Gamache.

— Nu.

— Și n-ați văzut pe nimeni străin trecând ieri prin curte? i-a întrebat Armand. N-a sunat nimeni?

— Criminalii sună în mod normal la portar, ca să le deschidă? a întrebat Madame, făcându-l pe Jean-Guy să zâmbească.

— *Non,* a recunoscut Armand.

Era o clădire clasică pentru acel cartier. Ușa din lemn masiv dinspre stradă dădea într-o curte interioară. Locatarii trebuiau să traverseze curticica aceea ca să ajungă la o altă ușă, cea care dădea spre lift, deși cei mai mulți o luau pe scări, dacă puteau.

Liftul era pe stil vechi, minuscul, ca o cușcă șubredă.

— Dar în dimineața asta? i-a întrebat Gamache. Ați văzut pe cineva?

— V-am văzut pe tine și pe *madame* Gamache, i-a răspuns Monsieur. Asta, azi-dimineață. Am ieșit să vă dau *bonjour,* dar intraserăți deja în clădire. Voi ați descoperit cadavrul?

— *Oui.*

— *Pauvre madame* Gamache, a oftat Madame. Trebuie să-i duci și ei niște prăjitură.

Gamache s-a gândit să refuze, dar și-a dat seama c-ar fi jignit-o. A acceptat bucata de *pain au citron* caldă, împachetată în hârtie cerată, și a pus-o în buzunar.

— Pe altcineva ați mai văzut? a întrebat Beauvoir.

— Nimeni necunoscut, a răspuns Monsieur. Copiii familiei de la etajul trei au venit în weekend din Provence, dar pe ei îi cunoaștem bine. Iar doamna de la etajul doi a primit o livrare de la Le Bon Marché. Îl cunoaștem pe cel care face livrările. Îl vedem des. A intrat și a ieșit rapid.

— Și nu ați văzut când a sosit *monsieur* Plessner? i-a întrebat Jean-Guy.

Pe chipurile lor se citea nedumerirea.

— Omul care a fost omorât, le-a explicat Armand.

— Nu, i-a răspuns Madame. Dar zilele de vineri sunt mereu aglomerate. Eu fac curățenie, iar

Monsieur se ocupă de gunoi și de obiectele pentru reciclat.

— A fost și o scurgere la caloriferul apartamentului de la etajul unu, a adăugat bărbatul. Am mers s-o repar. Întotdeauna apare câte ceva în clădirile astea vechi.

Dar ce se întâmplase cu o zi înainte, și-a spus Armand în timp ce plecau, era ceva cu totul diferit.

Odată ajunși în curte, Gamache l-a atins ușor pe braț pe Beauvoir, rugându-l astfel în tăcere să se oprească o clipă.

Un copac cu trunchiul gros, înalt și contorsionat, domina curtea interioară. Fluturau perdele din dantelă la ferestrele cu pervazuri pe care erau jardiniere cu mușcate roșii și panseluțe albastre.

Până și Beauvoir, care nu avea înclinația de a aprecia plăcerile de ordin estetic, se bucura de priveliște.

Era unul dintre numeroasele lucruri stranii din Paris. Ascunse în spatele unor uși simple, din lemn masiv, se aflau asemenea curți și grădini ascunse.

Parisul era un oraș al fațadelor. Al lucrurilor frumoase – atât al frumuseții vădite, cât și al celei obscure. Al eroismului – atât al celui vădit, cât și al celui obscur. Al faptelor cumplite, atât al celor vădite, cât și al celor obscure.

— Oare e posibil, a început Armand încet, în așa fel încât ceilalți locatari ale căror ferestre erau deschise spre curtea interioară să nu-l audă, ca Alexander Plessner să-l fi lăsat chiar el pe ucigaș să intre în apartament?

— Dar de ce să-i fi dat drumul în casă?

— Din două motive. Fie Plessner fusese cumpărat, iar criminalul îi era de fapt complice…

— Dar atunci de ce să-l omoare? a întrebat Beauvoir. Și mai ales înainte să fi găsit documentele? Apartamentul era vraiște. Căutaseră ceva cu disperare. Și se pare că nu l-au găsit.

— Fie, a continuat Gamache, Plessner l-a ajutat pe Stephen să investigheze ceva. Având dovada

ascunsă în apartament, l-a trimis pe Plessner s-o ia. Și să se întâlnească aici cu cineva. Cu un om în care aveau încredere.

— Dar în cine ar fi putut avea atâta încredere?

— În cine suntem învățați să avem încredere încă din copilărie?

— Nu în vreun tip care ne oferă dulciuri din senin, asta e clar.

Beauvoir a chibzuit o clipă, apoi s-a întors spre socrul lui.

— Un polițist.

— *Oui.* Stephen n-ar avea încredere în orice polițist de rând, dar într-unul cu o funcție importantă…

— Chiar cel cu funcția cea mai importantă, a adăugat Beauvoir.

A privit în jur și apoi a continuat și mai încet:

— Prefectul Poliției?

— Stephen n-ar fi venit la apartament el însuși, de teamă că era supravegheată clădirea și ar fi fost recunoscut. Așadar, l-a trimis pe Plessner, pe care nu-l știa nimeni aici, și a aranjat să se întâlnească în apartament cu cineva din conducerea poliției, fie că era Claude Dussault sau altcineva.

— I-a dat drumul în casă pe la ieșirea de urgență, ca să nu-l vadă nimeni.

— Se poate.

— Pe de altă parte, de ce l-ar fi omorât pe *monsieur* Plessner înainte să fi găsit dovada? Apartamentul fusese întors cu susul în jos. E clar că Plessner nu dezvăluise ascunzișul.

— Poate că a bănuit ceva, a răspuns Gamache. Poate că Plessner a refuzat să-i dea dovada și a fost împușcat în timp ce încerca să fugă.

Unele dintre elemente se potriveau.

Altele, nu.

— Așadar, ca să recapitulăm, a rostit Beauvoir. Cu proiectul legat de Luxemburg e posibil să fie sau să nu fie ceva în neregulă, GHS este sau nu este implicat, Alexander Plessner lucra sau nu

lucra împreună cu Stephen pentru a da în vileag o fărădelege. Iar prefectul Poliției face sau nu face parte din problemă.

— Exact.

— Știi, nu pot spune că mă topesc de dorul anchetelor de la Omoruri.

Gamache a mormăit amuzat.

Ajunseseră în dreptul liftului, iar Beauvoir s-a cam albit la fată.

— După tine.

— Eu o iau pe scări, *merci,* i-a răspuns Gamache.

— Și eu.

Beauvoir a urcat treptele câte două, gâfâind deja când a ajuns la ultimul etaj.

Gamache a urcat încet, iar când a ajuns la ultimul etaj în mintea lui se mai conturase o întrebare.

Era oare posibil ca Stephen să-l fi descoperit pe Alexander Plessner, prietenul și colegul lui, cotrobăindu-i prin apartament și să-l fi ucis? Oare asta făcuse în orele dintre întâlnirea lor și cina cu toată familia?

Capitolul 21

— Oh, Doamne! a exclamat Annie, tolănindu-se în fotoliul din living. Tare bine e!

Ea și Honoré trăseseră câte un pui de somn, apoi îi invitaseră pe Daniel, pe Roslyn și pe fete la un ceai.

— Bun, a rostit ea apoi, privindu-și lung fratele. Care-i treaba?

— Cum adică?

— Răspunsurile tale către polițistă. N-aș spune c-au fost satisfăcătoare.

— Practic, ea m-a acuzat, ne-a acuzat că am vrut să-l ucidem pe Stephen pentru avere. Pe tine nu te-a deranjat?

— Trebuia să ne întrebe lucrurile alea, i-a răspuns Annie. Sunt niște întrebări îndreptățite. Noi știm adevărul.

— Mda, poate îi zici asta și lui tata! S-a repezit și el cu întrebările.

— Încerca să te salveze, tâmpitule! Scuze, bebelușul e de vină, a adăugat ea, punându-și o mână pe burtă.

— Dar ce, ești gravidă cu Anticristul?! a întrebat-o Daniel, iar ea a izbucnit în râs.

— Tata n-a vrut decât să-ți mai ofere o șansă de a spune ceea ce toți cei din încăpere, inclusiv polițiștii, știau deja. Că marile corporații comit o grămadă de infracțiuni și scapă nepedepsite.

— Chiar și așa, putea s-o lase baltă, dar nu s-a lăsat până nu m-a pus intenționat într-o lumină proastă.

— Serios? N-ai cum să fii așa cretin încât să crezi asta!

— Iar e bebelușul de vină? a întrebat Roslyn.

— Nu, ăsta a fost un compliment din partea mea, a răspuns Annie. Singur te-ai pus într-o lumină proastă și, dacă tot a venit vorba, bebelușul

ar vrea să știe cum naiba vă puteți permite noul apartament?

— Zău? a replicat Daniel, înroșindu-se la față.

Pentru că-l priveau și fetițele, a tras adânc aer în piept, ca să se calmeze.

Coborând vocea și continuând pe un ton mai prietenos, a spus:

— Nu e treaba ta, dar o să-ți spun oricum.

În timp ce vorbea, bifa pe câte un deget lucrurile pe care le enumera.

— Am strâns bani. Mi s-a mărit salariul. Ros e foarte bine plătită, iar eu am obținut o rată foarte bună la ipotecă de la banca la care lucrez. Ești mulțumită?

— Mă bucur pentru voi. Pentru amândoi. Chiar mă bucur! Dar e imposibil să nu-ți dai seama că treaba asta pare un pic dubioasă. De ce nu le-ai spus toate astea și polițiștilor? Pare că știai c-o să faci rost de bani dacă murea Stephen. Tata a încercat să te ajute.

Daniel a scuturat din cap.

Honoré a venit spre el, oferindu-i unchiului rățușca de jucărie pe care nașa lui, Ruth, i-o dăruise când se mutaseră din Québec.

Când era strânsă de mijloc, rața spunea „gutui”[16]. Așa credeau. Așa sperau.

— *Merci,* i-a spus Daniel, luând-o.

A strâns-o zdravăn de două ori, iar Honoré a izbucnit în râs.

— Trebuie să dau un telefon la birou, a spus Daniel, ridicându-se.

Annie l-a privit ieșind din încăpere, cu telefonul la ureche. Apoi a pus și ea mâna pe telefon și a sunat pe cineva.

•

— Mă tem că nu puteți intra, domnule, a spus polițistul care păzea intrarea în apartamentul lui Stephen.

— Aș putea sta de vorbă cu un ofițer superior? a întrebat Gamache.

— E ocupat.

Beauvoir a vrut să spună ceva, însă Gamache l-a oprit. Scoțând portofelul, i-a întins agentului cartea lui de vizită.

— Poți să-i dai asta din partea mea, te rog?

Polițistul a privit-o. Neimpresionat. Un amărât de inspector-șef din Québec.

— *Un moment,* a răspuns el și le-a închis ușa în nas.

— Mda, a bombănit Beauvoir, cam umilitor. Pentru tine.

Gamache a zâmbit.

— Umilința aduce cu sine Iluminarea, Greieraș[17].

— Mda, în cazul acesta, *patron,* tu ești de-a dreptul sclipitor.

O clipă mai târziu s-a deschis ușa și în pragul ei a apărut un ofițer în civil, de vreo patruzeci și ceva de ani.

— *Désolé!* a rostit el, întinzând mâna. Inspector Juneau. Stefan Juneau.

— Armand Gamache. Iar el este fostul meu adjunct.

Jean-Guy Beauvoir. Acum lucrează în Paris.

— La noi?

— Nu, pentru o companie particulară.

— O firmă de securitate? SecurForte?

— Nu, GHS Engineering.

— *Ah, oui?* a răspuns Juneau, intrând în apartament, urmat de ei. Din La Défense?

— Da.

Juneau s-a oprit pe hol.

— Comandanta Fontaine m-a pus la curent cu ce s-a întâmplat azi-noapte și azi-dimineață.

A continuat, coborând un pic vocea:

— Vă rog să-l iertați pe agentul Calmut. E tânăr și, sincer, nici nu-i foarte deștept. Să știți că l-am sancționat chiar acum.

Gamache îl vedea pe tânărul ofițer – lua pe rând cărțile aruncate pe podea și le frunzărea cu atenție.

— Am vrea să aruncăm o privire prin apartament, dacă nu vă deranjează. Îl știu bine. V-ar putea fi de ajutor.

— Bineînțeles. Căutați ceva anume?

— Nu chiar. Am trecut pe aici mai devreme, dar m-am gândit că poate e de folos să mă întorc. Să arunc o privire mai atentă. Cu vecinii ați stat de vorbă?

— Da. Nimeni nu a văzut și nu a auzit nimic. Portarul e următorul pe lista mea.

Gamache și Beauvoir au primit mănuși și libertatea de a se plimba prin apartament.

— Arată mai rău acum decât azi-dimineață, a spus Beauvoir, în timp ce-și croiau drum prin harababura din living.

A văzut că socrul său a făcut câteva fotografii în încăpere, apoi a dat la o parte un scaun ca să ajungă la o pictură mare în ulei. Sprijinind-o de perete, a privit-o lung. Apoi a întors-o și s-a uitat la hârtia maronie de pe spate, care fusese sfâșiată, rămânând la vedere spatele pânzei.

După aceea Gamache a mai studiat un tablou, fotografiindu-l și din față, și din spate.

— Chiar ne întrebam dacă intrusul a găsit ceva ascuns în spatele tablourilor, a rostit Juneau, apropiindu-se de ei.

— Nu cred, i-a răspuns Gamache, așezând un Rothko pe perete.

— De ce nu?

— Pentru că a continuat să scotocească și după ce-a sfâșiat spatele tablourilor, i-a răspuns Beauvoir, făcând un semn către tablourile trântite pe jos – unele erau acoperite aproape complet de cărți deschise, cu paginile răvășite, și de perne.

— Corect! a răspuns Juneau, însă nu părea încântat că tipul din Québec observase acest detaliu, iar el nu.

Gamache și-a petrecut următoarele minute dezgropând tablourile din mormanele de obiecte, fotografiindu-le și așezându-le la loc pe perete.

Juneau a mers lângă Beauvoir.

— Este în regulă?

Acum Gamache stătea în fața tablourilor și le fixa cu privirea.

— *Ça va patron*? l-a întrebat Beauvoir.

— Da, da. Totul e în regulă.

Însă părea distras. Nu neapărat supărat, dar cu siguranță preocupat de ceva. S-a concentrat iar asupra tablourilor.

Apoi s-a uitat la ceas și s-a întors brusc:

— Mă tem că n-am fost de mare ajutor. Nu-mi dau seama dacă lipsește ceva.

Și-a scos mănușile și i-a întins mâna lui Juneau.

— Noi trebuie să mergem. Vă mulțumim pentru înțelegere.

— Eu vă mulțumesc, inspectore-șef.

— Dacă spatele tablourilor a fost sfâșiat, înseamnă că intrusul a crezut că e ceva ascuns acolo, a spus Beauvoir, în timp ce plecau. Acte. Documente.

— De acord, i-a răspuns Gamache. Tablourile sunt importante.

•

Annie Gamache se uita pe geam, văzând în depărtare Turnul Eiffel.

Daniel, Roslyn și fetițele plecaseră, iar Honoré ședea la măsuța lui și mânca piure de mere.

Își ținea mâinile pe pântec cu un gest firesc, protector. Își proteja bebelușul. Fiica. A coborât privirea peste drum, spre *fromagerie.* Măcar în curând avea să poată mânca toată brânza din lume. Și asta și avea de gând să facă.

Apoi s-a îndreptat de spate.

Iată-l. Îl văzuse și mai devreme, acum era din nou acolo. Bărbatul acela. Se uita în sus. La fereastră. La ea. De data asta nu încăpea îndoială.

A pus mâna pe telefon, dar înainte ca ea să deschidă camera foto, bărbatul a dispărut.

Chiar în clipa aceea a țârâit telefonul. Era de la birou, o sunau cu răspunsul.

Annie a ascultat cu atenție, întrerupând o singură dată, ca să întrebe:

— Sigur?!

După ce a închis, s-a prăbușit pe un fotoliu.

În partea cealaltă a încăperii s-a auzit sunetul scos de jucăria lui Honoré. Dădea glas temerilor și bănuielilor tuturor.

— De acord, a murmurat Annie. E deja grav cu gutuile astea!

Capitolul 22

Jean-Guy se holba la nota de plată.

— Doamne sfinte! a rostit el, ridicând ochii spre privirea neclintită a directoarei generale de la George V. Atâta costă la dumneavoastră cafeaua?

— Include și servirea, i-a răspuns Jacqueline Béland.

Li se alăturase în apartamentul lui Stephen, la rugămintea lui Gamache, și adusese și factura, tot la rugămintea lui.

— Dar câți oameni au servit cafeaua asta?! a insistat Beauvoir, cu vocea aproape ascuțită de indignare. Și cât de generoase sunt porțiile? Ai văzut totalul, *patron*? Noroc că Stephen își permite.

— Da, i-a răspuns Gamache, nevrând să intre în detalii.

Nu-i spusese lui Jean-Guy că el și Reine-Marie aveau să plătească nota, însă îl descurajase pe tânăr de la a-și comanda un sandvici cu cartofi prăjiți.

— Uite, a spus Gamache, plimbându-și degetul de-a lungul primei foi, apoi trecând la următoarea – comenzile făcute din camera respectivă se întindeau pe trei pagini. Stephen și-a luat toate mesele în cameră. Singur. Vreme de zece zile. Dar uită-te aici!

A arătat spre comenzile din ziua anterioară. După-amiaza. Fuseseră comandate de la room service două beri. Berea preferată a lui Stephen și o Abbaye de Leffe.

— A avut un musafir, a spus Jean-Guy studiind nota de plată. Berile au fost comandate după ce a plecat de la Lutetia, la ora 4, și înainte de a ne întâlni la Juveniles.

— *Oui.* Aici s-a aflat cel puțin o parte din intervalul ăsta.

Gamache s-a întors apoi spre *madame* Béland.

— Avea și ceva notat despre sosirea lui Plessner, înaintea cinei cu noi.

A scos agenda lui Stephen, ca să verifice, și a găsit notița: „AFP”. Alexander Francis Plessner.

— Aveți camere de filmat? a întrebat-o Jean-Guy.

— Multe, da. Pretutindeni, mai puțin în camerele propriu-zise.

— Va trebui să ne uităm pe filmări.

— O să-mi rog secretarul să-mi aducă laptopul și ne putem uita pe ele aici, a răspuns ea, înțelegând că era o chestiune confidențială și urgentă.

După ce a dat telefon, Beauvoir a întrebat-o:

— Îl cunoașteți pe Alexander Plessner?

— Nu. Inspectorul care se ocupă de anchetă mi-a arătat o fotografie.

Ezitând o clipă, a continuat:

— E vorba despre…?

— Deci nu stătea aici, în hotel? a intervenit Gamache.

— Nu. Chiar l-am căutat. Nu aveam cazat niciun Alexander Plessner. Sigur, putea să fi venit în vizită la unul dintre oaspeții noștri.

Nici Beauvoir, nici Gamache nu i-au spus că Plessner chiar stătea în hotel, și chiar în apartamentul acela.

— Dar pe Eugénie Roquebrune o cunoașteți? a întrebat Beauvoir.

— CEO-ul de la GHS Engineering? Am auzit de ea, dar nu ne cunoaștem. Și nu că n-aș fi încercat!

— De ce ați încercat? a întrebat-o Gamache.

— Pentru că aș vrea să închei un contract cu firma ei. Ar însemna sute de mii de euro pe an pentru hotelul nostru.

— Și nu l-ați obținut? Contractul cu firma ei, vreau să zic.

— *Non.*

În clipa aceea s-a auzit o bătaie ușoară la ușă și a apărut un tânăr cu un laptop în brațe. Așezându-

se la masa lungă din sufrageria apartamentului, *madame* Béland l-a deschis și s-a logat.

— Ce zi și ce oră vă interesează? i-a întrebat.

— Ziua de ieri, a spus Beauvoir, așezându-se lângă ea și privind monitorul. De la ora 4 după-amiaza încolo.

— Avem o mulțime de camere, a explicat ea în timp ce tasta de zor. Chiar și știind deja ce interval vă interesează, va dura câteva ore să parcurgeți toate filmările.

— Haideți să vedem doar camerele de la intrarea în hotel, a spus Gamache.

În niciun minut, pe ecran au apărut imagini din ziua și de la ora cerute.

Vreme de câteva minute, s-au uitat la filmare pe repede-înainte. Oamenii intrau și ieșeau într-o grabă teribilă, gesturile lor sacadate fiind comice datorită vitezei de redare. Apoi Beauvoir a spus:

— Stop! Dați un pic înapoi. Acolo!

Pe ecran a rămas fixată o singură imagine.

— Stephen.

Ora era 4:53.

Armand s-a aplecat spre monitor.

Stephen era tras la față. Lui Armand i se părea că arăta mai obosit decât atunci când se despărțise de el.

Filmarea a început iar să se deruleze. Stephen a trecut prin holul amenajat în stilul Art Deco și a dispărut.

Era singur.

— Putem să vedem unde s-a dus? a întrebat Gamache.

Madame Béland a mai tastat un pic. Au reușit să urmărească mișcările lui Stephen prin holul hotelului, pe coridorul din dreapta, prin încăperea uriașă în care oameni eleganți își luau ceaiul ori beau câte un cocktail. Stephen s-a uitat în jur și apoi și-a continuat drumul către lifturi.

Madame Béland a pus apoi înregistrarea camerei de securitate din fața apartamentului său.

Ușile liftului s-au deschis, iar Stephen a ieșit din el și a dispărut în apartament.

— Puteți să dați înapoi? Până la lift? a întrebat Gamache.

Madame Béland a derulat filmarea.

— Opriți aici, vă rog.

Acolo, înmărmurit pe ecran, era Stephen. Singur în lift. Armand și-a dat seama că nu-l mai văzuse niciodată pe nașul lui când acesta credea că nu-l privește nimeni.

Și ceea ce a văzut a fost un bărbat foarte bătrân. Sumbru. Vulnerabil.

Hotărât. Temător.

Un burghez din Calais în liftul hotelului George V.

•

— Credeți că e o idee bună, domnule? a întrebat Irena Fontaine. Să-i duceți chiar tot?

Claude Dussault i-a zâmbit în timp ce punea la loc obiectele din cutie.

— Le-am studiat pe toate, chiar de mai multe ori, și n-am găsit nimic. E posibil ca *monsieur* Gamache să găsească. Și cred c-ar observa dacă ar lipsi ceva. Chiar și asta.

A ridicat în mână un șurub, apoi l-a aruncat la loc în cutie.

•

— Trebuie să revenim la intrarea în hotel, a spus Beauvoir. Să vedem cine a mai intrat. Pe cine aștepta Stephen. A comandat pentru altcineva a doua bere, nu pentru el.

Filmulețul a pornit din nou. Au văzut locatari ai hotelului și oaspeți, precum și angajați, intrând și ieșind neîncetat. Apoi l-au văzut pe el.

La 5:26 Alexander Plessner a intrat prin holul principal al marelui hotel, cu o geantă pe umăr.

— Probabil c-a venit direct de la aeroport, a spus Beauvoir.

Un angajat al hotelului l-a oprit pe Plessner, iar ei au urmărit pe filmare cum bătrânul i-a răspuns

dezinvolt, făcând un gest spre barul hotelului. Angajatul a încuviințat și l-a privit cum se îndepărta.

— Agent de securitate? a întrebat Gamache.

— Da. E o firmă particulară. Foarte bună. Toți sunt pregătiți să fie politicoși, dar și antrenați ca în orice moment să doboare un asasin.

Beauvoir a ridicat din sprânceană.

— A fost nevoie des de așa ceva?

— O dată. Și au mai fost două tentative de răpire. Mai avem des și protestatari. Clienții noștri sunt puternici și bogați. Luăm cât se poate de în serios măsurile de securitate.

— Am remarcat, a spus Gamache. Oamenii dumneavoastră au apărut imediat, să vadă cine suntem.

— Mda, în fine, nu suficient de repede. O să ne ocupăm de aspectul ăsta. Dacă ați fi avut de gând să faceți vreun rău, ați fi reușit.

Dar, uitându-se la bărbatul din fața ei, directoarea și-a dat seama cum de el și soția lui trecuseră de agenții de pază de la parter. Gamache reușea să pară, în același timp, impozant și de încredere. Se încadra în locul acela cu multă naturalețe.

Probabil că, pentru a-l provoca, era nevoie de un om extraordinar de puternic. Iar odată provocat, era de neoprit.

Cât despre celălalt bărbat? L-a privit pe Beauvoir. I se părea chipeș. Dar avea un aer sălbatic, cumva. Aproape ca și cum doar se prefăcea a fi civilizat.

Da, el ar fi fost oprit. Deși, dacă ar fi vrut să ocolească sau să înfrângă agenții de securitate, fără îndoială că ar fi reușit. Însă n-ar fi avut o abordare subtilă și, cu siguranță, ar fi ieșit urât.

Pe monitor l-au urmărit pe Plessner luând-o pe același drum ca Stephen. Un moment mai târziu a intrat și el în apartament.

Madame Béland a pornit iar derularea la viteză dublă. Au sosit berile. Era ora 7:14 când ușa s-a deschis din nou și a ieșit Plessner. În pragul ușii, Stephen a spus ceva.

Au mărit imaginea.

— Pare că spune „Succes”, a spus Beauvoir, aplecându-se spre laptop. Dar în rest nu reușesc să-mi dau seama.

— *Monsieur* Horowitz spune: „Dă-mi un mesaj când îl găsești”.

Au privit-o amândoi lung, iar *madame* Béland a explicat:

— În meseria mea, e foarte util să înveți să citești pe buze.

— În timpul cinei, Stephen și-a verificat de mai multe ori telefonul, a spus Jean-Guy. Asta explică de ce.

Armand știa și că bătrânul avea telefonul în mână chiar în clipa în care fusese lovit de mașină.

Era și mai frustrant acum faptul că cipul telefonului fusese distrus și că nu puteau recupera mesajele. Oare reușise Plessner să-i trimită ceva înainte de a fi ucis?

Au urmărit în continuare filmarea, văzându-l pe *monsieur* Plessner pășind afară din hotel. Spre propria moarte.

Gamache s-a încruntat. Îl tulbura întotdeauna să vadă ultimele momente de viață ale unei victime. Când nici nu bănuia ce urma să i se întâmple.

Au privit în continuare înregistrările de la intrare, dar nu l-a urmat nimeni. Accesând camerele din exterior, au văzut că ușierul i-a oprit un taxi și Plessner s-a urcat.

La 7:53 a plecat și Stephen. Își pusese un costum un pic mai elegant. Înainte de a se urca și el într-un taxi, și-a verificat telefonul.

— Putem afla dacă înregistrarea a fost modificată în vreun fel? a întrebat Gamache.

Directoarea l-a privit siderată, dar nu a comentat nimic.

— Păi, da. Există un generator al marcajelor temporale. Dacă s-a umblat la film, ar trebui să apară o fluctuație mică în punctul în care a fost modificat. Ora ar trebui să apară corect, dar filmarea s-ar derula un pic mai repede, pentru a compensa fragmentul șters.

— Puteți verifica, vă rog?

— O să dureze câteva minute.

În timp ce *madame* Béland se ocupa de asta, Jean-Guy a scos telefonul din buzunar, iar Gamache a încuviințat.

Lăsând-o pe ea în sufragerie, au urcat în biroul de la etaj.

Armand a închis ușa. Jean-Guy a apăsat de câteva ori pe ecranul telefonului, iar în fața ochilor lor a început să se deruleze filmul mesajelor șterse.

•

Reine-Marie a răspuns la telefon de la prima vibrație.

— Annie?!

— Nu, nu nasc, *maman.*

În ultima săptămână, de câte ori o suna, mama ei o întreba:. „Nașți?”

— Dar poți să vii până la mine?

— E totul în regulă? Te simți bine?

— Da, vreau doar să-ți arăt ceva.

— Imediat vin.

Reine-Marie a aruncat o haină pe ea și a lăsat baltă toate pregătirile pentru cina din seara aceea cu familia Dussault.

•

E-mailurile dintre șefa lui Beauvoir, Carole Gossette, și inginerul proiectului din Luxemburg erau ambigue.

— Uite, aici, de exemplu, a spus Beauvoir. Ea scrie: „Trebuie să avem grijă. Să nu cumva să meargă ceva prost”. Asta poate însemna orice. Inclusiv că e vorba de o mușamalizare.

— Sau ar putea însemna chiar opusul, i-a răspuns Gamache. Că se asigură că toate planurile,

toate măsurile de siguranță sunt respectate și bine puse în practică.

A clătinat din cap.

— Mai dă puțin la e-mailul anterior, te rog.

S-au aplecat amândoi spre telefon, însă imaginea era foarte neclară.

— Pare că vorbesc despre ceva unic, a rostit Gamache, arătând spre ecran. Sau… Cuvântul ăla este „deloc”? Spune că ceva nu e deloc unic?

— Nu-mi dau seama. Pe de altă parte, din câte știm noi, poate să vorbească și despre vreme. Sau despre vreun oficial de stat care a fost, în mod atipic, de ajutor.

Gamache a tras adânc aer în piept. Apoi, răsuflând, și-a scos ochelarii și s-a îndepărtat.

— Trebuie să-i trimitem astea lui Lacoste, la Sûreté. Ei vor putea obține niște imagini mai clare.

Chiar atunci a urcat scările *madame* Béland.

— Am găsit ceva.

•

Reine-Marie a citit e-mailul primit de Annie de la birou. Despre afacerile firmei la care lucra ea cu Alexander Francis Plessner.

Apoi și-a ridicat privirea spre fiica ei.

— Ce să facem? a întrebat-o Annie. Să stăm de vorbă cu el?

Reine-Marie a clătinat din cap.

— La poliție nu putem merge! a spus Annie, pe un ton agitat.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar trebuie să-i spunem tatălui tău.

— Și lui Jean-Guy.

— Da. Voi doi aveți planuri în seara asta?

— Nu.

— Noi avem musafiri. I-am invitat la cină pe prefectul Poliției și pe soția lui. Vă dăm telefon după ce pleacă.

•

Gamache și Beauvoir priveau cu multă atenție monitorul.

— Aici, a spus *madame* Béland.

A fost nevoie să se uite de trei ori până au văzut ce vedea ea. O fluctuație infimă.

— Dacă încetinesc și mai mult trecerea marcajelor temporale, se vede cum sare peste o sutime de secundă. Acolo au făcut îmbinarea.

— Pe toate camerele? a întrebat Beauvoir.

Se concentrase atât de tare, încât mai-mai că i se încrucișase privirea. Și a trebuit să deschidă ochii larg de tot, iar apoi să-i strângă tare, ca pe urmă să poată vedea bine.

— Nu. La înregistrările camerelor din lifturi și din fața apartamentului lui *monsieur* Horowitz nu s-a umblat. Doar la cele de la intrarea în hotel, apoi la cele din barul Galerie.

— Deci ce s-a întâmplat în Galerie? a întrebat Jean-Guy. Că ceva sigur s-a întâmplat. Ieri la…?

— Pe la 5. La ora aceea au fost făcute modificările.

— Cine ar fi putut să facă asta? a întrebat Gamache. Cine are acces la înregistrări și suficiente cunoștințe?

— Păi…

Directoarea și-a scos ochelarii. Părea obosită și mâhnită.

— Evident, eu aș fi putut s-o fac. Dar n-am făcut-o. Filmările sunt stocate într-o bază de date. Echipa noastră de securitate se ocupă de tot. Însă, din nefericire, acolo unde sunt implicați oameni, nimic nu este sută la sută sigur și perfect protejat.

— Aveți propria echipă de securitate, a spus Beauvoir. Pot fi ei de vină?

— Da. Sunt pregătiți în multe domenii, inclusiv în securitate electronică. În ziua de azi paza nu se mai referă doar la protecția fizică.

— Cine îi pregătește? a întrebat-o Beauvoir.

— Mossadul. Spetsnazul, i-a răspuns ea zâmbind. Acolo se antrenează cei mai buni profesioniști, iar odată ce-și încheie treburile cu ei, îi angajăm noi.

— GIGN? a întrebat Gamache.

— Preferabil, da. Îi solicităm în mod deosebit, fiindcă vorbesc deja franceza și cunosc bine Parisul.

— Se poate afla cât de lungă este secvența care a fost decupată, poate fi recuperată? a întrebat Jean-Guy.

— Uitați, de asta nu sunt sigură. N-am mai trecut printr-o asemenea situație. O să încerc să aflu.

— *Bon,* i-a răspuns Gamache. Puteți salva restul filmărilor, ca să nu cumva să mai pierdem din ele?

— Am făcut-o deja, domnule inspector-șef. O să vă trimit linkul.

— *Merci.* Și vă rog să nu mai spuneți nimănui despre asta.

— Anchetatorii de la Prefectură ar putea solicita și ei înregistrările camerelor de securitate. Chiar sunt surprinsă că n-au făcut-o încă.

Beauvoir și Gamache erau și ei surprinși.

— Le puteți arăta fără să le oferiți și informația aceasta? a întrebat-o Beauvoir.

Directoarea s-a gândit o clipă, apoi a încuviințat.

— Dar, dacă mă întreabă direct, va trebui să le spun.

— Bineînțeles, dar, în măsura în care puteți, v-am ruga să nu dezvăluiți informația asta, i-a răspuns Gamache. Care este firma care se ocupă de securitate pentru dumneavoastră?

— SecurForte.

— Îmi sună cunoscut, a spus Gamache.

— În apartamentul lui Stephen, a murmurat Jean-Guy. Polițistul.

Gamache a dat din cap. Într-adevăr, inspectorul-șef de la fața locului îl întrebase pe Jean-Guy dacă se angajase la SecurForte. Era clar că poliția din Paris cunoștea bine firma aceea.

După ce a plecat directoarea, Gamache s-a uitat la ceas. Era aproape 6. Mult mai târziu decât crezuse el.

— Trebuie să mergem, a spus.

— Am uitat să-i pun o întrebare, a răspuns Beauvoir.

— Putem trece pe la biroul ei pe drumul spre ieșire.

— Nu era important. Doar că m-a surprins faptul că la George V au mobilă de la Ikea.

— De ce spui asta?

Polițistul mai tânăr și-a privit amuzat socrul.

— N-ai asamblat niciodată o bibliotecă sau un birou de la Ikea?

— Ba da. Și pentru Daniel, și pentru Annie când au mers la facultate. Ingenios design, dar ne-au scos din minți schemele alea.

— Atunci, trebuie să fi remarcat șurubul și cheia inbus.

Sunt de la Ikea.

— Mhm, ai dreptate. Dar mai folosesc și alții chei inbus.

Erau deja la ușa apartamentului, dar Armand s-a oprit, s-a întors și a urcat treptele spre birou. Beauvoir l-a urmat.

— Cu siguranță nu este de la Ikea! a spus Armand și până și Jean-Guy își dădea seama de asta.

Era un birou Ludovic al XV-lea autentic. Superb. Armand a scos cu totul sertarul și s-a uitat sub el, dar nu era nimic lipit acolo.

— Chiar ai găsit vreodată ceva lipit cu scotch pe dosul unui sertar? l-a întrebat Jean-Guy.

— *Non.* Dar n-ar fi frumos?

— Eventual un bilețel pe care să scrie „Criminalul este…”

Gamache a izbucnit în râs.

— Se pare că va trebui să ajungem la criminal pe calea mai dificilă.

— Adică va trebui ca eu să fac toată munca, cât timp tu stai tolănit pe o bancă și savurezi un Pernod[18]?

— Vai de capul meu, tinere! De unde te inspiri cu chestiile astea? Pernod? În viața mea nu am băut așa ceva. Dar o bere bună…

Și-a întors privirea spre Beauvoir.

— N-ar trebui să faci și tu ceva util în timpul ăsta?

— Haide, bătrâne! Trebuie să te duc acasă, la soție.

— Iar eu trebuie să te duc la a ta.

Însă glumele astea nu l-au păcălit pe Beauvoir. La întoarcere, în taxi, l-a surprins pe Armand privind în gol pe geam, în timp ce bulevardele largi ale Parisului se perindau prin fața ochilor săi. Se încrunta ușor.

Analiza. În permanență se gândea și analiza. Însă nu gândurile erau cele care dăduseră naștere ridurilor de pe chipul său, Jean-Guy știa asta. De vină erau sentimentele.

Apoi Armand s-a trezit, parcă, din starea aceea de reverie și a trimis câteva e-mailuri, inclusiv, a observat Jean-Guy, unul către vecina de acasă, din Three Pines, Clara Morrow. O întreba ce mai făceau câinii și micuța Gracie, Dumnezeu știe ce jivină o mai fi fost și aia, și-a spus Beauvoir în timp ce se întorcea la propriul telefon și își citea mesajele.

Armand a coborât la spital, iar Beauvoir și-a continuat drumul spre casă.

După ce a stat cu Stephen câteva momente, citindu-i știrile și povestindu-i ce mai făcuse în ziua aceea, Armand și-a pus haina, și-a petrecut eșarfa în jurul gâtului și a pășit în aerul proaspăt, vibrând de voioșie, al Parisului într-o sâmbătă seara. A trecut pe lângă cupluri tinere, care mergeau la braț, pe drum spre vreo braserie. Ori spre vreun apartament micuț. Un reșou, o măsuță lângă fereastră. Un pat. Și Parisul.

Nici nu aveau nevoie de mai mult. *Ah, da,* și-a spus Armand. *Mi-aduc aminte de parcă ar fi fost ieri.*

S-a oprit când a ajuns la Notre-Dame, încercând să vadă dincolo de schele, să admire remarcabilul frontispiciu al catedralei. Vedea uriașa roză de nord, vitraliul care reușise, absolut uluitor, să supraviețuiască incendiului. Arăta, în mijlocul șantierului, ca un ochi imens. Privind neîncetat spre Orașul Luminilor și spre toți oamenii care-și duceau viața acolo. Părea că reușea, în același timp, să pătrundă și în sufletele lor, văzându-le motivațiile, caracterul, inimile.

Bărbatul se întreba dacă nu cumva din cauza aceasta luase foc măreața catedrală. Poate că văzuse prea multe.

Apoi a dat telefonul de care îi era atât de teamă.

— Doamna McGillicuddy! Nu, nu ne-a părăsit încă. Rezistă. Da. Dar trebuie să vă întreb ceva. Despre testamentul lui.

A ascultat protestele femeii, după care a continuat calm:

— Aveți dreptate. Este o întrebare îngrozitoare, dar trebuie să știu. Da. Aștept.

Soarele pornise către apus și se lăsa răcoarea. Turnurile, monumentele și muzeele se conturau acum pe cerul de un trandafiriu catifelat.

— *Oui,* aici sunt.

A ascultat. Apoi, mulțumindu-i, a lăsat capul în jos și a oftat. Înainte de a ridica privirea spre vitraliu.

•

Imediat ce a ajuns acasă, Jean-Guy și-a dat seama cât de agitată era Annie.

— Ce e? S-a întâmplat ceva cu bebelușul?

— Nu. Jean-Guy, am impresia că apartamentul nostru e supravegheat!

Din trei pași mari, bărbatul a și ajuns lângă fereastră. Nu era nimeni pe stradă. Dar se întuneca, iar umbrele dintre clădiri puteau ascunde o mulțime de lucruri. Și de oameni.

— A fost trimis un polițist, să te păzească. Probabil pe el l-ai văzut. Dar merg să mă asigur.

De la fereastră, Annie și-a văzut soțul traversând în fugă străduța îngustă, intrând rapid pe câte o alee și scrutând întunericul de la intrările în celelalte clădiri.

Apoi a ridicat privirea spre ea și a clătinat din cap.

— Nimic, a confirmat și după ce s-a întors în apartament. Nici măcar afurisitul de polițist.

— Dar de ce trebuie să ne protejeze poliția?

— Așa, doar în caz de ceva. Să știi că ești o tipă destul de importantă!

Annie a zâmbit.

— Îmi pare rău. Probabil mi s-a năzărit.

— Ei, să știi că nu doar ție! i-a spus el, strângând-o la piept.

Răspunsul ei a răsunat un pic înăbușit de geaca lui.

— Dar mai e ceva. Ceva ce nu mi s-a năzărit.

Capitolul 23

— Ăsta este darul pentru gazdă? a întrebat Reine-Marie, privind bine-cunoscuta cutie cu obiecte de la spital, pe care o ținea în mână Claude Dussault. Sunteți prea amabili!

— Da, *madame,* dar aș avea nevoie de ea înapoi, i-a replicat Dussault.

— De fapt, ăsta este cadoul adevărat, a intervenit Monique Dussault, care stătea chiar în spatele soțului ei.

În timp ce Reine-Marie izbucnea în râs, Armand a luat cutia din mâinile lui Claude.

Soția lui a sărutat-o pe obraji pe Monique, care ținea cu multă grijă o cutie mai mică. Aceasta purta logoul faimos Pâtisserie Pierre Hermé.

— Este… a început ea.

— Un Ispahan? *Oui.*

Ambele femei au oftat.

— Ai zice că îl au pe George Clooney în cutia aia, a spus Claude.

— Avem ceva chiar mai bun! i-a replicat Monique. Vai, ceva miroase delicios!

Apartamentul micuț al soților Gamache, cu grinzi din lemn, cu pereți proaspăt zugrăviți și cu ferestre înalte era deja primitor, dar aroma de busuioc și de usturoi îl făcea și mai plăcut.

— Am pregătit doar niște paste, a spus Reine-Marie. Cum ziceam, *en familie.*

— Am mai adus și astea, *madame,* a adăugat prefectul Poliției, scoțând din buzunarele adânci două sticle de vin învelite în hârtie maronie.

— Ah! a exclamat Reine-Marie, adăugând pe un ton demn de o regină: Puteți rămâne la cină.

Claude a râs, apoi s-a întors către soția lui.

— Stai numai să-și dea seama că e goală cutia de dulciuri! *Sauve qui peut.*

Acum era rândul lui Reine-Marie să zâmbească. Nu se întâlneau cu familia Dussault prea des, nu

social, în orice caz, și acum se întreba de ce. Îi erau simpatici. Tare simpatici. Și lui Armand la fel.

Dar când s-a apropiat de Claude, ca să-l pupe pe obraji, totul a copleșit-o din nou. Și-a amintit de ce se aflau acolo. Nu ca prieteni, ci…

A învăluit-o parfumul lui, purtând cu el, ca o maree, trupul neînsuflețit al lui Alexander Plessner.

Acel musafir neinvitat zăcea întins în fața ei, părându-i-se în clipa aceea la fel de real precum cei doi musafiri care tocmai intraseră pe ușă.

S-a forțat să zâmbească în continuare, în timp ce ea și Armand își conduceau oaspeții în living.

S-au așezat în fața focului blând din cămin, aprins mai curând pentru senzația de confort decât pentru căldură, iar în timpul cinei au vorbit despre copii și despre nepoți. Despre cărți și despre piese de teatru. Despre restaurante nou descoperite.

Despre orice, în afară de Stephen și de *monsieur* Plessner, care ședea cu ei la masă, care o fixa pe Reine-Marie cu privirea. Care aștepta ca ea să pună întrebarea.

Dar încă nu era momentul potrivit.

Acum conversația ajunsese la planurile pentru pensie.

Reine-Marie, care renunțase la postul de directoare a Bibliothèque et Archives nationales du Québec, le-a povestit despre noua ei pasiune.

— Sunt documentaristă freelancer.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Monique în timp ce înmuia o bucățică de baghetă în sosul rămas în farfurie.

— Oamenii mă angajează ca să caut informații despre tot felul de obiecte, documente, fotografii.

— Un fel de cercetare genealogică? a întrebat-o Claude.

— *Non,* asta fac alții. Se presupunem că-ți moare o rudă și în timp ce faci ordine în lucrurile pe care le-a lăsat în urmă, găsești ceva ciudat, neașteptat. Eu pot să aflu mai multe despre lucrul acela.

— Dar tu, Monique? a întrebat Armand. Ceva planuri?

Dacă observaseră că voia să schimbe subiectul, n-au lăsat să se vadă.

Iar Monique s-a dovedit apoi că avea de gând să-și reducă programul de lucru de la clinică.

— Tocmai ne-am cumpărat o casă în Saint-Paul-de-Vence, le-a povestit ea. Fiica noastră locuiește în apropiere, iar în Nisa e un aeroport de pe care poate face Claude naveta.

— Și chiar ai face naveta? l-a întrebat Armand, în timp ce turna vin, iar apoi a adus brânzeturile cumpărate de pe Rue Geoffroy l'Angevin pe drumul spre casă.

— *Non, non.* Cel puțin, nu pentru slujba de-acum, i-a răspuns Claude, întinzând o Pont l'Évêque cremoasă pe un biscuit sărat. Poate după ce ies la pensie. Aș putea să lucrez câte ceva în particular, ca Reine-Marie. Întotdeauna e cerere pentru anumite abilități, nu-i așa, Armand?

— Te referi cumva la saxofon?

Monique a izbucnit în râs. Reine-Marie a chicotit și ea, însă Armand l-a țintuit în continuare cu privirea pe Claude. Știa exact la ce fel de abilități se referea.

După ce au terminat brânzeturile, Reine-Marie a sugerat să ia o mică pauză de la gustări. Când s-a ridicat de pe scaun, ceilalți i-au urmat exemplul.

— Putem să bem cafeaua și să luăm desertul în salon.

Vorbea de parcă ar fi fost o cameră cu totul separată, când, de fapt, masa de sufragerie împărțea spațiul din încăpere cu fotoliile și canapeaua confortabile aflate în fața focului mocnit.

Au ajutat-o și ceilalți să strângă masa. Apoi Reine-Marie i-a îndemnat pe cei doi bărbați:

— Mergeți. Fumați-vă trabucurile și plănuiți căderea Bastiliei!

— Vom face așa cum ni se poruncește, i-a răspuns Claude, deși e posibil, *madame,* să fi petrecut prea mult timp în arhive. Așadar, Armand – l-au mai auzit spunând, în timp ce bărbații își luau băuturile și plecau din bucătărie –, de ce parte a baricadei te-ai afla, dacă am fi martori la căderea Bastiliei?

— Mai e nevoie să întrebi? i-a replicat Armand.

Cu toate că tonul lui Claude fusese glumeț, privirea era tăioasă, atentă. Părea mai mult decât o simplă întrebare caraghioasă.

Iar Armand avea senzația neplăcută că, deși erau doi vechi prieteni, s-ar fi găsit de o parte și de alta a baricadei. Ceea ce n-ar fi fost o problemă, dacă la mijloc ar fi fost o simplă dispută politică. Însă devenea o problemă, dacă era vorba de a se ucide unul pe altul.

După ce s-au întors în salon, i-a umplut din nou paharul lui Claude, însă nu și pe al său. Băuse suficient și trebuia să rămână pe cât de lucid îi permitea creierul lui obosit.

Când ajunsese acasă de la cumpărături, vruse să-și scoată haina, însă își dădu seama în ultima clipă că avea ceva în buzunar.

— Asta e pentru tine, îi spusese lui Reine-Marie, întinzându-i pachețelul din hârtie cerată plin cu firimituri de *pain au citron.* De la *madame* Faubourg.

Ea îl luase zâmbind.

Tânjea să stea de vorbă cu ea. Să rămână între patru ochi, tăcuți și liniștiți, să se afunde într-un fotoliu, cu o ceașcă de ceai, și să treacă împreună în revistă întâmplările din ziua aceea. Să afle ce făcuse ea, să-i povestească ce făcuse el.

Despre filmarea camerei de securitate, care fusese modificată.

Despre dovezile tot mai numeroase care păreau să indice că Stephen descoperise ceva despre GHS și despre proiectul pentru funicularul din Luxemburg.

Pe urmă mai erau dosarul și fotografia despre care aflase de la comandanta Fontaine, suspiciunile acesteia în legătură cu acțiunile lui Stephen din timpul războiului.

Dar nu apucase decât să facă un duș rapid și să se schimbe, înainte de sosirea soților Dussault.

Dacă cineva putea să descopere adevărul despre documentele din arhive, aceea era Reine-Marie. Motiv pentru care Armand întrerupsese conversația despre talentul ei în domeniul documentării. Era mai bine ca prefectul să nu știe cât de pricepută era.

Spera că vechiul lui prieten, Claude, nu era implicat. Dar în situația de față trebuia să fie precaut.

În ceea ce o privea, Reine-Marie era la fel de nerăbdătoare să-i spună lui Armand ce aflase de la Annie. Și despre cutiuța ascunsă în sertarul comodei din dormitor.

Dar mai întâi trebuia să se asigure că avea dreptate.

•

Annie se dusese la culcare, iar Honoré dormea de mult.

Jean-Guy a mai zăbovit o clipă în pragul ușii de la camera copiilor, privindu-l cum dormea senin.

Apoi privirea i-a alunecat spre pătuțul de bebeluș. Deasupra căruia era caruselul pe care îl instalase el. Inorogi înaripați, steluțe și curcubeie aveau să danseze la capul fetiței lui, în timp ce intonau „Cântecul de leagăn” al lui Brahms.

În colțul dormitorului se afla un fotoliu comod, în care urma să stea Annie când avea să alăpteze și acolo își imagina Jean-Guy că avea să-și țină în brațe fiica, fredonându-i cântecele pe care i le cântase mama lui.

Les berceuses québécoises.[19]

— *Ninge peste pârâu, peste pădure ninge neîncetat,* a cântat Jean-Guy încetișor lângă pătuțul

gol. *Un micuț pe lume va sosi, cât l-am așteptat. E un mister…*

A lăsat ușa de la dormitor întredeschisă și s-a întors în living. Își imagina zăpada moale care avea să cadă în curând peste păduri și peste râurile aproape înghețate. Acasă.

— *E un mister…* a fredonat el.

Ceea ce-i spusese Annie era teribil de îngrijorător, însă încerca să nu reacționeze exagerat.

În schimb, după ce s-a uitat din nou pe geam și a bombănit „Ai naibii *flics*!”, s-a așezat la calculator. Avea un mesaj de la Isabelle Lacoste, din Montréal.

Prelucrau înregistrarea neclară, în speranța că aveau să se înțeleagă mai bine e-mailurile pe care le filmase.

Trimisese și planurile funicularului din Luxemburg unei cunoștințe de la École Polytechnique, ca să vadă dacă era ceva în neregulă cu ele.

Lui Beauvoir tot nu-i venea să creadă c-ar fi putut fi implicată Carole Gossette. Nu credea cu adevărat nici că GHS era în spatele atacurilor. Tot avea senzația că era vorba de o înscenare.

Dar, în același timp, începea să-și dea seama că era posibil să nu fi știut atât de multe despre GHS pe cât crezuse.

S-a pus pe căutat. În cele din urmă, după ce a săpat și a tot săpat și nu a găsit nimic din ceea ce nu știa deja despre companie, a schimbat strategia, a încercat altceva.

Și astfel, într-un articol al Agenției France-Presse, l-a găsit.

Într-o revistă americană paramilitară obscură, apărută cu câțiva ani în urmă, era un material scurt nu despre GHS Engineering, ci despre președinta companiei, Eugénie Roquebrune.

Textul era însoțit de o fotografie de studio: o femeie de vârsta a doua, elegantă. Detaliul cel mai

grăitor nu consta în privirea inteligentă sau în zâmbetul cald. Ci în părul ei. Era grizonant, aproape alb.

Beauvoir învățase că, pentru o pariziancă aflată într-o poziție de conducere, acesta era semnul puterii supreme.

Transmitea mesajul că nu simțea nevoia să impresioneze pe nimeni. Eugénie Roquebrune putea să fie, chiar era ea însăși.

Articolul pomenea faptul că se afla la conducerea unei corporații cu proiecte în lumea întreagă. Dar subiectul principal era că, în contextul frământării globale, compania tocmai achiziționase o firmă de securitate și servicii de spionaj. Care făcea angajări.

SecurForte.

Polițistul a făcut ochii mari. Nu era firma folosită de hotelul George V? Și cea pe care o pomenise anchetatorul francez?

Jean-Guy s-a holbat la logoul de pe ecran. I-a recunoscut grafica. Îl văzuse pe uniforma paznicului Loiselle.

Simbolul era inconfundabil tocmai pentru că era neobișnuit. Era delicat, chiar drăgălaș, semăna cu un fulg de zăpadă.

Nu era genul de logo macho, agresiv, la care te-ai fi așteptat de la o firmă particulară din domeniul securității. Niște vulturi războinici. Pantere în plin salt. Un craniu cu două oase încrucișate.

Logoul acela era un soi de echivalent al părului grizonant al CEO-ului. Mesajul era că SecurForte era prea puternic ca să mai simtă nevoia să impresioneze pe cineva.

În plus, Jean-Guy Beauvoir, care crescuse cu iernile din Québec, știa foarte bine că un fulg de zăpadă poate părea inofensiv, dar că era un avertisment, vestitorul unei avalanșe nespus de puternice. Emblema SecurForte, cu forma ei de fulg de zăpadă, era discretă și înspăimântătoare. În

principal pentru că nu încerca să înspăimânte pe nimeni.

Oare GHS își folosea firma de securitate ca să capete acces la documentele și la proiectele concurenților săi?

Pentru ce corporații, hoteluri, restaurante, cluburi lucra SecurForte?

Asta descoperiseră Stephen și Plessner? O rețea uriașă de spionaj industrial? Chiar șantaj? Jean-Guy s-a aplecat asupra tastaturii și a început să sape din nou. Și mai adânc.

•

Armand a luat șurubul, l-a întors cu atenție pe toate părțile, apoi l-a pus înapoi în cutie.

— Astea au fost în birou, presupun, a rostit Claude, urmărindu-și gazda cu privirea.

— Pe birou, da. Îți mulțumesc c-ai adus cutia. Ai găsit ceva?

— Nu, deși parola pentru ăsta – a ridicat laptopul lui Stephen – mi-ar fi de mare ajutor.

— Și se întâmplă s-o știu.

Armand și-a luat carnetul și, după ce a scris cuvântul pe una dintre foi, a rupt-o și i-a întins-o lui Claude, care a citit-o surprins, dar nu a comentat nimic.

Lutetia.

— Merci, i-a spus Claude Dussault, băgând hârtia în buzunar.

— N-o încerci?

— *Non.* O să dureze ore întregi să analizăm conținutul laptopului. O să-i dau parola lui Fontaine.

Armand a revenit asupra cutiei și a scos raportul anual de la GHS. Pe prima pagină se afla o formulă de salut, însoțită de o fotografie a președintei, Eugénie Roquebrune, care dezmierda niște pui de șoim călător. Apoi încă o fotografie, în care ea elibera în ocean câțiva pui de țestoasă.

Chiar și în mijlocul unor asemenea peisaje rustice, *madame* Roquebrune reușea să fie

elegantă, desăvârșit și discret machiată, cu părul grizonant coafat cu grijă. La fel ca Reine-Marie, s-a gândit bărbatul.

Însă pozele acelea erau artificiale, erau niște puneri în scenă. Pe când Reine-Marie era întotdeauna naturală.

Apoi și-a îndreptat atenția spre lista membrilor consiliului director și a ridicat din sprâncene.

— Impresionantă!

— Chiar incredibilă, *oui,* s-a declarat Claude de acord. Te deranjează?

A făcut un semn spre haina lui, iar Armand i-a spus că nu-l deranja deloc. Era chiar cald în apartament.

Armand a aruncat o privire pe restul raportului, în timp ce Claude s-a ridicat și și-a scos sacoul, apoi s-a plimbat prin încăpere, studiind tablourile de pe pereți și cărțile de pe rafturi. S-a îndreptat, aparent pierdut în gânduri, spre ferestrele înalte și, dând la o parte perdelele din dantelă, s-a uitat pe stradă.

Raportul anual era cât se poate de generos în ceea ce privea afirmațiile vagi cu privire la succesul financiar din anul anterior. Descria angajamentul gigantului din domeniul ingineriei față de mediu. Angajamentul de a îmbunătăți viața locuitorilor din țările în curs de dezvoltare. Angajamentul față de egalitate. De sustenabilitate. Și de profit.

Dar erau foarte puține informații concrete. Și niciun fel de listă a unor proiecte în desfășurare sau a firmelor deținute.

Când a terminat, Armand și-a scos ochelarii de citit și s-a frecat la ochi.

— Nu e mare lucru aici. Mă întreb de ce-l interesa pe Stephen. Am citit la viața mea câteva rapoarte anuale, iar majoritatea conțin mult mai multă informație.

Când Claude s-a întors și s-a așezat la loc, Armand a observat o pată micuță pe cămașa lui, la

interiorul cotului stâng.

O pată de sânge. Sângele lui Plessner?

— Probabil că asta e cultura corporației, a spus Claude. Secretomanie.

— Dar asta ridică întrebarea…

— Ce ascund?

— Da.

•

— Trebuie să fiți tare entuziasmați de sosirea bebelușului, a rostit Monique.

— Chiar suntem, a răspuns Reine-Marie și a băgat în priză vechiul filtru de cafea.

Se simțea brusc epuizată, nu voia decât ca musafirii să plece, ca ea și Armand să poată sta de vorbă și apoi să se culce. Somn. Odihnă.

Dar mai erau multe de făcut până să ajungă la odihnă.

Aroma cafelei a umplut bucătăria micuță, iar Reine-Marie a privit-o pe Monique tăind cu grijă felii din prăjitura Ispahan, de un roz-deschis. Lama ascuțită trecea ușor prin straturile de macaron, cremă de trandafiri și zmeură.

Alexander Plessner stătea în pragul ușii, privind-o lung. Reine-Marie a încuviințat încetișor și, trăgând adânc aer în piept, s-a întors spre Monique.

— Știi, ni se apropie aniversarea și caut un cadou pentru Armand. Te rog mult, nu-i spune nici lui, nici lui Claude c-am întrebat, dar am remarcat parfumul soțului tău și-mi place tare mult.

— Serios? Mie mi se pare că miroase a scoarță de copac. Și a pământ reavăn. Mie îmi place al lui Armand. Foarte tare. A ce miroase?

— Lemn de santal.

— Doar nu vrei să-și schimbe parfumul, nu?

— Păi, uneori e bine să ai de unde alege. Al lui Claude ce parfum e?

— Ceva ce i-a dăruit mâna lui dreaptă lui acum câțiva ani, după ce au fost împreună la o conferință în Köln. A luat două sticle, câte una pentru fiecare,

când au făcut turul fabricii unde se produce parfumul ăsta. Ai fost vreodată în Köln? E un oraș tare frumos. Sau cel puțin era pe vremuri. A fost distrus aproape complet în timpul războiului.

Conversația nu era chiar liniară, iar Reine-Marie se întreba dacă mai putea încerca s-o aducă înapoi la un parfum care aproape că duhnea, când erau în discuție subiecte mult mai interesante.

Încă o încercare.

— Deci acum folosesc amândoi același parfum?

Știa că mâna dreaptă a prefectului era o femeie, Irena Fontaine, polițista cu care se întâlniseră în apartamentul lui Daniel.

Era protejata prefectului. Nu încăpea îndoială că cei doi erau apropiați, profesional vorbind, dar faptul că foloseau același parfum o ducea cu gândul la mult mai mult de-atât.

— Ah, da. Dar Claude nu-l folosește tot timpul, slavă Domnului! Doar când știe c-or să se întâlnească.

Reine-Marie a privit-o lung pe Monique. Oare chiar nu-și dădea seama cât de convenabil era? Dacă se întâmpla ca bărbatul să ajungă acasă după vreo „ședință” și să miroasă a parfumul acestei tinere, scăpa de orice bănuială.

Dar nu era treaba ei. Și poate că nu era nimic necurat la mijloc.

În definitiv, și adjunctul lui Armand era tot femeie, și tot tânără. Isabelle Lacoste. Ajunsese o prietenă apropiată a întregii familii. O colegă apreciată, prețuită. El o adusese la Omoruri și-i fusese mentor. Isabelle se revanșase față de Armand salvându-i viața și plătind ea însăși un înfiorător preț.

Erau ca tată și fiică. Nu bănuise niciodată că între ei ar fi putut fi altceva.

Pe de altă parte, Reine-Marie nu-l cunoștea pe soțul lui Monique la fel de bine cum îl cunoștea pe Armand.

— Ai reținut cumva numele parfumului? a întrebat, ca în treacăt, Reine-Marie.

— Nu, dar țin minte că sticla pare mai curând de băutură, decât de parfum. Are o grămadă de brizbizuri. E chiar frumoasă și e singurul lucru care îmi place la parfumul ăla. Ah, stai! Nu e un nume, e un număr. Țin minte că m-a amuzat. La început am avut impresia că era 112. Mi se părea potrivit.

Într-adevăr, a reflectat Reine-Marie, în timp ce punea cafeaua pe tavă. 112 era numărul pentru urgențe în Franța. Pentru Monique Dussault ar fi trebuit să funcționeze ca un semnal de alarmă.

— Poate îl găsim, a răspuns Reine-Marie, luându-și telefonul de pe masă.

A tastat „apă de colonie din Köln” și pe ecran a apărut imaginea unei cutii albastre-aurii.

— Da, da, ăsta e! a exclamat Monique. Se cheamă 4711. Știam eu că-i un număr! Cică e prima apă de colonie creată. Ha, probabil că de asta îi place lui Claude! Are o pasiune pentru istorie. La fel ca Armand. E un lucru pe care îl au în comun.

— *Oui.*

Închizând ecranul telefonului, Reine-Marie s-a gândit că era posibil ca acesta să fi fost singurul lucru pe care să-l fi avut în comun cei doi bărbați.

Parfumul era identic cu cel ascuns în dormitor. Se confirmase, îl găsise. Dar, în același timp, scosese la iveală o altă întrebare, mult mai importantă. Claude Dussault fusese atacatorul pe care îl surprinseseră în apartamentul lui Stephen sau fusese Irena Fontaine?

•

Jean-Guy s-a ridicat de la laptop și a mers la fereastra deschisă. A scrutat strada întunecată și a tras în piept aerul rece al nopții. Încerca să-și limpezească gândurile. Să scape de talmeș-balmeșul informațiilor și să vadă mai clar conexiunile care ieșeau la iveală.

SecurForte era legătura.

Firma de securitate deținută de GHS Engineering. Se ocupa de securitate la George V și aproape sigur și la Lutetia.

Și unde altundeva?

Și-a privit ceasul. Era aproape 10. Avea de gând să sune la soții Gamache la 10:30. Până atunci probabil că aveau să plece musafirii.

Întorcându-se la laptop, a apăsat pe linkul trimis de directoarea de la George V, pentru a accesa înregistrările camerelor de filmat din hotel. Fuseseră modificate, aproape sigur de către SecurForte. Ca să ascundă ceva sau pe cineva.

Dar probabil totul fusese făcut pe grabă și trebuia să fi existat și vreo scăpare.

Într-adevăr, după douăzeci și cinci de minute de analiză atentă, a găsit ceva. Pe cineva.

Nu era Stephen. Nici Alexander Francis Plessner.

A găsit imaginea pixelată a unei femei elegante, cu părul grizonant. Tocmai ieșea din spatele unui uriaș aranjament floral din holul de la intrare. Era doar o fracțiune de secundă din înregistrare pe care nu o șterseseră.

Nu încăpea îndoială: Eugénie Roquebrune, președinta GHS, intrase în după-amiaza zilei trecute în hotelul George V. Preț de o fracțiune de secundă era acolo, apoi în toată înregistrarea nu mai era nici urmă de ea. Dispăruse.

Dar de ce se aflase acolo? Și de ce îi fusese șterasă orice urmă? Oare cu ea se întâlnise Stephen înaintea cinei de vineri seara?

S-a ridicat iar și s-a plimbat de colo colo prin sufragerie, neliniștit. Ce însemnau toate astea?

Oare Stephen stătuse în fața ei, o privise în ochi și îi spusese președintei GHS Engineering că aflase despre spionajul lor industrial?

Asta avea de gând să anunțe luni, la întrunirea consiliului director?

De asta încercaseră să-l omoare? Ar fi explicat cât de neglijente se dovediseră cele două atacuri – fuseseră comandate în ultima clipă.

Dar ceva nu era în regulă.

Omul acela supraviețuise în război, ca membru al Rezistenței. Fusese extrem de abil și atunci, și pe tot parcursul lungii lui vieți. De ce ar fi făcut acum o greșeală strategică atât de ridicolă? Practic, își semnase propria condamnare la moarte.

Poate că locuia în hotelul George V. Atunci de ce ar fi invitat acolo tocmai persoana de care se ascundea?

După încă un tur al sufrageriei sale micuțe, Jean-Guy s-a așezat iar și a revăzut toată înregistrarea. Holul de la intrare. Coridorul care ducea către lift. Toate lifturile, inclusiv cele de serviciu.

Nimic. Eugénie Roquebrune dispăruse.

Așa că a lărgit căutarea.

Și așa a găsit-o. În reflexia unei tăvi mari, din argint, purtată de un chelner. Bine lustruită, strălucitoare. Vreme de 2,7 secunde, s-a văzut reflectată imaginea a trei clienți de la o masă aflată într-un colț al salonului Galerie.

Directoarea de la GHS Engineering era însoțită de doi bărbați. Stephen Horowitz și Alexander Plessner?

Jean-Guy a revenit de nenumărate ori, la nesfârșit, asupra înregistrării. Până când l-a recunoscut fără urmă de îndoială pe unul dintre bărbații de la masă.

Cu doar câteva ore înainte de atacuri, Claude Dussault, prefectul Poliției, lua ceaiul cu Eugénie Roquebrune.

Beauvoir s-a ridicat în picioare. Era aproape 10:30. Putea să dea telefon, dar…

Dussault era la familia Gamache. Și n-ar fi vrut să riște ca acesta să audă ce are de spus.

Pentru că era un om cu o înclinație naturală spre acțiune, Jean-Guy descoperise târziu valoarea unui

răgaz de gândire.

— Totul se rezolvă dacă mergi la o plimbare, îi spusese Gamache de atâta ori.

În mijlocul unui caz stresant, inspectorul-șef pleca de la birou și, în loc să investigheze, mergea la o plimbare. Adeseori se plimba pur și simplu pe holurile Sûreté-ului, cu mâinile la spate, mormăind ceva din când în când, în vreme ce Beauvoir îi dădea târcoale nerăbdător, ca un personaj de desene animate.

Gamache îi explicase de nenumărate ori de-a lungul anilor, cu o răbdare infinită, că în momentele acelea nu stătea degeaba.

Gândea.

Lui Beauvoir îi trebuiseră ani întregi ca să priceapă importanța acelor răgazuri de gândire. Și puterea răbdării. Că era esențial ca, într-un moment de respiro, să cumpănească asupra tuturor variantelor, a tuturor perspectivelor, în loc să acționeze în virtutea celei mai evidente dintre ele.

După ce s-a uitat la Annie și la Honoré, care dormeau, și-a pus o geacă subțire și a ieșit la plimbare.

Capitolul 24

Când bărbații s-au întors în salon pentru desert și cafea, Reine-Marie a arătat spre cutie.

— Ați găsit ceva interesant?

— Uitați-vă la asta! le-a rugat Armand. Și ziceți-ne ce părere aveți.

Le-a întins raportul GHS, deschis la pagina cu lista membrilor consiliului director.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Monique. Fostul președinte al Franței? Un fost secretar de stat american?

— Ia uite, și o laureată a Premiului Nobel, a spus Reine-Marie. I-am citit cartea. *Formidable.*

Au parcurs lista de diplomați, lideri mondiali, filosofi și artiști.

— Vă frapează ceva? a întrebat Armand.

— În afara faptului că sunt oameni de un asemenea calibru? i-a răspuns Monique. GHS trebuie să fie nespus de puternic ca să atragă asemenea personalități.

— Da, a spus Armand.

Privea cu atenție figura lui Reine-Marie, în timp ce ea citea lista. Apoi, după ce a luat o gură din prăjitura cu cremă, ea și-a îndreptat atenția asupra raportului președintei. Era o fotografie a CEO-ului, Eugénie Roquebrune. Iar dedesubt se afla un rezumat al filosofiei și principiilor corporației.

— Interesant mi se pare, a rostit Reine-Marie fără să se grăbească, cine nu e în consiliu.

— Cum adică? a întrebat-o Monique, citind din nou numele.

— E o firmă de inginerie, nu? Și-atunci, de ce nu este niciun inginer pe listă? Nu e niciun om de știință. Sunt laureați ai Premiului Nobel, dar nu în economie sau în fizică. Ci în literatură. Și de ce nu e niciun contabil? Cineva care să poată citi o situație financiară și să-și dea seama dacă e ceva în neregulă. Sunt toți politicieni și diplomați. Membri

nu foarte de vază ai unor familii regale. Și vedete. E un tip, directorul unui imperiu media, dar asta nu înseamnă că ar putea citi un raport financiar nici dacă ar vrea.

Și asta, și-a spus Armand, era problema cea mai mare. Cât de multe voiau, de fapt, oamenii aceia să știe despre afacere.

— Nu sunt chiar specialiștii pe care ai spera să-i vezi într-un consiliu director, a spus Monique.

Madame Roquebrune le zâmbea din fotografie. Părea o persoană plăcută, dar nu lăsa impresia c-ar fi avut o putere imensă și nici măcar autoritate. Pe de altă parte, poate că asta era și ideea. Gamache bănuia că nimic, niciun cuvânt, nicio imagine, nici măcar fontul nu fusese ales fără a fi gândit strategic.

A studiat și Reine-Marie fotografia. O femei de cincizeci și un pic de ani. Elegantă, caldă. Poate chiar blândă. În niciun caz intimidantă, deloc formidabilă. De fapt, uitându-se cu mai multă atenție, Reine-Marie a văzut că pe obrazul lui *madame* Roquebrune era o geană.

Era greu de observat, o minusculă imperfecțiune umană. Era aproape drăgălașă. Îi venea să întindă mâna și să dea geana la o parte.

Și asta, Reine-Marie o știa foarte bine, era marea capcană. Își dădea seama, chiar în vreme ce era atrasă de ea.

Era posibil ca femeia aceea să fi fost cu adevărat unul dintre cei mai importanți oameni din Franța? Din Europa?

Pe de altă parte, și soțul ei era adesea confundat cu un profesor. În ochii multora, nu arăta ca un om care vânează criminali.

Președinta GHS nu era blândă și inofensivă, iar alcătuirea consiliului director nu era o scăpare. Era o fațadă, o garanție a legitimității. Oamenii din consiliu îi ofereau corporației acces și acoperire, în caz că situația ar fi luat o întorsătură nefericită.

— Claude, tu o știi pe această Eugénie Roquebrune? l-a întrebat Armand.

— Nu. Dar consiliul ăsta e destul de impresionant. Mă întreb dacă *monsieur* Horowitz chiar descoperise ceva despre GHS. E greu de crezut că asemenea oameni s-ar lăsa trași pe sfoară.

— Oamenii cred ceea ce vor să creadă, a intervenit Reine-Marie. Stă în firea omului.

— Asta-mi aduce aminte de povestea cu magnatul petrolului care ajunge în Rai, a spus Claude. Sosește la porțile Raiului și Sfântul Petru îi zice: „Am o veste bună și una proastă. Vestea bună e c-ai ajuns în Rai". „Grozav! Dar care-i vestea proastă?", întreabă magnatul. „Mă tem că secțiunea din Rai rezervată celor din domeniul petrolului e deja plină". „Păi, pe-asta pot s-o rezolv eu. Conduceți-mă acolo". După ce îl conduce Sfântul Petru, omul anunță magnații din domeniul petrolier: „Avem niște vești grozave. Au descoperit țiței în Iad!" Și, uite așa, locul s-a golit. Sfântul Petru se întoarce spre el și-i spune: „Ai fost grozav. Acum poți să intri". Dar magnatul îi răspunde: „Ai înnebunit?! Mă duc în Iad. Am auzit c-au găsit țiței".

Au izbucnit cu toții în râs.

— E adevărat ce-ai spus, Reine-Marie, a continuat Claude. Oamenii cred ceea ce vor să creadă. Începând cu propriile minciuni.

— „Iadul este adevărul văzut prea târziu", a rostit Reine-Marie, turnându-le cafea. Thomas Hobbes.

Pentru o clipă, Armand a simțit pe încheietură strânsoarea de oțel a mâinii lui Stephen, i-a văzut ochii de un albastru necruțător, țintuindu-l cu privirea în grădina de la Muzeul Rodin. În fața Porților Iadului.

Eu am spus întotdeauna adevărul, Armand.

•

Jean-Guy s-a uitat în jur, încercând să-și dea seama dacă îl urmărea cineva.

Însă era singur în parc.

A mers pe alee, ducându-și mâinile la spate fără să-și dea seama. În vreme ce se plimba, tânărul detectiv recapitula în minte ce descoperise. Și ce putea însemna.

Și, la fel de tulburător, ce-i spusese Annie. Ce putea însemna și asta.

S-a oprit. Aparent, ca să se uite la helește cu rațe. Însă își dăduse seama că nu mai era singur. Cineva îl urmărea din umbră.

Un hoț? Avea să fie tâlhărit?

— E un mister, a fredonat încetișor, în timp ce dădea roată helești. E un mare mister.

Apoi, întorcându-se brusc, a întins rapid mâna, însă bărbatul acela avea instincte fulgerătoare: a sărit exact cât să nu-l prindă, apoi s-a întors și a fugit.

Jean-Guy a luat-o la goană după el și, cu toate că celălalt era mai tânăr și avea avantajul vârstei, Jean-Guy avea avantajul furiei.

Atacatorul a ieșit din parc, pășind în mijlocul traficului de pe Rue de Bretagne. Claxoanele și înjurăturile i-au urmărit și pe Rue du Temple, distanța dintre cei doi bărbați crescând. Atacatorul a cotit pe o alee, răsturnând câteva pubele ca să-și încetinească adversarul.

Cu toate că instinctul de supraviețuire și toată pregătirea ca polițist îi spuneau lui Jean-Guy că era o greșeală să urmărească un suspect pe o străduță întunecată, instinctele de soț și de tată erau mai puternice.

Bărbatul a dispărut după un colț.

Oprindu-se chiar în dreptul colțului, Beauvoir a văzut un zid de cărămidă, înalt de cel puțin trei metri, care le bloca ieșirea. Era o fundătură.

Bărbatul n-a încetinit. N-a ezitat. S-a repezit la zid, a sărit și s-a prins de muchia de sus. Trăgându-

se în brațe, a trecut pe partea cealaltă. Când se afla sus de tot, s-a întors și s-a uitat înapoi.

Drept la Beauvoir.

Apoi a sărit dincolo.

A ajuns și Beauvoir lângă zid, și-a luat avânt. S-a prins de muchie, însă unghiile i-au scrâșnit pe cărămidă. A încercat cu disperare să se țină, dar a alunecat. O dată, de două ori, de trei ori a încercat. Apoi s-a oprit. S-a aplecat, sprijinindu-și palmele pe genunchi. De-abia mai răsufla.

— Futu-i, futu-i, futu-i! a mormăit, dând cu pumnul în perete la flecare cuvânt.

Apoi s-a întors și a fugit până la apartament, alergând din ce în ce mai repede, în vreme ce gândurile i-o luau înainte.

Oare fusese ademenit ca să se îndepărteze de casă? Trebuia ca el să alerge după un atacator, în timp ce altul pătrundea în apartament?

Traversa străzile în fugă, prin fața mașinilor care frânau brusc.

Când a ajuns la blocul lui, a început să urce treptele două câte două, apucându-se de balustradă ca să aibă și mai mult elan.

Ușa apartamentului era închisă. Era tot încuiată. Dar…

Cu mâinile tremurânde, a descuiat și s-a năpustit în camera lui Honoré, apoi s-a dus să vadă ce făcea Annie.

Amândoi dormeau. Amândoi sforăiau încetișor.

Întorcându-se la ușa de la intrare, a încuiat-o de două ori. Apoi, cu spatele lipit de ea, s-a lăsat să alunece la podea, cu genunchii la bărbie și cu capul sprijinit în mâini.

Ce i s-ar fi putut întâmpla familiei lui?

S-a ridicat și a mers șovăitor spre living. Goana aceea nu fusese cu totul inutilă. Aflase ceva.

Când ajunsese pe coama zidului, bărbatul se întorsese intenționat. Ca Jean-Guy să-l vadă bine.

Era Loiselle. Agentul de securitate.

Cu degete însângerate, Jean-Guy și-a apucat telefonul. Inspectorul-șef avea dreptate. Unele lucruri se rezolvau mergând la plimbare. Iar altele, alergând cât te țineau picioarele.

•

Armand a lăsat telefonul din mână și s-a întors către Claude.

— Ai trimis un agent s-o păzească pe Annie?

— Am rugat-o pe Irena să trimită. De ce?

— Fiindcă, s-a răstit Armand, nu e nimeni acolo, se pare, cu excepția unui agent de pază care lucrează pentru GHS! Supraveghează apartamentul.

— Armand? a rostit Reine-Marie, ridicându-se în picioare.

— Sunt în siguranță. Însă nu datorită ție, a continuat el, întorcându-se către Dussault. L-a pus Jean-Guy pe fugă.

Claude Dussault a pus mâna pe telefon. Câteva momente mai târziu a închis și le-a spus:

— A fost repartizat un agent, dar îi începe tura abia la miezul nopții. Îmi pare rău. Nu i-am explicat suficient de clar lui Fontaine că era o prioritate. Chiar acum, un *flic* e pe drum spre apartament.

Armand a continuat să-l țintuiască pe prefect cu privirea, iar acesta a început să se înroșească sub ochii neclintiți ai inspectorului-șef.

— *Désolé,* a repetat Dussault.

Gamache nu era nici pe departe convins că bărbatul din fața lui era într-adevăr *désolé.* Și îl îngrijora gândul că orice polițist trimis de Dussault s-ar fi aflat acolo nu ca să păzească, ci ca să urmărească. Și poate chiar mai mult, dacă lucrurile scăpau de sub control. Soții Dussault s-au ridicat în picioare, înțelegând că vizita luase sfârșit. Însă când Claude s-a aplecat să ia cutia, Armand l-a oprit.

— Aș vrea s-o păstrez eu o zi.

Cei doi bărbați s-au privit în ochi. Peste cutie. Peste baricadă. Și prefectul, știind că se afla într-o situație dificilă după eșecul de mai devreme, a dat înapoi. Dar nu a capitulat cu totul.

— Atunci o să iau doar ăsta, a spus el și a luat laptopul.

Dacă s-ar fi aflat, într-adevăr, de o parte și de alta a baricadei, Armand avea impresia că Dussault ar fi apăsat pe trăgaci.

Iar el ar fi întors focul.

Capitolul 25

— Ce-a fost asta? l-a întrebat Monique imediat ce s-au urcat în mașină.

— E pentru cazul Horowitz, i-a răspuns Claude, aruncând laptopul pe bancheta din spate.

— Asta știu, dar am simțit tensiunea dintre voi. Mai mult decât tensiune. S-a întâmplat ceva?

— *Non.*

Însă soțul ei era absent. Atât de absent, încât chiar s-a rătăcit pentru câteva momente, pe străzile înguste din Marais.

— O să te las pe tine acasă. Trebuie să merg să stau de vorbă cu Irena.

— La ora asta?! E aproape 11. Claude, ce se petrece?

— Nimic. Trebuie să-i duc laptopul, acum, că avem parola. Mă întorc până la miezul nopții.

A lăsat-o la ușa clădirii în care locuiau și, după ce s-a asigurat că intră cu bine, a pornit iarăși.

Monique a urcat încet scările. Gânditoare. Parfumul soțului ei, chiar mai neplăcut decât și-l amintea ea, îi zăbovea pe haine.

*

Le-a deschis Beauvoir.

Imediat ce-au intrat, Reine-Marie l-a îmbrățișat pe Jean-Guy.

— Ești în regulă? l-a întrebat Armand, zărind zgârieturile de pe mâna lui.

— Ca să fiu sincer, sunt un pic zguduit. Chiar e cu totul altceva când la mijloc e familia ta. Vă mulțumesc c-ați venit.

— Și Annie? a întrebat Armand.

— Doarme. La fel și Honoré.

În ciuda asigurărilor primite, Reine-Marie și Armand au mers până în pragul dormitoarelor, privind înăuntru, apoi s-au întors în living.

— Am adus asta, a spus Reine-Marie, gesticulând cu micuța cutie de la cofetărie. O să

pun de ceai.

Au urmat-o amândoi în bucătăria micuță și au scos cele trebuincioase ceaiului.

— Ce s-a întâmplat? a început Armand.

Jean-Guy i-a istorisit, adăugând:

— Îți spun, Armand, tipul ăla de-abia dacă a atins zidul când a sărit! Nu-i un paznic amărât. Și sunt destul de sigur c-a vrut să-l recunosc.

— Un pic de război psihologic, a spus Armand.

— Dar vestea bună este că avea ordin să mă urmărească, nu să le facă vreun rău lui Annie sau lui Honoré. E altceva la mijloc. Lucrează pentru SecurForte.

— Aceeași companie care are contract cu George V, a spus Gamache. Și care cel mai probabil a măsluit înregistrarea.

— Stai, e și mai rău! SecurForte este deținută de GHS.

Armand a rămas tăcut o clipă, cumpănind ideea aceea.

— De unde știi?

— Am găsit un articol vechi într-o revistă americană pentru mercenari. Hai să-ți arăt.

S-au întors în living și s-au așezat unul lângă altul pe canapea, în fața laptopului.

Armand a citit cu atenție, apoi a ridicat privirea.

— Tu ce părere ai?

— Că GHS se folosește de SecurForte ca să spioneze alte corporații.

— Și Stephen a aflat. E posibil.

Annie a intrat, sau mai curând s-a clătinat pe picioare până în încăpere, înfășurată într-un halat de baie.

— Cât e ceasul? E dimineață? Ce se întâmplă?

Privind ceasul de pe polița șemineului, a continuat:

— E 11:30. Ce căutați aici? S-a întâmplat ceva?

Ochii i-au căzut asupra prăjiturii.

— Ăla e un Ispahan?

— Se pare că naște întrebare după întrebare, a spus Jean-Guy.

— Ia vezi! i-a replicat Annie, punându-și o mână pe burtă. N-ai vrea să se grăbească bebelușul să participe la conversația asta, nu?

După ce s-au așezat cu toții, Jean-Guy i-a povestit despre paznicul de la GHS.

Annie s-a albit la față.

— L-ai fugărit? Ți-ai pierdut mințile? Ai pățit ceva?

L-a luat de mână.

— Ești rănit!

— Nu, nu. N-am nimic. Au vrut doar să ne sperie.

— Ești sigur?

Și-a privit tatăl, care nu spusese nimic.

— Tati?

Nu-i spunea așa decât atunci când se întâmpla ceva îngrozitor.

Chiar în clipa aceea a răsunat o bătaie la ușă.

Jean-Guy a mers să deschidă și s-a întors o clipă mai târziu.

— E polițistul care o să ne păzească.

— Mă tot gândesc, a spus Armand, că poate ar fi mai bine să vă mutați în apartamentul lui Stephen de la George V.

— Dar or să fie mai în siguranță? a întrebat Reine-Marie. SecurForte e și acolo.

— Are dreptate mama, a intervenit Annie. Vor fi peste tot în hotel. De ce am fi mai în siguranță acolo?

— Pentru că nu ați fi singuri, i-a răspuns tatăl ei. Vor fi și ceilalți oaspeți, personalul. Sprijin.

— Martori, vrei să zici? Da, ai dreptate.

Apoi Annie a continuat, întorcându-se spre Jean-Guy:

— Câteva zile? Într-un hotel de lux? Dacă-i musai…

— Numai să nu comandați caviar, draga mea, i-a spus Reine-Marie. Sau pâine prăjită. De fapt, cel

mai bine ar fi să nu comandați absolut nimic.

— Trebuie să vă arăt ceva pe înregistrările camerelor de securitate, a intervenit Jean-Guy. Ceva ce n-au șters.

S-au adunat toți în jurul laptopului și le-a arătat scena – care a și dispărut într-o clipită – cu femeia care sosea la George V.

— Asta se petrecea ieri, spre finalul după-amiezii.

— E șefa de la GHS, a spus Reine-Marie. O recunosc după poza din raportul anual.

Într-adevăr, Eugénie Roquebrune era ușor de recunoscut. Singura femeie din holul hotelului, poate din întregul hotel ori poate chiar din întregul Paris, care avea părul cărunt.

— Mai departe, a continuat Beauvoir, pornind videoclipul următor. Asta s-a întâmplat o jumătate de oră mai târziu. Uitați-vă la reflexia din tava pe care o ține chelnerul.

Au privit cu atenție cum chelnerul în uniformă a așezat ceainicul și un turnuleț de sandviciuri micuțe și fursecuri pe masă. În timp ce li se adresa clienților, a lăsat în jos tava mare, din argint, lipind-o de șold. În ea s-au reflectat clienții de la altă masă. Filmul s-a derulat de două ori, înainte ca Armand să pună pauză.

— E Claude Dussault, a rostit oftând și privind lung ecranul. La o întâlnire cu CEO-ul de la GHS. Asta e deci!

Temerea sa se adeverea. În ciuda tensiunii din seara aceea și a stingherelii tot mai mari a lui Armand față de vechiul său prieten și coleg, tot sperase că se înșela.

Dar nu se mai putea ascunde de adevăr.

Sigur că nu era o infracțiune să ia ceaiul cu șefa unei corporații gigantice din domeniul ingineriei. Dar el era prefectul Poliției din Paris. Iar GHS părea să fi fost băgată până în gât în afacerea asta necurată.

Crima. Tentativa de crimă. Și cine mai știe ce altceva mai descoperise Stephen.

În plus, când fusese întrebat direct dacă o cunoștea pe Roquebrune, Claude Dussault negase. Îl privise în ochi pe Armand și mințise.

— Cine-i celălalt tip? a întrebat Annie.

Îi vedeau ceafa și un pic de tot din figură, când se întorcea s-o asculte pe *madame* Roquebrune.

Avea părul închis la culoare, tuns scurt. Proaspăt ras.

— Bodyguardul doamnei Roquebrune? a întrebat Reine-Marie.

— Nu cred. Un bodyguard nu s-ar așeza niciodată la ceai cu clientul, a răspuns Armand. Omul ăsta ia parte la ceea ce se întâmplă, nu încape îndoială.

— Dar ce se întâmplă? a întrebat Reine-Marie. Nu pot să cred că însăși CEO-ul îi cere prefectului Poliției, într-un loc public, să meargă să omoare pe cineva.

— Este clar că nu știau că Stephen era cazat acolo, a răspuns Jean-Guy. Că era cu câteva etaje mai sus.

Armand s-a aplecat și mai mult, ca să vadă mai de-aproape imaginea. Și-a amintit fotografia începătoșată cu Himmler, în barul Joséphine.

Oamenii siguri de ei discutau adeseori despre lucruri înfiorătoare în locuri publice. Și exista un motiv pentru care fusese ștearsă înregistrarea aceea. Când crimele și căutarea dăduseră greș, trebuiau să-și acopere toate urmele.

Oamenii nevinovați care aveau întâlniri nevinovate nu ștergeau orice dovadă. Așa cum făcuse SecurForte. Și nu negau ce se întâmplase. Așa cum făcuse Claude.

— Ce-i puteau oferi, ca să-l convingă să se implice? a întrebat Reine-Marie.

— În seara asta a vorbit despre ieșirea la pensie, a spus Armand. Probabil i-au oferit mai mulți bani

decât ar fi putut câștiga într-o viață ca polițist. Liniște și siguranță pentru el și pentru familia lui.

Armand s-a scărpinat pe frunte, degetele lui îndreptându-se instinctiv spre cicatricea lungă, adâncă, de pe tâmplă.

Ce ar fi trebuit să-i ofere?

— Ăăă, a început Reine-Marie. Trebuie să vă spun ceva. Am întrebat-o pe Monique…

S-a întors spre Annie și spre Jean-Guy și le-a explicat:

— Dr. Dussault, soția lui Claude. Am întrebat-o în seara asta despre parfumul lui. Îmi pare rău, Armand, dar părea singura cale posibilă.

— E în regulă, i-a răspuns el. Sunt sigur că ai procedat cu diplomație.

— Așa cred. Am aflat că se numește 4711. Am o sticlă acasă, am luat-o în după-amiaza asta de la BHV.

— L-ai găsit?

— *Oui.* Am vrut să pot confirma că e într-adevăr parfumul pe care l-am simțit noi și că îl folosește Claude. Nu i-am arătat lui Monique sticla, i-am spus doar că sunt în căutarea unui cadou pentru tine, Armand. E parfumul lui Claude. Mi-a confirmat-o.

Bărbatul a dat încetișor din cap.

— Mi-a spus că i i-a luat mâna lui dreaptă, a continuat Reine-Marie, când au fost într-o deplasare la Köln. Au făcut un tur al locului în care se fabrică și au plecat amândoi cu câte un parfum. Monique zice că se dă Claude cu el doar când știe că se vor întâlni.

S-a lăsat tăcerea în timp ce toți cei de față meditau la cele auzite.

— Asta înseamnă, a continuat Reine-Marie, hotărând că le lua prea mult să ajungă la o concluzie, că e posibil să fi fost Irena Fontaine cea pe care am întrerupt-o în apartamentul lui Stephen.

— Mai înseamnă și că sunt mai apropiați decât credeam noi. Trebuie să aflăm mai multe despre

ea, a spus Jean-Guy.

— Și despre SecurForte, a adăugat Reine-Marie.

A luat ea laptopul și a tastat numele. A apărut un site.

Era auster, în cel mai bun caz. Nu se vedea decât prima pagină. Ca să poată avea acces la mai mult, avea nevoie de un cod de siguranță.

În imaginea de pe prima pagină apărea un bărbat chipeș, îngrijit, musculos, îmbrăcat într-un costum elegant. Stătea în picioare, vigilent, lângă un Maybach, în timp ce o femeie, zâmbitoare, dar și ea vigilentă, deschidea portiera pentru o fetiță și pentru mama ei.

În colțul din dreapta jos era logoul lor.

— E aceeași emblemă cu cea de pe uniforma agentului de securitate, a spus Jean-Guy. Și din articolul ăla.

— Seamănă cu un fulg de zăpadă, a intervenit Annie. De ce ar alege un fulg de zăpadă drept logo?

— Uită-te cu mai multă atenție, a îndemnat-o Reine-Marie, în timp ce făcea același lucru. Sunt niște sulițe, ca niște tridente, așezate în cerc.

Toate sulițele porneau dintr-un punct central, ca și cum l-ar fi protejat.

— Nu-i niciun fulg de zăpadă! a spus Reine-Marie. E o promisiune, un avertisment. Inteligent!

A zâmbit și a continuat:

— Să-l facă să arate a ceva, când este cu totul altceva. Să-i ascundă semnificația. O asemenea emblemă este mai mult decât un simplu logo de firmă. E un simbol. Înseamnă ceva. Ca cele mai multe embleme paramilitare.

După câteva căutări fără rezultate satisfăcătoare, s-a lăsat pe spate și a întors monitorul către ceilalți.

— *Voilà!* Cârma Terorii.

— Glumești, nu? a spus Annie, aplecându-se în față. Sună ca un titlu de bandă desenată.

— Cârma Terorii, a citit Reine-Marie cu voce tare, este un vechi simbol nordic al protecției și al

unei puteri covârșitoare.

— Care ziceai că este logoul Sûreté du Québec? a rostit Jean-Guy, în timp ce se uitau cu toții la Cârma Terorii. Un pisoi?

— Care se joacă cu un ghem de lână, *oui,* i-a răspuns Armand.

Annie a izbucnit în râs. Știau cu toții că logoul Sûreté-ului era un *fleur-de-lis.* O floare. Potrivită, dar în niciun caz nu inspira teroare.

Din fericire, ei nu aveau nevoie de un simbol ca să fie inspirați.

— Scrie și cine conduce SecurForte? a întrebat Armand.

— Nu, a răspuns Reine-Marie. Dar sunt sigură că pot să aflu.

— Nu, de altceva am vrea să te ocupi, a spus Armand. Le-a povestit ei și lui Annie despre documentele pe care le dezgropase Irena Fontaine, punând la îndoială tabăra de partea căreia se aflase Stephen în timpul războiului.

— Dar e ridicol! a spus Annie. N-are cum să fi fost nazist.

— Și susține că documentele astea au fost tăinuite de Aliați? a intervenit Reine-Marie. Ascunse în Arhivele Naționale? Am ceva experiență cu arhivele alea. Sunt imense! Dacă documentele respective au fost îngropate acum șaptezeci și cinci de ani, nu ar fi ușor de dibuit. Iar ea le-a avut la dispoziție la câteva ore de la demararea anchetei. Așa ceva e imposibil.

— Continuă, a îndemnat-o Armand.

Reine-Marie a chibzuit.

— Probabil le aveau deja, gata să le folosească, în caz că era nevoie.

— Prin „ei”, te referi la șeful lui Fontaine. Prefectul Poliției, a spus Beauvoir.

Se întorseseră la Claude Dussault. Toate indiciile duceau la el.

— Așa se pare, da, a răspuns Armand.

— Dar de ce? a întrebat Annie.

— Hai să presupunem că Stephen descoperise, de exemplu, că GHS fura secrete industriale, a răspuns tatăl ei. Trebuiau să-l oprească înainte să-i dea în vileag. Și cum puteau să facă asta?

— Puteau să-l omoare, a spus Annie.

— Da, era o rezolvare. Dar una destul de drastică și de riscantă. Cred că la început ar fi încercat altceva.

— Șantaj, a spus Jean-Guy. Au căutat vreo mizerie cu care să-l amenințe. Ceva condamnabil.

— Au găsit documentele alea din timpul războiului, a spus Reine-Marie. Și l-au amenințat că le vor folosi. Dacă i-ar fi dat în vileag, l-ar fi înfierat drept colaborator.

Jean-Guy a încuviințat. Se afla în Franța de suficient timp ca să știe că al Doilea Război Mondial nu era prea departe de gândurile tuturor. Mai ales problema delicată a celor care luptaseră pentru Rezistență și a celor care susținuseră că lucraseră pentru Rezistență, dar de fapt spionaseră pentru naziști.

Învățase repede că nu trebuia să sugereze vreodată că putea să „colaboreze” cu un coleg. Cuvântul acela era asemenea unui butoi cu pulbere.

— Ei bine, dacă asta a fost strategia lor, e clar că nu-l cunosc! a spus Reine-Marie. Ceva de genul ăsta l-ar fi motivat să fie și mai hotărât în ceea ce făcea.

— Așa că au trecut la planul de rezervă, a rostit Armand și s-a întors cu totul spre soția lui. La arhive există vreun registru în care să se consemneze cine a cerut anumite documente?

— Există, iar eu pot să fac rost de el. Dar trebuie să fiu acolo în persoană. Și mai e ceva, Armand. Ceva ce-a descoperit Annie.

— Mi-am rugat un coleg de serviciu să se uite un pic la ce au lucrat avocații noștri pentru Alexander Plessner, a spus Annie. M-a căutat în după-amiaza asta cu răspunsul. *Monsieur* Plessner

a avut nevoie de ajutor pentru redactarea unui acord, în vederea încheierii unui parteneriat limitat aici, în Franța. Asta se întâmpla la începutul acestui an.

Când Annie a șovăit, Armand a încurajat-o:

— Spune.

— Acordul era încheiat cu un departament nou creat în Banque Privée des Affaires. Divizia pentru capital de risc.

— Adică Daniel? a rostit Armand și a văzut-o pe Annie încuviințând. Dar poate că nu l-a cunoscut totuși pe Plessner.

— Ba l-a cunoscut. Numele lui apare pe acord.

Daniel mințise.

Capitolul 26

Armand s-a ridicat în picioare.

— Chiar acum merg acolo!

— Nu se poate, i-a răspuns Reine-Marie. E aproape miezul nopții.

— În felul ăsta sunt sigur că-l găsesc acasă.

Pornise deja spre ușă.

— Armand, oprește-te!

Era un ordin. De la Reine-Marie.

Așa că s-a oprit, dar a rămas cu spatele către ea. În clipa aceea nu voia ca soția lui să vadă furia și indignarea pe care le nutrea față de fiul lor.

Durerea.

— A mințit!

— Da, a răspuns Reine-Marie. Dar dacă năvălești peste el valvârtej nu rezolvi nimic. Știi asta!

Acum s-a întors către ea și i-a susținut privirea.

— A mințit. Și nu i-a mințit doar pe polițiști, ci ne-a mințit și pe noi.

Pe mine.

— Probabil că era în stare de șoc când Fontaine ne-a anunțat că victima era Alexander Plessner, a spus Reine-Marie. Știi cum e Daniel! Are sentimente profunde și îi ia ceva timp să întoarcă lucrurile pe toate părțile. Dar până la urmă ajunge la soluția corectă.

— Adică tu ce-ai vrea să fac?

— Aș vrea să vii acasă. Să te gândești mai bine, să dormi. Poți să stai de vorbă cu el dimineață. Cine știe ce se poate întâmpla dacă te duci acolo acum. Cuvintele nu pot fi retrase. Te rog!

I-a întins mâna, iar Armand a privit-o lung. Apoi, încuviințând, a luat-o de mână.

— Ai dreptate. Mai poate aștepta până mâine-dimineață. Voi mergeți la hotel? a întrebat-o pe Annie.

— Mâine-dimineață la prima oră, da. Imediat ce se trezește Honoré. Tata?

— Da?

— Daniel e un om bun. Nu e implicat în toate astea. Știi asta, da?

— Știu.

Dar nu a îndrăznit să-l privească pe Jean-Guy în ochi. Știa ce avea să vadă acolo.

Dacă oricine altcineva ar fi mințit în timpul unei anchete spunând că nu cunoștea victima ucisă, ar fi urcat în fruntea listei de suspecți.

Iar faptele lui Daniel erau cel puțin suspecte.

•

Ajunși acasă, au hotărât să lase vasele murdare pe a doua zi dimineață și s-au trântit în pat, extenuați.

Armand se aștepta să aibă o odihnă chinuită, dar l-a prins imediat un somn adânc, trezindu-l doar răpăitul ploii în geamul dormitorului. Răsărea soarele și era o dimineață umedă de duminică. În timp ce închidea geamul, Armand a poposit cu privirea în livingul apartamentului de peste drum.

Era apartamentul unui cuplu tânăr, cu un copil. Nu știa cum îi cheamă, deși uneori se salutau, făcându-și cu mâna. Însă era prea devreme ca să se fi trezit cineva.

Deși… A scrutat strada, într-o parte și în cealaltă, dar nu a văzut pe nimeni supraveghind apartamentul. Pe de altă parte, un agent antrenat de SecurForte ar fi avut grijă să nu fie văzut.

Cu toate astea, în chip straniu, omul pe care îl fugărise Jean-Guy nu numai că se lăsase văzut de câteva ori, ci avusese chiar grijă să fie recunoscut. Fără îndoială, era o tactică de intimidare.

Se părea că în dimineața aceea de duminică nu încerca nimeni să-l intimideze și pe el.

A privit spre ceasul de lângă pat. 6:15.

Cât a făcut duș, s-a gândit la Daniel. Cât s-a îmbrăcat, s-a gândit la Daniel. Apoi, lăsând-o pe

Reine-Marie să doarmă dusă, a spălat vasele cât de silențios a putut.

Și s-a gândit la Daniel. La cum ar trebui să procedeze. La ce ar trebui să spună.

Lăsând cafeaua în filtru, ca să rămână caldă, a ieșit la plimbare.

A privit nonșalant în jur, însă nu a văzut niciun semn că ar fi fost supravegheat. Era chiar un pic jignitor, s-a gândit el, deschizând umbrela.

Gamache s-a plimbat pe străzile familiare din Marais, în ropotul ploii care cădea, din când în când torențial, pe umbrelă. Era un sunet atât de bine cunoscut, încât era odihnitor. *Poc. Poc. Poc.*

A trecut dincolo de Rue du Temple, oprindu-se, ca de fiecare dată, să privească atent. Bunica îi explicase că strada nu-și primise numele de la un templu evreiesc, așa cum și-ar fi putut imagina el, ci de la templieri. Aici își aveau cartierul general cavalerii templieri, cu opt sute de ani în urmă.

— Aici, îi povestise bătrâna, au ascuns comoara adusă din Țara Sfântă în timpul Cruciadelor. Apoi, când a avut loc puciul, când templierii au fost adunați și torturați, niciunul nu a dezvăluit unde era ascunsă.

— Și comoara? întrebase micul Armand.

— N-a fost găsită niciodată. Se spune că este încă undeva pe aici, pe Rue du Temple.

Însă, cu timpul, Armand înțelesese că adevărata comoară pierdută fusese cea a vieților sacrificate.

Cu o seară înainte, Armand mersese la culcare sperând, rugându-se ca la trezire să găsească un mesaj de la fiul său. În care să-l roage să treacă pe la el. Să-l anunțe că avea să-i spună ceva.

Dar nu a găsit nimic.

În fine, nu chiar nimic. Era un e-mail de la Isabelle Lacoste, care spunea că inginerul pe care îl consultase nu găsise nimic în neregulă cu planurile pentru Luxemburg.

Și mai era unul, de la doamna McGillicuddy, pe care a amânat să-l citească. Mesajele ei erau, de

obicei, lungi și dezlânate. Iar el nu avea puterea să-i facă față la prima oră.

Gamache și-a dat seama că trebuia să-i spună lui Reine-Marie ce prevedea testamentul lui Stephen. Însă nu avea să le spună și lui Daniel și lui Annie. Încă nu.

Între timp, a ajuns pe Pont d'Arcole. Podul care ducea, peste Sena, spre spitalul Hôtel-Dieu. Numele său, Arcole, rămânea un mister, ca multe alte lucruri din Paris.

Unii spuneau că-și primise numele după o mare victorie a lui Napoleon împotriva austriecilor, în Bătălia de la Podul Arcole. Alții povesteau că-și primise numele de la un tânăr ucis în Revoluția Franceză. Acesta înfipsese tricolorul și, cu cea din urmă suflare, strigase: „Țineți minte, mă numesc Arcole!"

Daniel, în mod deosebit, prefera a doua variantă, pentru că punea accent pe curaj și pe sacrificiu.

Genul de fapte eroice care îi atrag pe cei tineri. Și netrecuți prin viață.

Dar era, s-a gândit Armand în timp ce-și continua plimbarea, o minciună veche și periculoasă. Nu era nimic just sau bun în a muri pentru țara ta. Uneori era o necesitate, da. Însă era întotdeauna o tragedie. Nu ceva la care să aspiri.

Furia pe care o simțise față de fiul lui se evaporase în timpul nopții, iar acum se gândea la Daniel și la cât de înspăimântat trebuie să fi fost, dacă mințise în halul acela.

Era la el în apartament, așteptând să-i bată cineva la ușă? Știind că, în cele din urmă, cineva avea să-i descopere minciuna. Că avea să vină cineva după el?

Armand a mers la Hôtel-Dieu și a petrecut jumătate de oră cu Stephen, masându-i mâinile și picioarele cu cremă. Apoi i-a citit știrile.

Ventilatorul continua să huruie, iar bipăitul aparatelor era constant, aproape ritmic. Însă bărbatul era nemișcat și tăcut. După o conversație

purtată în șoaptă cu asistenta și cu doctorul de gardă, Armand l-a sărutat pe Stephen pe frunte, i-a spus că este un om bun și puternic. Curajos și iubit.

— Și știu c-ai spus întotdeauna adevărul, a șoptit el.

Apoi a plecat.

Cu toate că asistenta și doctorul nu-i spuseseră nimic, și-a dat seama din privirea lor că în curând, foarte curând, aveau să-i ceară să ia o decizie. Dar nici nu se putea gândi la asta. Nu încă.

Mica *boulangerie* de pe drumul spre casă era deschisă, așa că a luat șase croasanți proaspeți. Când a ajuns acasă, Reine-Marie se trezise deja.

— Cinci? l-a întrebat după ce s-a uitat în pungă.

— Cred că unul a căzut pe drum.

— Sigur că a căzut, inspectore-șef. Ai dormit? l-a întrebat, scuturându-i haina de firimituri.

— Foarte bine.

— Și cum mai ești față de Daniel?

— Mai calm. Ai avut dreptate că m-ai pus să aștept. O să trec pe la el după micul dejun.

A luat o gură mare de cafea, aromată, tare, în vreme ce Reine-Marie și-a uns un croasant cu gem de căpșune.

— Am vorbit ieri cu doamna McGillicuddy despre testamentul lui Stephen, a început el. A făcut unul nou acum un an. În afara câtorva sume pentru fundația lui și a uneia pentru doamna McGillicuddy – Armand a ezitat o clipă înainte de a continua –, tot restul ni-l lasă nouă.

Reine-Marie a lăsat în jos mâna cu croasantul, holbându-se la Armand. Să spună că era un șoc ar fi fost nesincer. Însă, chiar și așa, dacă s-ar fi gândit vreodată la chestiunea asta, și-ar fi imaginat că Stephen avea să le lase câte ceva lui Annie și lui Daniel, iar lor, absolut nimic.

Și cu siguranță nu se aștepta să le lase toată averea.

— Toată moștenirea s-ar împărți în mod egal între Annie, Daniel, mine și tine.

Înainte ca ea să apuce să întrebe sau să lupte împotriva tentației de a întreba, i-a spus direct:

— Din câte mi-a spus doamna McGillicuddy, după toate taxele și impozitele, fiecăruia îi vor reveni câteva sute de milioane.

Reine-Marie a rămas cu gura ușor căscată, iar din buze i-a dispărut orice picătură de culoare. Armand se întreba dacă nu cumva avea să leșine.

— Armand, a murmurat ea. Nu putem…

Bărbatul a încuviințat. Exact asta fusese și prima lui pornire. Dar exista o soluție.

— Dacă vrei, când va veni momentul, putem pune bazele unei fundații. Annie și Daniel pot hotărî dacă vor să contribuie și ei.

— Da, da, a spus Reine-Marie. Ah, știu! Un adăpost pentru pisici vagabonde. Și pentru magnați vagabonzi.

Armand a izbucnit în râs. Era un sentiment plăcut. Apoi i-a telefonat lui Daniel, care a răspuns la cel de-al patrulea țârâit al telefonului. Da, erau acasă și putea trece pe la ei.

Simțea răceala din glasul lui Daniel. *Știe,* și-a spus Armand. *Sau bănuiește.*

— Vrei să vin cu tine? l-a întrebat Reine-Marie.

— Nu, e mai bine să mă ocup singur de asta.

— Ești sigur? Ești pregătit pentru ce ar putea să-ți spună Daniel? N-ai să…

— Agravez și mai mult situația? O să încerc să nu.

Era un standard destul de modest, însă nici la înălțimea acestuia nu era Armand sigur că se va putea ridica.

— Tu ce o să faci?

— E duminică. Arhivele naționale trebuie să fie închise, ceea ce înseamnă că e momentul perfect să merg. Am vorbit deja cu arhivista-șefă. Ne întâlnim acolo la ora 10. Ai de gând să-i spui lui Daniel despre testament?

— Nu. Și nici lui Annie. Nu câtă vreme Stephen încă trăiește.

Reine-Marie i-a prins o eșarfă la gât, l-a sărutat și l-a trimis înapoi în ploaie. Toate astea, fără să-i spună și ea lucrul pe care el îl știa deja.

Că nu avea să mai dureze mult.

Capitolul 27

Armand a petrecut ceva timp pe podea, jucându-se cu nepoatele lui, care erau îmbrăcate tot cu pijamalele primite cadou din Canada și insistau să li se spună Bloom și Dawn.

— Dar numele lui mami ce înseamnă? a întrebat Bloom, urcându-se în spinarea bunicului ei.

— „Roslyn” înseamnă „trandafir”.

— Și al lui tati? a întrebat Zora.

— Numele tăticului tău e Daniel. Înseamnă „Domnul îmi e judecător”.

Asta le-a cam redus la tăcere. Florence se așezase din nou pe podea, iar Zora îi turna ceai bunicului lor.

— Dar numele tău? l-a întrebat Florence.

— Păi, știi care e numele meu? a întrebat-o el, acceptând o ceașcă imaginară cu ceai din ceainicul imaginar.

— Bunicu’.

— Exact, i-a răspuns el și, ridicând degetul mic cu un gest care le făcea mereu să râdă, a sorbit din ceai.

— Îl cheamă Armand, a intervenit Roslyn.

— Armand, a repetat Zora, privindu-l cu expresia aceea deconcertantă pe care o avea uneori, atât de gânditoare.

— Înseamnă… a continuat Roslyn, începând să tasteze pe telefon ca să afle.

Ridicându-se în picioare și scuturându-se pe genunchi, Armand s-a întors spre Daniel.

— Vrei să ieșim, să luăm un pic de aer?

— Pe ploaie? Nu, putem sta de vorbă foarte bine și aici.

— Te rog. O plimbare mică, poate ne oprim la o cafenea. Doar noi doi.

Daniel a privit spre Roslyn, care a dat din cap.

— Bine. Unde vrei să mergem? l-a întrebat tânărul în timp ce se îndreptau spre ușă.

— Tu hotărăști. Oriunde. Mai puțin în vârful Turnului Eiffel.

Asta l-a făcut pe Daniel să râdă și s-a relaxat. Un pic. Era un lucru pe care îl aveau în comun. Teama, chiar groaza de înălțime.

Armand o descoperise când era mic, iar Stephen îl dusese la al doilea nivel al Turnului. Entuziasmat, puștiul se năpustise din lift, fugind drept până la margine și, prinzându-se cu mâinile de parapetul metalic, privise orașul ce se întindea în fața lui.

Și aproape că leșinase. Degetele i se încleștaseră atât de tare pe ochiurile din țesătura metalică, încât i se albiseră încheieturile, iar băiețelul rămăsese nemișcat. Încremenit. Stephen venise din spatele lui și îi arăta diverse puncte de reper din oraș. Îi luase cam un minut să-și dea seama ce se întâmpla.

— Armand?

Dar nu primise niciun răspuns. Băiatul privea drept în față, abia respirând, aproape inconștient.

Stephen îngenunchease și, desprinzându-i cu greu degetele, își întorsese finul în așa fel încât să nu mai fie cu fața la margine. Apoi îl strânsese la piept, îmbrățișându-l cât de tare putea. Îi șoptise:

— Sunt aici. Ești în siguranță. Ești în siguranță.

Daniel își descoperise propria teamă de înălțime dându-se pe un uriaș tobogan de gheață, la carnavalul din Québec City. Pornise pe tobogan cu mama și cu sora lui, iar Tati aștepta jos. În vreme ce Reine-Marie râdea și Annie țipa de bucurie, țipătul lui Daniel fusese cu totul altfel. Un sunet sfâșietor, pe care Armand îl recunoscuse imediat.

Când ajunseseră jos, Armand îl luase pe băiețelul terifiat direct de pe tobogan și-l strânsese în brațe și-i șoptise:

— Ești în siguranță. Ești în siguranță.

Simțise pe piept tremurul trupușorului zguduit de hohotele de plâns. Simțise totul ca și cum erau o singură ființă. În timpul acesta, Annie și Reine-Marie îi priveau siderate.

— Bun, deci rămânem cu picioarele pe pământ, a spus Daniel acum, în timp ce se îmbrăcau și își luau umbrelele.

Când au ajuns în stradă, Daniel s-a uitat într-o parte și în cealaltă înainte de a hotărî.

— Știi unde aș vrea să merg? Pe Rue des Rosiers. N-am mai fost acolo de o mie de ani.

— Perfect, nici eu n-am mai fost de mult. Ți-am povestit vreodată…

— Că acolo ai cerut-o în căsătorie pe mama? Da, de câteva ori. Ați sărit gardul într-o grădină închisă și acolo ai cerut-o. Nu ți-a sugerat Stephen locul acela, după ce i-ai spus că aveai de gând s-o ceri în fața Porților Iadului?

— Ba da. Deși nu sunt sigur că a sugerat și să încălcăm proprietatea cuiva.

— Ba eu pun pariu că exact asta ți-a zis!

Pentru prima oară după multă vreme, purtau o conversație relaxată. Era ca și cum Daniel pe care îl știa el de pe vremuri era încă acolo, însă ascuns în spatele unui zid pe care Armand nu reușea să-l escaladeze, deși Dumnezeu știa cât se străduise!

Era acel Daniel cu care aveau de-a face ceilalți oameni. Voios, cald, sincer. Fericit.

Armand nu se îmbăta cu apă rece. Știa că era în continuare lăsat pe dinafară, dar era plăcut, chiar nemaipomenit, să poată întrezări preț de o clipă grădina lui Daniel. Înainte de a fi exilat din nou dincolo de zid.

Au mers și au trăncănit despre copii. Despre Paris. Despre acasă. Armand l-a pus la curent cu ce mai făceau prietenii și vecinii lor din Three Pines.

Au tăcut câteva momente. Ploaia s-a mai potolit, transformându-se într-un fel de burniță, iar apoi s-a oprit de tot. Cei doi bărbați au închis umbrelele chiar când au ajuns la Rue des Rosiers.

Era inima Cartierului Evreiesc istoric din Paris. Acolo se găseau o sinagogă, o librărie specializată în cărți în ebraică, magazine cu specialități

evreiești și localuri cu falafel. Iar prin toată nebunia erau plăcuțe de comemorare a Shoah[20].

— Ia uite, tată! Încă mai e aici. Trebuie să ne luăm câte una!

Văzuse firma de un albastru strălucitor de la La Droguerie. Mergând la gemuleț, Daniel a constatat cu încântare că tot Omar făcea faimoasele clătite.

Știa exact ce voia să comande, iar câteva momente mai târziu tatăl și fiul și-au reluat plimbarea. Daniel cu o clătită cu Nutella și banane, iar Armand cu una *beurre sucré.*

— Nu știu de ce nu le-am adus aici și pe Roslyn, și pe fete, a rostit Daniel în timp ce lua o gură imensă din clătită. Cred că mi-a ieșit din minte.

Atmosfera dintre ei nu mai fusese atât de aproape de normalitate de ani întregi, iar Armand era conștient că asta era pe cale să se schimbe.

Dar… chiar voia să tulbure calmul acesta?

Poate că ar fi putut doar să se plimbe în continuare și să stea de vorbă. Și să lase lucrurile așa. Chiar conta ce știa sau ce nu știa Daniel despre Alexander Plessner?

Da. Chiar conta. Iar Armand știa că dacă nu-l întreba el, avea s-o facă Fontaine. Și ar fi fost mult, mult mai rău pentru Daniel.

Au început să bată clopotele, chemând credincioșii la rugăciune. Răsunau de la toate bisericile, pe toate străzile, făcând ca aerul să vibreze de o muzică voioasă și tulburătoare, în același timp. Ceva obișnuit și totodată ceva magic.

— Trebuie să te întreb ceva, a început Armand pe un ton cât mai neutru. L-ai cunoscut pe Alexander Plessner, nu?

Daniel a continuat să meargă, ca și cum nu-l auzise.

— Sunt de partea ta, Daniel. Dar trebuie să-mi spui.

Acum Daniel s-a oprit și s-a întors spre el.

— Deci de asta ai venit! Nu fiindcă vrei să petreci timp cu fiul tău, ci pentru că ai de interogat

un suspect.

— Daniel…

— Nu, nu. Facem cum vrei tu. Dar de ce mă mai întrebi? Se pare că știi deja totul.

— Ce nu știu este de ce n-ai zis nimic. Poți să-mi spui. Sunt tatăl tău.

— Ești polițist. De asta mă și întrebi, nu? Doar n-o să pretinzi acuma că mă întrebi doar pentru că-mi ești tată.

— Doar pentru că-ți sunt tată?! i-a replicat Armand, străduindu-se din răsputeri să-și păstreze calmul. Acesta e singurul lucru care contează!

— Asta-i vrăjeală! N-a contat niciodată. Nu suficient. Dintotdeauna ai fost mai întâi polițist și abia pe urmă, undeva spre josul listei, venea faptul că erai și tată.

Strada se aglomerase, oamenii treceau pe lângă ei, se mai ciocneau de ei din când în când, alții îi priveau lung. Erau ca două versiuni ale aceluiași bărbat, la depărtare de treizeci de ani, și se certau în mijlocul mulțimii.

Armand a privit în jur. Aruncându-și clătită doar pe jumătate mâncată într-un coș de gunoi, i-a spus:

— Vino aici.

Erau la intrarea într-o grădină. Chiar cea în care pătrunseseră prin efracție el și Reine-Marie în ziua în care o ceruse în căsătorie. Acum era deschisă pentru public, cu o condiție. Pe poartă era un semn:

En caz de tempête, ce jardin sera fermé.

În caz de furtună, grădina se va închide.

Ei bine, și-a spus Armand, *pregătiți-vă de o vijelie zdravănă!*

Cu o expresie dușmănoasă, Daniel și-a urmat tatăl, dându-și seama că nu mai era cale de scăpare. Valul de maree care se apropia de atâtea zeci de ani de tată și de fiu îi ajunsese din urmă.

În timp ce pășea după el, Daniel se întreba dacă tatăl lui avea idee de ce urma să se întâmple.

•

Reine-Marie privea teancurile de dosare înșirate pe masa lungă din sala de lectură a Arhivelor din Paris.

Directoarea Arhivelor Naționale, Allida Lenoir, a lăsat din brațe ultimul teanc și s-a așezat în fața ei.

Erau singure în încăperea aceea uriașă. Soarele de-abia își croia drum prin ferestrele înalte. Lămpile de pe masă erau principala sursă de lumină.

Madame Lenoir avea șaizeci și ceva de ani și era o adevărată legendă în lumea arhivelor. Era micuță de înălțime și avea o constituție robustă.

Soția ei era directoarea Bibliotecii Naționale. Când își începuseră relația, cu treizeci de ani în urmă, fusese considerată nepotrivită. Și nu pentru că aveau amândouă utere, fuseseră asigurate la vremea respectivă, ci pentru că putea exista un conflict de interese.

Deși cele două femei înțelegeau foarte bine despre ce era vorba.

Era o alianță periculoasă între două femei puternice. Care aveau cheile de acces la prea multe documente. Prea multă informație. În mâinile lor era concentrat prea mult control. Iar controlul era doar un eufemism pentru putere.

Refuzând să pună capăt relației, înfruntaseră statul și câștigaseră.

— OK, spune tot! De ce îți trebuie documentele astea și care-i graba?

Reine-Marie și-a scos ochelarii de citit și i-a așezat pe un dosar care dădea pe dinafară de hârtii groase. Cineva scrisese pe el, cu o caligrafie îngrijită: *Septembrie 1944.*

I-a povestit lui *madame* Lenoir. I-a spus totul.

Arhiviștii știu nu doar să țină secretele, ci și să le păzească.

Și nimeni nu se pricepea mai bine la asta decât *madame* Lenoir – a ascultat cu atenție, a dat din

cap. Apoi, căutând într-unul dintre vrafuri, a găsit un dosar anume și i l-a întins lui Reine-Marie.

— Pe ăsta vrei să te uiți.

Pe dosar, mâna unui om care murise de mult schițase un vapor, însă în locul catargului era Crucea de Lorena.

Dedesubt scria *Lutetia.*

•

Armand s-a întors, cu mâinile în față și cu palmele deschise spre exterior, cerând și oferind blândețe. Bunătate.

— De ce nu i-ai spus comandantei Fontaine că l-ai cunoscut pe Alexander Plessner?

Vocea lui era molcomă. Aproape mângâietoare. Încerca să rămână politicos și să invite la politețe. Se agăța cu disperare de epava relației cu fiul lui. Însă nu mai era sigur că aceasta putea fi salvată.

Dar în clipa de față existau lucruri mult mai importante.

— Pentru că m-a șocat faptul că fusese ucis, a răspuns Daniel. Pentru că aveam nevoie de un pic de timp de gândire.

Armand era recunoscător că nu era și Jean-Guy de față. Știa foarte bine ce ar fi răspuns la așa ceva. Ce ar fi răspuns chiar el, dacă ar fi auzit așa ceva din partea vreunui suspect în oricare altă anchetă.

— La ce trebuia să te gândești?

Vocea lui Armand era în continuare calmă. Reconfortantă.

— Iartă-mă, sunt confuz. Cine mă întreabă chestia asta, tata sau inspectorul-șef? Ăsta-i rangul tău acum, nu? Că le-am cam pierdut șirul.

Începuse prăbușirea. Aici, în grădina care avusese întotdeauna un loc special în inima lui. Încă un sanctuar pângărit.

— Nu contează ce funcție am, întotdeauna ți-am fost tată și asta o să rămân mereu.

— Mai presus de orice? Îmi ești tată mai presus de orice?

— Da.

Răspunsul a venit imediat, de necontestat.

— Și ieri îmi erai tată, când m-ai umilit în întâlnirea aia?

— Încercam să te ajut, să te protejez.

— Sunt om în toată firea. N-am nevoie de ajutorul tău!

— Cu toții avem nevoie de ajutor.

— Poate, dar nu din partea ta. Și, dacă am necazuri acum, e vina ta!

Erau singuri în grădina înconjurată din toate părțile de case vechi și de unul dintre turnurile străvechi ale zidului lui Filip August, construit în timpul cruciadelor.

Pe vremuri impozant, acum se dărâma.

Armand a tras aer în piept. Își dădea seama că Daniel se răzbuna. Și simțea durerea din spatele cuvintelor, chiar dacă habar nu avea ce o provocase.

— De ce n-ai spus nimic despre *monsieur* Plessner după ce ai avut un răgaz să te gândești?

— Pentru că moartea lui n-a avut nicio legătură cu mine sau cu ce am lucrat împreună.

— De unde știi?

— Pentru că știu ce-am făcut. Ne-am întâlnit doar de câteva ori. Nici nu ne puseserăm bine pe treabă.

— La ce lucrați?

— Afaceri cu capital de risc.

— *Oui.* Dar era un proiect anume?

— Asta-i confidențial.

Iarăși cuvinte pline de dușmănie, dar Armand a decis să nu ridice mănușa. Nu ajunsese un războinic bătrân sărind la luptă de câte ori era provocat. Nici măcar când era vorba despre fiul lui. Mai ales când era vorba despre fiul lui.

— Aș putea să aflu, oricum.

Daniel a zâmbit satisfăcut.

— Da. Poate că tatăl are încredere în mine, dar polițistul o să afle.

— Tu ai impresia că sunt doi oameni diferiți. Nu sunt. Cum e și în cazul tău. Ești bancher. Presupun că tot ca un bancher gândești și când vine vorba despre finanțele familiei tale. Tu și Roslyn vă asigurați că totul este în regulă. Și eu fac același lucru. Da, sunt polițist! Și nu vreau decât să am certitudinea că ești în siguranță.

— Nu sunt copil. Nu mă mai trata ca pe un pușți! Pot să am grijă de mine însumi. Și-mi pot îngriji singur familia. Așa că încetează cu protejatul ăsta ridicol și nu-mi mai da bani!

— Cum adică?

— Ca și cum n-ai ști! Îmi strecori mereu câte un plic cu bani.

— Sincer, nu știu la ce te referi. N-am mai făcut asta de când erai în facultate.

— Zău? Și în ziua aia de la Mount Royal, acum câțiva ani? Eram deja bancher, locuiam deja în Paris. Câștigam bine. Mult mai bine decât ai câștigat tu vreodată. Și tu ce ai făcut? Mi-ai îndesat în mână un plic, de parcă eram un pușți fără o para chioară. Angajat la McDonald's. Ai idee cât de jignitor a fost?

— L-ai deschis?

— Nu. L-am aruncat!

Armand a tăcut. Privea lung firele de iarbă ude de la picioarele lui.

— Nu vreau banii tăi și nici n-am nevoie de ei! a continuat Daniel. Pot să am grijă și singur de familia mea. Și n-am nevoie să mă protejezi tu. N-am avut nevoie niciodată! Și asta…

S-a răstit, ridicând mâna cu clătită doar pe jumătate mâncată.

— Asta ce mai e? Iar mă iei de sus? Iar te porți de parcă sunt un copil?

— Ce tot vorbești?

Departe de a fi furios, Armand se simțea cu totul pierdut.

— A fost ideea ta să venim aici, nu a mea!

Însă Daniel nu mai gândea rațional.

— Nu sunt singurul care a mințit ieri! a ridicat tonul, aproape strigând. Și tu ai mințit!

— Eu?

— Termină. Serios, termină! Eu știu adevărul. Și mama știe adevărul. Și cel puțin eu nu te-am trădat la polițiști. Nu te-am umilit. Și nici ea n-a făcut-o.

— Cum adică?

— Ai zis că n-ai făcut parte din forțele speciale. Fiindcă, dacă ai fi recunoscut-o, ai fi recunoscut și că l-ai fi putut ucide pe *monsieur* Plessner. Dar ai făcut parte din forțele speciale, nu?

— *Non.* Niciodată. De ce-ai crede așa ceva?

— Hai, dă-o dracului! a strigat Daniel și a aruncat cu clătită în tatăl lui.

I s-a izbit de haină și apoi a căzut în iarbă, însă Armand nu s-a clintit.

— V-am auzit! De-asta știu.

— Ne-ai auzit?

— V-am auzit pe tine și pe mama stând de vorbă jos. Era Ajunul Crăciunului. Nu mai puteam de încântare c-o să vină Père Noël, așa că am mers tiptil până în capul scărilor. Și am auzit.

— Ce?

— Îi spuneai mamei că o să accepți o slujbă la forțele speciale. I-ai povestit că e cu luări de ostatici, cu teroriști, cu raiduri asupra mafiei. Cele mai crunte lucruri. I-ai spus că era o slujbă periculoasă, că rata mortalității era uriașă. Dar că era ceva ce pur și simplu trebuia să faci.

Armand a făcut ochii mari de uluire. Își amintea conversația aceea. O purtaseră cu mulți ani în urmă. Dar nu se desfășurase așa cum ținea minte fiul lui.

— N-am acceptat niciodată postul acela! Slujba pe care am acceptat-o a fost aceea de a antrena recruții. Atâta tot. Să-i pregătesc cât mai bine posibil, pentru ceea ce aveau să înfrunte. Trebuie să mă crezi!

— Clar, așa cum mă crezi tu pe mine? Știu că minți. Știu foarte bine ce-am auzit atunci. Am văzut-o pe mama plângând. Ai făcut-o să plângă. Și în fiecare zi de-atunci înainte, când plecai la muncă, știam că n-o să te mai întorci. Te-am urât pentru asta!

— Doamne, Daniel, de asta te-ai înstrăinat de mine? Fiindcă ai crezut c-o să fiu ucis?

— Fiindcă îți păsa mai mult de alții, decât de noi. Decât de mine. Și, da, fiindcă aveai să mori. Iar eu nu puteam… Cum să te iubesc? Cum să țin la… când…

Cuvintele i se poticneau, transformându-se într-un strigăt înspăimântat. Sunetul acela pe care îl scosese când era mic, alunecând pe toboganul mult prea înalt.

— Cum puteam să…?

— În toți anii ăștia? a murmurat Armand, nereușind să-și găsească vocea.

Ochii îi ardeau.

— În tot timpul ăsta?

„Cine te-a rănit odată, demult / atât de rău, dincolo de vindecare / încât să-ntâmpini orice început / cu neîncredere și buze amare?”

Versurile din poezia lui Ruth Zardo i-au explodat, parcă, în minte. În piept.

Eu, a conștientizat el îngrozit. *Eu l-am rănit.*

— Aveam coșmaruri, a continuat Daniel.

— Țin minte.

Și chiar ținea minte.

Daniel țipa, plângea în somn. Armand și Reine-Marie mergeau la el, îl trezeau cu blândețe pe băiețel, îl mângâiam însă pe chipul lui Daniel se citea groaza când dădea cu ochii de tatăl lui. Îl împingea pe Armand la o parte și întindea brațele spre mama lui.

Asta se întâmpla de două, trei ori pe săptămână. Nu le spusese niciodată despre ce erau coșmarurile. Până acum.

— Visam întotdeauna aceeași chestie. Bătea cineva la ușă. Dădeam fuga să deschid, iar în prag erai tu.

Daniel de-abia mai respira acum, reușind cu greu să continue printre hohotele de plâns:

— Dar. Erai. Mort.

Armand pălise, răsufla sacadat. A întins mâna, dar Daniel a făcut un pas în spate. S-a îndepărtat de el.

— Asta văd de câte ori mă uit la tine. Un om mort. Prietenii mei credeau că părinții lor sunt nemuritori. Dar eu știam că tații și mamele pot să plece într-o zi de acasă și să nu se mai întoarcă niciodată. Asta pățiseră părinții tăi. Și asta aveai să pățești și tu.

— Oh, nu! a exclamat Armand.

În mod intenționat nu vorbise despre moartea părinților lui în fața lui Daniel și a lui Annie, de teamă să nu-i sperie, să nu-și traumatizeze copiii. Nu voise să le povestească până nu erau suficient de mari încât să înțeleagă.

Și atunci, cum?

Apoi și-a dat seama.

După-amiaza aceea ploioasă de sâmbătă, aici, la Paris, cu atâția ani, cu zeci de ani în urmă. Erau în vizită la Stephen și copiii se jucau de-a v-ați ascunselea în apartament. Găsiseră o ușă falsă în șifonierul din dormitorul lui Stephen și se ascunseseră acolo.

Îi auziseră. Pe tatăl lor și pe Stephen stând de vorbă. Despre părinții lui și despre ziua în care muriseră. Despre clipa în care bătuse cineva la ușă. Despre cel mai crunt lucru care i se putea întâmpla unui copil. Probabil că Annie fusese prea mică pentru a înțelege. Însă Daniel pricepuse tot.

Părinții mor. Coșmarurile se transformă în realitate.

— Nu puteai să fii profesor? Sau instalator? Chiar și un polițist normal! Dar, nu, tu a trebuit să ai slujba cea mai periculoasă! Știu că nu ne-ai iubit

niciodată. Dacă ne-ai fi iubit, ne-ai fi pus pe primul loc.

— Dar v-am pus pe primul loc! Vai, Doamne! Doamne, Dumnezeule, îmi pare atât de rău! N-am știut…

A făcut un pas spre fiul lui. Daniel s-a dat în spate și a ridicat singurul lucru pe care îl avea la îndemână. Umbrela.

— Stai acolo! Să nu îndrăznești să încerci…

— Te iubesc. Din toată inima te iubesc! Îmi pare atât de rău!

A mai făcut un pas în față, iar Daniel a ridicat umbrela și a făcut un gest larg, abia în ultima clipă aplecându-se într-o parte, în așa fel încât mânerul umbrelei a trecut chiar pe lângă chipul tatălui său, atât de aproape încât Armand a simțit aerul vâjâind.

Nu s-a clintit. N-a închis ochii. L-a privit fix pe fiul lui. Cu toate că nu vedea bine. Daniel parcă era sub apă.

Aruncând umbrela pe jos, tânărul s-a îndepărtat. L-a lăsat pe Armand singur, privind în urma lui.

Când Daniel a dispărut, Armand și-a ridicat mâinile tremurânde spre obraji și a început să plângă. Pentru toată suferința pe care o provocase. Pentru toate orele, toate zilele, toți anii pe care îi pierduseră.

Pentru băiețelul fericit, mulțumit și liniștit care murise pe trepte în acel Ajun, așteptându-l pe Père Noël.

Capitolul 28

— Ah, uite. E cu etaj!

Annie stătea în mijlocul livingului apartamentului lui Stephen de la George V, cu ochii mari de uimire. Nu contenea să se minuneze.

În timp ce băiatul de serviciu le ducea bagajele în dormitor, la etaj, ea s-a întors spre Jean-Guy și a spus cât se poate de serioasă:

— Trebuie să rămânem aici pentru totdeauna!

Jean-Guy a dat draperiile la o parte, privind pe geam, iar Annie i-a dat tânărului un bacșiș și a închis ușa în urma lui.

— E cineva? și-a întrebat soțul.

— Nu.

— Așadar, a continuat Annie, luând meniul pentru room service. Ce-ai vrea să mâncăm, micuțule?

— Sper din toată inima că vorbești cu Honoré, i-a răspuns Jean-Guy și a auzit-o râzând.

Oricât de lipsită de grijă părea, el știa că Annie se prefăcea. De dragul lui Honoré. De dragul lui. De fapt, era cât se poate de alertă. Vigilentă. Și îngrijorată.

— Eu o să lipsesc câteva ore, i-a spus el. Vă supărați dacă vă las singuri? Polițistul o să rămână în fața ușii.

— Mă întreb ce or să creadă ceilalți oaspeți din hotel.

— Or să creadă că aici stă cineva foarte important, i-a răspuns Jean-Guy și a sărutat-o.

Când a ieșit din hotel, s-a uitat în dreapta. Apoi în stânga, ca și cum ar fi încercat să se orienteze un pic în spațiu.

A luat-o la dreapta și a pornit, aparent fără țintă, pe
Avenue George V. Oprindu-se din când în când ca să se uite în câte o vitrină, și-a continuat plimbarea luând-o pe o stradă mai îngustă.

Apoi s-a oprit. O minţise pe Annie. Îl văzuse pe Loiselle:
aştepta afară, urmărindu-i.

•

Reine-Marie a închis încet dosarul şi şi-a ridicat privirea spre directoarea Arhivelor.

— E neconcludent. Au existat surse anonime care au spus că era posibil ca Stephen Horowitz să fi fost colaborator. Că susţinea că era de partea Rezistenţei, dar că şi-ar fi dat tovarăşii pe mâna Gestapoului, aceştia fiind interogaţi la Lutetia.

— Nu, nu e vorba despre Gestapo. Asta-i o greşeală des întâlnită. În multe documente, chiar şi în cele de la vremea aceea, este pomenit Gestapoul, însă o altă divizie, numită Abwehr, ocupase Lutetia, a corectat-o *madame* Lenoir.

— Ăştia cine erau?

— Servicii secrete. Erau la fel de răi ca Gestapoul. Misiunea lor era să şteargă Rezistenţa de pe faţa Pământului. Arestau oameni pe care îi bănuiau că erau membri, îi duceau într-o cameră la Lutetia şi îi torturau până când îi denunţau pe alţii. Apoi îi omorau şi făceau acelaşi lucru cu următorii. Mulţi, cei mai mulţi, au murit fără să sufle o vorbă.

Reine-Marie a ezitat o clipă, încercând să-şi adune gândurile.

— Ştii multe despre ei.

— Bunica mea a fost unul dintre suspecţii omorâţi, iar hotelul Lutetia, spre lauda lui, e foarte deschis în ceea ce priveşte epoca aceea din istoria lui. Mulţi dintre angajaţi au fugit când hotelul a ajuns pe mâna naziştilor…

— Deci au fost nevoiţi să angajeze oameni noi.

— *Oui.* Poate că aici intră în scenă *monsieur* Horowitz al vostru. Faptul că era de origine germană i-ar fi creat un avantaj în ochii celor de la Abwehr, dar ar fi stârnit bănuieli în rândul celorlalţi angajaţi, şi pe bună dreptate. Nu încape îndoială că unii dintre ei făceau parte din

Rezistență, dar alții erau spioni ai naziștilor. Iar alții nu-și doreau decât să treacă neobservați și să supraviețuiască. A fost o perioadă tulbure.

— Ăsta e un eufemism. Deci ar fi ușor să mânjești reputația cuiva, să faci o acuzație falsă.

— Mhm. Multe dintre execuțiile de după eliberarea Franței au fost represalii, dar nu pentru colaborarea cu naziștii. Oamenii au profitat de ocazie ca să scape de vreun vecin care îi deranjase sau de o cunoștință despre care credeau că-i trăsese pe sfoară la un moment dat. Ori de cineva pe a cărui casă sau lucruri voiau să pună mâna. Vendete personale. Sute de oameni au fost împușcați sau spânzurați fără să fi avut parte de vreun proces. Cu toate că s-au făcut eforturi mari de a se umbla în arhive, de a se distinge ce era adevărat de ce era inventat. Dar e tare greu. Multe documente fuseseră distruse. Arhivele însele se aflau într-o stare deplorabilă după război. Fuseseră vandalizate de naziști, care arseseră tot ce contrazicea concepția lor despre lume. Am pierdut nenumărate manuscrise neprețuite. Spre exemplu, obsesia lor față de rasa ariană. Aveam o grămadă de documente care demonstrau că o asemenea rasă pur și simplu nu există. Era un construct, un mit creat cu sute de ani în urmă și readus la viață de naziști.

— Și au distrus toate documentele care dovedeau asta?

— Au încercat. Din fericire, oamenii pe care i-au trimis cu misiunea asta nu erau chiar niște genii. O parte din dovezi au supraviețuit. Deși, să nu ne înțelegem greșit, nemții n-au fost singurii care au vandalizat și au rescris istoria. Și Aliaților le-a convenit să îngroape ori chiar să distrugă mare parte din dovezi. Fiindcă aveau nevoie pe mai departe de unii dintre foștii naziști. Cum crezi c-au ajuns americanii pe Lună?

Reine-Marie a clătinat din cap. Știa și ea, ca bibliotecară și arhivistă, că istoria nu era doar

scrisă de către învingători. Mai întâi trebuia să fie ștearsă și rescrisă. Adevărurile problematice trebuiau înlocuite cu mituri flatante.

— Dar, dacă Stephen lucra pentru Rezistență, a spus ea, n-ar fi trebuit să se prefacă a le fi prieten ofițerilor din Abwehr? Nu asta ar fi fost cea mai bună cale de a obține informațiile de care avea nevoie?

— Ba da. Și tocmai asta a devenit problema cea mai mare. Să-i deosebească pe cei care se prefăceau că-i ajută pe naziști de cei care chiar îi ajutau.

Reine-Marie a studiat pe rând fotografiile din vraful micuț din fața ei până când a ajuns la cea cu Himmler. Respingător. Arăta ca un broscoi așezat la masă. Iar în spatele lui? Un Stephen imposibil de tânăr și de voios, în uniformă de chelner. Zâmbind larg. Sprijinindu-și bărbia în palmă, a privit lung poza. Chibzuia.

Știa că Stephen nu colaborase cu naziștii. Întrebarea era cum s-o dovedească. Nu puteau permite ca o asemenea calomnie să mânjească reputația unui om atât de curajos. Și cu siguranță nu puteau permite ca o minciună să submineze adevărul descoperit de Stephen și de Alexander Plessner.

Dar mai era o întrebare importantă.

— Anchetatorii care investighează moartea lui *monsieur* Plessner au avut copii ale unora dintre documentele acestea la câteva ore după moartea lui. E posibil așa ceva?

— *Non*, a sosit imediat răspunsul fără echivoc.

— De ce nu? Ție nu ți-a luat mult să le găsești.

— Eu sunt arhivista-șefă. E ca și cum m-aș fi născut direct într-un fișet. Eu știu locul ăsta, fișierele astea, mai bine decât îmi cunosc propria familie.

— Dar, Allida, n-ai cum să știi toate documentele din arhivă! N-ai cum să le știi nici

măcar pe toate cele legate de război. Trebuie să fie sute de mii de documente.

— Tocmai de asta am certitudinea că nimeni n-ar fi putut pune mâna pe acela – a arătat spre dosarul din fața lui Reine-Marie, cel pe care se afla desenul vaporului – atât de repede. Durează săptămâni, luni întregi să cauți în toate documentele. Cred c-au găsit ce le trebuia, apoi au lăsat aici documentele, ca să le poată folosi la nevoie.

— Ceea ce înseamnă… că cineva a pus asta la cale de multă vreme.

Și nu cineva oarecare, a chibzuit Reine-Marie. Dosarul acela ajunsese la poliție.

I s-a făcut rău fizic. O amețea, la propriu, efortul de a încerca să cuprindă cu mintea un lucru prea complicat pentru a fi înțeles.

— Când a fost solicitat ultima oară dosarul acesta? a întrebat ea.

Madame Lenoir s-a întors la catalogul electronic. O clipă mai târziu a ridicat privirea spre Reine-Marie.

— Acum cinci săptămâni.

— Știi și cine l-a solicitat?

Madame Lenoir n-a mai putut s-o privească în ochi.

— Daniel Gamache.

•

Armand stătea în fața apartamentului lui Daniel, privind lung ușa.

A ciocănit.

I-a deschis Roslyn, care a ieșit lângă el, pe hol, și a închis ușa după ea.

— Îmi pare rău, Armand, nu vrea să vorbească cu tine. Dar ce s-a întâmplat? Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat.

— El trebuie să-ți povestească ce s-a petrecut. Dar, te rog, Ros, trebuie să vorbesc cu el! E urgent.

Roslyn și-a privit cu atenție socrul. În mod normal, era un bărbat foarte îngrijit, însă acum era

răvășit, avea ochii roșii și părul ciufulit. Șuvițele întunecate la culoare se amestecau cu cele cărunte, lipindu-i-se de fruntea asudată, iar haina îi era mânjită cu ceva maroniu.

Arăta ca niște *merde,* dar, din fericire, mirosea a ciocolată.

— Stai puțin aici. Încerc să-l conving.

Câteva minute mai târziu, ușa s-a deschis iar și Daniel a ieșit pe hol.

Armand a tras aer în piept.

— Știu că n-o să mă crezi, dar aș vrea să înțelegi că te iubesc. Din toată inima. Întotdeauna te-am iubit și-o să te iubesc mereu. Nu am intrat în Joint Task Force 2 tocmai pentru că am vrut să rămân alături de familie, de tine. N-am vrut să treci și tu prin ce am trecut eu. Însă am acceptat să mă ocup de antrenamentele lor și-mi pare rău, nespus de rău, că lucrurile n-au fost mai clare. E vina mea și îmi pare rău pentru toată suferința pe care ți-am provocat-o.

— Nu mă mai interesează. Ai venit cu douăzeci și cinci de ani prea târziu.

Armand a încuviințat.

— *Oui.*

Era adevărul, dar venea prea târziu.

A răsuflat iarăși adânc, apoi a făcut pasul cel mai important.

— Dacă nu mă crezi că-ți spun lucrurile astea ca tată, atunci te rog să mă crezi că ți le spun ca anchetator. Știu cum funcționează investigația unei crime. Cum funcționează mintea unui investigator. Trebuie să te duci la poliție și să spui tot ce știi despre Alexander Plessner. Or să afle oricum.

— De la tine?

— Nu. Nu de la mine. N-o să-i spun nimic comandantei Fontaine. Știu că n-ai avut nimic de-a face cu uciderea lui Plessner și cu siguranță nu i-ai face niciodată vreun rău lui Stephen! Dar în spatele situației de acum se află o organizație puternică și sofisticată, iar oamenii ăștia au nevoie

de un țap ispășitor. De cineva căruia să-i însceneze totul. Și tare mă tem că acela ești tu.

— Mulțumesc pentru sfat, inspectore-șef. O să-l am în vedere.

Armand a dat din cap și i-a întins fiului său umbrela pe care o recuperase din iarba din grădină. Daniel l-a privit rece și i-a închis ușa în nas.

Armand a sprijinit umbrela de perete și a plecat.

•

Jean-Guy aștepta în conul de umbră de lângă zid. Trecătorii îl priveau și-și vedeau de drum. Niciunul nu voia să atragă atenția bărbatului care părea nespus de încordat.

În cele din urmă, a apărut.

Loiselle s-a oprit vreme de o clipă la intrarea pe străduța îngustă, însă doar de atât avea nevoie Beauvoir.

L-a înhățat, trăgându-l pe bărbat într-o parte, cu toate că oponentul său era mult mai solid decât el. Cu o lovitură de genunchi, l-a făcut pe Loiselle să cadă la pământ și apoi l-a țintuit cu un genunchi pe spate, percheziționându-l și găsind asupra lui un pistol Sig.

Oamenii au țipat, unii au strigat după poliție, toți s-au dat în lături. Dar înainte să apuce vreunul să ridice telefonul și să-i fotografieze, Beauvoir l-a ridicat pe Loiselle în picioare și l-a îmbrâncit într-un magazin.

— Sunt polițist, trebuie să folosesc biroul din spate!

Uluit, managerul magazinului a făcut semn spre o ușă și, grăbindu-se să le-o ia înainte, a fugit s-o descuie.

— Încuie după noi! i-a poruncit Beauvoir.

— Să chem poliția?

— Nu. Am chemat-o eu deja, a mințit el.

Când s-a închis ușa în spatele lor, l-a împins pe Loiselle la perete și i-a înfipt arma în gât.

Dar ceva era în neregulă. Bărbatul nu se zbătea. Nu riposta. Totul era prea ușor.

Apoi Loiselle a făcut ceva neașteptat. A ridicat mâinile.

S-au privit lung unul pe celălalt. Valul de adrenalină care îl copleșise pe Beauvoir era atât de puternic, mânia lui era atât de intensă, încât de-abia s-a abținut să nu-l izbească peste față cu pistolul, indiferent dacă se predase sau nu.

Apoi Loiselle a făcut ceva și mai, neașteptat.

— Ziceai c-ai fost polițist în Québec. Inspectorul Beauvoir, de la Sûreté du Québec. Tu ai fost cel din fabrică. Chiar voiam să stăm de vorbă.

•

I-a sunat telefonul. Era Reine-Marie.

— Poți să vii la arhive? l-a întrebat.

— Ajung în cinci minute.

Armand a mers repede, încercând să-și pună ordine în gânduri. Îi zisese lui Daniel că nu avea să-i spună nimic comandatului Fontaine, și chiar nu avea de gând s-o facă. Însă tot trebuia să afle la ce lucraseră Daniel și Plessner. Și dacă avea ceva de-a face cu moartea lui Plessner.

În timp ce se grăbea spre arhive, și-a verificat e-mailurile. În cele din urmă, a apăsat pe unul primit în timpul nopții de la doamna McGillicuddy. Nu era lung și alambicat, cum erau de obicei mesajele ei, ci conținea doar atât: *Sună-mă.*

S-a uitat la ceas și a făcut calculul. În Montréal era cu șase ore mai devreme. Ceea ce însemna că era 5:30 dimineața. Probabil dormea.

Avea s-o sune după ce se întâlnea cu Reine-Marie.

•

— Te-am recunoscut din filmarea de la fabrică, a spus Loiselle, iar în vocea lui se simțea tulburarea. Am văzut ce-ai făcut. Ce-ați făcut tu și ceilalți agenți. Am văzut ce-a făcut șeful tău. Am văzut ce s-a întâmplat.

Loiselle vorbea în șoaptă, ca și cum ceea ce se întâmplase în ziua aceea cumplită, cu câțiva ani în

urmă, ar fi fost un secret, ca și cum n-ar fi existat o filmare care apăruse peste tot pe internet. Văzută de milioane de oameni.

Raidul făcut de Sûreté pentru a salva un ostatic. Pentru a opri niște oameni înarmați până în dinți. Fusese o luptă disperată pentru a preveni ceva și mai îngrozitor. Dar fusese un masacru. Ieșiseră învingători. Cu greu. Și plătiseră un preț înfiorător.

— Tipul cu care te-am văzut ieri era Gamache, nu? Ăla mai în vârstă. L-am recunoscut și pe el. De-asta voiam să vorbesc cu tine.

— De ce?

— În fabrica aia, niciunul dintre agenții voștri n-a dat bir cu fugiții. Ați fost disciplinați, bine antrenați, dedicați. O echipă închegată. Dar, chiar și așa, nimeni nu trece printr-un asemenea iad și nu-și poate continua viața fără să știe că există un motiv bun. Un țel nobil.

Beauvoir n-a slăbit strânsoarea asupra gulerului bărbatului, dar a coborât un pic pistolul. I-a permis lui Loiselle să-l privească în ochi.

— Am crezut și eu asta pe vremuri, a continuat Loiselle, că ceea ce făceam era important. Că munca mea conta. Dar acum nu mai cred asta. De asta noi, foștii membri ai forțelor speciale, ne uităm iar și iar la înregistrarea aceea. Ne aduce aminte cine am fost odinioară. Ce-am avut odinioară.

— Ce?

— Respect de sine.

Beauvoir s-a dat un pic în spate, îndepărtându-se de Loiselle cât să-l poată privi și judeca mai bine.

— M-am săturat să fac rahatul ăsta! Când am plecat din GIGN, eram epuizat și blazat. Pur și simplu nu-mi mai păsa. Mă puneam în slujba oricui mă plătea. Dar când te-am văzut zilele trecute la birou, a fost ca un duș rece. M-am trezit.

— Vrăjeală!

— Te-am lăsat să mă prinzi. Aș fi putut scăpa. Fără nicio problemă. Te-aș fi putut omorî, tot fără

nicio problemă. Dar am vrut să te pun în gardă.

— În legătură cu ce?

— L-au ucis pe Plessner ăla și-au încercat să-l omoare și pe Horowitz. Nimic nu le-a ieșit cum trebuie. Și acum s-au speriat. Vă consideră o amenințare. Mi-au zis să bag frica în tine.

— Și dacă asta nu merge?

— Atunci or să te atace. Poate chiar or să-ți atace și familia. I-ai mutat la George V. Asta i-a luat prin surprindere.

Cred că șefii mei încearcă să-și dea seama ce înseamnă și ce ar trebui să facă în continuare. N-au scrupule, dar proști nu sunt! Să vă omoare pe tine și pe familia ta în hotelul George V ar crea mai multe probleme decât ar rezolva, dar or s-o facă, dacă se simt încolțiți. Ai câștigat un pic de timp. Dar nu prea mult.

— Cine sunt? Cine dă ordinele?

— Mie îmi vin ordinele de la conducerea SecurForte, dar nu știu cine dă ordine companiei.

— Sunt părtași și polițiștii?

Loiselle l-a privit uluit.

— Toată lumea e părtașă! Tu chiar n-ai habar cât de puternică e SecurForte, nu? Are la mână politicieni, polițiști, judecători, presa. Aș putea arunca în aer Turnul Eiffel, ziua în amiaza mare, și, dacă ar fi la ordinele celor de la SecurForte, aș scăpa. Omule, ai face bine să te trezești repede, până nu te fac ăștia una cu pământul!

— Și eu de unde știu că asta nu face parte din planul lor? Că nu-i o capcană.

— Presupun că n-ai cum să știi. Dar ai de ales?

— Tu trebuie să știi ce urmăresc, a insistat Beauvoir.

— Nu știu decât că, orice ar fi lucrul pe care îl caută, cel pentru care l-au omorât pe bătrân, nu l-au găsit. Și sunt al dracu' de speriați c-o să-l găsiți voi. Dar au câteva variante. Să vă omoare înainte să-l găsiți sau să stea deoparte și să vă lase să-l găsiți. Și pe urmă să vă omoare. În orice caz…

— Astea ți-au fost ordinele? Să mă urmărești, să încerci să mă sperii, dar, dacă asta n-ar fi mers și eu aș fi găsit dovada, ar fi trebuit să mă omori și să pui mâna pe ea?

Loiselle a zâmbit.

— Hai că începi să te prinzi.

— Deci tu mă urmărești pe mine. Îl urmărește cineva și pe Gamache?

— Așa cred. Dar nu știu cine și nici ce ordine are.

— Adică dacă trebuie doar să-l urmărească sau să-l și atace?

— Da.

— Futu-i!

L-a țintuit pe Loiselle cu privirea. Nu-i putea ține arma la grumaz și-n același timp să-i trimită un mesaj lui Gamache.

Loiselle a înțeles la ce se gândea și i-a spus:

— Nu mă mișc de aici.

Îndepărtându-se de Loiselle cât de mult putea în biroul acela înghesuit, Jean-Guy a lăsat pistolul din mână, a trimis rapid mesajul, apoi a luat din nou pistolul.

— Ce e în Luxemburg? De ce e așa de important proiectul acela?

— Habar n-am, dar pot încerca să aflu.

— E implicată și Séverine Arbour?

— *Madame* Arbour? Din departamentul tău de la GHS? Din câte știu, nu.

— Dar Carole Gossette?

— Așa cred. I-am auzit vorbind despre ea. Dar nu știu sigur.

Jean-Guy l-a țintuit cu privirea. Trebuia să ia o decizie care îi putea afecta toată viața, precum și viețile celor dragi.

Trăgând aer în piept, i-a înapoiat pistolul lui Loiselle.

Capitolul 29

Gamache a citit mesajul de la Jean-Guy. A pus telefonul înapoi în buzunar și a scrutat strada, și într-o parte, și în cealaltă.

Oamenii treceau pe lângă el, unii dintre ei întorcându-se de la slujba de la biserica Notre-Dame-des-Blancs-Manteaux. Nimeni nu se uita la el.

— *Monsieur* Gamache?

S-a întors chiar în clipa în care era descuiată poarta.

— *Madame* Lenoir. *Merci!*

L-a condus dincolo de filtrele de securitate și de-a lungul unei alei întunecate, spre intrarea deloc impresionantă în clădirea arhivelor.

Musée des Archives Nationales, care era vecinul arhivelor propriu-zise, era spectaculos. Își avea sediul într-un *château* vechi și se ajungea la el printr-o grădină dreptunghiulară, cu tufișuri bogate și cu peluza îngrijită.

Însă arhivele în sine arătau ca și cum erau păstrate într-un buncăr. În Moscova. În anii 1950.

L-a întâmpinat Reine-Marie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o, văzându-i expresia.

— Hai cu mine.

A urmat-o până la unul dintre calculatoarele din sala de lectură.

În clădirea aceea a Arhivelor din Paris se aflau aproape o sută de kilometri de documente, datând din anul 600 î.Hr. până în 1958. Dar totul se rezuma la un singur rând.

Un nume.

Indiferent ce s-ar fi așteptat Armand să vadă, nu era asta.

— Vai, Daniel… a murmurat el.

•

Jean-Guy se uita pe geam, încercând să-și imagineze că nu era într-un lift plin ochi. Înghesuit în peretele de sticlă.

A închis ochii și și-a imaginat că era cu Annie și cu Honoré în bistroul din Three Pines. Înconjurat de prieteni și vecini, care flecăreau și râdeau fără grijă. În aer plutea mireasma fumului de lemn, a cafelei și mirosul dulce de pin.

A tras aer în piept, însă în locul mirosului de pin, de cafea și chiar în locul mirosului straniu de plăcut al pământului, a simțit Sauvage de la Dior. Și simțea niște coate care-l împungeau de zor.

Nu avea cum să ignore faptul că se afla într-un lift aglomerat, cu tot Parisul întins la picioare. La propriu.

Liftul și-a continuat urcușul, iar înghesuiala a devenit tot mai sufocantă. Mirosul era din ce în ce mai greu de suportat.

Apoi liftul s-a oprit, iar bărbatul a coborât pe una dintre cele mai înalte platforme ale Turnului Eiffel.

Vântul bătea cu putere. Mergând spre margine, Jean-Guy a răsuflat tare, bucurându-se de aerul proaspăt.

— De ce am venit până aici? l-a întrebat Séverine Arbour.

Beauvoir s-a uitat în jur și apoi, găsind ceea ce căuta, i-a făcut un semn bărbatului.

— Xavier Loiselle, ea este Séverine Arbour.

— Ne cunoaștem! a spus Loiselle, întinzându-i mâna puternică.

Madame Arbour i-a privit lung mâna, apoi s-a uitat la Beauvoir.

— Este agent de pază la GHS. L-am mai văzut la intrarea în clădire. Ce se petrece? Când mi-ai apărut la ușă, ai zis ceva despre proiectul din Luxemburg. Am crezut că mergem la birou, nu aici.

A privit în jur.

Séverine Arbour nu se temea de înălțime, ceea ce era grozav, căci în clipa aceasta se afla în locul cel mai înalt în care putea urca cineva în Franța fără să aibă aripi.

•

Le Comptoir era plin ochi când și-au croit drum înăuntru Reine-Marie și Armand.

Imediat ce i-a văzut proprietarul, li s-a pregătit o masă mică, retrasă, în spatele localului. Armand și Reine-Marie știau foarte bine bistroul de la Odéon. Îl cunoșteau pe patron. Știau clienții. Și ar fi putut identifica orice străin care ar fi încercat să tragă cu urechea la conversația lor.

După ce au comandat două salate Niçoise, Armand i-a povestit despre mesajul extrem de scurt primit de la Jean-Guy.

Ești urmărit.

Nu era chiar o surpriză. Bănuise. Ceea ce-l șoca era cât de priceput era cel care-l urmărea pe el și cât de neghiob se dovedise cel care-l urmărea pe Jean-Guy.

Chiar dacă nu reușea să-și dea seama cine îi supraveghea, Gamache era aproape sigur că erau priviți și ascultați. Microfoanele ascunse deveniseră atât de sofisticate, încât era aproape imposibil să se îndepărteze suficient de mult de absolut tot ce era în jur, ca să nu le poată fi ascultată conversația. Dar o puteau camufla, lăsându-se înconjurați de alte conversații, mult mai vocale.

Odată ce au ajuns la Le Comptoir și puteau, în sfârșit, să stea de vorbă, Reine-Marie n-a avut de pronunțat decât un singur cuvânt:

— Daniel.

— Au măsluit registrul, i-a răspuns Armand.

Reine-Marie părea ușurată, însă Armand era conștient că înscenarea asta era, de fapt, un motiv să fie și mai îngrijorat.

— Deci au vrut să credem că el a avut ceva de-a face cu toate astea, i-a spus ea.

— *Non.* Cred că au știut că nu vom crede așa ceva. Dar vor să înțelegem cât de serioasă este amenințarea. E un avertisment.

Asemenea capetelor înfipte în sulițe în timpul Terorii, și-a spus el.

— Ca să ne arate ce pot face, ce-i pot face lui Daniel, ce-i pot face oricăruia dintre noi, dacă vor.

— Exact.

— Armand, solicitarea asta de la arhive a fost făcută acum cinci săptămâni. De atât timp să plănuiască asta?

— Cel puțin!

— Înseamnă că sunt pregătiți pentru orice am face, a continuat ea. Știu exact cum vom reacționa.

— Nu întru totul, i-a spus Armand. N-aveau cum să prevadă că vom fi chiar lângă Stephen când a fost lovit de mașină. Sau că noi vom găsi cadavrul lui Plessner. Toate astea ar fi trebuit să se întâmple când noi eram acasă, în Québec. Până să ajungem noi, moartea lui Stephen avea să fie declarată un accident, șoferul fugind de la locul faptei, cadavrul lui Plessner ar fi fost mutat. Iar ceea ce caută ei ar fi fost găsit deja. Le-am dat peste cap planurile. Acum bâjbâie.

— Dar numele lui Daniel în solicitările de la arhive?

— Trebuia să treacă numele cuiva. Persoana trimisă după documentele astea nu-și putea trece propriul nume.

— Dar cum de-au știut despre Daniel, de la bun început?

L-a privit lung și a pălit.

— Pentru că știau de tine. Te cunoaște Claude Dussault, îl știe pe Daniel. El a fost!

— Așa cred.

— Dar de unde a știut c-o să mergem să căutăm acolo?

— N-avea de unde să știe, i-a răspuns Armand. Nu de pe atunci, în orice caz. Dar s-a pregătit pentru toate scenariile posibile. Ce avea să se

întâmple dacă veneam din Canada, dacă aveam îndoieli în legătură cu accidentul lui Stephen. Dacă începeam să sap mai adânc.

— Și atunci l-ai fi găsit pe Daniel. Doamne, Dumnezeule!

Dar în clipa aceea chipul lui Reine-Marie s-a înseninat.

— Poate că ăsta e, de fapt, un lucru bun? Dacă au găsit dosarul vechi și l-au amenințat pe Stephen, așteptându-se ca el să cedeze șantajului, atunci e clar că nu-l cunosc deloc pe Stephen. Și dacă au folosit numele lui Daniel ca să ne amenințe pe noi, e clar că nu ne cunosc nici pe noi. Au impresia că ne cunosc, dar nu-i adevărat. Or fi puternici, dar sunt și aroganți. Ăsta trebuie să fie un avantaj pentru noi, nu?

Acum a zâmbit și Armand.

— Ai dreptate. Chiar nu ne cunosc deloc!

Chelnerul le-a adus salatele. După plecarea lui.

Reine-Marie a spus:

— În dimineața asta ai vorbit cu Daniel despre *monsieur* Plessner. Cum a mers?

— A recunoscut că îl cunoștea pe Plessner.

— Și?

— Și atât. N-a mers prea bine.

După o clipă de tăcere, a continuat:

— Dar am aflat de ce a fost un zid între noi doi în toți anii ăștia.

Reine-Marie a lăsat furculița din mână și i-a ascultat povestea.

După ce a terminat de vorbit, ea s-a lăsat pe spate și l-a privit lung.

— Deci ne-a auzit? În seara aia de Ajun?

— Dar n-a înțeles.

— Era atât de mic! A crezut că plângeam fiindcă eram supărată. Orice copil ar fi crezut asta. Dar erau lacrimi de ușurare pentru că nu acceptaseși slujba aia. Odată ce i-ai explicat, și-a revenit?

— *Non.* Am impresia că nu m-a crezut.

— A investit atâta energie în lucrul ăsta, i-a explicat ea. Dacă recunoaște că s-a înșelat, recunoaște și că a irosit atâția ani ținându-te la distanță. Acordă-i un pic de timp. Măcar ți-a spus. Măcar acum știm.

— *Oui.*

Însă Armand cunoștea foarte bine trauma de a-și pierde părinții.

Și acum știa că în fiecare zi, încă de când avea opt ani, băiatul lui așteptase să-i bată la ușă cineva care să-l anunțe că i-a murit tatăl. Ce efect avea lucrul acesta asupra unui copil sensibil? Să trăiască cu gândul că-l așteaptă, inevitabil, o asemenea suferință?

Pentru Daniel, singura speranță, singura modalitate de a supraviețui, era să pună chiar el capăt lucrurilor. Să-și „ucidă" emoțional tatăl și să-și vadă de viață. Să-i iubească pe cei care nu aveau să-l părăsească.

Era o soluție curajoasă, chiar genială. Dar avea o problemă.

Odată ce-l ucidea, cum își mai putea aduce tatăl înapoi din morți?

— L-am sfătuit să meargă la comandanta Fontaine și să-i spună tot ce știe despre Alexander Plessner. Și despre ce lucrau împreună.

— Dar Fontaine e implicată. Trebuie să fie! La ea erau documentele din arhivă. Probabil că ea e cea care a pus numele lui Daniel pe solicitare. E posibil chiar să-l fi omorât ea pe *monsieur* Plessner. Trebuie să-l oprești, nu se poate să meargă la ea!

— Nu cred c-o să meargă, dar sper că o s-o facă. Asta i-ar demonstra lui Fontaine că n-o bănuim de nimic. Vor crede că planul lor merge bine, că Daniel habar n-are ce se întâmplă de fapt. Pentru că, dacă ar ști, nu s-ar încrede în ea. Cu toate astea, cred c-ar fi mai bine să se mute și ei la George V.

— Poate c-ar trebui să mergem acasă, Armand. Să ne întoarcem la Three Pines.

O durea inima când se gândea la sătucul lor.

— Nu putem, i-a răspuns el cu blândețe. Știi că nicio companie aeriană n-ar lăsa-o pe Annie să se urce într-un avion, când mai are doar câteva zile și naște. În plus, ne-ar găsi oriunde am merge. Nu, orice s-ar întâmpla, trebuie să se întâmple chiar aici.

Aici-aici, și-a spus el. *Unde se află diavolii.*

Reine-Marie a încuviințat și a închis ochii preț de-o clipă. A mai aruncat cu ochii minții o ultimă privire spre sătucul liniștit, înainte de a și-l șterge din gând.

— Armand, a început ea, jucându-se cu o bucată de baghetă – a strâns pâinea proaspătă în pumn, simțind bucățelele ascuțite de coajă înfigându-i-se în palmă. Doar nu se poate ca Daniel…

— Nu. N-are nimic de-a face cu toate astea.

— *Bon.* Care crezi că-i următorul lor pas?

Asta se întreba și Armand. El ce-ar fi făcut? Claude Dussault ce-ar face?

S-a gândit la Stephen. La documentele îngropate în arhive. S-a gândit la Lutetia.

— Cred că vor încerca să infiltreze pe cineva în cercul nostru apropiat. Să ajungă, cumva, la noi.

— Dar cum ar putea să facă așa ceva?

•

— Acum suntem singuri, a zis Xavier Loiselle când el, Jean-Guy și Séverine Arbour au pornit în jurul platformei circulare.

— Cum adică suntem singuri? a întrebat Arbour, privind mulțimea din jurul lor.

Erau totuși mai puțini oameni decât într-o duminică obișnuită – cerul înnorat și burnița sâcâitoare descurajaseră turiștii.

— Vrea să spună că nu ne-a urmărit nimeni, i-a răspuns Beauvoir.

— Cine să ne urmărească? De ce? Ce se întâmplă?

— Cred că știi. Iar acum trebuie să-mi spui.

Ea a ridicat capul, privindu-l drept în ochi.

— Mă amenințI?

— Chiar deloc. Dimpotrivă. Am hotărât să am încredere în tine. Cred că ai descoperit ceva, ceva în legătură cu proiectul din Luxemburg, și vreau să știu ce este.

— Dar ce te face să crezi că e ceva în neregulă, și cu atât mai mult că eu aș ști ce se întâmplă?

— Felul în care te-ai purtat vineri. Ai intrat la mine în birou pe nepusă masă și ai început să-mi pui întrebări despre proiectul pentru funicular. De ce?

— Dar tu de ce ai schimbat subiectul?

— Am schimbat subiectul?!

— Știi foarte bine că da. De la Luxemburg la proiectul din Patagonia, i-a răspuns ea. Ce știi despre ei?

— Patagonia?

Oare făcea și acum același lucru, schimba subiectul?

— Nimic, a continuat el. Este o uzină pentru tratarea apei.

Acum ea îl privea uluită.

— E o mină!

— A fost o mină. Dar s-a descoperit că polua apa, așa că GHS a cumpărat-o și a închis-o. Asta avea să rezolve problema contaminării apei din localitățile aflate în aval.

— Și-atunci de ce mai e necesară o uzină pentru tratare?

— Ca să fie siguri că e totul în regulă.

— Serios? De cât timp lucrezi în domeniul privat? Știi tu vreo companie care face ceva, orice, doar ca să se asigure că e totul în ordine?

— Ce vrei să spui, Séverine? Trebuie să fii cât se poate de directă. Spune!

— Ai văzut ce echipamente trimitem în Chile și ce transporturi sosesc încoace?

— Nu. De ce m-aș uita la așa ceva? Și, chiar dacă m-aș uita, nu aș ști de ce echipamente este nevoie.

— Ei bine, eu știu. Printre aparatele pentru uzina de tratare a apei sunt amestecate și echipamente pentru minat.

Beauvoir a remarcat că Loiselle s-a întors aproape imperceptibil către lift. Și către scări.

Văzuse ceva? Simțise ceva?

Beauvoir îi adusese până sus, în Turnul Eiffel, ca să nu poată trage nimeni cu urechea la conversația lor. Acum erau mult prea sus și erau prea mulți oameni în jurul lor ca cineva să poată distinge ce spuneau. Dronelor le-ar fi fost greu să ajungă până acolo și cu siguranță n-ar fi trecut neobservate.

Iar dacă îi urmărea cineva, persoana respectivă cu siguranță n-ar fi trecut neobservată pe platforma micuță.

Erau în siguranță. Asta, s-a gândit Beauvoir privindu-l pe Loiselle, dacă nu cumva aduseseră pericolul cu ei.

— Au redeschis mina acum cinci ani, i-a spus *madame* Arbour.

— De ce?

— Ai auzit vreodată de mineralele rare?

— Nu.

— Ei bine, asta au descoperit când au făcut niște teste, ca să vadă ce nivel de poluare trebuiau să trateze. GHS a găsit în sedimente urme ale unui mineral rar.

— Și asta e o descoperire importantă?

— Păi, da. De ce crezi că le cheamă minerale rare? Fiindcă nu se găsesc pe toate drumurile.

Beauvoir știa foarte bine tonul acela. „Idiotule”, deși nerostit, era de la sine înțeles.

— Dar, mai mult de-atât, sunt extrem de versatile. Fiecare poate fi folosit pentru o mulțime de lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi baterii și telefoane mobile, magneți. Niște gadgeturi de telecomunicații din următoarea generație, cred.

— Și ce tip de minerale au găsit în mina din Patagonia?

— Nu știu. Am încercat să fac rost de mostrele de apă, dar nu le găsesc nicăieri.

— Dar, dacă în mina aia exista ceva atât de valoros, a întrebat-o Beauvoir, de ce a fost abandonată?

— Primii proprietari căutau argint. Iar când s-au epuizat zăcămintele, au plecat, fără să-și dea seama ce altceva mai exista acolo.

— Deci GHS cumpără mina ca s-o închidă, dar descoperă mineralele astea rare. De ce ține secretul?

— Chiar nu prea te duce capul, nu?

— Spune-mi și gata!

— Evident că problema nu e c-au descoperit mineralul rar, ci ce fac cu el.

Dintr-odată, Beauvoir a simțit că înlemnește. Că se încordează.

— Ce-ar putea face cu el? Poate fi folosit pentru fabricarea armelor? A muniției?

— Din câte știu, nu. Dacă nu cumva i-au găsit o întrebuințare cu totul nouă, e destul de inofensiv.

— Ai pomenit ceva de mijloace de telecomunicații din generația următoare.

— Da, dar nici alea nu sunt ilegale.

— Însă ar putea valora miliarde? a întrebat-o Beauvoir.

— Dacă funcționează, da. Și dacă acesta e soiul de mineral pe care l-au găsit ei.

— Oamenii au ucis și pentru mai puțin de-atât.

— Ucis? a întrebat Arbour și Beauvoir și-a dat seama că ea nu știa toată povestea.

I-a spus despre Alexander Plessner. Despre Stephen. Despre întrunirea consiliului director care urma să aibă loc curând. Când el a terminat de vorbit, Arbour era palidă la față.

— Și acum m-ai târât și pe mine în chestia asta.

— Nu, erai deja implicată. Dacă eu am aflat că ți-ai băgat nasul prin proiecte, cu siguranță or să

afle și ei. Dar, dacă problema este mina din Patagonia, de ce ești atât de interesată de Luxemburg?

— De unde știi că sunt interesată?

— Ți-am umblat prin fișiere.

— Ce-ai făcut?!

— Uite ce e, hai să zicem că tu ai fost indignată și că eu ți-am cerut iertare și că tu mi-ai acceptat scuzele. OK? Hai să trecem direct la partea importantă. Luxemburg.

Arbour l-a privit încruntată, însă apoi a încuviințat.

— Bine. Carole Gossette se ocupă de proiectul din Patagonia. Am făcut un pic de cercetare și i-am găsit numele și în fișierele despre funicularul din Luxemburg. Dar nu reușesc să găsesc legătura.

— Deci *madame* Gossette e băgată în treaba asta?

— Până în gât, după câte îmi dau seama. Cam asta ar fi cu mentora ta.

Și cu flerul meu de a descoperi dacă e ceva în neregulă, și-a spus el. Însă, dacă *madame* Gossette încerca să ascundă ce făceau ea și GHS, de ce s-ar fi obosit să meargă până în Montréal ca să caute un polițist cu experiență, fostul șef al Omorurilor din Sûreté? De ce n-a ales pe cineva mai greu de cap și mai ușor de manipulat?

Deși, dacă se gândea un pic…

A izgonit gândul acela stânjenitor.

Séverine Arbour îl privea pe Loiselle.

— El lucrează pentru GHS. N-o să fugă să dea raportul?

— Nu. E de partea noastră.

Femeia a dat din cap, dar era îngrijorată. Lucrurile scăpau de sub control. Situația o deruta. Nu așa își imaginase că aveau să decurgă lucrurile.

•

— Doamna McGillicuddy mi-a trimis un e-mail azi-noapte, a spus Armand. Cred că acum s-a trezit. Te deranjează dacă îi dau telefon?

— *Non.*

A format, lipind apoi telefonul de ureche, în încercarea de a auzi peste zgomotul din restaurant. A rostit câteva cuvinte, apoi a ascultat.

Preț de o clipă, Reine-Marie a zărit o expresie fulgerătoare pe chipul lui: era uluit de ceva.

Apoi a închis și a privit în gol câteva momente. După aceea a dat alt telefon. De data asta a sunat-o pe vecina lor din Three Pines.

— *Oui,* Clara? Nu, Stephen e tot în stare critică. Da. Sigur că da, *mersi.* Dar am o întrebare. Ai cumva vreo cunoștință la Luvru?

Acum era rândul lui Reine-Marie să fie uluită.

•

— Séverine, tu ce știi despre compania noastră? a întrebat Beauvoir.

— Cum adică? E o firmă uriașă în domeniul ingineriei. Ce altceva să știu?

A încercat să pună altfel problema.

— Care poate fi legătura cu funicularul din Luxemburg?

— Poate sunt la mijloc niște mite, fonduri pentru mină care au fost spălate prin companii din ducat. Sau șpăgi pentru autoritățile din Chile.

Da, și-a spus Jean-Guy. Avea logică. Motivația putea fi una financiară. Așa ar fi putut și Stephen să bănuiască că era ceva în neregulă.

Cu mâinile la spate, Beauvoir a început să se plimbe în tăcere, privind Parisul ce se întindea până în depărtare. Toate monumentele celebre îi erau la picioare. Băiatul din cartierul East End al Montréalului, care juca hochei printre tomberoanele de pe străduțe, vedea acum locul în care se curba Pământul.

Și tot ce-și dorea era să meargă acasă.

Capitolul 30

Pe drum spre Luvru au oprit câteva clipe taxiul la apartamentul lor, ca Armand să poată lua raportul anual de la GHS.

Cât a urcat el, Reine-Marie l-a sunat pe Daniel și l-a convins să se mute împreună cu Roslyn și cu fetele la George V, să stea cu Annie și cu familia ei.

— N-ar fi mai bine să ne luăm și noi o cameră? a întrebat-o el. O să fie cam aglomerat.

— O să vă descurcați.

Nu-i spusese că numele lui apărea în registrul de la arhive. Încă nu, nu câtă vreme exista o șansă ca el să meargă la comandanta Fontaine și să-i spună tot ce știa.

Nu era cazul să afle.

Când s-a întors Armand, i-a povestit despre succesul repurtat cu Daniel.

— E bine, a oftat el ușurat, conștient că, dacă l-ar fi rugat el pe Daniel, tânărul n-ar fi acceptat.

I-a dat taximetristului indicații:

— Nu vrem să ajungem la intrarea principală. Vă spun eu pe unde s-o luați.

Ignorând pufnitul și bombănitul care au răsunat dinspre șofer, Armand l-a ghidat spre Porte des Lions.

— N-o să reușiți să intrați, i-a avertizat taximetristul când au ajuns la destinație.

Armand și Reine-Marie au rămas în picioare între cei doi uriași lei sculptați și au privit ușile înalte, din lemn.

— Crezi că au și o sonerie? a întrebat Reine-Marie.

Tocmai când începeau să creadă că era posibil ca șoferul cel morocănos să fi avut dreptate, ușa s-a deschis încet.

— Am venit la *monsieur* De la Coutu, a spus Armand, arătându-i paznicului un act de identitate.

În câteva minute și-a făcut apariția custodele, venind spre ei cu mâna întinsă.

— *Madame, monsieur* Gamache. Mi-a telefonat Clara Morrow și m-a rugat să vă ajut. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Adevărul era că și Reine-Marie își punea aceeași întrebare.

Nu știa decât că Bernard De la Coutu era custode în Departamentul de Tablouri de la Luvru.

— V-aș ruga să ne însoțiți, i-a răspuns Armand. Vă promit că n-o să dureze mult.

Custodele a ridicat din sprâncene și a studiat cuplul de canadieni, apoi a încuviințat.

— Bineînțeles! Sunt un mare fan al tablourilor Clarei, mai ales al portretelor. Am ajuns buni prieteni. O să vă ajut cu tot ce aveți nevoie.

•

Daniel a rămas cu gura căscată. Acum înțelegea de ce nu-și făcea griji mama lui că aveau să fie prea înghesuiți în apartament. Spațiul acela era absurd de mare, chiar și după standardele lui Stephen.

Dar și mai șocant decât apartamentul era agentul din fața ușii. Avea o expresie fioroasă și era înarmat cu o armă de asalt.

Și-a amintit expresia de pe chipul tatălui său, de când se întâlniseră în dimineața aceea.

Orbit de indignare, o interpretase cum voise: că se temuse că Daniel știa că făcuse parte din JTF2. Că avea să le spună polițiștilor.

Acum își dădea seama că tatăl lui nu se temea de el. Se temea pentru el.

Și-a lăsat familia să exploreze încântată hotelul și s-a urcat într-un taxi.

— Quai des Orfèvres 36, *s'il vous plaît.*

•

— Sunteți siguri că e o idee bună? a întrebat Xavier Loiselle.

La Défense se ridica impozantă în fața lor, ca un regat de sine stătător.

— E o idee atât de cretină, încât probabil e genială, a spus Séverine Arbour. Sau e atât de genială, încât e cretină.

— Atunci, eu sunt pentru! i-a răspuns Loiselle.

Luaseră metroul până la stația bine-cunoscută. Când au ieșit la suprafață, Loiselle a rămas mai în spate, prefăcându-se că-i urmărește.

Beauvoir și Arbour au semnat la intrarea în clădire, arătându-și legitimațiile. A fost un moment încordat, în care agentul de securitate le-a verificat de două ori numele.

Oare își dăduseră seama cei de la SecurForte ce se întâmpla, de fapt? Poate că Loiselle îi dăduse, până la urmă, pe mâna lor, sau…

În timp ce mintea lui Beauvoir gonea de la o idee la alta, toate de rău augur, agentul le-a făcut semn că pot intra.

El și Arbour au coborât din lift la etajul lor, apoi au luat-o pe scări încă două etaje mai sus, până la biroul lui Carole Gossette.

— Cred că nu avem prea mult timp la dispoziție, a spus Beauvoir.

A încercat ușa de la biroul lui Gossette, dar era încuiată. Apoi a făcut semn către biroul secretarei.

Și el, și Arbour au început să deschidă sertare. Căutau un document, un dosar. O notiță. Orice le-ar fi putut spune ce descoperiseră în mostra de apă din mină.

Jean-Guy s-a așezat la calculator și a încercat mai multe parole.

— Aici erați!

Beauvoir a ridicat privirea. În pragul ușii se afla Xavier Loiselle, iar lângă el era un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani.

Era în formă. Brațele îi atârnau ușor îndepărtate de corp, ca pistolarilor de pe vremuri. Avea atitudinea unui om gata să intre în acțiune. Nu era greu să intuiești că era un bărbat agresiv.

Beauvoir l-a recunoscut. Cu toate că nu-i văzuse decât profilul, și pe acela doar o fracțiune de

secundă. Dar studiase imaginea aceea suficient de mult încât să recunoască a treia persoană de la masă. Omul care stătuse alături de Claude Dussault și de șefa GHS, sorbind ceai din porțelanuri fine, la George V.

Beauvoir a simțit că Séverine Arbour se încordase. Respirația i se accelerase.

— Ne cunoaștem de undeva? l-a întrebat Beauvoir.

— Eu sunt șeful serviciului de securitate de aici, i-a răspuns bărbatul. Thierry Girard.

— Eu sunt Jean-Guy Beauvoir și aceasta este adjuncta mea, Séverine Arbour. Vă pot ajuta cu ceva?

— Ce căutați aici?

— Poftim?

— Acesta nu este biroul dumneavoastră.

— Nu. Este al doamnei Gossette.

— Și-atunci, ce căutați aici?

Beauvoir s-a încruntat de enervare. Ridicându-se, a ocolit biroul.

— Nu cred că vă privește pe dumneavoastră.

— Nu ne place când cineva încearcă să intre într-un birou care nu este al său.

— Iar mie nu-mi place să fiu interogat de un agent de pază! i-a replicat Beauvoir. Fac parte din conducerea companiei. Nu ne-am întâlnit până acum, dar asta nu înseamnă că nu știți cine sunt.

— Ah, sigur că știu cine sunteți, domnule. Ceea ce nu știu este ce căutați aici.

— O caut pe *madame* Gossette. Și, dacă tot sunteți atât de eficient, vă rog să verificați dacă se află, cumva, în clădire.

Xavier Loiselle a făcut ochii mari. Nu-i venea să creadă că cineva îndrăznea să-i vorbească așa lui Thierry Girard.

Acum Beauvoir avea certitudinea că nu Loiselle dăduse alarma. Mai mult, cel mai probabil își însoțise șeful tocmai în încercarea de a-i proteja.

Girard îl privea sfidător pe Beauvoir.

— Vă rog! a continuat Jean-Guy calm. Așteptăm.

S-au fixat unul pe altul cu privirea, până ce Girard a cedat și a scos telefonul din buzunar, a vorbit cu cineva și apoi l-a pus la loc.

— Din păcate, *madame* Gossette nu a venit astăzi la birou. Nu doriți să vă conducem?

În timp ce așteptau toți patru liftul, Beauvoir a hotărât să meargă și mai departe.

S-a întors brusc spre Loiselle.

— Te-am văzut aseară, să știi! M-ai urmărit toată ziua. De ce?

— Cred că mă confundați, domnule. Trebuie să fie o greșeală, i-a răspuns Loiselle.

— Da. Sunt de acord. Cineva a făcut o greșeală gravă.

•

Biroul comandantei Fontaine era mohorât, la fel ca restul faimosului 36.

Daniel înțelegea foarte bine de ce voiseră polițiștii să plece din vechea clădire întortocheată. Probabil era plină de șobolani. Ce nu reușea să-și dea seama era de ce hotărâse prefectul să păstreze un birou și aici.

A privit amalgamul de obiecte din încăpere. Fotografii ale suspecților, amestecate printre poze cu familia. Amintiri din vacanță și fotografii de la locul crimei.

Era ca și cum viața și munca acelei femei erau atât de strâns împletite, încât ea nu mai făcea diferența dintre ele. Ca și cum sângele din fotografii ar fi fost sânge din sângele ei.

— V-a plăcut acolo? a întrebat-o Daniel, încercând să spargă gheața. Fiica mea cea mare moare de nerăbdare să mergem. A fost la Bruxelles, l-a văzut pe Manneken Pis[21], dar…

— Despre ce vorbiți? i-a întrerupt Fontaine trăncăneala, ridicându-și privirea din notițe.

Bărbatul a făcut un gest spre un afiș care înfățișa Portul din Copenhaga. Florence era obsedată de o

poveste care spunea că odinioară în portul acela își aveau casă sirenele.

— Habar n-am unde este portul acela. N-am călătorit niciodată în afara Franței. Ce rost ar avea?

— Sigur… Ce rost ar avea?

Ea a închis dosarul și și-a îndreptat atenția asupra lui.

— De ce ne-ați mințit în legătură cu Alexander Plessner?

— Ar fi trebuit să vă spun că-l cunoșteam, a recunoscut Daniel. Îmi pare rău. Am senzația că, fiind bancher de investiții, și mai ales lucrând cu capital de risc, mi-a intrat cumva în reflex să fiu precaut. Dacă lăsăm să ne scape ceva, un detaliu cât de mic, dintr-odată o posibilă investiție e ratată complet.

— Așa că ați mințit poliția? În plină anchetă cu privire la o crimă?

— A fost o greșeală, a spus el foindu-se ușor pe scaun. Am fost șocat când ne-ați anunțat că persoana care decedase era Alexander Plessner. Dar abia dacă îl cunoșteam și știam că afacerea la care lucram împreună nu putea avea nimic de-a face cu moartea lui.

— La ce anume lucrați?

— O firmă micuță crease un model nou de șurubelnițe.

Acum era rândul ei să ridice din sprâncene.

— Șurubelnițe? Instrumentul?

— Da. Eu aș fi vrut să căutăm un proiect mai mare pentru investiție, dar *monsieur* Plessner era de părere că era mai bine ca banca să înceapă cu ceva micuț.

— Cu o șurubelniță.

— *Oui*. Înțelegeți deci de ce am știut că nu putea avea nicio legătură cu mine. În afara cazului în care a fost ucis cu o șurubelniță.

El a zâmbit. Ea, nu.

— Și-ați făcut-o?

— Dacă l-am ucis adică?

— Dacă ați investit.

— Da. *Monsieur* Plessner este, adică era, inginer de meserie, așa că avea motivele lui să găsească interesant proiectul.

— Dumneavoastră, nu?

— Nu mă pricep deloc. Dar le-am studiat situația financiară și părea o investiție cu risc redus. Dacă firma eșua, nu pierdeam prea mulți bani, iar dacă avea succes, ei bine…

— Ei bine, ce? Ați fi câștigat o avere?

Daniel a pufnit amuzat.

— Nu cu firma aia!

— Și-atunci ce rost mai avea să investiți?

— Era o cursă fără miză, un simplu test. Stephen numea asemenea exerciții „clătită de încercare”. Cea care-ți cade pe podea, dar înveți multe făcând-o.

Irena Fontaine nu-și dezlipea ochii de pe chipul lui.

— Nu vi se pare bizar că în tot cazul acesta dumneavoastră sunteți singurul care are o relație cu ambele victime?

Daniel a simțit furnicături pe față, sângele i-a năvălit în obraji și apoi s-a retras la fel de repede. Ca o maree. Luând cu ea în larg și ultima fărâmă din cutezanța lui.

— Pe urmă, a adăugat ea, aplecându-se în față, ne-ați indus în eroare în mod voit. De ce ați venit acum? Ce s-a întâmplat, de ce v-ați răzgândit?

— Nimic. Mi-a zis tata să vin.

— Zău? Am rămas cu senzația că dacă v-ar spune tatăl dumneavoastră să faceți ceva, ați face exact opusul.

— Sunteți foarte perspicace.

— Nu e nevoie să mă luați peste picior, *monsieur* Gamache. De ce ați venit?

Acum era el nedumerit. Îi spusese deja adevărul.

— Mi-a spus tata că e posibil să mă suspectați dacă aflați că am mințit, așa că am hotărât să vin și să vă spun chiar eu adevărul. L-am cunoscut pe

monsieur Plessner, însă nu îndeaproape. Nu se poate spune că aveam o relație.

— Plessner l-a pomenit vreodată pe Stephen Horowitz?

— Da, erau prieteni. Așa a și ajuns *monsieur* Plessner la mine.

— Prin *monsieur* Horowitz? El stabilea unde se făceau investițiile? Participa la proiectul cu capital de risc?

— Nu cred. Stephen nu m-a întrebat niciodată în ce investim, iar eu nu i-am povestit din proprie inițiativă.

Comandanta Fontaine l-a fixat cu privirea, dar, cu toate că s-a îmbujorat de furie, Daniel n-a plecat ochii.

Până la urmă, nu spusese decât adevărul.

— Știți că Stephen Horowitz are un cont de o valoare semnificativă la banca dumneavoastră?

— Nu știam, dar nici nu mă surprinde. Era firesc să vrea să aibă fonduri în Franța. Petrece destul de mult timp aici.

— Dar Horowitz nu v-a propus niciodată să investiți împreună?

— Nu. Niciodată.

— Când l-ați văzut ultima oară pe *monsieur* Plessner?

— Acum șase săptămâni.

— Și de atunci nu ați mai vorbit?

— Ba da, am vorbit la telefon. M-a sunat de câteva ori. Am discutat despre alte posibile investiții.

— Cum ar fi?

— Păi, ca să fiu sincer, n-am ajuns prea departe. Oamenii cu șurubelnița îi povestiseră despre o firmă care fabrică șuruburi și despre alta, care face șaibe. Știți dumneavoastră, inelul de metal care se pune înaintea șurubului.

— Și?

— Și nimic. Pentru lucruri de genul ăsta e nevoie de luni, uneori de ani întregi de cercetare și

analiză. *Monsieur* Plessner se interesase puțin, dar nu părea din cale-afară de entuziasmat. Uitați, vă garantez că oricare a fost motivul pentru care a fost omorât, n-avea nimic de-a face cu ce lucram împreună. Nimeni nu se îmbogățește și nu sărăcește din asemenea investiții.

Fontaine s-a ridicat în picioare.

— Vă mulțumesc că ați venit.

S-a ridicat și Daniel, surprins că întrevederea se încheia așa de repede și atât de brusc.

— Eu vă mulțumesc că m-ați ascultat.

L-a condus până la ușă.

— Îi veți povesti tatălui dumneavoastră că ați venit la mine?

— Probabil, în cele din urmă. Cred c-o să-l las să se perpelească un pic. Și el mi-a făcut-o ieri.

— Diferența este că el n-a vrut să vă perpeliți. Încerca să vă ajute.

Daniel a simțit mica înțepătură, însă era surprins că polițista îi luă apărarea tatălui său. Rămăsese cu impresia că nu-l prea plăcea.

A hotărât apoi să se întoarcă pe jos la George V. Se simțea mai bine, acum, că-i spusese adevărul. Iar când toată nebunia asta avea să se sfârșească, el și Roslyn trebuiau să ducă fetele la Copenhaga, să vadă patria sirenelor.

Fiicele lui nu aveau să fie ca polițista aceea, să nu cunoască minunile lumii.

Capitolul 31

Armand s-a oprit la ușa apartamentului lui Stephen, vrând să-l avertizeze pe profesorul De la Coutu în legătură cu ceea ce avea să vadă.

Specialistul studiase îndeaproape nenumărate scene înfiorătoare cu decapitări, violuri, oameni schilodiți, omorâți cu pietre, răstigniți. Chinuri înfiorătoare.

Însă pe toate le privise de pe partea cealaltă a pânzei.

Pentru prima oară în viața lui, acum se pregătea să pășească dincolo de ramă.

Profesorul l-a ascultat și a dat din cap.

Știau de la *monsieur* și *madame* Faubourg, portarii, că polițiștii plecaseră deja.

Chiar în clipa în care se pregătea să deschidă ușa, lui Armand i-a vibrat telefonul. L-a scos imediat din buzunar și s-a uitat la mesaj. Reine-Marie știa de ce se grăbea așa. Îl puteau căuta de la spital. Puteau fi vești despre Stephen.

Dar era un mesaj de la doamna McGillicuddy și spunea doar: *Am ajuns. Îți dăm de știre.*

A pus telefonul la loc și a deschis ușa.

În apartament domnea haosul. Nu era deloc surprinzător, deși, uitându-se în jur, Armand a rămas cu impresia că era și mai rău decât ultima oară când fusese acolo.

Sigur că polițiștii făcuseră o verificare ca la carte, temeinică. Însă o unitate bine pregătită, chiar dacă nu făcea ordine, măcar nu lăsa la locul faptei o debandadă mai mare decât găsise.

Custodele a pășit înăuntru curios, ca și cum ar fi văzut prima oară o expoziție nouă. Până a văzut pata de pe podea. Și conturul trupului. Ca pielea unui om găunos.

De la Coutu a rămas cu ochii pironiți asupra acelei imagini. Copleșit de gândul că, între clipa în

care stătuse în picioare acolo și cea în care se izbise de podea, un om se transformase în cadavru.

Și un alt om era de vină pentru asta.

A început să se clatine și a simțit o mână pe braț, sprijinindu-l și conducându-l ceva mai departe.

— Veniți aici. Luați loc!

Cineva a ridicat unul dintre scaunele dărâmate și, după ce s-a așezat, aceeași mână puternică i-a poposit pe spate. Și încet, dar ferm, l-a împins în față până ce a ajuns cu capul între genunchi.

— Inspirați adânc.

Și a inspirat.

Când a ridicat capul, era alt om. Nu avea să mai privească niciodată imaginea unei morți violente ca pe o simplă sumă a tușelor de pensulă.

— E mai bine? l-a întrebat Armand.

A dat din cap și s-a ridicat, un pic nesigur pe picioare. Apoi a privit în jur. Nu uitase că fusese chemat ca să evalueze tablourile.

A tras adânc aer în piept, aproape ca un geamăt.

— Acela e un Rothko?!

S-a dus drept la tablou, mai-mai să-și lipească nasul de pânză.

— Cel care s-a vândut la licitație cu douăzeci de ani în urmă? N-a știut nimeni cine l-a cumpărat. Vai, ce-i aici!

Custodele s-a întors pe loc, uluit.

— Au fost date jos și le-a fost ruptă hârtia-suport, i-a explicat Reine-Marie.

— Au sfâșiat și tablourile?

A dat fuga la alt tablou. Cu brațele întinse, ca un părinte care încearcă să prindă copilul pe care îl vede căzând.

A ridicat tabloul de Vermeer și l-a întors.

Hârtia maronie fusese, într-adevăr, sfâșiată, nu însă și pânza.

Întinzând brațul în care ținea tabloul, l-a studiat de la distanță, cu ochii strălucitori.

Era o scenă domestică clasică a lui Vermeer, o masă de bucătărie cu fructe și carne și o mână

plină de bătături care de-abia intra în cadru.

— Se vede nu numai după subiect, ci și după cum a folosit Vermeer lumina, a spus De la Coutu aproape în șoaptă. După pigmenți. Vai, Doamne, ce comoară!

— Cât credeți că valorează? l-a întrebat Armand.

— Armand! a exclamat Reine-Marie indignată.

— E neprețuită, i-a răspuns tot șoptit custodele, clătinând din cap de uluire.

Și-a trecut ușor mâna peste rama din lemn întunecat la culoare, ca și cum ar fi dezmierdat-o.

Apoi a așezat tabloul pe perete și a dat jos altele, verificându-le spatele.

Niciuna dintre pânzele propriu-zise nu fusese deteriorată.

În cele din urmă, după ce a mers din încăpere în încăpere, studiind operele vechilor maeștri, ale impresioniștilor, ale maeștrilor moderni, s-a întors spre soții Gamache.

Entuziasmul lui, care la început friza isteria, se mai domolise.

— Ăsta-i apartamentul lui Stephen Horowitz, nu?

— Cum v-ați dat seama? l-a întrebat Reine-Marie.

Ei nu-i spuseseră.

— După colecție. Contribuțiile financiare ale domnului Horowitz sunt foarte importante pentru Luvru, iar din când în când mai auzim zvonuri despre câte o achiziție de-ale lui, cele mai multe făcute prin licitație. Numele nu-i este pomenit niciodată, dar lumea colecțiilor exclusiviste și a colecționarilor este mică, e un circuit închis. Am auzit că este în spital, dar aveam impresia că a fost un accident de mașină. Nu…

A aruncat o privire spre conturul de pe podea.

— Acela n-a fost Stephen, i-a răspuns Gamache. Vă rugăm să fiți discret în legătură cu ce-ați văzut aici.

— Dar știți ce-am văzut?

Acum, în loc să-l studieze pe Vermeer, custodele îl studia pe Gamache.

— Cred că da, dar spuneți-mi și dumneavoastră.

Profesorul De la Coutu îi privea ușor critic.

— Deduc că m-ați adus aici pentru o evaluare. În eventualitatea morții domnului Horowitz.

Armand nu a răspuns nimic.

— Mă tem că toate tablourile astea sunt reproduceri. Sunt niște copii excelente, fără îndoială. Suficient de bune încât să-i păcălească pe cei mai mulți oameni, deși sunt cam surprins că au reușit să-l păcălească pe *monsieur* Horowitz. Chiar reproduceri fiind, fiecare valorează mii de euro, însă nu zeci de milioane. Nu sunt chiar așa neprețuite cum am crezut la început.

— Toate?

Reine-Marie l-a privit pe Armand și a văzut că, deși era mohorât, nu părea surprins.

— Știai?

— Am bănuit. Știam că cele mai multe originale din perioada Renașterii, cum ar fi trebuit să fie multe dintre ele, nu au la spate hârtie-suport. Iar ramele însele, deși sunt foarte reușite, nu sunt vechi. Chiar dacă Stephen le-ar fi schimbat ramele, ar fi avut grijă ca ele să fie din aceeași epocă cu tablourile.

— Asta m-a pus și pe mine pe gânduri, i-a răspuns custodele. Falsul Vermeer are o capsă în ramă. *Monsieur* Horowitz nu ar crede niciodată că-i vorba despre un original.

Armand s-a dus la cel mai mic tablou și, luându-l de pe perete, i l-a întins custodelui.

— Ăsta-i original?

— E frumușel, a răspuns De la Coutu, aplecându-se să studieze pânza mai de aproape. Acuarelă. Peisaj. Probabil de la începutul-mijlocul secolului XX. E semnat „VM Whitehead”.

Întorcându-l, a adăugat:

— E amuzant, acesta e prins cu fir de nailon și are ochete din plastic. I l-a întins lui Gamache. Probabil e original, dar lipsit de orice valoare.

— N-aș zice, i-a răspuns Armand, așezând tabloul la loc pe șurubul lui din perete.

— Ce păcat! a spus custodele. Pesemne că cineva a intrat în apartament când *monsieur* Horowitz nu era în Paris și a înlocuit metodic originalele cu aceste copii. Probabil de-a lungul timpului. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Ce pierdere colosală! Domnul care a fost ucis o fi surprins falsificatorul oare?

— Și de asta să fi fost omorât? i-a răspuns Armand. Se poate. Aveți idee cam cât ar fi valorat tablourile astea, dacă ar fi fost originale?

Custodele a căzut pe gânduri, încruntându-se un pic în timp ce se concentra.

— Vermeer a lucrat foarte puține tablouri. Iar ăsta? În Londra sau în Hong Kong s-ar vinde cu vreo sută de milioane.

Întorcându-se de jur-împrejur, a continuat:

— Una peste alta, trebuie să fie cam jumătate de miliard de dolari aici, fără să mai punem la socoteală ce trebuie să aibă în celelalte case și birouri. S-a întors spre Armand cu ochii măriți de groază. Doar nu credeți…

— Că sunt toate falsuri?

Armand a încuviințat.

— Am rugat-o pe asistenta lui să obțină o evaluare. Chiar în clipa asta ea se află la Stephen acasă, însoțită de custodele de la Musée des Beaux-Arts de Montréal. După ce termină acolo, vor studia și tablourile pe care le are la birou.

— *Mon Dieu,* a murmurat custodele.

Simțind că-l ia din nou amețeala, s-a așezat pe scaun și s-a uitat prin încăpere. Apoi privirea i-a devenit curioasă.

— Ați observat că toate tablourile sunt fie pastorale, fie domestice? Liniștite. Nu înfățișează suferință, nici moarte. Nu e nici măcar o scenă de

vânătoare. Hm. Asta nu poate să fie o coincidență. Mă întreb care e explicația.

Armand se obișnuise atât de mult cu tablourile, încât nu remarcase lucrul ăsta. Nici Reine-Marie.

Dar acum, că îl subliniase custodele, vedeau și ei. Stephen, exorcistul, își acoperise pereții, din podea până în tavan, cu imagini în care domnea o pace desăvârșită.

— Îmi pare rău că v-am dat asemenea vești proaste, le-a spus De la Coutu. Anunțați dumneavoastră autoritățile sau doriți s-o fac eu?

— Le anunț eu. Ar putea rămâne între noi toate astea?

— Firește. Mi-a povestit Clara că sunteți înalt ofițer în Sûreté du Québec. Sper din toată inima să găsiți omul vinovat pentru atrocitatea asta. Și, mai important, pentru atrocitatea aceea.

A aruncat o privire spre conturul siluetei de pe podea.

L-au urcat pe profesorul De la Coutu într-un taxi și s-au uitat după mașină când aceasta a pornit spre Luvru.

— Bietul Stephen, a spus Reine-Marie când Armand a luat-o de mână. O să fie devastat.

— Mă îndoiesc, a răspuns el încet.

L-a privit lung. Pesemne că Armand începea să se resemneze cu ideea că era foarte posibil ca Stephen să nu se mai întoarcă niciodată acasă, să nu afle niciodată că acea colecție, pe care o strânsese într-o viață de om, fusese furată.

Au așteptat să se rărească mașinile care treceau pe Rue des Sèvres și apoi au țâșnit peste drum.

•

Jacques i-a condus la o masă izolată din barul Joséphine, dar Armand a făcut semn spre o masă aflată chiar lângă un grup de turiști gălăgioși care vorbeau în spaniolă.

— Acolo se poate?

Șeful de sală a ridicat din sprânceană, dar i-a condus la masa aceea.

Reine-Marie s-a trezit că se uită în jur, prin bar, încercând să-și dea seama unde fuseseră făcute fotografiile pe care le văzuse în arhivă, cele din timpul războiului. A simțit un nod în gât și a înțeles, în sfârșit, de ce detestase Zora locul acela.

Oare se numărase și ea printre cei aduși direct acolo din lagărele de concentrare? Își căutase familia pe coridoarele acelea? În uriașa sală de bal, în baruri și restaurante, în camerele pentru oaspeți? În zadar.

Imediat ce Jacques le-a luat comanda, Armand s-a aplecat spre Reine-Marie. Dar cum a deschis gura să-i spună ceva, a mai sosit un mesaj.

Avea telefonul pe masă, așa că l-au putut citi amândoi. Era de la doamna McGillicuddy. *Acum la birou. Am avut dreptate.*

Și aici la fel, i-a răspuns Armand.

— Toate tablourile din colecția lui sunt false? a rostit Reine-Marie, uluită. Chiar și cele din Montréal? Au fost toate furate? Ce s-a întâmplat?

— Nu cred c-au fost furate, i-a răspuns, apropiindu-se și mai mult de ea și vorbind în șoaptă. Cred că le-a vândut Stephen.

Lui Reine-Marie i-a trebuit un moment să priceapă.

— De ce-ai crede așa ceva?

— Pentru că Stephen se pricepea la artă. Și-ar fi dat seama imediat dacă vreunul dintre tablouri ar fi fost un fals, cu atât mai mult dacă toate ar fi fost reproduceri!

— Dar de ce să le vândă?

— Ca să adune capital fără să facă zarvă. O grămadă de capital. Nu avea cum să vândă alte proprietăți sau acțiuni, în valoare de sute de milioane de dolari, fără să observe nimeni, dar își putea vinde discret colecția. Apoi avea să înlocuiască fiecare tablou cu o reproducere, ca să nu-și dea nimeni seama.

— Și de ce îi trebuiau atâția bani? Avea probleme financiare?

— Nu, deloc.

— Era șantajat? Cu dosarul acela? Plătea ca să nu iasă la suprafață?

Armand a clătinat din cap.

— Dosarul ăla a fost găsit cu câteva săptămâni în urmă. Să-și vândă discret colecția trebuie să-i fi luat ani întregi. Indiferent ce avea să facă, o plănuia de multă vreme.

— L-ai rugat pe profesorul De la Coutu să le evalueze, dar nu voiai decât o confirmare a ceea ce bănuiai deja.

— Da. Și cred că știu unde a mers cea mai mare parte din bani. Când am vorbit cu doamna McGillicuddy în dimineața asta, mi-a spus că a găsit niște documente într-una dintre cutiile de valori ale lui Stephen. Îi trimitea pe ascuns bani lui Alexander Plessner. O grămadă de bani.

— Pentru ce?

— Investiții. Documentele erau ordine de achiziție. Confirmări. Se pare că îl însărcinase pe Plessner să acumuleze treptat acțiuni în mai multe companii. Dar nu dintr-odată. Achizițiile erau distribuite pe parcursul câtorva ani, fiind investite sume mici, care să nu atragă atenția. După ce a făcut toate calculele, mi-a spus doamna McGillicuddy că e vorba de un pic mai mult de un miliard de dolari.

— Și nu și-a dat nimeni seama că era Stephen în spatele achizițiilor?

Armand a clătinat din cap.

— Pare să fie o preluare ostilă, făcută milimetru cu milimetru. Știi jocul Jenga?

— Normal. Îl au și nepoții noștri. Mai ții minte Crăciunul trecut, când se jucau? Arată ca un turn compact, dar de fapt e alcătuit din mai multe segmente mici ca niște scândurele. Scoți câte unul, încercând să faci în așa fel încât să nu se dărâme turnul.

— Exact! Stephen și Plessner jucau un fel de Jenga financiar. Trăgeau bucăți mici din

companiile astea, pe rând. Tare viclean era!

Reine-Marie se întrebă dacă Armand își dădea seama că tocmai vorbise despre Stephen la timpul trecut pentru prima dată.

— Care companii?

— Doamna McGillicuddy a studiat ordinele de achiziții, dar sunt complicate și multe dintre ele sunt companii numerotate[22].

— Și voia să aibă controlul asupra tuturor?

— Sau doar asupra uneia. E posibil ca celelalte să fi fost o încercare de a ascunde și de a induce în eroare.

— GHS e printre ele?

— *Non.*

— Nu, așa e. GHS ar costa mult mai mult decât ar putea până și Stephen să strângă. Iar oamenii din conducere ar observa cu siguranță o încercare de preluare ostilă, oricât de subtilă ar fi ea. Însă ar putea cumpăra una sau mai multe dintre companiile subsidiare.

Armand a dat din cap. *Se prinsese.*

Asta credea și el.

— Dar de ce?

Cum nu a primit niciun răspuns, Reine-Marie a mai pus o întrebare:

— De asta ai trecut pe-acasă după raportul anual? Ca să vezi dacă vreunele dintre companii sunt menționate?

— Da. Dar în raport nu e menționat numele niciuneia dintre companiile subsidiare.

— Dacă o fi având.

— Păi, noi știm de cel puțin una. SecurForte. Și presupun că mai există multe altele.

Dar mai aflase ceva important de la doamna McGillicuddy. A așteptat ca hărmălaia de la masa alăturată să devină de-a dreptul asurzitoare, iar apoi s-a aplecat spre Reine-Marie.

— Acum șapte săptămâni, Stephen și-a trimis sume uriașe de bani în contul de aici, din Paris. Fondurile au fost înghețate, bineînțeles, în baza

legilor împotriva spălării de bani. Dar vor redeveni disponibile mâine dimineață.

Reine-Marie își cunoștea bine soțul și și-a dat seama că mai avea multe de zis, așa că l-a îndemnat:

— Zi mai departe.

Armand a făcut o pauză, dorindu-și din tot sufletul să nu trebuiască să-i dea vestea aceea. A privit-o lung în ochi. Îi erau atât de familiari și de dragi, le cunoștea fiecare fărâmă de pigment, fiecare sclipire de culoare. Îi privise de atâtea ori, în momentele fericite, dar și în cele dureroase ale vieții lor. Așa cum îi privea și acum.

— Banii sunt la Banque Privée des Affaires.

Reine-Marie a încremenit. Acum erau singuri. Departe de strigăte și de râsete, de clinchetul tacâmurilor, de hârșâitul scaunelor pe marmura de pe jos. De murmurul chelnerilor discreți. Erau departe de tot ce cunoșteau.

Erau doar ei doi. Într-o lume străină și sălbatică.

— La banca lui Daniel? a șoptit ea.

— *Oui.*

— Deci Daniel știa, știe ce aveau de gând?

— Nu cred. Mă îndoiesc că Stephen i-ar fi spus. Nu era nevoie ca Daniel să știe. Și cu cât știa mai puțin, cu atât mai bine.

— Dar de ce l-ar fi implicat pe Daniel? Dacă știa că era periculos, de ce Dumnezeu l-ar fi târât și pe Daniel în nebunia asta?

— N-ar fi făcut-o. Cred că la momentul respectiv, acum vreo șase săptămâni, singurul pericol pe care îl întrevedea Stephen era ca planul lui meticulos elaborat să dea greș. Să eșueze. Dar nu i-ar fi trecut prin cap că aveau să se întâmple toate astea.

— Numele lui Daniel a fost trecut în registrul de la arhive acum cinci săptămâni. Asta nu e o coincidență. S-a întâmplat ceva. A observat cineva.

— Cred că ai dreptate. Stephen i-a subestimat. Și, imediat ce l-au amenințat cu dosarul acela, și-a

dat seama că trebuia să fie mult mai precaut. Motiv pentru care s-a cazat la George V când a sosit în Paris. S-a dat la fund.

— Dar tot i-au venit de hac. *Monsieur* Plessner a murit, iar Stephen e în comă. Doamne, Dumnezeule, Armand, Daniel e în pericol?!

— Nu. Dacă ar fi vrut să-i facă rău, ar fi făcut-o în aceeași seară în care i-au atacat pe Plessner și pe Stephen.

A luat-o de mâna rece ca gheața și a continuat:

— Îi înscenează ceva, dar pentru asta au nevoie ca el să fie în viață. N-or să-i facă nimic.

— Ești sigur?

— Da. E în siguranță. Mai ales dacă îl putem convinge să meargă la comandanta Fontaine și să-i spună despre Alexander Plessner și despre capitalul de risc. Asta le va demonstra că habar n-are ce se întâmplă de fapt.

Reine-Marie și-a înșfăcat telefonul.

— Acum îi dau telefon și-l pun să se ducă!

Însă el a oprit-o:

— Hai să luăm un taxi și-l suni din mașină.

Reine-Marie a pornit pe coridorul lung, de-abia stăpânindu-se să n-o ia la fugă.

— *Hôpital Hôtel-Dieu, s'il vous plaît,* a spus Armand.

Reine-Marie avea deja telefonul la ureche și asculta țârâitul. Suna.

Parisul se perinda prin fața geamurilor, nebăgat în seamă.

L-a privit pe Armand, care o urmărea atent.

— Nu răspunde.

— Mai sună o dată.

Așa a făcut. Tot n-a răspuns nimeni. Mai aveau puțin și ajungeau la spital. A sunat-o pe Roslyn, care i-a confirmat că Daniel plecase cu câteva ore în urmă, iar de atunci nu mai știa nimic de el. Și nu știa nici unde se dusese.

— Armand?! a rostit Reine-Marie.

— O să-l găsim.

Analiza febril. Unde putea fi Daniel? Fusese atât de sigur, avusese certitudinea că SecurForte, sau cine s-o fi aflat în spatele întregii tărășenii, avea nevoie ca Daniel să trăiască.

Nu-i așa?

Doamne, Dumnezeule, nu-i așa?!

Taxiul s-a oprit în fața intrării spitalului. Armand a scos telefonul. Nu-i mai păsa dacă se deconspira.

— Claude? Sunt Armand. Poți să-mi spui dacă în ultimele două ore a fost raportată vreo infracțiune cu violență?

A pălit și mai mult când a întrebat, în timp ce-o privea în ochi pe Reine-Marie:

— Accident? Unde?

A ridicat mâna, făcându-i semn să stea liniștită. *Merci.* Nu, doar de curiozitate.

— *Merci.*

A închis.

— O femeie a căzut de pe bicicletă și a lovit-o o mașină, însă a supraviețuit. Și atât.

— Dar asta nu exclude…

— Știu.

— Trebuie să-l găsim. Trebuie să existe o cale!

— Există.

Armand și-a privit lung telefonul. Era pe cale de a face un lucru care îi repugna. Pentru care Daniel nu l-ar fi iertat.

Dar făcuse deja atâtea greșeli pe care Daniel nu i le putea ierta – ce mai conta încă un păcat pe răboj?

A deschis aplicația și a așteptat, holbându-se la ecran, cât timp se activa GPS-ul. A apărut harta Parisului. Harta cu Île de la Cité.

— Dar nu merge! a spus Reine-Marie. Ne arată unde suntem noi.

— *Oui,* i-a răspuns Armand.

Și-a ridicat privirea spre fațada spitalului.

— Daniel e aici.

Polițistul care stătea de pază la ușa salonului lui Stephen i-a lăsat să intre. Daniel era așezat lângă patul bătrânului. Cu o mână strângea ușurel mâna lui Stephen, în cealaltă își ținea telefonul.

Iar Armand a văzut mânia și indignarea din privirea fiului său.

Capitolul 32

— Trebuie să stăm de vorbă, i-a spus Armand lui Daniel imediat ce s-au întors în apartamentul lui Stephen de la George V.

Jean-Guy era deja acolo și le-a prezentat-o pe colega lui, Séverine Arbour.

Au salutat-o, dar înainte ca Beauvoir să apuce să le explice, Armand a spus *Excusez-moi* și s-a întors spre Daniel:

— Vino cu mine, te rog.

A pornit spre etaj, dar Daniel nu s-a clintit până când n-a insistat mama lui:

— Du-te. Te rog!

Pe drumul spre hotel, în taxi, tatăl lui îl întrebase dacă mersese la comandanta Fontaine, însă refuzase să răspundă. Așa cum făcea dintotdeauna, încă de când era copil, atunci când se supăra, Daniel se închidea în sine. Refuza să vorbească. Refuza să se uite la oameni. Să reacționeze în orice fel față de prezența oricui și a orice.

Acum l-a urmat încet pe tatăl lui pe trepte, în vreme ce ceilalți se priveau lung. Honoré trăgea un pui de somn în cel de-al doilea dormitor, iar Roslyn scosese fetele la ceai în grădina hotelului.

Cei rămași în salon încercau să nu tragă cu urechea, însă tot auzeau destul.

•

— Ce vrei? s-a răstit Daniel, după ce au intrat în dormitorul lui Stephen și tatăl lui a închis ușa.

— Ce vreau?! i-a replicat Armand, întorcându-se spre el. Un om a murit, altul e probabil pe moarte. Suntem în mijlocul a cine știe ce caracatiță de infracțiuni periculoase și tu stai bosumflat?!

— Bosumflat? M-ai spionat. M-ai urmărit. Propriul tată mă bănuiește c-am ceva de-a face cu toată mizeria asta. Nu sunt bosumflat, sunt furios la culme… nenorocitule!

— Să nu-mi mai vorbești niciodată așa, ai înțeles?

Tatăl lui l-a țintuit cu privirea până când Daniel a lăsat ochii în jos, dar nu i-a cerut iertare.

— Îmi pare rău, nespus de rău pentru ceea ce s-a întâmplat acum douăzeci și cinci de ani, a continuat Armand, stăpânindu-și cu greu furia. Aș da orice să nu se fi întâmplat așa! Aș da orice să fi înțeles care era problema. Aș da orice să nu fi pierdut atât timp cu supărarea asta, dar s-a întâmplat. Ți-am cerut iertare și-o pot face în continuare, cât oi trăi, dacă asta vrei, dar deocamdată trebuie să lași toate astea la o parte.

— Ba nu, nu scapi așa ușor! Ai idee ce oribil e sentimentul că tatăl tău nu numai că te bănuiește de ceva îngrozitor, ci te și spionează?

— Am folosit o aplicație de localizare ca să aflu unde ești, da. Pentru că ne temeam. Mama ta și cu mine te-am sunat la nesfârșit. N-ai răspuns. Așa că ne-am îngrijorat. Știi de ce?

Daniel s-a încruntat, dar n-a răspuns nimic.

— Pentru că te iubim. Am folosit localizarea nu fiindcă te suspectez de ceva, ci pentru că te iubesc. Pentru că mă înspăimântă gândul că ai putea păți ceva. Aș face orice, orice ca să te găsesc. Ca să te protejez. Orice! Chiar dacă asta înseamnă că o să fii în siguranță, dar c-o să mă urăști tot restul vieții tale. Ăsta e un preț pe care sunt dispus să-l plătesc. Sper din suflet că și tu ai face la fel pentru mine.

A coborât tonul, continuând aproape în șoaptă:

— Dacă n-ai înțeles până acum cât de mult te iubesc, Daniel, mă tem că nu vei înțelege niciodată.

•

Jos, în salon, Jean-Guy a luat-o de mână pe Annie. Se uitau amândoi spre scări, nu se mai prefăcea nimeni că nu ascultă conversația de sus. Au încercat să stea de vorbă despre tot feluri de nimicuri, însă conversația despre vreme a fost

spulberată de cuvintele grele care bubuiau de deasupra.

•

— Și acuma ce vrei, să-ți spun că știu? Că te iubesc și eu? O să aștepți mult și bine, bătrâne!

Armand a simțit lovitura în plin, i-a tăiat răsuflarea. A strâns tare pumnii, încercând să lupte împotriva durerii.

— Asta nu schimbă ce simt eu, a reușit să rostească. Sentimentele mele nu se vor schimba niciodată. O să te iubesc până în clipa când o să mor. Și dincolo de ea!

A întins o mână. Tremura un pic în timp ce i-a oferit-o fiului său.

Nu ca să i-o strângă, ci ca să-i fie sprijin.

Așa cum îi întindea mâna băiețelului când era mic și trebuia să traverseze. Sau când erau în mulțime, într-un loc aglomerat.

Ori când se plimbau pe un drum forestier și auzeau un foșnet prin pădure.

Voia ca Daniel să știe că nu era singur. Că tatăl lui avea să-l protejeze, orice ar fi fost.

Că nu avea să-l piardă.

— Nu sunt copil! s-a rățoit Daniel. N-am nevoie de tine. N-am avut niciodată, nici n-o să am!

I-a întors spatele și a plecat.

•

Annie, Reine-Marie, Jean-Guy și Séverine s-au ridicat în picioare când a apărut Daniel.

— Totul e în regulă.

Însă Reine-Marie nu s-a lăsat păcălită. Știa forte bine ce înseamnă „în regulă”.

Armand a coborât câteva momente mai târziu. Trebuise să-și dea cu-apă rece pe față. Să se adune. S-a oprit să vadă ce făcea Honoré și a sărutat ușurel pe frunte băiețelul care dormea dus.

În timp ce cobora scările, l-a auzit pe Daniel spunându-i lui Reine-Marie:

— Îmi pare rău că n-am răspuns când ai sunat. Eram cu Stephen și aveam nevoie de un pic de

liniște.

Apoi, întorcându-se către Séverine Arbour, a rostit:

— Tu cine ești?

— Lucrez cu Jean-Guy.

Le-a povestit cum se înființase Beauvoir la ușa ei, rugând-o să-l ajute.

Când a sosit și el în living, Armand a salutat-o și i-a mulțumit că li s-a alăturat.

— Haideți să ne așezăm la masă, a propus el.

În timp ce se îndreptau spre masă, Reine-Marie l-a luat de braț și i-a șoptit:

— Chiar a venit să ne ajute? Ai zis că e posibil să se încerce infiltrarea cuiva printre noi. O fi ea aceea?

— Se poate, a murmurat el. Dar Jean-Guy a căutat-o pe ea, nu invers.

— Ce tot șușotiti voi doi acolo? i-a întrebat Annie.

— Despre mâncare, i-a răspuns Reine-Marie. Ne gândeam ce să comandăm.

— A, perfect. Mor de foame!

Au comandat sandviciuri, pateuri și băuturi.

— Și uite așa mi s-a dus și celălalt rinichi, a mormăit Reine-Marie.

Armand a cerut și o planșetă, hârtie și markere.

— În caz că încă te întrebi, a spus Daniel, adresându-se mamei lui și ignorându-și complet tatăl, află că am fost la comandanta Fontaine. I-am spus că l-am cunoscut pe Alexander Plessner. Că mi-a fost un fel de mentor în departamentul pentru capital de risc.

— Și cum a reacționat? l-a întrebat Armand.

Cele petrecute mai devreme trebuiau lăsate la o parte. Aveau probleme mult mai urgente, și poate la fel de importante, de care trebuiau să se ocupe.

Daniel s-a întors spre el și vreme de o clipă Annie a avut impresia c-o să refuze să-i răspundă.

— N-a părut surprinsă.

Măcar răspunsese, chiar dacă pe un ton cam răstit.

— Probabil știa deja. Ți-a pus vreo întrebare?

— Voia să știe în ce am investit.

— Și? l-a întrebat de data aceasta Jean-Guy.

— Până acum am făcut o singură investiție. O companie micuță, care avea nevoie de fonduri ca să se extindă. Nu e vreun mare câștig. E mai curând o încercare, ca să vedem ce funcționează și ce nu.

— Cum se numește compania? l-a întrebat Jean-Guy, scoțându-și carnețelul și pixul.

— Screw-U[23].

— Pardon? a ridicat Jean-Guy privirea.

— Așa se cheamă compania.

Daniel a zâmbit și chipul parcă i s-a transformat – ca celor mai mulți oameni, când surâd.

— A fost înființată de doi absolvenți de la Politehnică. Ingineri. Li s-a părut amuzant, nouă ne-a părut cam infantil. Suntem în curs de a schimba numele. În Screw-Up[24].

— Și vi se pare o variantă mai bună? a întrebat Annie.

— Păi, e mai puțin agresiv, mai jucăuș.

— Clar, a bombănit sora lui. Și nu e deloc infantil.

— Ce produce? a intervenit Reine-Marie.

— Șurubelnițe.

— Unealta adică? a întrebat Jean-Guy.

— Da.

— Și de ce ați ales tocmai firma asta?

— *Monsieur* Plessner i-a văzut potențialul. A fost ideea lui, nu a mea.

Răspunsurile lui Daniel către tatăl lui erau tot aspre, chiar dacă deveniseră un pic mai lungi.

— Și după asta, nimic?

— Nu.

— N-a mai sugerat și altceva Plessner? a insistat tatăl lui.

— Păi, mai luam în considerare alte două companii mici. Una care produce șaibe, inelele alea din metal care se folosesc împreună cu șuruburile. Și una care produce șuruburi.

— Aham, a răspuns Jean-Guy. Interesant.

— Serios? l-a întrebat Annie. Șuruburile și șaibele sunt interesante?

— Da, chiar sunt. În cutia lui Stephen sunt niște șuruburi. Noi am crezut că trebuie să fie de la biroul de sus, dar poate că au legătură cu documentarea pentru investiția asta cu capital de risc.

Armand s-a întors spre Séverine Arbour.

— Vă sună cunoscut ceva din toate astea?

A chibzuit un pic, apoi a clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de compania aia și nici n-am reținut să fie menționate în mod deosebit șurubelnițele în documentele noastre. Sunt pomenite șuruburi, dar din alea folosim o grămadă. Și cuie. Și șaibe. Dar șurubelnițe, nu.

Gamache a dat din cap, dar privirea lui gânditoare a zăbovit asupra ei.

Se întreabă cât de multe știu, și-a spus ea. Adevărul este că și ea se întreba cât de multe știe.

Armand i s-a adresat apoi lui Daniel:

— Bănuim că Stephen era în spatele capitalului de risc pe care l-ați folosit tu și *monsieur* Plessner ca să investiți în firma asta.

— Nu, te înșeli. Banii au venit dintr-un fond cu surse diferite.

— Sursele alea diferite erau Stephen. Ne-a confirmat-o doamna McGillicuddy.

— Serios?!

Daniel era siderat.

— Dar de ce nu mi-a spus?

— Ca să nu te pună în pericol, i-a răspuns Reine-Marie. Le-au explicat tuturor că Stephen își vânduse colecția de artă și că doamna McGillicuddy găsise ordine de achiziție vechi de câțiva ani.

Că Stephen făcuse investiții discrete în diverse companii.

Că-și transferase o sumă imensă de bani în contul de la Banque Privée des Affaires.

— Dar de ce? Ce-are de gând să facă?

— Nu știm. Speram că ne poți ajuta tu, i-a spus Armand lui Daniel.

— Eu? Doar nu crezi că…

Armand a ridicat mâna.

— Te cred! Dar tu cunoști piețele. Știi cum funcționează lucrurile astea. Ce zici?

Chiar în clipa aceea a sosit recepționerul, îndrumând un ajutor să instaleze planșeta și hârtia, iar Armand i-a dat un plic.

— Știi ce companii îl interesau pe Stephen? l-a întrebat Daniel.

— Uite ce-am aflat de la doamna McGillicuddy. Armand a luat un marker verde și, uitându-se din când în când pe e-mailul de la doamna McGillicuddy, a scris numele companiilor, cu litere mari, pe una dintre foile uriașe de hârtie.

— Ți se pare vreuna cunoscută?

Daniel s-a scărpinat în cap și s-a aplecat în față. A citit concentrat.

— Am auzit de unele dintre ele, dar nu pare să fie o listă coerentă. Un plan. Iar unele sunt companii numerotate. Nu-mi dau seama din lista asta ce obiect de activitate au sau de ce. Ori dacă e vreo legătură între ele și celelalte.

— Aproape că pare o abordare de tip *shotgun,* a intervenit Annie. Ca și cum Stephen nu știa exact ce căuta și încerca să acopere o varietate cât mai mare de activități.

— Sau încerca să ascundă o achiziție importantă printre celelalte, a spus Daniel.

— Asta ne întrebam și noi, a răspuns Reine-Marie.

Armand s-a întors către Arbour, care analiza lista.

— Tot nimic, a spus ea.

— Avem nevoie de mai multe informații despre companiile astea, a spus, trăgând o linie verticală în dreptul listei. Poți să ne ajuți cu asta?

— Da, normal, i-a răspuns Daniel. Pot să merg la bancă și să-mi folosesc autorizația ca să obțin informații despre ele. Cu companiile numerotate o să fie mai dificil, dar pot să încerc.

Tatăl lui a înclinat capul spre el, iar Daniel a simțit un fior.

În fața lui nu se afla bărbatul care o făcuse pe mama lui să plângă. Nu era nici măcar tipul care ajuta cu gătitul, în bucătărie, cel care se juca în grădină cu nepoții ori citea în fața șemineului.

Daniel vedea acum un anchetator experimentat, cu mintea ascuțită, lucidă, și cu o autoritate discretă, dar de necontestat.

Ăsta era, și-a spus Daniel, un tip pe care îl putea sprijini. Cu inspectorul-șef Gamache nu avea nicio problemă.

Cu Tata avea el o problemă.

— E posibil ca Stephen să fi pus la cale chiar preluarea ostilă a însuși GHS-ului? a întrebat Annie.

— Nu, i-a răspuns Daniel fără echivoc. Nici dacă ar fi vândut tot ce are pe lumea asta, n-ar fi reușit să strângă destui bani. Iar o companie atât de precaută ar fi observat. N-ar fi putut să-i păcălească. Dar, dacă se pare că Stephen era implicat în afaceri cu capital de risc, oare n-ar trebui să-i spun comandantei Fontaine? Ar putea fi important.

— Cred că știe deja, i-a răspuns Armand.

— Dar de unde? Eu nu i-am zis nimic.

— E posibil să știe deja comandanta Fontaine, i-a spus Jean-Guy, pentru că e posibil să fie implicată.

— Ce?! au izbucnit Daniel și Annie.

Séverine Arbour a ridicat mâinile.

— Stați puțin! Vreți să spuneți că Prefectura Poliției din Paris este vinovată pentru uciderea lui

Alexander Plessner?

— Nu toată prefectura, i-a răspuns Jean-Guy. Dar câțiva dintre cei de-acolo, da. Se poate.

— Dar e ridicol!

— De ce bănuiți c-ar fi implicați polițiștii? a întrebat Annie.

— Când părinții tăi au descoperit trupul neînsuflețit al lui Plessner în apartamentul lui Stephen, i-a explicat Jean-Guy, au întrerupt pe cineva.

— Da, știu.

— Ceea ce nu știi este că un miros a fost cel care a dat de gol prezența atacatorului. Un miros care zăbovea în aer. Un parfum bărbătesc.

— E un parfum neobișnuit, a adăugat Reine-Marie. Claude Dussault, prefectul poliției, îl folosește.

— Aoleo, a gemut Annie. Ăsta clar nu e un semn bun.

— Și o bănuiți pe tipa asta, Fontaine, doar pentru că e adjuncta lui? a întrebat *madame* Arbour. Asta înseamnă că de câte ori o dă în bară el, sunt și eu de vină, doar pentru că-i sunt adjunctă? a adăugat, făcând un semn spre Beauvoir, care i-a aruncat o privire neprietenoasă.

— E mai mult de atât, i-a răspuns Reine-Marie. Soții Dussault au luat aseară cina la noi. Dr. Dussault mi-a spus că soțul ei a primit parfumul în dar de la mâna lui dreaptă, după ce au fost împreună la o conferință în Germania. Din câte mi-a zis soția lui Claude, Irena Fontaine și-a cumpărat și ea același parfum.

— Deci putea fi oricare dintre ei în apartamentul lui Stephen, a conchis Daniel.

— Da, i-a răspuns Gamache.

— Sau niciunul, a subliniat *madame* Arbour.

— Adevărat, a recunoscut Gamache.

— Sau amândoi, a intervenit Jean-Guy.

Daniel se ridicase în picioare și stătea lângă tatăl lui, cercetând lista de companii în care investise

Stephen, prin Plessner.

Armand l-a privit îngrijorat, știind că trebuia să mai arunce o bombă.

— Și mai e ceva. Când ne-am întâlnit la tine în apartament, comandanta Fontaine a vrut să stăm de vorbă în particular.

Îl ascultau toți cu atenție. Deși era clar că i se adresa direct lui Daniel.

— Așa…?

— Avea un dosar despre Stephen, informații adunate la sfârșitul războiului. Punea sub semnul întrebării faptul că lucrase pentru Rezistență, sugerând că fusese simpatizant sau chiar colaborator al naziștilor.

— Fii serios! Oricine îl cunoaște își dă imediat seama că asta e ridicol!

— Dar cei mai mulți oameni nu-l cunosc. Nu personal. Nu-i nevoie decât să creeze suspiciunea, și răul e făcut, i-a răspuns mama lui. Știm cu toții cât de ușor este să discreditezi un om, să-i distrugi bunul nume.

Și-a privit soțul, care fusese de mai multe ori ținta unor asemenea încercări.

— Bănuim că Stephen i-a abordat pe cei de la GHS și le-a spus sau le-a dat de înțeles ce a descoperit, le-a explicat Armand. Le-a cerut să pună capăt imediat acelui lucru, oricare ar fi fost el, și a vrut să se adreseze consiliului director. Încă nu știm despre ce e vorba, dar nu încape îndoială că i-ar ruina. Așa c-au fost nevoiți să-l oprească.

— Au crezut că, dacă îl șantajează, va tăcea, a adăugat Reine-Marie. Când n-a funcționat…

Știau cu toții ce se întâmplase, însă Daniel nu înțelegea de ce se holbau cu toții la el. Cu excepția lui *madame* Arbour, care se uita pe fereastră.

— Am fost la arhive în dimineața asta, ca să analizez dosarul acela vechi, a spus Reine-Marie, cu o voce nefiresc de blândă. Potrivit registrului lor, dosarul despre Stephen a mai fost solicitat acum cinci săptămâni. De către tine.

— Poftim?! a exclamat Daniel, a cărui fată era brusc de un stacojiu aprins. N-am făcut așa ceva! De ce s-o fac? Nici nu știam că în arhive există documente despre Stephen.

Ridicase tonul, iar acum vocea îi devenise subțire, aproape pițigăiată.

— Te credem, i-a răspuns Armand.

— Stați un pic! a continuat Daniel și ceilalți au tăcut, permițându-i să-și ducă gândul la capăt. Dosarul ăla era la polițistă, la Fontaine. Ea e cea care ți l-a arătat, nu? Înseamnă că ea îmi pune toate astea în cârcă? Ea mi-a trecut numele în registru, gândindu-se că tu o să crezi că sunt implicat?

— E posibil, i-a răspuns tatăl lui. Dar ei știu foarte bine că nu am crede niciodată așa ceva, și chiar nu credem. Se joacă cu noi. Ne arată de ce sunt în stare, dacă vor. E un război psihologic.

Jean-Guy s-a întors spre Annie.

— În jargonul avocățesc, asta se cheamă futere de minte.

— Încă ceva deosebit pentru vocabularul lui Honoré, i-a răspuns ea și Jean-Guy a izbucnit în râs.

Daniel era palid.

— Ne anticipează toate mișcările.

— Nu chiar pe toate, i-a răspuns tatăl lui.

Chiar în clipa aceea s-a auzit soneria. Erau mâncarea și băuturile.

Farfurii pline cu minisandviciuri, ouă umplute, salată de pui, somon afumat și castraveți au fost așezate pe masă, alături de chifle englezești și prăjiturele pentru ceai. Smântână și gemuri.

Și două castroane mari de cartofi prăjiți cu maioneză.

Armand a semnat și a primit un plic de la chelneriță. L-a deschis, a aruncat o privire pe el și l-a băgat în buzunar.

În timp ce se înfruptau din gustări și din băuturi, Armand a scos din buzunarul de la piept agenda

lui Stephen și a dat paginile până a ajuns la săptămâna următoare. Cât frunzărea paginile, bucata de hârtie de sub clapă a căzut.

Séverine Arbour s-a aplecat imediat și a ridicat-o, luându-i-o înainte lui Gamache, însă Beauvoir a remarcat că inspectorul-șef nici nu se prea grăbise, așa că s-a întrebat dacă hârtiuța căzuse, într-adevăr, din greșeală.

— AFP, a citit ea și a așezat hârtiuța pe masă. E scrisul lui *monsieur* Horowitz?

— Da.

— Agenția France-Presse?

— Alexander Francis Plessner. Bănuim că datele se referă la momentele când s-au întâlnit Stephen și Plessner. Își notase același lucru, AFP, și în programul de vinerea asta, din ziua în care a sosit Plessner în Paris.

Întinzându-i hârtia lui Daniel, l-a întrebat:

— Îți spun ceva datele astea?

Daniel le-a studiat cu atenție și a clătinat din cap.

— Nici măcar nu sunt în ordine cronologică. Merg de la cea mai de demult la cea mai recentă, cu excepția ultimei, care se întoarce cu patru ani în urmă.

— E posibil să nu însemne nimic, a spus Armand, băgând fâșiuța de hârtie înapoi. Așadar mâine este ședința consiliului director al GHS, a mai spus el, uitându-se pe notițele lui Stephen. Iar el nu face parte din consiliu, deci cum avea de gând să pătrundă la întâlnirea aceea?

— Nu putea pătrunde, i-a răspuns Daniel. N-avea cum.

— Și, cu toate astea, a spus Gamache, cam ăsta pare să fi fost planul lui. Deci cum ar fi procedat?

Daniel clătina din cap.

— Nu, e imposibil. Ar însemna să facă rost de un loc în consiliu.

— Și asta cum ar putea s-o facă? l-a întrebat Armand. Trebuie să fie o cale!

Daniel se uita în gol, concentrându-se.

Exact ca taică-său când are de rezolvat o problemă, și-a spus Jean-Guy.

El însuși se străduia atât de tare să-l imite pe Gamache, încât era păcat, era o risipă ca cineva care o putea face în mod firesc să nu pună preț pe lucrul acesta.

— Membrii consiliilor directoare ale marilor companii sunt adesea recompensați cu tot felul de beneficii, a rostit Daniel în cele din urmă. Călătorii de lux până în locurile în care au loc întrunirile, lucrul de genul ăsta. Și uneori, foarte rar, dar se mai întâmplă, sunt ispitiți cu acțiuni în companie. Fără drept de vot, deci nu s-ar putea alia ca să controleze compania, dar acțiunile ar putea fi suficient de valoroase încât să-i facă pe toți putred de bogați.

— Și loiali, a spus Annie.

— Și orbi, a completat Reine-Marie. E greu să mai vezi neregulile și fărădelegile, când te uiți pe deasupra unui morman de bani.

— Deci Stephen ar trebui să cumpere acțiuni de la un membru al consiliului? a întrebat Jean-Guy.

— Da.

— Și ei și-ar fi dat seama? l-a întrebat Reine-Marie.

Daniel s-a gândit preț de-o clipă.

— Respectivul membru al consiliului ar trebui să știe, dar președintele consiliului, CEO-ul, proprietarul majoritar n-ar trebui neapărat să știe. Nu dacă acțiunile rămân până în ultima clipă pe numele acelui membru al consiliului.

— Asta-i interesant, a spus Armand. Știm de la doamna McGillicuddy că Stephen și-a transferat acum câteva săptămâni o sumă uriașă de bani în contul de la banca ta. Va fi deblocată mâine dimineață.

— Chiar înainte de întâlnirea consiliului, a remarcat Annie.

Daniel a dat din cap de câteva ori, încruntându-se de concentrare.

— E posibil.

— Dar de ce ar accepta cineva să-și vândă acțiunile și să renunțe la locul din consiliu? a întrebat Séverine Arbour.

— Pentru bani, a spus Daniel. Pentru ce altceva? Stephen i-ar oferi de două ori, de cinci ori, de zece ori valoarea acțiunilor.

— Banii adunați, să zicem, prin vânzarea unei impresionante colecții de artă, a adăugat Jean-Guy.

Ideea asta a legat totul. Părea că ajung, în sfârșit, undeva.

— Și ar mai fi, a început Daniel, un motiv pentru care ar accepta un membru al consiliului să-și vândă acțiunile.

— Care? a întrebat Reine-Marie.

— Stephen i-ar arăta și cât de profitabil ar fi să vândă, și cât de păgubos ar fi să nu vândă. Dubiu avantaj! Să zicem că a abordat un membru al consiliului și i-a spus tot ce aflase. Ce avea să dea în vileag. Ceva atât de compromițător, încât nu numai c-ar fi provocat prăbușirea companiei, ci ar fi minat orice persoană care avea legături cu ea.

— Și în câteva zile acțiunile lui ar fi ajuns să nu valoreze nimic, a adăugat Armand.

— Dar de unde știa Stephen că persoana respectivă n-avea să meargă direct la *madame* Roquebrune? a intervenit Séverine Arbour.

— Ar trebui să-l cunoască personal pe acel membru sau să aibă cine știe ce informații care să-i confirme că persoana aceea ar fi de acord, a răspuns Daniel.

— *Oui*, a spus Armand.

— Cine e în consiliu?

Daniel a înșfăcat raportul anual și l-a frunzărit până la secțiunea aceea.

— Doamne ferește!

— Ce este? a întrebat Annie.

Daniel i-a întins surorii lui raportul și apoi și-a privit părinții.

— Voi ați văzut? Foști președinți, prim-miniștri, emiri. Generali. Tipa asta a fost secretar general ONU. Iar cealaltă e laureată a Premiului Nobel pentru Pace. Doi magnați din domeniul media. E o paradă de vedete. Și toate cu un bun renume sau, în fine, cu un renume cât de cât bun.

— Toți au multe de pierdut dacă, așa cum ai zis, se află că au sprijinit un conglomerat corupt, a spus Armand.

— Colaboratori, a spus Reine-Marie.

— Așadar, a intervenit Annie, care dintre ei i-a vândut lui Stephen acțiunile lui în companie?

— Nu știm dacă asta e ceea ce s-a întâmplat, i-a avertizat Gamache.

S-a lăsat tăcerea. Încă nu puteau formula un răspuns clar.

— Și noi avem ceva noutăți, a spus Beauvoir. Ceva ce nu v-am zis.

Întorcându-se către Annie, i-a spus:

— Probabil o să te superi, dar când am plecat de-acasă, acum câteva ore, eram destul de sigur că încă se ținea după mine omul care mă urmărise ieri.

— Agentul de pază de la SecurForte? Cel pe care l-ai fugărit aseară?

— Loiselle. Da.

— Și te-ai dus iar după el?! l-a întrebat Annie. E destul de rău c-ai făcut-o o dată. Chiar tu ai zis c-a fost în forțele speciale. Putea să te omoare!

— Dar nu m-a omorât.

— Nu asta e ideea!

Începea deja să-și piardă cumpătul. Părea că-și adună toată furia, toate temerile și că le aruncă pe el.

— Dacă te omora? Nici nu pot să…

S-a oprit, căci nu-și mai găsea cuvintele.

— Ce ne-am face fără tine? Și-a pus mâinile pe pântec. Ce ne-am face dacă s-ar întâmpla ceva?

A lăsat capul în jos și a început să plângă. În hohote. Mama și tatăl ei au dat să meargă la ea, dar și-au înfrânat pornirea. Nu mai era rolul lor.

Jean-Guy era deja lângă ea, se lăsase în genunchi și o luase în brațe. Îi șoptea:

— Iartă-mă! Iartă-mă! Dar trebuia să aflu ce ordine a primit. Să-ți facă rău ție? Bebelușului? Lui Honoré? A trebuit să-l opresc! Iartă-mă!

— Nu se poate să mă părăsești, a murmurat Annie. Nu pot… Copilul ăsta… nu pot s-o cresc singură. Am nevoie de tine.

— Nici n-o să fii nevoită s-o faci, îți promit. Îți promit!

Annie și Jean-Guy au ieșit din cameră, întorcându-se un pic mai liniștiți după câteva minute.

— Te simți bine? și-a întrebat Armand fiica.

Când ea a dat din cap că da, inspectorul-șef s-a întors către Jean-Guy.

— Annie are dreptate. Un agent de securitate mai tânăr decât tine, cu antrenament pentru trupele speciale, ar fi trebuit să te poată doborî fără probleme. Ar trebui să ne poată doborî pe toți la un loc.

— A fost o prostie, recunosc. Probabil că i s-a ordonat să mă intimideze, dar să nu mă atace fățiș. Când l-am înfruntat, a dispărut.

Madame Arbour a plecat capul într-o parte, uluită. Știa că nu era adevărat. Dar, văzând privirea pe care i-a aruncat-o Jean-Guy, nu a spus nimic, deși se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să zică ceva.

Lucrurile deveneau mult prea complicate.

— Atunci am venit la tine, i-a spus Jean-Guy. Voiam să obțin niște răspunsuri.

— Și întrebările care erau? l-a întrebat Armand.

— E implicat GHS? Și, dacă da, ce a aflat Stephen de era atât de îngrozitor? Încep să cred că de asta mi-a făcut rost de slujba de acolo. Știe că afacerile și ingineria nu sunt punctele mele forte.

Investigațiile însă, da. Să-mi dau seama când e ceva în neregulă. Iar la GHS e cu siguranță ceva în neregulă. Din păcate – s-a întors din nou spre *madame* Arbour –, am crezut că vinovată ești tu.

— Iar eu am crezut că tu ești vinovat. Serios, acuma! De ce ar fi angajat un om care era clar că nu se pricepea la ce avea de făcut? De ce ar fi pus la conducere un tip incompetent?

— Nu eram chiar așa de incompetent, a spus Beauvoir, dar văzând privirea aspră a lui *madame* Arbour, a lăsat-o baltă.

— Singura explicație, a continuat ea, era că, fiind cu totul pe dinafară, puteai fi manipulat cu ușurință. Sau, și mai probabil, făceai parte din conspirație. Rolul tău era să-i ajuți să mușamalizeze totul. Dacă te pricepeai la anchetarea infracțiunilor, probabil te pricepeai și cum să le ascunzi.

— Și, dacă tot a venit vorba, a întrerupt-o Beauvoir, de ce să pună un inginer competent…

— Un inginer extraordinar!

— …într-un departament în care nu se desfășura niciun fel de activitate inginerească propriu-zisă? În afara cazului în care erai acolo ca să-i acoperi, ca să te asiguri că eu nu reușesc să descopăr nimic.

— Stai liniștit! i-a întors-o *madame* Arbour. Te descurci și singur să *nu* găsești nimic.

— Tare distractive trebuie să fie petrecerile de Crăciun la firma lor, a comentat Daniel către Reine-Marie.

— În cele din urmă, mi-am dat seama de greșeala făcută, a recunoscut Jean-Guy. Nu mușamalizai ceva, ci căutai, iar eu am vrut să aflu ce anume. De-asta am venit la tine acasă în după-amiaza asta. Ca să aflu ce știi despre proiectul Luxemburg. Dar m-ai cam surprins.

— Cum? a întrebat Gamache.

— Patagonia, a spus Arbour. Încă sunt de părere că e ceva necurat și-n Luxemburg, dar, așa cum ți-

am spus și pe Turnul Eiffel, cred că Patagonia este cheia.

— Pe Turnul Eiffel? a întrebat Annie. De ce ați mers acolo?

— Aveam nevoie de un loc în care să nu poată trage nimeni cu urechea, i-a răspuns Jean-Guy.

— E perfect, s-a declarat Armand de acord, însă Reine-Marie a observat că numai când au auzit numele, el și Daniel au pălit. Așadar ce-i cu Patagonia?

— Numai o clipă, a spus *madame* Arbour, ridicând mâinile și uitându-se în jur. Dacă a trebuit să urcăm până în Turnul Eiffel ca să evităm eventuale microfoane ascunse, ce i-ar opri să ne asculte chiar în clipa asta?

— Nimic. Sunt aproape sigur că ne și ascultă, i-a răspuns Gamache.

— Poftim? a sărit Daniel. Și am vorbit toate astea?! Serios?

— E posibil să nu ne asculte, dar trebuie să presupunem c-o fac. E inevitabil.

— Atunci, nu ar trebui să vorbim despre vreme sau despre hochei pe gheață sau despre ce vorbiți voi, canadienii, de obicei? a spus *madame* Arbour.

Gamache s-a ridicat și a mers până la fereastra înaltă cât încăperea.

— E posibil să fie microfoane în camera asta, dar e mai probabil să fie microfoane de mare precizie, cu care să ne asculte de undeva de vizavi.

S-a oprit o clipă, privind pe geam, apoi s-a întors spre ei.

— L-au atacat pe Stephen, întâi cu șantajul, iar apoi au încercat să-l ucidă. Cu *monsieur* Plessner au și izbutit. Ție ți-au pregătit o înscenare, Daniel. Se pare că de-a lungul anilor au făcut tot ce-au putut să-și acopere fărădelegile, să le ascundă. Dar vreau să știe – a ridicat un pic vocea și s-a întors din nou spre geam – că au eșuat.

Apoi a coborât tonul, șoptind:

— O să vă prindem!

Se apropiase atât de tare de fereastră, încât cuvintele lui au aburit geamul. Și în locul acela, inspectorul-șef a desenat ceva ce aducea cu un fulg de zăpadă. Apoi s-a întors la scaunul lui.

— Să continuăm.

— Dar or să audă tot ce vorbim, a spus Annie încet. Or să afle tot ce știm și tot ce nu știm.

— Da, dar… a început Jean-Guy.

În momentul acela s-a auzit un bufnet și ușa de la intrare s-a deschis violent. În vreme ce ceilalți au înmărmurit, Armand și Jean-Guy au sărit în picioare.

Au apărut Roslyn și fetele. Râdeau și trăncăneau voioase. Apoi, văzându-le figurile, Roslyn s-a oprit.

Armand a lăsat imediat cuțitul pe care îl înhățase de pe tavă. Din mâna lui Jean-Guy a căzut cu zgomot o lingură.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Roslyn.

— Nimic, i-a răspuns Jean-Guy.

— Bravo, Rambo! i-a spus Annie aruncând o privire spre lingură.

— Da, bine, ce să zici și tu, cofetara-șefă!

Annie a privit brioșa englezească pe care o sfărâmase în pumn. A zâmbit.

— Mmmbineee… a rostit Roslyn nesigură. Noi voiam doar să ne luăm gecile. Se înseninează, așa că ne gândeam să facem o plimbare până la Arcul de Triumf.

Daniel s-a ridicat, le-a îmbrățișat și le-a explicat că ar fi mai bine să rămână în apartament. Roslyn se pregătea să protesteze, dar când i-a văzut figura s-a oprit și a încuviințat.

— Haideți, fetelor! Luați-vă câte o carte și mergem sus să citim tolănite pe pat.

A fost nevoie de ceva muncă de convingere, precum și de promisiunea că vor avea mai mult timp de joacă pe iPad, dar, în cele din urmă, au fost de acord.

Daniel le-a condus până la etaj și apoi s-a întors la masa din sufragerie.

— Ai face bine să ai dreptate, i-a spus tatălui său. Dacă te înșeli și cineva pățește ceva…

Nu și-a putut termina ideea.

— Da.

Armand s-a întors din nou spre *madame* Arbour.

— Spuneți-ne ce știți despre GHS!

Femeia părea înspăimântată, șovăitoare. Și chiar era.

Séverine Arbour era obișnuită cu tabele și scheme. Cu lucruri logice, raționale. Sau, în caz contrar, cu lucruri pentru care exista o metodă de a le ordona, de a le corecta.

Inginerii rezolvă probleme.

Dar asta era o problemă pe care părea să nu o poată rezolva. Nu putea nici măcar să o vadă clar.

De fapt, cu fiecare clipă care trecea, devenea și mai neclară. Simțea panica crescând în ea ca un val.

Adunându-se, a tras adânc aer în piept și s-a avântat.

— Totul a început…

În clipa aceea a vibrat telefonul lui Gamache, anunțând sosirea unui mesaj, iar inspectorul-șef a coborât privirea o clipă, apoi a ridicat o mână.

— *Désolé.* Numai o secundă.

Și-a întors telefonul spre ei, ca să vadă cu toții mesajul primit.

Ai timp să ne întâlnim? Fontaine des Mers, Place de la Concorde. 9 p.m.

Era de la Claude Dussault.

A tastat: *Oui.*

— Ai înnebunit? a sărit Daniel.

— Poate, i-a răspuns tatăl lui, fără să zâmbească totuși.

— Ne ascultă, a spus Annie, uitându-se în jur, ca și cum prefectul ar fi putut apărea brusc din spatele canapelei. Știe că ne apropiem! De asta vrea să stați de vorbă.

În loc să răspundă, Armand și-a pus arătătorul de-a curmezișul buzelor și, ridicându-se, le-a făcut semn să-l urmeze.

Capitolul 33

Armand i-a luat pe Annie și pe Jean-Guy deoparte. Vorbind mai încet, i-a spus fiicei sale:

— Tu trebuie să rămâi aici.

— Nu.

— Îmi pare rău, dar Honoré trebuie să se trezească din clipă în clipă. Și mai e și… a adăugat făcând un gest spre pântecul ei. Te rog!

— Voi unde mergeți?

— Nu ne ducem departe, dar nu pot să-ți spun unde. Annie și-a privit lung tatăl – nu-l mai văzuse niciodată atât de îngrijorat.

Armand s-a întors spre Jean-Guy.

— Ai vrea să rămâi cu Annie?

— Vreau să…

Voia să rămână. S-o apere cu prețul vieții. Și pe bebeluș, și pe Honoré.

Dar voia și să-i stea alături lui Armand.

Și erau lucruri pe care le știa doar el. Lucruri pe care trebuia să le spună și lor.

— Vreau…

— Trebuie să mergi cu ei, *mon beau.* N-o să pățim nimic. Avem polițistul de la ușă și n-o să ne deranjeze nimeni când ne păzește un bărbat așa chipeș și puternic. Pun pariu că are un pistol uriaș.

Jean-Guy a privit-o cu ochii mijiți, prefăcându-se îngrijorat.

— Du-te, a șoptit Annie și l-a sărutat lung, în timp ce tatăl ei și-a întors privirea.

După ce au ieșit din apartament, Jean-Guy s-a oprit să vorbească cu polițistul, explicându-i clar că, dacă Annie și Honoré, Roslyn și fetele pățeau ceva, el avea să-l găsească și să-i vină de hac.

— *Entendu,* i-a răspuns bărbatul, încleștându-și și mai tare mâna pe pușca automată. *Je comprends.*

— Da, ai face bine să înțelegi! a mârâit Jean-Guy, în timp ce Armand, Reine-Marie, Daniel și

Séverine Arbour îl așteptau la lift. Și să nu spui nimănui c-am plecat.

— *Oui.* Adică *non.*

Sălbăticia din tonul și din privirea lui Jean-Guy îl cam descumpănise pe *flic.*

După ce s-au urcat în lift, Reine-Marie i-a șoptit lui Armand:

— Chiar ai de gând să te întâlnești cu el?

A luat-o de mână și a strâns-o ușor.

— Vorbim.

Însă ea știa deja care avea să fie răspunsul.

Jean-Guy era tăcut, urmărea succedarea etajelor. Când treceau de câte un nivel, se auzea un clinchet menit să fie vesel, însă pe el îl tulbura și mai tare.

— Ești bine? l-a întrebat Armand, în timp ce treceau în viteză de parter – și coborau în continuare.

— *Oui.*

Au trecut de mai multe niveluri ale subsolului. Și, în vreme ce continuau să coboare, din obrajii lui Jean-Guy a dispărut orice urmă de culoare.

— Poți să urci înapoi, dacă vrei.

— *Non.*

Când nu a mai putut pătrunde și mai departe în măruntaiele pământului, liftul s-a oprit.

Au coborât, iar Armand a scos din buzunar un plic, luând din el o bucată de hârtie și o cheie.

A descuiat o ușă, iar apoi i-a condus de-a lungul unui coridor întunecat, oprindu-se o singură dată ca să se uite pe harta desenată de mână. Apoi a cotit o dată, de două ori.

Deopotrivă asudat și rece ca gheața, Jean-Guy l-a urmat. „În jos, penumbra colosală a spaimei fără de sfârșit.”[25]

Grozav moment să-și aducă aminte de citatul acela, s-a gândit el. Dar înțelegea, în sfârșit, semnificația lui.

Țevile groase șuierau, ca și cum pe deasupra treceau târâș niște șerpi uriași. Pereții zăngăneau și pârâiau.

În cele din urmă, Armand s-a oprit în fața unei uși metalice. Verificând din nou harta, a descuiat-o.

Când a aprins lumina, au văzut maldăre de instrumente stricate. Aspiratoare, cărucioare de lucru, lăzi.

— De unde ai știut? l-a întrebat Reine-Marie.

Închizând ușa și încuind-o cu grijă, Armand a ridicat cheia și a spus:

— *Madame* Béland.

— Directoarea? a întrebat Reine-Marie.

— *Oui.* Mi-a dat-o chelnerița când a adus mâncarea.

— Dar de unde a știut că aveați nevoie de ea? a intervenit *madame* Arbour.

— I-am trimis mesaj prin recepționer…

— Asta era în plicul pe care i l-ai dat? a întrebat Reine-Marie.

— *Oui.* Am rugat-o să ne lase să folosim o încăpere de la nivelul cel mai de jos, unde să nu existe camere de luat vederi. Știam că în cele din urmă o să avem nevoie de un loc în care să nu ne poată auzi nimeni – și nici vedea.

Daniel se holba la omul acesta, la străinul acesta. Care gândea cu atât de mulți pași înainte. Care găsise un colț de liniște și de ordine în mijlocul haosului.

Chiar era același om care duminica dimineața, într-un halat de casă, făcea ouă jumări?

— Atunci, de ce n-am coborât aici mai devreme? a întrebat Daniel, în timp ce mutau lăzile în așa fel încât să se poată așeza în cerc.

— Pentru c-am vrut să ne audă, a răspuns Jean-Guy.

— Tu știai de cheie? l-a întrebat Daniel. De planul să coborâm aici?

— Nu, dar am încredere în tatăl tău.

Daniel l-a privit pe Jean-Guy cu cea mai sinceră și cea mai vădită uluire. Cu toate că avea inima strânsă.

Relația pe care o aveau bărbatul ăsta și tatăl lui era dincolo de orice camaraderie, de orice prietenie. Era dincolo chiar și de orice legătură de sânge.

Daniel era conștient că nu ar fi putut intra niciodată în competiție cu așa ceva. Odată, poate, dar acum, nu. Era mult prea târziu.

Își cedase locul în favoarea lui Jean-Guy Beauvoir.

— Dacă tot ne ascultau, a spus Armand, era normal să profităm de asta. Să le spunem doar ce voiam să audă…

— …dar să nu le spunem tot ce știm, a completat Jean-Guy. Ca să-i lăsăm să creadă că suntem mult mai în urmă decât suntem.

— Loiselle! a rostit *madame* Arbour. Nu le-ai spus adevărul. Chiar mă întrebam…

— Îți mulțumesc că nu m-ai dat de gol, i-a răspuns Jean-Guy.

— Uite ce e, eu doar încerc să supraviețuiesc! i-a spus ea. Habar nu am ce se întâmplă.

Armand, așezat pe lada lui, din partea opusă a cercului, se întreba dacă era adevărat. Un alt avantaj al faptului că erau în subteran era că nu puteau primi, dar nici nu puteau trimite mesaje spre exterior.

Erau izolați. Un lucru bun.

Dar erau și captivi. Un lucru rău.

— Ce ziceați despre Loiselle? a întrebat, însă înainte ca Jean-Guy să răspundă, Reine-Marie l-a atins ușor pe brat.

— Dacă întrunirea de la GHS e mâine dimineață, asta nu înseamnă că membrii consiliului director au sosit deja în Paris?

— Ba da, probabil. De ce?

— Și unde crezi că se cazează? Cei mai mulți nu sunt din oraș.

Armand și-a privit soția siderat. Cum de el nu se gândise la asta?

— La un hotel.

— La un hotel de lux, i-a răspuns ea.

Jean-Guy a făcut ochii mari.

— De asta a hotărât Stephen să stea la George V, în loc de Lutetia sau oricare alt hotel? A știut că aici vor fi cazați membrii consiliului director.

— Fac pariu că Stephen a aranjat să se întâlnească aici cu membrul acela, a spus Daniel. Ca să încheie afacerea cu vânzarea acțiunilor.

— Când plecăm, trebuie să stau de vorbă cu directoarea, a spus Armand.

— Pot să urc eu chiar acum și să întreb, s-a oferit Jean-Guy.

— Nu e o idee rea, i-a răspuns Armand, însă apoi l-a întrebat mijind ochii: Dar te mai întorci?

— Poate, i-a răspuns tânărul, dar a dat din cap când a luat cheia și harta de la Armand.

Apoi Jean-Guy a privit lung ușa. Calea lui de scăpare. Calea spre suprafață. I-a întins cheia și harta lui Reine-Marie.

— Du-te tu. Directoarea te cunoaște și mai curând îți va spune ție ce vrem să aflăm.

— Ești sigur?

Părea orice, numai sigur nu.

— *Oui.*

— Să te miști repede până ajungi la lift, îi spuse Armand. Dacă te oprește cineva, strigă și venim imediat!

— *D'accord.*

Chiar în clipa în care se pregătea să iasă pe ușă, Armand i-a dat pe furiș telefonul lui.

— Ia-l cu tine, i-a șoptit. Când ajungi la suprafață, or să înceapă să intre mesajele.

Reine-Marie s-a strecurat pe coridor. Armand a închis ușa doar când s-a convins că ea ajunsese cu bine la lift.

— Bun, a spus el, așezându-se la loc pe lada lui și aplecându-se spre Beauvoir. Loiselle? Ce nu ne-ai povestit?

— Mă urmărea pentru că voia să stăm de vorbă.

— Să stați de vorbă? i-a replicat Gamache. Adică să te amenințe?

— Nu, adică să stăm de vorbă.

— Și ce voia să-ți spună? a întrebat Daniel.

Jean-Guy le-a povestit totul, intervenind și Séverine Arbour din când în când.

— Și tu l-ai crezut? l-a întrebat Gamache la finalul poveștii. Că vrea să fie de partea noastră acum? Pare cam straniu.

În clipa aceea a ciocănit cineva la ușă.

— Armand?

A deschis repede și Reine-Marie a intrat grăbită. În timp ce-l îmbrățișa, i-a strecurat telefonul în buzunar.

— Foarte repede te-ai mișcat.

Nu era semn bun.

— *Madame* Béland m-a primit imediat. Membrii consiliului director nu stau aici și nici întrunirea n-are loc în George V.

— Fir-ar să fie! a exclamat Jean-Guy. Și era o teorie așa de bună!

— Dar? a întrebat-o Armand, căci își dădea seama din privirea luminoasă a lui Reine-Marie că mai avea vești.

— Dar *madame* Béland știe unde sunt cazați și unde are loc întâlnirea. Vreți să ghiciți?

— La Lutetia, a spus Jean-Guy.

— *Oui.*

S-au privit unii pe alții și au zâmbit. Da. Progresau.

Au pus-o la curent și pe Reine-Marie în legătură cu Xavier Loiselle și cu dorința agentului de la SecurForte să treacă de partea lor.

A ascultat cu atenție, privindu-și din când în când soțul și aducându-și aminte de avertismentul lui. Că următorul lucru pe care îl vor face va fi să încerce să infiltreze pe cineva în rândul lor.

Iar acum existau doi posibili „cineva”. Arbour și Loiselle.

— Tu îl crezi? a întrebat, fără să știe că repetă cuvintele lui Armand.

— Sincer, m-am tot gândit și răzgândit, dar, da, în cele din urmă am hotărât că probabil e sincer.

— Probabil? a întrebat Daniel. E suficient?

— E tot ce avem, așa că, da, va trebui să fie suficient!

Jean-Guy s-a întors spre Gamache.

— Cu Loiselle de partea noastră, în interiorul companiei, putem, în sfârșit, să facem un plan.

— Grozav! a exclamat Daniel. „Toți au un plan până încasează un pumn în meclă".

Văzând expresiile zugrăvite pe chipurile lor, a explicat:

— Mike Tyson.

— Mai nou te ghidezi după preceptele lui Mike Tyson? l-a întrebat Beauvoir.

— Și tu inviți printre noi un tip care e posibil să fie criminalul? Care-i mai rău?

În momentul acela, Jean-Guy era tentat să-i arate lui Daniel ce înseamnă să încasezi un pumn în meclă.

Cu toate acestea, îl scotea din fire gândul că era posibil ca Daniel și Mike să aibă dreptate. Doar oamenii cei mai disciplinați sau cei mai încăpățânați se țineau de plan după ce încasau prima lovitură.

Cheia era să știi când să te adaptezi și când să te ții de plan.

Își mai dădea seama, cu o oarecare ranchiună, și că Daniel avea dreptul să-i pună aceste întrebări. Pentru el miza era uriașă.

Oare Xavier Loiselle le era aliat sau era spion?

Era membru al Rezistenței lor sau colaborator al celorlalți?

— Ai dreptate, a rostit Jean-Guy, spre surprinderea lui Daniel. Dar cred că este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Întorcându-se spre Séverine Arbour, a întrebat-o:

— Ție ce impresie ți-a făcut Loiselle?

Ea s-a gândit un pic, apoi a înclinat din cap.

— Sunt de acord. Cred că e sincer. S-ar fi putut întoarce împotriva noastră astăzi, când am mers la birou, dar n-a făcut-o. Cred că e de partea noastră. E asta o certitudine? Nu. Ca inginer, nu mă dau în vânt după probabilități. „Probabil că podul va rămâne în picioare. Probabil că avionul va rămâne în aer". Nu. Noi avem de-a face cu lucruri cât mai aproape de certitudine cu putință. Dar viața nu-i o schemă tehnică. Nu-i un proiect de inginerie. Uneori trebuie să ne asumăm câte un risc. Și uneori, presupun, trebuie să fim chiar noi cei care dau pumnul în meclă.

Beauvoir a dat din cap spre Daniel. Iar Daniel, după o clipă de gândire, a înclinat și el din cap.

— Ați spus că v-ați întors în după-amiaza asta la GHS Engineering? a întrebat Armand.

— Da, i-a răspuns Arbour. Toți trei. Loiselle s-a prefăcut că încă ne urmărește.

— De ce-ați făcut una ca asta? a întrebat-o Reine-Marie. Nu e ca și cum v-ați fi băgat singuri într-un cuib de viespi?

— Am încercat să vedem dosarele lui Carole Gossette, a spus *madame* Arbour. Ea conduce și proiectul Patagonia, și pe cel din Luxemburg. Ne-am gândit că poate aflăm ceva despre ce pune la cale GHS.

— Și mai devreme ați pomenit ceva despre Patagonia. Acolo ce se petrece?

— Acum șapte ani, autoritățile locale și-au dat seama că o mină abandonată otrăvea apa potabilă a unui oraș din aval, i-a explicat ea. GHS Engineering a fost angajat de guvernul din Chile ca să construiască o uzină pentru tratarea apei. Ceea ce se pare că a și făcut.

— Se pare? a întrebat Reine-Marie.

— Din câte mi-am dat seama din documentele care au ajuns la mine, a durat foarte mult s-o

construiască. Mult prea mult. La început, n-am bănuit nimic, poate doar niște corupție la nivelul autorităților, mită. Chestiile obișnuite. Constructorii probabil trăgeau de timp ca să câștige mai mulți bani. Însă am văzut că unul dintre primele lucruri făcute de GHS înainte de a începe proiectul a fost să ia o mostră de apă și s-o trimită la analiză, ca să știe ce anume ieșea din mină.

— Asta e firesc, nu? a întrebat Reine-Marie.

— Da. Ce nu e firesc e faptul că rezultatele detaliate ale analizei au dispărut. În schimb, GHS a achiziționat mina și apoi a închis-o.

— Dar de ce s-o cumpere? a întrebat Daniel. Dacă era deja abandonată și închisă?

— Exact! Așa că am început să cercetez mai îndeaproape. Ce mi-a trezit cu adevărat bănuielile au fost containerele care veneau din Chile. În documentele însoțitoare scria că era echipament, dar greutatea lor nu se potrivea cu descrierea și nici destinațiile nu erau cele bune. Treceau prin vamă în timp record, apoi containerele erau mutate din loc în loc, ca în cele din urmă să ajungă în cuptoarele de topit. Și nu topești un excavator.

— Mina nu fusese închisă, de fapt, a spus Jean-Guy. Trimiteau acasă minereu.

— Și ascundeau lucrul ăsta, a completat *madame* Arbour.

— Dar de ce? Ce e în mina aia? a întrebat Daniel. Aur?

— Ceva și mai prețios.

— Diamante? a mai încercat Daniel, iar când *madame* Arbour a clătinat din cap, a continuat: Uraniu?

Madame Arbour a ridicat mâna, ca într-o încercare de a stăvili potopul de întrebări.

— Minerale rare.

Daniel s-a lăsat pe spate, uluit.

— Uau! Sunteți sigură?

— Mda, destul de sigură. Sunt menționate foarte puțin, în treacăt, în raportul unui geolog din Chile. Dar nu preciza care mineral.

— Ce este un mineral rar? a întrebat Reine-Marie. Îmi sună cunoscut.

— A fost o adevărată isterie legată de ele acum câțiva ani, i-a explicat Daniel, când și-au dat seama oamenii de știință la ce pot fi folosite.

— Cum ar fi? a intervenit Armand.

Séverine Arbour a trecut rapid în revistă câteva dintre utilizări. Totul, de la laptopuri la echipament medical. De la reactoare nucleare la avioane.

— Și se fac și experimente în domeniul telecomunicațiilor din următoarea generație, a spus Jean-Guy.

— Mamă! a exclamat Daniel. Deci dacă te bagi în afacerea asta de la început…

— Exact, i-a răspuns Séverine Arbour. Poți câștiga o avere. Chestia cu mineralele rare este că tind să fie mult mai puternice decât alte minerale. Mai rezistente, mai durabile, mai ușoare și foarte adaptabile. Versatile. Visul oricărui inginer, cum s-ar zice.

— Și ce fel de mineral rar au descoperit? a întrebat Daniel.

— Păi, asta-i problema, i-a răspuns Jean-Guy. Și de asta voiam să găsim rezultatul testului. Nu știm.

— Deci nu știți nici pentru ce ar putea fi folosit, a spus Armand.

— Exact.

— Oare asta încearcă să ascundă? a rostit Reine-Marie. Nu că au găsit mineralul acesta, ci lucrul pentru care-l folosesc? Asta să fi descoperit Stephen și *monsieur* Plessner?

— Eu așa cred, a spus Jean-Guy. Dar când am mers la birourile GHS, ne-a întrerupt Loiselle.

— Dar credeam că… a început Daniel.

— N-a avut de ales, l-a lămurit Jean-Guy. Era cu cineva de la SecurForte. Un șef. Loiselle a fost isteț că a venit cu el. Părea să fi dat raportul în

legătură cu noi, dar cred c-a jucat singura carte pe care o avea. Și-a consolidat poziția în ochii șefului, protejându-ne și pe noi, în același timp. Dar mai e ceva! L-am recunoscut pe șeful SecurForte. Și l-ai recunoaște și tu.

— Eu? a întrebat Gamache. De ce, cine era?

— Tipul pe care l-am văzut în înregistrarea de la hotel, luând ceaiul cu Claude Dussault și cu Eugénie Roquebrune.

Gamache a chibzuit rapid și apoi a întrebat:

— S-a prezentat?

— Da. Îl cheamă Thierry Girard.

Jean-Guy Beauvoir nu era deloc pregătit pentru reacția lui Gamache. Rareori își văzuse fostul șef și mentor atât de surprins.

— Ce este?

— Thierry Girard? a insistat Gamache. Sunteți siguri?

— Da, i-a răspuns *madame* Arbour. De ce? Îl cunoașteți?

În loc să răspundă, Gamache a rămas tăcut o clipă. A căzut pe gânduri. S-a lăsat ușor pe spate până când s-a putut sprijini de zidul din beton. Și-a dus mâna la frunte și a mijit ochii, concentrat.

— Thierry Girard a fost pe vremuri adjunctul lui Claude Dussault. Chiar aseară ne-a povestit că Girard a plecat din Prefectură fiindcă a acceptat o slujbă în sectorul privat. Dar n-am știut că este la SecurForte.

L-a privit în ochi pe Beauvoir, din partea opusă a magaziei din hotel. Așa cum îl privise de-a lungul atâtor încăperi, peste atâtea cadavre, pe parcursul atâtor ani.

— S-au întâlnit amândoi cu Eugénie Roquebrune, a spus Jean-Guy. Se pare că încă este mâna dreaptă a lui Dussault, numai că lucrează la SecurForte.

A vorbit pe un ton blând, căci știa că Dussault și Gamache se cunoșteau de o viață. Și că socrul lui îl considera pe Claude Dussault prieten.

Deși aveau dovezi aproape covârșitoare că prietenia aceea nu mai exista.

Părea că Dussault preluase în secret controlul asupra SecurForte, iar Thierry Girard îi era din nou un adjunct loial. Coordona afacerile de zi cu zi ale armatei private, în timp ce Dussault rămânea șeful Prefecturii.

Puterea lui era absolută.

Oare acești doi oameni, cumsecade când erau luați separat, se deformaseră unul pe altul? Își descoperiseră, alimentaseră, sporiseră și justificaseră tot ce era mai rău în fiecare? Până când lucrurile de neconceput deveniseră acceptabile, iar în cele din urmă, normale?

— Ia stați puțin! a exclamat Daniel. Acest Thierry Girard i-a fost adjunct la Prefectură înaintea lui Fontaine?

— *Oui,* i-a răspuns tatăl lui. Irena Fontaine a preluat slujba cu optsprezece luni în urmă.

Armand s-a întors din nou către Beauvoir și se pregătea să deschidă gura, când Daniel l-a întrerupt.

— În după-amiaza asta am fost în biroul lui Fontaine. Avea tot felul de afișe pe pereți, inclusiv unul cu Portul din Copenhaga. Am vrut să fac conversație, așa că am întrebat-o dacă i-a plăcut Copenhaga. Dar mi-a zis că n-a fost niciodată în străinătate.

Beauvoir tocmai se pregătea să întrebe ce legătură avea asta, când și-a dat seama.

— Köln!

— Köln, a încuviințat Armand, dând din cap și zâmbindu-i fiului său. Bine lucrat!

— Nu înțeleg, a intervenit Séverine Arbour.

— Nu avea cum să fie Irena Fontaine cea care i-a dăruit lui Claude parfumul, i-a explicat Armand.

— Fiindcă ea n-a ieșit niciodată din țară, a adăugat Daniel.

— Când Monique Dussault mi-a spus că mâna dreaptă a lui Claude i-a dăruit apa de colonie, a

spus Reine-Marie, am presupus că se referea la comandanta Fontaine. Dar ea se gândea la Thierry Girard, care și-a cumpărat și el o sticlă. El să fi fost criminalul pe care l-am întrerupt în apartamentul lui Stephen?

— Se poate, i-a răspuns Armand.

Se apropiau de adevăr, dar încă erau prea multe necunoscute. Și nu aveau prea mult timp la dispoziție. Era 5:45. Mai erau doar câteva ore până când trebuia să se întâlnească cu Dussault în Place de la Concorde.

Informația avea să fie singura lui armă, iar deocamdată nu era prea bine înarmat.

A verificat mesajele intrate când Reine-Marie dusese telefonul la suprafață. Jean-Guy, omul rațional care trăia într-o stare aproape perpetuă de gândire magică, și-a verificat și el telefonul.

Deloc surprinzător, nu avea niciun mesaj.

Armand, în schimb, avea.

— Ce e? l-a întrebat Reine-Marie, văzând că se încruntă.

— Vești de la doamna McGillicuddy. Se pare că Stephen și-a vândut toate proprietățile.

— Știm asta deja. Și cu reproducerile…

— *Non.* Toate proprietățile. Totul! a subliniat Armand. Toate acțiunile, toate investițiile, inclusiv propria companie. Și-a ipotecat toate casele. A transformat totul în fonduri lichide.

— Nu se poate, a spus Daniel, venind lângă tatăl lui ca să poată citi și el mesajul.

— Aici scrie că a făcut-o vineri târziu de tot, i-a răspuns Daniel, cu ochii pe mesaj. Cu câteva minute înainte de închiderea Bursei.

— Doamna McGillicuddy tocmai și-a dat seama, a spus Armand. E clar că nu e un capriciu de-ale lui Stephen. Nu încape îndoială că-și pregătește mișcarea de ani întregi. Iar asta – a ridicat telefonul – avea să fie lovitura de grație.

— Și totalul ar fi… a rostit Daniel.

— Miliarde, a spus Armand.

— Dar nu s-ar simți o reacție pe burse? a întrebat Arbour.

Daniel a clătinat din cap.

— A programat vânzările în așa fel încât să nu fie observate până mâine dimineață, la deschiderea burselor din Europa. Dar atunci vânzările nu vor mai putea fi împiedicate și în felul ăsta el s-a asigurat că are weekendul la dispoziție pentru ceea ce avea de gând să facă.

— Dar ce?! a întrebat Jean-Guy. Despre asta spune ceva doamna McGillicuddy?

Armand a clătinat din cap.

— E la fel de uluită ca noi.

— Poate că nu el a făcut toate vânzările astea, a sugerat Reine-Marie. Poate că cineva i-a spart conturile și a vândut totul.

— Nu, chiar Stephen a fost. A verificat doamna McGillicuddy înainte să-mi scrie.

L-a privit pe Daniel și l-a întrebat:

— Ce crezi că avea de gând să facă?

Daniel s-a întors pe lada lui și a căzut pe gânduri. În cele din urmă, a clătinat din cap.

— Ca să cumpere un loc în consiliu, ar avea nevoie de o sută de milioane, poate un pic mai mult. Nu de miliarde. Altceva voia să facă. Dar ce? Se pare că voia să mizeze totul pe ceva. Dacă există un ordin de vânzare, nu cumva a existat și unul de cumpărare?

— Acum caută doamna McGillicuddy. E posibil ca un ordin de cumpărare să fie făcut vineri seara, pentru a fi executat luni, la prima oră?

— Da, bineînțeles. Dar tot ar fi înregistrat undeva. Putem încerca să-i dăm de urmă, a spus Daniel chibzuind. Dacă mă duc la bancă, pot cel puțin să văd dacă mai sunt bani în cont, iar dacă nu mai sunt, poate reușesc să le dau de urmă. Și aș mai putea să mă uit după firmele numerotate în care voiau să investească el și *monsieur* Plessner.

Armand a scos portofelul și, fără urmă de ezitare, i-a întins fiului său cartea de vizită

jerpelită, cu inscripția DUBT.

— S-ar putea să-ți fie de folos.

Reine-Marie l-a privit pe Daniel când a băgat cartea de vizită în buzunar și s-a întrebat dacă tânărul își dădea seama de importanța gestului făcut de tatăl lui.

Armand nu punea mare preț pe lucruri. Dar avea două obiecte la care ținea. Verigheta. Și cartea aceea de vizită, de care nu se mai despărțise de-o jumătate de secol.

— Trebuie să aflăm dacă Stephen a abordat vreun membru al consiliului. Și, dacă da, pe care, a spus Armand.

— De asta pot să mă ocup eu, i-a răspuns Reine-Marie. O să fac un pic de cercetare despre membri, să văd care ar fi cel mai vulnerabil. O să-i telefonez lui *madame* Lenoir de la recepție, s-o întreb dacă pot folosi calculatoarele de la Arhivele Naționale.

— Vin și eu cu dumneavoastră, a spus Séverine Arbour. Pot să vă fiu de ajutor.

— *Non,* a intervenit Armand. Jean-Guy, poți să te duci tu cu Reine-Marie?

— *Absolument.*

— Dumneavoastră veți veni cu mine, i-a spus inspectorul-șef lui Séverine Arbour. Cred că putem să-i mai provocăm un pic.

— Cum?

— Mergând la hotelul Lutetia.

— Un pumn în meclă? a întrebat Jean-Guy.

— Aș zice să începem cu o bătaie pe umăr, a răspuns Gamache zâmbind. Uneori poate fi mai înspăimântător. În plus – a adăugat el întorcându-se către *madame Arbour* –, mai am nevoie de informații de la dumneavoastră despre proiectele din Patagonia și din Luxemburg înainte de a merge la întâlnirea cu Dussault.

— Adică tot ai de gând să te întâlnești cu el? l-a întrebat Reine-Marie.

— În cazul în care nu se schimbă nimic, da. Dacă vrea să stăm de vorbă, trebuie să ascult ce are de spus.

— Și dacă vrea să facă mai mult decât să stea de vorbă? a insistat ea, încercând să vorbească pe un ton cât mai relaxat, dar i se simțea neliniștea.

— Atunci, n-ar fi ales un loc atât de public, i-a răspuns Armand. Ar fi vrut să ne vedem pe o străduță lăturalnică, acasă la cineva. Atunci aș fi fost îngrijorat. Dar în Place de la Concorde? E un loc mult prea public pentru a face altceva în afară de a ne plimba și a sta de vorbă. Crede-mă! a mai spus, privind-o în ochi.

Reine-Marie a dat din cap. Îl credea. Avea încredere în el. În Claude Dussault nu avea încredere.

— Jean-Guy? a rostit, întorcându-se către ginerele ei.

— Sunt de acord. E în siguranță. Cred că Dussault vrea doar să afle ce știm noi fără să se dea de gol. Au început să se îngrijoreze.

Armand i-a dat lui Reine-Marie bucata de hârtie din agenda lui Stephen, după ce i-a făcut mai întâi o fotografie.

— Poate cauți câte ceva și despre datele astea, te rog. Vezi dacă s-a întâmplat ceva important în zilele acelea.

Apoi s-a ridicat în picioare și a mai spus:

— Trebuie să urcăm la suprafață.

— Deja? a întrebat Jean-Guy.

Capitolul 34

— *Monsieur* Beauvoir? a întrebat recepționerul, traversând holul marelui hotel.

— *Oui*?

Scăpat, în sfârșit, din criptă, Jean-Guy trăgea în piept mirosul dulce al florilor din holul de la intrare, gata cât pe ce să lăcrimeze când a văzut lumina apusului ce pătrundea prin ușile hotelului George V.

— A venit un domn și v-a lăsat asta.

I-a întins un plic, iar Beauvoir l-a deschis. Înăuntru se afla o bucată de hârtie pe care era scris un singur cuvânt.

Neodymium.

Iar dedesubt, literele *XL.*

Le-a arătat și celorlalți biletul.

— Ce-o fi însemnând?

S-au strâns toți în jurul lui.

— Neodymiumul este un mineral rar, i-a răspuns Séverine Arbour.

— Și mărimea *extra large*? a întrebat Daniel. A, stai, este…

Însă privirea tatălui său l-a oprit.

Mesajul era de la Xavier Loiselle. Reușise să pătrundă în dosarele lui Carole Gossette și găsise rezultatele testării mostrei de apă.

— Deci e de partea noastră, a spus Reine-Marie.

Deși așa se părea, Armand tot nu era întru totul convins. Folosise și el agenți pentru a se infiltra în diverse organizații și una dintre metodele utilizate de spioni era să ofere câteva informații corecte, ca să câștige încrederea țintelor.

Însă credea că informația primită era adevărată.

GHS Engineering descoperise neodymium în mina abandonată.

— La ce se folosește? a întrebat-o pe *madame* Arbour.

— La magneți.

— Magneți? a repetat Jean-Guy. Magneți de frigider?

Inginera l-a privit siderată.

— Da, i-a răspuns ea. Se comit niște crime înfiorătoare, într-o încleștare epică pentru controlul asupra unui imperiu de magneți pentru frigider! Magneții sunt folosiți în tot felul de lucruri, nu doar ca să-ți pui tu pe frigider emblema vreunei echipe de hochei.

— Un simplu „nu”… a început Beauvoir.

Însă așa era. Avea pe frigider mai mulți magneți cu Montréal Canadiens.

— Și la ce altceva se mai folosește?

— La calculatoare, cred. Dar sigur mai sunt și multe alte utilizări. Eu nu sunt expertă.

— Trebuie să aflăm mai mult despre neodymiumul ăsta, a spus Armand.

— Asta-i simplu, a spus Séverine, scoțând telefonul.

— *Non,* a oprit-o inspectorul șef. Ne trebuie un loc ferit de ochii lumii.

— Atunci, pot să merg la arhive.

Jean-Guy a privit-o lung. Era deja a doua oară când venea cu ideea asta.

De ce era atât de hotărâtă să meargă la arhive și de ce era Gamache atât de hotărât să n-o lase?

Bănuia de ce. Dacă *madame* Arbour îi spiona, nu era bine să fie de față când ei aflau care membru al consiliu lui își vânduse locul lui Stephen.

Erau aproape. Atât de aproape! Nu-și puteau asuma niciun risc.

— Nu, i-a spus Gamache. Am nevoie de dumneavoastră la Lutetia, dacă nu vă deranjează.

Era politicos, ca întotdeauna, dar mesajul era cât se poate de clar.

•

Allida Lenoir a închis telefonul și s-a întors spre soția ei.

— Înapoi în mină!

Departe de a folosi cuvântul acela ca pe un termen ironic, peiorativ, cu privire la munca ei, arhivista-șefă considera kilometrii de dosare o mină de aur. Plină de comori, de aventuri. De mistere care așteptau să fie dezlegate.

— Vin și eu cu tine, a spus Judith de la Granger.

Ca prim-bibliotecară a Franței, Judith de la Granger știa mai bine decât aproape oricine că documentele găzduite în acele glorioase clădiri vechi erau atât fascinante, cât și periculoase.

Iar nopții aceleia i se potriveau ambele atribute.

Zece minute mai târziu o întâmpinau pe Reine-Marie la poarta principală.

— Sper că nu te deranjează c-am adus-o și pe Judith, a spus *madame* Lenoir.

— Doamne, cum să mă deranjeze?!

Bibliotecara-șefă era o legendă în universul lui Reine-Marie.

Trăgându-se dintr-o veche familie aristocrată, strămoșii lui Judith de la Granger deținuseră, cu aproape un mileniu în urmă, *château*-ul aflat pe locul unde acum erau arhivele și muzeul.

Fragilă, cu o siluetă delicată, emana o energie nestăvilită și multă inteligență. O leoaică înghesuită în trupul unui șoricel.

— Iar eu sper că nu te deranjează că mi-am adus ginerele, a adăugat Reine-Marie, prezentându-l pe Jean-Guy.

Le-a explicat că acum lucra în Paris, în domeniul privat, dar că fusese înalt ofițer la Omoruri, în Sûreté du Québec.

Pe drum spre sala de lectură, Reine-Marie a urmărit privirea lui Jean-Guy, văzând la ce se uita el pe geam.

Pe fundalul crepusculului se vedea un punctuleț negru.

O dronă.

•

La Banque Privée des Affaires, din motive de securitate, în urma recentelor atacuri teroriste, nu

erau încurajate vizitele în timpul weekendurilor. Iar agentul de pază l-a privit cu suspiciune pe tânărul director care avea nevoie urgentă să intre în clădire la 7 seara într-o zi de duminică, chiar și când – sau mai ales când – Daniel i-a arătat cartea de vizită DUBT. Agentul a privit-o lung, apoi a dat un telefon.

— Puteți să veniți până la recepție, *patron*? A venit cineva cu o legitimație pe numele Daniel Gamache, dar mi-a dat o carte de vizită cu numele altcuiva. Da, e dubios.

— Dar n-am… a început Daniel, apoi s-a oprit, când agentul a ridicat mâna, făcându-i semn să tacă.

S-a deschis o ușă și a ieșit șeful de tură. Fără un cuvânt, l-a studiat pe Daniel, apoi atenția lui s-a îndreptat spre cartea de vizită care era pe biroul de la recepție, în fața agentului de securitate.

După ce a studiat-o, l-a privit pe Daniel mai îndeaproape și apoi, spre uimirea agentului, a spus:

— Haideți cu mine!

•

Séverine Arbour stătea lângă statuia lui Gustave Eiffel de la intrarea hotelului Lutetia și îl admira pe marele erou al Franței. Un gigant în rândul inginerilor și al inventatorilor.

Un vizionar, un om curajos, cu o ambiție neclintită.

În timp ce ea studia chipul marelui inginer, Gamache studia chipurile oaspeților din hotel, încercând să-și dea seama dacă recunoștea vreunul dintre oamenii pomeniți în raportul anual. Reine-Marie avusese dreptate, bineînțeles. Era un cuib de viespi.

Cel puțin unul, dar și mai probabil câțiva dintre oamenii aflați în momentul acela în Lutetia avuseseră ceva de-a face cu uciderea lui Alexander Francis Plessner și cu atacul asupra lui Stephen.

Îi amenințaseră, îi hărțuiseră, îi urmăriseră și-i goniseră familia din propria casă. Totul pentru a-i

face să renunțe la căutări.

Iar inspectorul-șef voia să știe că nu reușiseră.

Nu numai că nu dădea bir cu fugiții, ci le sufla în ceafă. Avea să-i dea în vileag.

— *Madame* Arbour? a chemat-o și au pornit împreună pe un coridor lung, pașii lor răsunând cu ecou pe marmură.

Au ajuns la barul Joséphine, au găsit o masă retrasă și au comandat ceva de băut.

În vreme ce *madame* Arbour lua o gură din vinul roșu, Armand doar și-a plimbat un pic scotch-ul prin pahar și apoi l-a pus la loc pe masă.

— Recunoașteți pe cineva?

Femeia a privit în jur la ceilalți clienți. Îmbrăcați cu gust, putred de bogați. Cei mai mulți erau albi, cei mai mulți erau francezi. Cei mai mulți erau în vârstă. Se integrau perfect.

— *Non.*

Dar Gamache recunoscuse deja pe cineva. Un pic mai departe, într-un colț retras, se afla o fostă lideră a Consiliului pentru Securitate ONU, care acum făcea parte din consiliul director al GHS Engineering. Stătea la masă cu alt membru al consiliului.

Iar în mijlocul încăperii, în centrul atenției, se afla directorul unui conglomerat media care făcea și el parte din consiliul GHS.

Vorbind și râzând tare, corpolent și încrezător, bărbatul atrăgea atenția.

Gamache a continuat să-i studieze pe cei din jur. Devenise, din nevoie, dar și datorită experienței, extrem de priceput la recunoașterea chipurilor. Acum îi recunoștea pe cei mai mulți dintre membri consiliului director din știrile ultimilor ani. Și după fotografiile din raportul anual.

Probabil că unii, dacă nu chiar cei mai mulți, nici nu știau că se petrecea ceva necurat. Fuseseră aduși la Paris cu avioane particulare, cazați la un hotel de lux, fiind cât mai răsfățați înaintea unei

întâlniri anuale a consiliului director, care era doar o formalitate.

Însă erau și câțiva care trebuiau să știe ce se petrece, întrebarea era – care dintre ei? Și care fusese abordat de Stephen, oferindu-i-se o căruță de bani?

Cât se uita în jur, nedisimulându-și interesul, câțiva i-au observat privirea și au căzut pe gânduri. L-au țintuit și ei cu privirea pe acel străin distins, înainte de a reveni la ce făceau.

Da, cu siguranță unii dintre oamenii din încăperea aceea știau ce se petrece.

Tare și-ar fi dorit Armand să știe și el.

— N-am mai fost niciodată aici, a spus Séverine Arbour. Mă așteptam să fie altfel. Mai puțin primitor.

— Cum așa?

— Păi, nu aici au avut loc interogatoriile naziștilor?

Privindu-l drept în ochi, a adăugat:

— Mi se pare cât se poate de potrivit.

Armand a ridicat din sprâncene.

— Credeți că v-am adus aici ca să vă interoghez?

— Păi, nu-i așa? Nu e vorba de tortură, sunteți mult prea civilizat pentru așa ceva. Dar încercați să vă dați seama de partea cui sunt, nu?

Armand a zâmbit și a înclinat un pic capul.

Era inteligentă. Dibace. Trebuia să fie mai precaut decât crezuse la început.

— Meseria m-a făcut bănuitor, a recunoscut el. Dar m-a învățat și să nu judec în necunoștință de cauză. Mi se pare curios că, după cum ați spus chiar dumneavoastră, ați început să bănuiți ceva acum câteva luni, dar nu ați găsit rezultatele testării apei. Pe care Xavier Loiselle le-a găsit într-o clipită.

— La început nu m-am concentrat în direcția asta, i-a răspuns *madame* Arbour. După cum v-am zis, inițial am crezut că era o problemă cu

construcția uzinei. Că trăgeau de timp constructorii. De curând mi-am dat seama că nu uzina e problema, ci mina.

Gamache a dat din cap și a făcut un gest larg cu mâinile, deschizând palmele.

— Se explică deci.

— Uitați ce e…

A continuat în șoaptă:

— Beauvoir m-a căutat pe mine, mai știți? Practic m-a târât afară din casă. Credeți-mă, aș prefera să fiu la mine în living acum, bând vin și uitându-mă la reluări din *Call My Agent.* Eu sunt inginer, nu – a făcut un semn larg cu mâinile, privind în jur – ce-o fi chestia asta.

— Atunci, de ce ați fost de acord să ne ajutați?

— Sincer? Dacă știam că lucrurile au să ajungă așa departe, nici nu răspundeam la ușă. Am fost curioasă. Credeam că GHS e implicat în vreo înșelătorie, nu în – a adăugat și mai încet – nu într-o crimă.

Nu încăpea îndoială că era stresată. Se temea. Poate pentru că știa că și complicii ei erau în barul Joséphine. Că-i priveau, îi ascultau. Iar ea știa de ce erau în stare.

Sau poate pentru că în dimineața aceea se trezise în patul ei frumușel, într-un cartier frumușel al Parisului, așteptându-se la o zi plăcută de duminică, însă în schimb fusese târâtă până pe Turnul Eiffel, apoi până în măruntaiele hotelului George V. Luată pe sus, ajunsese în altă lume. Una în care oamenii se omorau între ei. Din motive încă necunoscute.

Iar acum, în loc să-i permită să meargă cu ceilalți la relativul adăpost din clădirea Arhivelor Naționale, el o adusese aici. Chiar sub nasul oamenilor pe care se străduise din răsputeri să-i evite.

Toate acestea erau motive îndreptățite să se teamă. Dar se temea de el? Sau de ei?

— Ei bine, eu sunt obișnuit cu toate astea, i-a răspuns el, necatadicsind să vorbească în șoaptă. Asta am făcut în fiecare zi. Zeci de ani. Dumneavoastră găsiți probleme și le rezolvați, la rândul meu, și eu găsesc probleme și le rezolv. La asta ne pricepem amândoi cel mai bine.

— Mda, în fine, problemele dumneavoastră ucid oameni.

— Și ale dumneavoastră, am impresia.

A privit-o drept în ochi, cu o expresie mai blândă. Apoi a continuat, de data asta în șoaptă:

— Vă descurcați foarte bine.

Ea și-a plecat privirea spre paharul cu vin și a tras aer adânc în piept. Apoi a răsuflat.

Totul era din ce în ce mai greu de înțeles, iar ea se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i spună. Totul.

— Așadar, a spus el, vorbind din nou cu o voce normală. Neodymium?

A ezitat o clipă, cumpănind variantele. Dacă se ridică și pleca, el n-avea cum s-o oprească.

Dar *madame* Arbour era suficient de inteligentă încât să-și dea seama că nu mai avea altă variantă. Trebuia să ducă lucrurile până la capăt.

— Nu am la mine decât telefonul. Să-l caut așa? Dacă mi-au spart conturile? Presupun că asta vă e temerea, nu? Și oare nu ne ascultă chiar în clipa asta?

— Probabil. Nu vă faceți griji pentru telefon. Dacă e tot ce avem acum, asta o să folosim.

— Adică vreți să știe.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Nu văd cum am putea evita asta. A venit momentul să simtă că le suflăm în ceafă.

— Dacă noi ne-am apropiat atât de mult de ei, nu înseamnă că și ei sunt aproape de noi?

— Ba da, dar ei sunt oricum mereu aproape. Situația noastră s-a schimbat, nu a lor. Iar ei știu asta. Deci ce găsiți acolo?

Și-a pus ochelarii de citit și s-a apropiat mai mult de ea.

Séverine Arbour a introdus numele mineralului rar într-un site dedicat inginerilor. Și pe ecran au început să apară informațiile.

•

— Nimic! a rostit Jean-Guy și s-a lăsat în spate pe scaun, ațintindu-și privirea pe tavan.

Își împărțiseră între ei membrii consiliului director și îi căutau în bazele de date, sperând să găsească ceva care să-i îndrume spre cel pe care l-ar fi putut aborda Stephen.

— Voi? i-a întrebat pe ceilalți.

Dinspre calculatoarele așezate din loc în loc pe mesele lungi din sala de lectură s-au auzit câteva mormăieli: „*Non.* Până acum nimic”. Apoi a continuat ținănitul tastelor.

— Eu o să caut datele din însemnările lui Stephen, a spus Jean-Guy. Poate am mai mult noroc acolo.

— Ce însemnări?

Allida Lenoir stătea vizavi de el, de cealaltă parte a mesei, și a aruncat o privire pe bucata de hârtie.

— Știri de la Agenția France-Presse?

Beauvoir a zâmbit.

— *Non.* AFP sunt inițialele celui ucis. Alexander Frances Plessner.

— Sunteți sigur? l-a întrebat arhivista-șefă.

— Destul de sigur, dar dacă vreți să căutați și despre AFP, vă rog!

După câteva momente, *madame* Lenoir a oftat adânc.

— Nimic. Am căutat datele în fluxul de știri și n-a apărut nimic ieșit din comun. Un protest în Washington. Neînțelegeri în Uniunea Europeană. Și o mulțime de tragedii, ca de obicei. Refugiați care încercau să scape de regimuri brutale, însă erau întorși din drum. Un avion prăbușit în Urali. Un pod prăbușit în Spania. Atacuri armate în două orașe din America.

— GHS nu e pomenit deloc?

— Deloc.

— Niciun articol sau vreo știre despre Patagonia ori despre Luxemburg?

— Nu.

— Ia dați-mi puțin să văd!

Se apropiase de ei *madame* de la Granger și, fără să aștepte ca el să i-o întindă, i-a înhățat hârtia din mână.

Fac pariu că e în stare să prindă o muscă doar cu bețișoare chinezești, și-a spus Jean-Guy.

S-a ridicat și a mers lângă soacra lui.

— Ai găsit ceva?

— Încă nu. Niciun scandal legat de vreun membru al consiliului. Niciun faliment. Nimeni nu pare să aibă nevoie disperată de bani. Nicio achiziție care să bată la ochi. Dar încă n-am terminat. Tu?

Însă știa deja răspunsul. I-a venit o idee.

— Oare e vreun membru al consiliului cu inițialele AFP? a întrebat Reine-Marie, întinzându-se spre raport.

Au început să introducă numele membrilor în motoare de căutare. Annette Poppy, fostă secretar de stat pentru afaceri externe a Marii Britanii, s-a dovedit a fi Annette Forrester Poppy.

Jean-Guy s-a uitat la ceas. Era 19:10.

— Îl știu pe tipul ăsta, a răsunat vocea bibliotecarei-șefe din spatele lui.

Madame de la Granger arăta spre un membru al consiliului director de la GHS.

— E fiul unui vechi prieten de familie. Am fost colegi la Sorbona.

Și-a luat degetul, ca ei să vadă numele din raport. Alain Pinot.

Alain Flaubert Pinot.

Au privit fotografia bărbatului de vârsta a doua. Avea un început de chelie și figura rotofeie.

— Tatăl lui a avut niște ziare, a continuat *madame* de la Granger. La un moment dat m-a întrebat dacă n-aș vrea să-i dau meditații băiatului

lui. Am acceptat, ca o favoare pentru el. Timp irosit!

— Cum așa?

— Păi, rar am întâlnit om mai prostovan decât Alain Pinot. Dacă prostia ar fi din nisip, omul ăsta ar fi cât jumătate din Sahara.

Au privit-o lung.

— Ce?! Așa este! Tatăl tipului ăstuia știa că eu mă pricep la cercetare. Spera că pot să-i învăț băiatul cum să găsească informații. Să-l pregătesc pentru un job la ziar. Dar pe el nu-l interesau decât chefurile. Și cu toate astea…

Au așteptat, în timp ce *madame* de la Granger căuta prin amintiri.

— Adevărul este că-l simpatizam. Era cu vreo doi ani mai tânăr decât mine, un puști de bani gata, răsfățat, greu de cap, dar inofensiv. Avea un creier ca vai de el, dar o inimă grozavă. A privit din nou fotografia. Chiar înainte să fie exmatriculat de la Sorbona, taică-său l-a transferat la altă universitate și am pierdut legătura.

— Unde? a întrebat Beauvoir.

— N-am idee. Cât mai departe de tentațiile Parisului, atâta știu.

— Université de Montréal? a rostit Reine-Marie, uitându-se la Jean-Guy.

A introdus numele Alain Flaubert Pinot în motorul de căutare al arhivelor și i-a găsit biografia.

— Da. Scrie aici că a studiat în Montréal. Dar nu la UdeM. La McGill.

Reine-Marie și Jean-Guy s-au privit unul pe altul.

Un tânăr cam destrăbălat, trimis să învețe departe de casă? Probabil că tatăl lui și-ar fi rugat vreun prieten din Montréal să stea cu ochii pe puștiul sărac cu duhul.

Să fi fost Stephen Horowitz acel prieten de familie? Asta să fi fost legătura?

Au mai căutat informații despre acest A.F. Pinot.

Era căsătorit și avea trei copii.

Tatăl lui murise de cancer cu cincisprezece ani în urmă.

Fiul preluase compania și, împotriva dorinței consiliului director, extinsese imediat afacerea spre servicii de cablu, telecom, companii din domeniul tehnologiei.

Cumpărase ieftin de tot, după ce s-a spart bula din domeniul tehnologiei, și transformase sute de milioane în miliarde.

— Doamne, poate tipul ăsta e un idiot geniu! a exclamat *madame* de la Granger. Deși eu nu am văzut niciun indiciu despre partea cu geniul.

— Uite, a intervenit Allida de Lenoir, arătând spre monitorul ei. Acum șase ani, compania lui Pinot a cumpărat pachetul majoritar de acțiuni la…

— Agenția France-Presse, a citit Reine-Marie, triumfătoare. Asta trebuie să fie!

Jean-Guy a clătinat din cap.

— Tot nu știm care este legătura dintre tipul ăsta și Stephen. Nu știm dacă în însemnările lui, AFP înseamnă Alain Pinot, Agenția France-Presse, Plessner ori cu totul altceva.

— Lipsește ceva, a rostit *madame* de la Granger. O legătură.

— Am să-i scriu doamnei McGillicuddy, a spus Reine-Marie, să vedem dacă Stephen cunoștea familia Pinot și, mai ales, pe Alain Pinot.

Fiecare era scăldat în mănunchiul de raze de lumină al lămpii de lucru, iar degetele lor țăcăneau neîncetat pe tastatură, ca niște pași ușori cu care se strecurau pe urmele criminalului.

* * *

Daniel s-a uitat la monitor, a notat câte ceva. Apoi a deschis alt fișier. A mai notat câte ceva.

Se pusese pe treabă de aproape o oră, căutând indicii și dând de fundături. Eliminând variante, restrângând posibilitățile. Începuse prin a încerca

să găsească companiile numerotate, însă nu avusese prea mare succes.

Apoi se apucase de ordinele de vânzare și de achiziție, cele păstrate pentru a fi executate luni dimineață. Erau cu miile. Și nu erau ordonate în funcție de investitor, ci de investiție. Trebuia să treacă prin toate. Îl dureau deja ochii, simțea că nu se mai poate concentra.

S-a oprit. S-a întors. Un lucru peste care trecuse deja merita să fie privit cu mai mult atenție.

Ochii i-au rămas pironiți pe ecran.

Apăruse un ordin de achiziție. Făcut de Stephen Horowitz vineri seara, urmând să fie executat luni dimineață la prima oră.

— Rahat! a murmurat Daniel.

Descoperise ce avea Stephen de gând cu miliardele lui. Dar tot nu înțelegea de ce.

Era atât de absorbit, încât nu a auzit zgomotul ușii din spatele lui.

Țăcănitul rapid al degetelor lui pe taste a acoperit sunetul înăbușit al pașilor ce se apropiau.

Nu a auzit vocea șoptită care i-a spus șefului de tură să se întoarcă la el în birou. Și să stea acolo.

Însă a simțit răsuflarea caldă în ceafă.

•

— Neodymiumul este destul de răspândit, a citit *madame* Arbour de pe telefon. În China. În restul lumii, mai puțin. Descoperirea din Patagonia va fi semnificativă.

— De ce? a întrebat Gamache, deși bănuia.

Motive legate de geopolitică. În China domnea un regim autoritar – pe cât de brutal, pe atât de sensibil. Acordurile de orice fel puteau fi date peste cap oricând de mașinațiuni politice. De o schimbare de regim. De războaiele comerciale și de modificarea tarifelor. Un stat occidental ar fi pus drepturile omului mai presus de profit.

— Până acum, aprovizionarea nu putea fi garantată, i-a răspuns *madame* Arbour. Însă o companie europeană care deține o mină de mineral

rar în America de Sud poate oferi garanții pentru livrare.

— Ați pomenit la un moment dat ceva despre magneți. Asta-i utilizarea principală a neodymiumului?

— Da.

— Sună inofensiv.

— Da, dar cred că vă gândiți la un magnet normal. Uitați-vă la ăsta!

A pornit videoclipul, iar Gamache a văzut cum o bucățică de metal străpungea un pepene mare și se izbea de o foaie de metal.

— Și mai e unul.

În al doilea videoclip, un bărbat în toată firea – arăta a halterofil – încerca să separe două bare de metal care stăteau lipite.

— Vă puteți întoarce un pic la celălalt filmuleț?

După ce l-a urmărit din nou, a întrebat-o:

— Un magnet cu neodymium a făcut asta?

— Da, și încă unul mic.

— Poate fi folosit ca armă?

Din câte văzuse, bucata aia de metal putea trece fără probleme printr-un corp uman.

— Nu scrie. Când am căutat mai demult, n-am găsit nicio referire la minerale rare folosite ca arme, dar e posibil să le fi găsit o nouă utilizare. Ascultați aici, a spus, citind: „Un magnet cu neodymium poate ridica până la o mie de ori propria greutate”.

— Dar văd că mai scrie – a citit Gamache pe telefonul ei – și că e o problemă cu el.

— Mai degrabă un soi de avertisment. Dacă este încălzit sau înghețat, se sparge. Iar sub presiune, se poate sfărâma.

— Deci este instabil?

— Doar dacă nu este folosit în mod corect.

— Și care ar fi utilizările?

Séverine a citit mai departe.

— Microfoane, boxe, harduri pentru calculatoare. Tot ce știam deja.

— Ați pomenit mai devreme telecomunicații de ultimă generație. Ăsta este exact genul de investiție care i-ar atrage atenția lui Stephen.

Gamache s-a lăsat pe spate în scaunul comod, cu privirea pironită asupra ecranului micuț. Nu se lega. Nimic din ce descoperiseră nu era, din câte își dădea el seama, lipsit de etică, și cu atât mai puțin ilegal.

Și-atunci? De ce atâta secretomanie? Ce ascundeau?

Din câte își dădea seama, GHS extrăgea mineralul rar și apoi transporta minereul neprelucrat spre rafinării. Și pe urmă?

Și-a scos ochelarii și a mijit ochii.

— Mai puteți pune o dată al doilea videoclip?

L-a pus din nou și de data asta l-au urmărit până la capăt. În cele din urmă, halterofilul a reușit să despartă barele din metal, însă după un efort care e clar că-l stânjenea.

— Monedele, a rostit Gamache.

— *Pardon*?

Irisurile inspectorului-șei se mișcau încet, ca și cum urmărea un film pe care nu-l mai vedea nimeni altcineva.

Apoi și-a privit ceasul.

20:10. Mai avea puțin și trebuia să pornească spre Place de la Concorde, la întâlnirea cu Claudiu Dussault. Însă pe drum trebuia să se mai oprească undeva.

Dar ce să facă acum cu Séverine Arbour?

S-o ia cu el sau s-o lase la Lutetia?

Dacă venea cu el și se dovedea a fi spion, i-ar fi pus pe toți în pericol. Dar, dacă nu-i spiona și el o lăsa în bar, femeia putea păți ceva îngrozitor.

Inspectorul-șef Gamache s-a ridicat în picioare, conștient că avea o singură variantă.

— Veniți cu mine, vă rog.

Mai mulți oameni i-au urmărit cu privirea când au ieșit din barul Joséphine.

Capitolul 35

— Nimic, a spus Reine-Marie, uitându-se urât la monitor, de parcă l-ar fi acuzat că ascunde intenționat informațiile.

În timp ce așteptau răspunsul doamnei McGillicuddy despre Stephen și despre Pinot, reluase materialele de la Agenția France-Presse din datele notate de Stephen în agendă. Începea să se simtă frustrată. Până la urmă, acesta era punctul ei forte. Să găsească informații. Să dibuie lucruri ascunse la vedere, dar ignorate de alții.

Știa că îi scăpa ceva. De imaginea reflectată în monitor era enervată, nu de cea afișată pe ecran.

Apoi i-a venit o idee.

— Dar dacă datele astea sunt zilele în care chiar s-au întâmplat evenimentele alea?

— Păi, da, a spus Jean-Guy. Nu asta căutăm acum?

— Nu, căutăm datele la care a publicat Agenția France Presse știrile.

— Păi, n-or coincide?

— Nu neapărat, i-a răspuns Reine-Marie. Uneori durează un pic până se află despre un eveniment ori până se scrie despre el. Mai ales dacă are loc într-o regiune izolată. Cum este Patagonia. Trebuie să ne uităm la articole și știri de dinainte și de după datele astea.

Câteva minute mai târziu l-a chemat pe Jean-Guy la calculatorul ei.

— Uită-te aici! O reporteră a Agenției France-Presse a dispărut în Patagonia acum patru ani. S-a întâmplat la data pe care Stephen a pus-o prima pe listă, dar știrea n-a apărut decât trei zile mai târziu. De asta n-am găsit-o la prima căutare.

Auzindu-i, Judith și Allida au venit să se uite și ele.

— Anik Guardiola. Douăzeci și patru de ani. Jurnalistă independentă care lucra la un material

pentru AFP, a citit Judith. A dispărut în munții din Patagonia în timp ce făcea o drumeție.

— Singură? a întrebat Jean-Guy.

— Așa se pare.

— Cine Dumnezeu pornește singur în drumeție pe munții ăia?! Până la urmă au găsit-o?

— Numai o clipă, i-a răspuns Reine-Marie și a introdus numele tinerei în motorul de căutare. Apoi s-a apropiat de ecran și a citit: „Agenția France-Presse a trimis în zonă reprezentanți, punând presiune pe autoritățile locale".

— Se pare că poliția, *carabineros,* nu a prea luat situația în serios, a spus Allida.

— Trupul ei neînsuflețit a fost în cele din urmă găsit într-un defileu, a spus Judith, care între timp deschisese și ea articolul pe calculatorul ei. Dacă te uiți o săptămână mai târziu, găsești și raportul. Poliția a stabilit că moartea a fost accidentală. Că ar fi căzut. Dar cei de la AFP nu au fost mulțumiți. Șeful departamentului de știri a declarat că nu fuseseră găsite nici telefonul și nici calculatorul ei. Dar pe urmă…

A făcut o pauză, dând mai jos.

— Nu mai apare nimic. Toată povestea se stinge.

S-au privit unii pe alții.

— Se stinge? Și polițiștii, și colegii ei au renunțat la căutări? a spus Allida. Vi se pare normal?

— *Non*, i-a răspuns Jean-Guy, cu privirea pironită asupra monitorului. Au fost plătite niște mite uriașe.

— Crezi c-a fost ucisă? l-a întrebat Reine-Marie.

— Cred că a descoperit un lucru pe care cineva voia foarte tare să-l țină ascuns, i-a răspuns el, lovind de zor tastele, căutând indicii. Dar ce?

Alte taste lovite. Și altele. Și…

— Am găsit! a strigat Judith.

Bibliotecara-șefă îi lăsase pe ceilalți să urmeze indiciul legat de Guardiola, în timp ce ea alesese altă cale.

Li se păruse ciudat că toate datele erau în ordine cronologică, cu excepția ultimei. Ultima dată notată de Stephen era, de fapt, cea mai veche. Se gândiseră că poate inversase cifrele, dar acum se părea că nu era cazul.

Era ultimul lucru pe care îl descoperise Stephen, dar primul care se întâmplase.

— Cu o lună înainte să dispară, Anik Guardiola a scris un articol despre deraierea unor vagoane de tren în Columbia, a spus Judith, iar ceilalți s-au adunat în jurul ei. Nu a făcut valuri, așa că a fost preluat de Agenția France-Presse abia o săptămână la târziu, foarte pe scurt.

— În Columbia? Nu în Patagonia? a întrebat Reine-Marie.

— *Non.* Vezi aici? Columbia.

— Au fost victime? a întrebat Allida.

— *Non,* i-a răspuns Judith citind mai departe. Nu a murit nimeni. Era un tren de marfă.

— Transporta minereu de la mina de neodymium? a întrebat și Jean-Guy.

— *Non.* Cereale.

— Atunci, de ce-o interesa pe Anik Guardiola?

— Și de ce îl interesa pe Stephen? a adăugat Reine-Marie. Jean-Guy a pus mâna pe telefon. Era momentul să-l sune pe Armand.

•

— *Oui*?

— *Patron*? Am găsit ceva.

Nu și-a rostit numele. Deși bănuia că asemenea măsuri de precauție erau zadarnice, parcă se simțea mai puțin vinovat că încălca regula stabilită: să nu se contacteze la telefon.

Gamache și *madame* Arbour se aflau într-un taxi care străbătea Parisul. La semafor s-a făcut roșu, iar cât au așteptat, Armand a privit clienții unei braserii, îngrămădiți pe trotuar, bând și mâncând.

Lipsiți de griji.

Deși știa că foarte puțini oameni erau vreodată cu adevărat lipsiți de griji. Însă mai existau momente de fericire. S-a gândit când simțise el ultima oară o asemenea fericire. Vineri seara, când se plimbau după cină. Înainte de…

Ca toți cei care se simt prizonieri într-un coșmar, ar fi dat orice ca să poată da timpul înapoi. Să lase din mână ceașca fisurată.

Apoi s-a schimbat culoarea semaforului și taxiul a pornit iarăși prin noapte. În timp ce el îl asculta pe Jean-Guy.

— Se pare că, până la urmă, la Agenția France-Presse se referea Stephen când a scris AFP.

I-a povestit lui Gamache despre deraierea trenului din Columbia. Despre dispariția reporterei care dăduse știrea și despre faptul că trupul îi fusese descoperit într-un defileu din Patagonia.

— Aproape de mină?

— Încercăm să aflăm acum. Poliția l-a declarat accident.

— Era singură?

— Așa se pare. AFP și-a trimis oamenii să investigheze. Au descoperit că telefonul și calculatorul ei nu fuseseră găsite nici la hotel, nici asupra ei.

— A fost ucisă.

— Așa s-ar zice, dar autoritățile locale n-au fost de acord cu varianta asta și n-au anchetat. Iar în cele din urmă, s-a așternut liniștea.

— Serios?

— Probabil că au fost mituiți polițiștii locali.

— Înseamnă că descoperise ceva, a spus Gamache. Dar ce? Poate avea legătură cu deraierea, poate n-avea. V-ați dat seama ce era cu restul datelor?

— Acum ne ocupăm.

Jean-Guy s-a oprit, întrebându-se dacă era cazul să spună mai mult de-atât, având în vedere că

probabil le erau ascultate telefoanele. Pe de altă parte, simțea că trecuseră de punctul dincolo de care nu mai era cale de întoarcere.

— Îl știi pe Alain Pinot?

— Tipul cu imperiul media. Da, este în consiliul GHS Engineering. Tocmai l-am văzut la Lutetia. De ce?

— Compania lui a cumpărat Agenția France-Presse.

S-a lăsat tăcerea. Gamache chibzuia ce puteau însemna toate astea.

— Îl cunoști personal? l-a întrebat Jean-Guy.

— *Non.* Ar trebui să-l cunosc?

Jean-Guy i-a povestit despre McGill și despre posibila legătură cu Stephen.

— Reine-Marie i-a scris doamnei McGillicuddy, ca să afle dacă Stephen îl cunoștea. Toată treaba s-ar fi întâmplat acum vreo treizeci de ani sau chiar mai mult. Nu ți l-a pomenit niciodată Stephen?

— Din câte îmi amintesc, nu. Dacă l-ar fi avut în grijă pe *monsieur* Pinot la vremea aceea, cred că ne-ar fi făcut cunoștință. Suntem cam de aceeași vârstă, nu?

— E cu câțiva ani mai tânăr, dar, da, așa m-am gândit și eu.

Era clar că Jean-Guy era un pic dezamăgit. Exista posibilitatea ca între Alain Pinot și Stephen Horowitz să nu fi existat, de fapt, nicio legătură. Dacă ar fi existat, era aproape sigur că Stephen i l-ar fi prezentat puștiului chefliu pe finul său, un tânăr cu capul pe umeri.

— Poate că plecasem la facultate, i-a spus Armand. Dați-mi de știre ce mai aflați.

— Voi ce vești aveți?

— Se pare că neodymiumul, cu toate că este un mineral rar, nu e chiar așa de rar: E un magnet puternic, dar cam atât. Mergem pe indiciul legăturii cu telecomunicațiile. Dar, chiar și așa, nu pricep de ce ar vrea GHS-ul să țină secretă descoperirea.

— Poate că asta este politica firmei, i-a spus Jean-Guy. Nu e ca și cum își anunță public toate afacerile.

— Mda, asta trebuie să fie explicația.

Amândoi știau că afirmația lui Jean-Guy era făcută doar pentru urechile celor care îi ascultau. De fapt, nu era vorba despre o secretomanie exagerată. Era pur și simplu o mușamalizare.

— E lângă tine Reine-Marie? Poți să mi-o dai puțin?

— Armand? a răsunat apoi vocea femeii. Ți-a povestit Jean-Guy ce-am descoperit?

— Da, e mult mai mult decât ce-am găsit noi. Ai vreo veste de la Daniel?

— Încă nu. Vrei să-l sun?

— Nu, îl sun eu. Să-mi ziceți și mie ce vă spune doamna McGillicuddy despre Stephen și *monsieur* Pinot.

— Sigur că da. Armand?

— *Oui*?

— E totul în regulă?

— Da. Progresăm. Suntem tot mai aproape.

A hotărât să nu-i spună de ce anume se apropie.

Dacă cei de la GHS se pricepeau să țină secrete, erau niște amatori în comparație cu șeful de la Omoruri.

Cheia era să știe ce informații trebuia să-i scape și pe care trebuia să le ascundă.

I-a telefonat lui Daniel. A sunat. Și-a tot sunat. Când s-a terminat țârâitul, a auzit înregistrarea vocii calde, joase, voioase a lui Daniel, care îl invita să lase un mesaj.

— Daniel? E tata. Sună-mă când poți.

Se vedea deja clădirea lor. Iar în apartament se afla lucrul pentru care străbătuse tot orașul.

•

Dacă tot rupseseră tăcerea, Jean-Guy a hotărât să mai dea un telefon.

Imediat ce a auzit vocea lui Annie, s-a destins. Până în clipa aceea nici nu-și dăduse seama cât de

încordat era.

— Totul bine? a întrebat-o.

— Sigur că da. Honoré și fetele au păpat și au făcut baie, iar acum o să-i culcăm. Știai că mătușa Ruth l-a învățat un cântec?

— Vai de capul meu, ce l-o mai fi învățat?

Primul cuvânt rostit de băiețelul lor nu fusese „mama”, „tata” sau „papa”.

Grație mătușii Ruth și a rației ei, Rosa, primul cuvânt al lui Honoré fusese „futu-i”. Cuvânt pe care îl strigase tare și răspicat în toiul unei petreceri. De mai multe ori.

Annie și Jean-Guy se străduiseră să le explice tuturor că de fapt spunea „gutui”, dar pronunția băiețelului era desăvârșită, așa că nu i-a crezut nimeni.

Honoré le adora pe mătușa Ruth și pe rața Rosa. Așa că absorbea imediat orice hotărau ele să-l învețe.

— Uite, ascultă! a spus Annie și a întins telefonul spre cameră.

Cu o voce cristalină, cât se poate de clară, fiul lor cânta:

— Ce te faci c-un marinar bețiv…?

— O baladă marinărească? Doamne, Dumnezeule, a oftat Jean-Guy. Oricum, măcar are ureche muzicală.

— Da, clar, ăsta e lucrul cel mai important.

— Tu te simți bine? a întrebat-o din nou.

— Da.

Cu câteva minute mai devreme simțise un junghi, încercase să se convingă singură că era indigestie. Deși, în adâncul inimii, și chiar mai jos de inimă, știa că nu asta era.

Începea să intre în panică, dar nu voia să-i spună nimic. Nu încă. Nu câtă vreme nu era sigură.

— Îți povestesc mai multe când ne vedem, i-a spus Jean-Guy.

— Vino acasă când poți, i-a răspuns ea.

Repede. Cât mai repede.

În timp ce-și lua rămas-bun, Jean-Guy a auzit pe fundal:

— Ei, hei, sus stacanele…

•

— Nu-i nevoie să vă scoateți haina, i-a spus Armand când au intrat în apartament. Nu stăm mult.

— Dar stăm suficient cât să merg până la toaletă? l-a întrebat *madame* Arbour tăios.

Era clar că nu o încânta prea mult să fie târâtă dintr-o parte într-alta a orașului, ca un sac de cartofi care mai avea din când în când câte o idee.

— *Oui, certainement!* E chiar lângă dormitor.

Când ea a pornit spre baie, Armand s-a dus drept la cutia primită de la spital. Se afla exact acolo unde o lăsaseră cu o seară înainte, lângă fotoliul din living. A ridicat capacul și s-a uitat înăuntru.

A tresărit tare și s-a tras înapoi, uluit.

În cutie fusese adăugat un obiect. Chiar și înfășurat într-o bucată de pânză, cum era, Armand l-a recunoscut imediat.

A scos pistolul din cârpă, având grijă să nu lase amprente. Oare era arma cu care fusese ucis Alexander Plessner? I se pregătea o înscenare?

A mirosit gura pistolului. Nu se trăsese cu el de curând, dar asta nu însemna nimic.

Folosindu-se de o batistă, a scos încărcătorul.

Era plin. Dar…

A scos unul dintre gloanțe. Nu era unul obișnuit.

Hollow point? Ilegal, brutal. Eficient, dacă ceea ce-ți doreai era să faci o ditamai gaura în cineva. Dar, nu, acesta era cu totul altceva. L-a privit lung, cu mintea învolburată.

Punând încărcătorul la loc, s-a uitat în jur. Cineva pătrunsese în apartament după ce trecuseră pe-acolo el și Reine-Marie, în după-amiaza aceea, în drum spre Luvru. Mai fusese schimbat ceva? Adăugat? Luat? Fără o percheziție temeinică, n-avea cum să-și dea seama. Și nu avea timp de așa ceva.

Cine făcuse asta? Claude Dussault? Irena Fontaine? Thierry Girard?

Xavier Loiselle?

Și de ce? A privit pistolul. Care era scopul?

În baie nu se mai auzea apa curgând, așa că Armand mai avea doar câteva clipe la dispoziție să ia o hotărâre. A băgat arma în buzunarul de la piept și s-a aplecat din nou asupra cutiei. Apoi a șovăit. Și s-a răzgândit.

Mergând repede la bibliotecă, a tras câteva cărți de pe un raft de sus și a ascuns arma în spatele lor.

Când a apărut Séverine Arbour, l-a găsit căutând prin cutie.

— Ce-i asta? l-a întrebat, venind lângă el.

— Sunt lucrurile pe care le avea Stephen pe birou, dar și ce ne-au dat de la spital, obiectele pe care le avea asupra lui când a fost lovit de dubă. Anchetatorii au păstrat laptopul și telefonul lui, dar toate celelalte sunt aici.

— Și ce căutați?

O surprinsese un pic apartamentul. Era mai mic decât se așteptase. Cei mai mulți oameni puternici, mai ales bărbații, preferau case care aveau impresia că reflectă locul lor în lume. Iar locul acela ar fi însemnat, în realitate, cu câteva niveluri mai jos decât unde-și imaginau ei că se află.

Apartamentul era micuț, cu grinzi din lemn, cu rafturi de cărți și cu șemineu. Pe jos era un parchet clasic.

Încăperea aceea era împărțită frățește între o veche masă de sufragerie, din lemn masiv de stejar, și o canapea confortabilă, cu tot cu fotolii. Bucătăria, cu care comunica printr-o arcadă, era cam înghesuită și demodată.

Dar în apartament domnea liniștea, o pace tihnită. Mirosea a cafea și a lemn. Genul de loc în care te simți imediat ca acasă.

— Neodymium, i-a răspuns.

Sub privirea ei uluită, bărbatul s-a căutat prin buzunare și a aruncat un pumn de monede în cutie.

Era un gest atât de straniu, încât pentru o clipă Séverine Arbour s-a întrebat dacă nu cumva o luase razna.

Dar Gamache părea cât se poate de lucid, chiar extrem de concentrat.

Răsfirând obiectele din cutie cu mâna, a început să culeagă monedele, precum și niște șuruburi și cheia inbus.

— Nimic.

Și ea a înțeles. Dacă în cutie s-ar fi aflat un obiect din neodymium, ar fi atras obiectele din metal. Și ar fi magnetizat tot ce atingea.

Gamache s-a sprijinit de spătar și a privit-o atent.

— Și-atunci, ce a magnetizat monedele?

— Monedele?

— Stephen avea două monede canadiene de cinci cenți, care stăteau lipite una de alta. Ne-am gândit chiar că erau prinse cu lipici, căci n-am reușit cu niciun chip să le separăm, dar când am văzut filmulețul despre neodymium mi-am dat seama că trebuie să fi fost magnetizate.

— Ceea ce ar însemna că prietenul dumneavoastră avusese o mostră de neodymium, a răspuns ea. Asta magnetizase monedele. Și asta ați crezut că e în cutie? Chiar neodymium?

— Așa am sperat.

Acum era clar că nașul lui avea bănuieli de ani întregi. Își dedicase ultimii și cei mai prețioși ani din viață, precum și toată averea, adunării unor dovezi. Apelase la ajutorul lui Alexander Plessner, bunul lui prieten și inginer priceput.

Vânduse tot ce avea, își ipotecase toate casele, aruncase totul în joc.

Dar ce descoperise? Spionaj industrial? Ceva legat de neodymium?

Și-a dat seama că nu știau aproape nimic.

S-a uitat la ceas.

Nouă fără un sfert. Trebuia să pornească spre întâlnire.

Dar nu era înarmat. Nici cu informații, nici altcumva. A aruncat o privire furișă spre bibliotecă. Oare tocmai făcuse o greșeală fatală?

Acum era prea târziu.

L-a sunat din nou pe Daniel. Nici de data asta nu i-a răspuns.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat Séverine Arbour.

— Nu.

Și-a privit lung telefonul, apoi a deschis aplicația. În câteva secunde, i-a arătat unde era Daniel.

Armand a răsuflat ușurat.

Era la bancă. Probabil oprise sonorul telefonului.

— O să merg să mă întâlnesc cu prefectul Dussault.

— Acum pot să mă duc acasă?

— Mă tem că nu.

— Tot nu aveți încredere în mine? Ce trebuie să fac, ca să vă conving?

— Nu e vorba despre asta, i-a răspuns el, deși bineînțeles că despre asta era vorba. Acasă n-ați fi în siguranță. Suntem în siguranță doar dacă nu rămânem singuri. O să vă rog să mergeți la ceilalți, la Arhive. Acolo veți fi BINE.

— Bulversată, intimidată, nevrotică, egocentrică.

Pentru că părea surprins, i-a explicat:

— Mi-a povestit Beauvoir despre sătucul dumneavoastră din Québec. Vorbește mult despre el. S-ar părea că e plin de oameni BINE.

Plecaseră din apartament și mergeau grăbiți pe străzile întunecate din Marais, încercând fără succes să evite băltoacele de pe drum.

Armand a izbucnit în râs.

— Chiar sunt oameni de BINE! Și eu la fel.

A sunat-o pe Reine-Marie, iar când s-au apropiat de porțile impresionante ale Arhivelor, ea și Jean-Guy îi așteptau de partea cealaltă.

A fost surprins de valul de emoție care l-a copleșit și de prăpastia dintre ei, de uriașa distanță dintre înăuntru și afară.

— Lasă-mă să vin cu tine! i-a spus Jean-Guy.

— Claude vrea să-mi vorbească între patru ochi.

— Dar tot pot să fiu acolo. Pot să vă urmăresc de la distanță.

— Ca să faci ce?

Fără să intre în detalii, știau amândoi că, dacă s-ar fi ajuns până acolo, Armand ar fi murit înainte să se prăbușească pe caldarâm și că Jean-Guy n-ar fi avut ce să facă – doar să fie și el ucis.

— Stați aici, le-a spus Armand. Vă dau un semn imediat ce pot.

Lăsându-i în urmă și pornind spre întâlnire, s-a simțit tare singur.

Capitolul 36

— E magnifică, nu-i așa? a spus Claude Dussault, venind lângă Gamache. Aproape hipnotizantă.

Cei doi bărbați se uitau la Fontaine des Mers, în Place de la Concorde. Era întuneric, iar fântâna era luminată, astfel încât din gurile delfinilor surprinși în mijlocul unui salt părea să țâșnească mai curând mercur decât apă.

— Așa este, a răspuns Armand.

De ani întregi nu se mai oprise să admire fântâna, trecând mereu în grabă pe lângă ea, dinspre Champs-Élysées către Grădina Tuileries.

Însă acum o privea cu atenție. Și observa că în centrul uriașei fântâni se aflau personaje mitologice care întruchipau oceanele, fiecare stând la prora unui vas.

Simbolul Parisului? Vasul aruncat în voia furtunii, care nu se scufunda însă niciodată.

— Când eram copil, i-a spus Dussault, nu arunca nimeni monede în fântâni, pentru ca dorințele să li se îndeplinească. Mi se pare incredibil că oamenii chiar cred că așa ceva funcționează!

Apoi s-a auzit pleoscăitul unei monede ce cădea în apă.

— Pe de altă parte, a continuat, uitându-se după moneda aruncată pe fundul fântânii, n-are ce să strice. Poate ar fi bine să-ți pui și tu o dorință.

— Ce vrei, Claude?

Deloc intimidat de întrebarea tăioasă, prefectul Dussault a dat din cap. O recunoaștere a faptului că nu mai era nevoie să se prefacă.

— M-am gândit că a venit momentul să stăm de vorbă. Singuri.

— Dar chiar suntem singuri?

— Tu ce crezi? i-a răspuns Dussault, uitându-se într-o parte, apoi în cealaltă, și pornind la plimbare

în jurul fântânii.

— Cred că e momentul să ne spunem adevărul, a spus Gamache, pornind lângă el. Ești implicat în tot ce se întâmplă, nu?

Mergeau încet, aplecându-și ușor capetele unul către celălalt. Un moment de tovărășie tihnită între doi vechi prieteni.

Așa i-ar fi văzut cineva din afară. Realitatea era, așa cum se întâmplă de atâtea ori, cu totul alta.

— Poate, a răspuns Dussault.

Gamache se străduia din răsputeri să se poarte civilizat cu cel care aproape că-și recunoscuse rolul în atentatul asupra lui Stephen. În uciderea cu sânge rece a lui Alexander Plessner, un om bătrân, neînarmat.

În jurul lor, reflectoarele scăldau în lumină monumentele impresionante. Treceau mașini. În depărtare răsunau sirene. Turiștii își făceau selfie-uri în fața statuilor.

Armand auzea frânturi din conversații și hohote de râs.

Dar în primul rând observa concentrat cuvintele și mișcările discrete ale bărbatului de lângă el.

Prefectul s-a oprit în fața obeliscului din Luxor. La baza măreței columne erau gravate niște semne pe care mulți le confundau cu hieroglifele, dar care erau, de fapt, diagrame și scheme tehnice folosite în demersul de a transporta monumentul vechi de trei mii de ani din Egipt la Paris. Și apoi de a-l așeza în locul acela.

— E uluitor ce minuni pot face inginerii! a spus Dussault. Ce s-ar fi ales de omenire dacă n-ar fi fost ei? Ei sunt adevărații magicieni.

— Ce vrei?

— Știai că în locul ăsta s-au petrecut multe dintre grozăviile Terorii? l-a întrebat Dussault, întorcând privirea spre el. Bineînțeles că știi. Doar ai studiat istoria. Știi că Madame La Guillotine a fost ridicată chiar pe locul ăsta. Ludovic al XVI-

lea. Maria Antoaneta. Atâția alții și-au dat viața. Chiar în locul ăsta.

S-a uitat în jur, spre oamenii care își făceau selfie-uri și râdeau.

— Crezi că ei știu? Crezi că le pasă?

Apoi Dussault s-a întors cu fața spre el.

— Ești un tip deștept, dar, exact ca ei, cred că n-ai idee de grozăvia de care te-ai apropiat imens de mult.

— Oh, am o idee! i-a răspuns Armand, privindu-l cu un dezgust fățiș. Am văzut filmarea camerelor de supraveghere. Ai ordonat să fie ștearsă, dar au ratat un fragment. Ai fost la George V vineri după-amiază, împreună cu Thierry Girard. V-ați întâlnit cu Eugénie Roquebrune. Tu conduci, de fapt, SecurForte, iar Girard îți este din nou mâna dreaptă. Tu ai ordonat să fie uciși Stephen și *monsieur* Plessner. Tu tragi sforile.

Dussault a dat din cap, resemnat.

— Îmi pare rău că ai găsit filmarea aia. Au lucrat neglijent.

Și-a lăsat capul pe spate, privind piramida aurie din vârful obeliscului.

— Știai că vârful obeliscului a fost furat în Luxor, în secolul al VI-lea î. Hr? Ce vedem noi acolo a fost pus relativ recent. Oamenii cred că-i originalul, dar…

— De ce am venit aici?

— Tu nu știu de ce-ai venit. Pare un risc uriaș. E adevărat că am participat la întâlnirea aia, dar e cam mult să sari de la faptul că am luat ceaiul cu niște prieteni la presupunerea că sunt vinovat de crimă, nu crezi? Nu te întinde mai mult decât e cazul, Armand! Așa o să pierzi.

— Deci negi?

— Spun doar că nu știi totul. Nici pe departe. Am încercat să te previn la un moment dat, dar nu m-ai ascultat. Alexander Plessner a murit și Stephen Horowitz e pe moarte.

Dussault a așteptat o clipă, însă Armand nu a protestat, așa că a adăugat:

— Mica ta anchetă nu face decât să agraveze lucrurile.

— Ai uitat de Anik Guardiola.

— Deci știi despre ea.

— Da. Și Stephen știa.

— Foarte rău!

Claude Dussault a continuat în șoaptă:

— Tu și Reine-Marie trebuie să vă luați familia și să plecați din Paris. Urcați-vă imediat într-un avion și întoarceți-vă în Montréal! Te implor, pentru numele lui Dumnezeu!

— Știi că n-o să fac asta, așa că nu-ți mai răci gura de pomană.

— Ești un neghiob! Singura mea consolare e faptul că deja este prea târziu, probabil. Pentru tine. Pentru fiul tău.

Armand a înmărmurit.

— Pentru Daniel?!

Dussault s-a întors și-a pornit spre Sena. Însă Armand s-a întins, l-a înșfăcat de braț și l-a smucit, forțându-l să se întoarcă spre el.

— Ce i-ai făcut? Unde e?

— E în siguranță, i-a răspuns Dussault, privindu-l în ochi. Dar știi ce sunt oamenii ăștia în stare să facă. Și ce vor face. Ce nu știi este ce au făcut deja. Cei trei, Plessner, Horowitz, jurnalista? Ei nu sunt nici măcar vârful aisbergului. Habar nu ai cât de puternici sunt cei care dau ordinele. Și acum, mulțumită nașului tău, cât de disperați sunt.

— Deci mă amenințI c-o să-i faci rău lui Daniel?

Pentru că Dussault nu a răspuns, nici măcar nu a clipit, Armand a continuat, coborând vocea:

— Dacă te atingi de fiul meu, o să-ți transform viața într-un iad!

— Prea târziu. Iadul e deja aici. E tare ciudat, oamenii presupun mereu că Iadul e ceva spectaculos. Foc, pucioasă. Că o să fim aruncați în

calvarul ăsta, după cine știe ce eveniment înfiorător din viața noastră. Dar adevărul este că Iadul poate fi la fel de subtil ca Raiul. Dussault a privit în jur. Uneori nu ne dăm seama că ne-am rătăcit în Iad decât atunci când e deja prea târziu.

— Unde e Daniel?

Prefectul s-a întors spre el și l-a privit fix.

— Ascultă-mă bine, Armand! Am încercat să vă ajut. Dacă i se întâmplă ceva lui Daniel sau oricui din familia ta n-o să fie vina mea. Tu vei fi vinovat!

— Unde-i Daniel?

— Ați intrat în toată treaba asta poticnindu-vă, tu și mica ta gașcă, ca o trupă de teatru de amatori care se chinuie să pună în scenă un spectacol.

Dussault a clătinat din cap.

— Vă credeți așa isteți, mergeți sus, pe Turnul Eiffel! Mergeți prin subsoluri și șușotiți despre Patagonia. Ați avut impresia că faceți progrese, că ajungeți undeva, dar e o iluzie. Nici măcar n-ați văzut furgoneta care venea spre voi în viteză. Era la doi metri de voi și n-ați putut s-o opriți. Tu și familia ta nu sunteți pentru oamenii ăștia decât niște gângănii strivite pe parbriz.

Gamache l-a înșfăcat zdravăn, aproape ridicându-l de la pământ. Dussault era mai scund decât el, așa că l-a ridicat până în dreptul ochilor lui. Până la câțiva milimetri de fața lui.

— Unde e fiul meu?

— Lasă-mă jos, a răsunat vocea lui Dussault, un pic sugrumată de gulerul hainei. Sau totul se termină în clipa asta.

Gamache a slăbit strânsoarea. Apoi, luptând împotriva tuturor instinctelor, și-a descleștat degetele și i-a dat drumul.

Dussault aproape că recunoscuse că în clipa aceea erau lunetiști care îl aveau în cătarea puștii. Dacă el murea, totul era pierdut.

Ca Daniel să aibă o șansă, ca oricare dintre ei să aibă o șansă, trebuia să gândească lucid. Să

reacționeze rațional.

Gamache a răsuflat adânc de câteva ori, reușind să-și domolească bătăile nebunești ale inimii.

— Ai propus întâlnirea asta înainte să-l răpești pe Daniel. Deci vrei ceva.

Dussault a ridicat din sprâncene. Gamache se calmase mult mai repede decât se așteptase el.

— Există o cale de a scăpa din toată nebunia asta.

Gamache și-a dat seama ce se întâmplase. Era o tehnică des folosită. Să înspăimânte, să amenințe, să crească presiunea și miza până când victima era înnebunită de spaimă.

Și apoi să îi ofere o scăpare.

Dându-și seama de tactica folosită, a trebuit să recunoască și faptul că funcționase. Era înspăimântat, era disperat. Și era dispus să-l asculte.

— Cum?

— Vor ceva. Ceva ce are nașul tău.

— Lucrul căutat de Thierry Girard în apartamentul lui Stephen. Ceva legat de mina de neodymium.

Dussault a strâns din buze și Armand și-a dat seama că prefectul nu se așteptase ca el să știe atât de multe. Lucrurile nu mergeau așa cum plănuise Dussault. Dar nici așa cum sperase Armand.

Fiecare dăduse câte o lovitură. Și acum erau amândoi descumpăniți.

Însă Armand știa că el fusese mult mai grav rănit. Dussault îl avea pe Daniel, ceea ce însemna că-l avea la mână pe Armand.

Dar îi spusese că exista o șansă.

— Vrei să găsesc dovada ascunsă de Stephen, oricare ar fi ea. De asta l-ai răpit pe Daniel. Ca să te asiguri că o s-o fac.

— Ca să ai o motivație în plus, da. Trebuie găsită înaintea întrunirii consiliului director de mâine-dimineață.

— Și dacă o găsesc?

— Cred că îi pot convinge să-ți elibereze fiul și să vă lase pe toți să plecați din Paris.

Armand a privit în jos, apoi, ridicând ochii, a dat încetișor din cap. Ca și cum l-ar fi crezut.

— Dar trebuie să-l văd pe Daniel.

Dussault și-a scos telefonul.

— *Non*. În persoană. Trebuie să am – expresia familiară, pe care Armand o folosise de atâtea ori în negocierile pentru ostatici, acum i se oprea, parcă, în gât, iar preț de o clipă i s-a părut că simte gust de vomă – dovada că este în viață.

Dussault l-a măsurat din priviri.

— Vino cu mine!

S-a întors cu spatele și a pornit cu pași vioi, îndepărtându-se de fantomele din Place de la Concorde.

Au mers în tăcere vreme de zece minute, Armand Gamache urmându-l pe Dussault de-a lungul Bulevardului Saint-Germain. Au trecut pe lângă tineri îndrăgostiți, pe lângă bătrâni care mergeau la braț.

O doamnă în vârstă i-a atras privirea. I-a zâmbit încurajator. Ca și cum ar fi știut. Că totul avea să fie bine.

Tatăl lui Daniel s-a agățat de privirea din ochii aceia limpezi și blânzi multă vreme după ce femeia a dispărut. Știa că era o iluzie, o amăgire, dar îl alina și îl îmbărbăta în timp ce înainta prin întuneric.

Când au luat-o pe Bulevardul Raspail, Armand și-a dat seama unde mergeau. Unde fusese dus Daniel.

Era un gest crud și binevoitor în același timp. Armand era scârbit, dar și ușurat.

Îl țineau ostatic pe Daniel în apartamentul lui Stephen. Un loc în care venise de atâtea ori în vizită. Unde avea amintiri fericite și unde s-ar fi simțit mai puțin înfricoșat.

Însă pentru Armand era încă un afront. Locul în care el se simțea cel mai în siguranță fusese acum

pângărit dincolo de orice izbăvire.

Când au ajuns, *madame* Faubourg le-a ieșit în întâmpinare.

— Tare ne-am bucurat să-l vedem pe Daniel! Sper că nu te superi că i-am lăsat pe el și pe prietenii lui să intre în apartamentul lui *monsieur* Horowitz. Avea la el cartea de vizită DUBT.

Apropiindu-se un pic de Armand, a continuat:

— Nu c-ar fi avut nevoie de ea! I-aș fi dat drumul înăuntru oricum.

Prin ușa deschisă a apartamentului ei se revărsa lumină, iar odată cu aceasta și mirosul de ghimbir și de melasă.

— Mai ai vreo veste despre *monsieur* Horowitz?

— Mă tem că nu. Eu nu stau mult, dar cred că e posibil ca Daniel și prietenii lui să rămână peste noapte. Să mai așeze lucrurile. E mai bine să nu fie deranjați.

— Bineînțeles.

A dat din cap către Dussault și și-a șters mâinile pe șorț, uitându-se după ei în timp ce traversau curtea.

În lift, Gamache s-a întors către Dussault.

— Cum poți să fii părtaș la așa ceva? Ce s-a întâmplat?

— Ia nu mai face atâta pe sfântul, Armand! Tu nu te uiți la lumea în care trăim? Care e diferența între asta și companiile din industria tutunului? Și companiile farmaceutice, care continuă să vândă medicamente și când știu că ucid oameni? Companiile aeriene, care folosesc în continuare avioane despre care știu că sunt periculoase? Lifturile care se prăbușesc? Centralele nucleare care intră în funcțiune? Ingineri care continuă să folosească materiale defectuoase, inferioare? Guvernele care renunță la reglementări de dragul profitului? Omoară mii de oameni, sute de mii. Nu te uita așa la mine! Nu-mi spune că tu n-ai pus cu bună știință în pericol viața unor oameni

nevinovați, justificând asta prin faptul că ai făcut-o de dragul binelui omenirii. Unde tragi linia?

— Deci asta e justificarea ta? Îți spun eu unde tragi linia! Trebuia trasă undeva pe sub grămada de cadavre la care ai contribuit și tu.

Liftul s-a oprit cu o smucitură, iar Dussault a tras cu un gest brusc ușa-acordeon din metal.

— Nu poți câștiga. Și, fiindcă ai refuzat să pleci, acum nu lupți decât pentru a afla cât de rău o să pierzi. Cât de mult ai să pierzi. Dacă au impresia că știi ce dovadă a găsit Horowitz și că nu le spui, or să-l omoare chiar acum pe Daniel. În fața ta. Și pe urmă or să meargă la arhive, or să-i vâneze pe toți de-acolo și or să-i omoare. După care au să meargă la George V…

— Destul!

— …or să omoare și pe toată lumea de-acolo. Unul câte unul. Până când le dai ce vor.

— Chiar ai face așa ceva? l-a întrebat Armand, îngrozit. I-ai lăsa să facă așa ceva?

— Nu i-aș putea opri nici dacă aș vrea. La dracu', Armand, ei sunt furgoneta, iar voi sunteți gângania. Tu și familia ta sunteți acum la niciun milimetru de parbrizul ăla!

— Dar nu știu ce a găsit Stephen! Poate n-a găsit nimic.

Armand simțea că-l copleșește panica.

— Poate că avea doar bănuieli, însă nicio dovadă concretă. Poate spera că avea să fie suficient ca să bage în sperieți consiliul director. Poate a crezut că, venind din partea lui, suspiciunile aveau să fie suficiente.

L-a țintuit cu privirea pe Claude Dussault. Acum era de-a dreptul disperat.

— Dacă nu e nimic, dacă n-am ce să găsesc?

— Mai bine te-ai ruga să fie și tu să-l găsești!

Dussault a bătut la ușă, apoi a deschis-o direct și a intrat în apartamentul lui Stephen.

Patru bărbați s-au ridicat în picioare și s-au întors spre ei. Unul dintre ei, a constatat Gamache,

aproape deznădăjduit, era Xavier Loiselle.

Avea în mână o armă de asalt. Îndreptată spre Daniel.

Capitolul 37

Armand a trecut grăbit pe lângă Dussault, aproape îmbrâncindu-l.

Xavier Loiselle a dat să-și îndrepte arma spre el, dar Dussault l-a oprit cu un gest scurt.

Armand l-a luat pe Daniel în brațe, l-a strâns tare și i-a șoptit:

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

L-a simțit pe tânăr tremurând în timp ce se agăța de el. Apoi s-a desprins din îmbrățișare și, ținându-l la distanță de un braț, i-a studiat cu atenție vânătaia și sângele de pe față.

Apoi s-a întors către cei trei bărbați masivi.

— Cine a făcut asta?

— Eu! s-a auzit o voce din sufragerie și a apărut Thierry Girard. Nu voia să ne spună ce a descoperit la bancă. Dar pe urmă – a zâmbit Girard – ne-a spus.

— Tată, îmi pare rău!

— Știau deja, i-a spus Armand, vocea lui transformându-se într-un mârâit.

S-a întors spre Girard și a continuat:

— Știai deja ce a găsit, nu? Dar l-ai bătut oricum, nenorocit sadic ce ești!

Gamache a făcut un pas către el, apoi s-a oprit, înmărmurind la auzul unui sunet teribil de cunoscut. Clinchetul metalic, subțirel, al piedicii unui pistol.

S-a întors spre fiul lui. Daniel făcuse ochii mari de spaimă, iar țeava pistolului îi era lipită de tâmplă.

— Așa e, a rostit Girard pe un ton nonșalant, aproape ca și cum ar fi stat de vorbă între prieteni. Știam deja. Dar cunoști mai bine decât oricine avantajele unui martor cooperant. Uneori pur și simplu trebuie ca oamenii să vadă de ce este mai bine să ne fie de ajutor. Și de ce e rău să nu ne fie de ajutor.

Gamache l-a privit încrâncenat.

— O să te omor!

— Vai, cred că tocmai ai alunecat de pe piedestalul atotștiutorilor, inspectore-șef! Cum te simți acum, când te zbați în mizerie, cu noi, ceilalți?

— Ați face bine să-l percheziționați, a intervenit Dussault. Asigurați-vă că nu e înarmat.

Gamache l-a țintuit pe Loiselle cu privirea în timp ce acesta îl percheziționa.

— Nimic! a concluzionat el și apoi l-a izbit fulgerător pe Gamache cu patul armei în plex, făcându-l să cadă în genunchi.

— Tată?!

Armand a ridicat mâna, semn că nu are nimic, apoi s-a ridicat cu greu în picioare. În timpul acesta l-a privit pe Claude Dussault.

Prefectul ridicase imperceptibil din sprâncene. Era surprins. Era enervat. De faptul că Loiselle îl lovise pe Armand? Nu.

Claude Dussault se așteptase ca Loiselle să găsească o armă.

Armand știa că Dussault pusese arma în apartamentul lui. În cutia cu lucrurile lui Stephen. Unde el avea s-o găsească, cu siguranță. Și să facă… ce?

S-o folosească? Să încerce s-o folosească? Dar, dacă asta voia, atunci de ce îi pusese să-l percheziționeze? De ce i-ar fi dat o armă, doar ca pe urmă să i-o ia?

Oare Dussault se așteptase ca Armand să scoată arma în Place de la Concorde? Înfuriat la aflarea veștii despre Daniel?

Dacă ar fi făcut asta, ar fi fost împușcat pe loc de polițiștii care patrulau în zonă.

Altă execuție.

Asta să fi vrut Dussault?

Dar, nu, nu era logic. Nu voiau să-l omoare. Aveau nevoie de el în viață, ca să găsească dovada ascunsă de Stephen.

Și atunci, de ce lăsase Claude Dussault o armă în apartamentul lui? Și chiar se așteptase ca șeful Diviziei Omoruri de la Sûreté du Québec să nu observe cu ce era încărcată?

— Tată, Stephen… a început Daniel, iar Loiselle și-a ridicat din nou arma și tânărul s-a crispat.

— Lasă-l să-i spună lui taică-su, a intervenit Dussault. *Monsieur* Gamache, aici de față, trebuie să știe, dacă e să ne ajute.

Armand l-a privit în ochi pe Daniel și l-a încurajat încet, blând:

— Spune-mi.

Era aceeași voce cu care îi vorbea lui Daniel când era mic și îl învelea seara, la culcare: „Spune-mi ce-ai mai făcut tu azi”.

Și băiețelul îi povestea. Cuvintele se revărsau libere, ca un șuvoi ce izvora din copilul care găsea minuni pretutindeni. Armand afla despre norii cu forme ciudate, despre grămezile de frunze ruginii, despre forturile din zăpadă pe care le construiseră și le apăraseră Daniel și prietenii lui. Despre luptele lipsite de griji, purtate și câștigate. Despre primele narcise din parc și despre bălăceala în fântână, într-o zi fierbinte de vară.

— Spune-mi, a rostit Armand acum.

Iar Daniel i-a spus.

— Stephen a făcut un ordin de achiziție vineri-seară, chiar când s-a închis Bursa din New York. Investea totul în două dintre companiile subsidiare ale GHS.

— Companiile numerotate?

— *Oui.*

— Și cu ce se ocupă?

— Una e o firmă producătoare de unelte și matrițe. Dar principala lui țintă este o topitorie.

Armand a început să caute imediat explicația.

O topitorie însemna minereu. Minereul venea din mine, ceea ce ducea la GHS, ceea ce ducea în Patagonia.

Ceea ce ducea la minerale rare.

Ceea ce ducea la neodymium.

Ochii lui Armand au fugit preț de o clipă spre buzunarul lui Daniel.

Oh, Doamne! și-a spus el. *Acolo sunt.*

Monedele de cinci cenți. Cele pe care le căutase mai devreme în cutie. Magnetizate, nu lipite.

L-a văzut din nou pe Honoré în parc, aruncând monedele. A văzut panica lui Jean-Guy, care crezuse că băiețelul le înghițise. Și l-a văzut pe Daniel, undeva pe fundal, aplecându-se și ridicând monedele. Punându-le la păstrare, în buzunar. În siguranță, departe de mâinile și de gurile celor mici.

Acolo erau și acum. În haina pe care Daniel o purta încă.

Dacă Dussault punea lucrurile cap la cap și-și dădea seama ce erau…

Dacă le găseau asupra lui Daniel și credeau că le ascunsese intenționat…

Armand și-a evaluat repede opțiunile. Scoțând o batistă, s-a uitat la Daniel, apoi la Dussault.

— E în regulă dacă…?

Dussault a încuviințat.

S-a apropiat de Daniel și, în timp ce el ștergea sângele de pe chipul fiului său, tânărul l-a apucat de brațe și a șoptit, a scâncit cu vocea ascuțită și încordată:

— Nu sunt curajos, tată. Mi-e așa de frică!

Armand l-a tras spre el și l-a strâns în brațe.

— Sunt aici. Nu-i nimic. Ești în siguranță.

A făcut un pas în spate și și-a privit fiul în ochi. Și să știi că ești curajos! Ești încă în picioare.

— Cei mai mulți oameni ar fi deja ghemuiți într-un colț. Mai știi povestea cu Superman, nu?

Daniel a râs răgușit, pe neașteptate.

Era ceva ce-i explicase el pe larg tatălui său, când avea șase ani. Că la început Superman era cu totul invincibil. Dar pe urmă creatorii lui – „Unul dintre ei era canadian”, îi povestise Daniel, entuziasmat – își dăduseră seama că era o greșeală.

— Trebuia să existe ceva care să-i poată face rău, îi explicase băiețelul, pasionat de subiect.

— Și știi de ce trebuia să existe? îl întrebase tatăl lui.

Daniel își luase un răgaz de gândire.

Două zile mai târziu își strecurase mânuța în mâna tatălui său în timp ce se plimbau prin parc spre locul de joacă și-i spusese:

— Fiindcă nu poți să fii curajos dacă nu îți este și frică.

— *Oui,* îi răspunsese tatăl lui și privise în urma lui Daniel când băiețelul pornise în fugă să se joace cu ceilalți copii.

— Te rog, tată! i-a spus acum Daniel. Spune-mi c-ai făcut parte din trupele speciale!

— Și mai bine!

S-a aplecat spre fiul lui și i-a răspuns mai încet:

— Am antrenat trupele speciale.

Făcând un pas în spate, a privit batista. I-o dăruise Reine-Marie de Crăciun. Acum era pătată de sângele fiului lor.

În clipa în care se pregătea s-o pună la loc în buzunar, Girard s-a întins și i-a dat mâna pe spate, aproape rupându-i degetele. Gamache a tresărit și s-a răsucit pe loc, deschizând mâna și lăsând batista să cadă.

Girard a studiat-o cu atenție. Nu a găsit nimic ascuns în bucata de material, așa că i-a aruncat-o înapoi.

Ar fi putut, pur și simplu, s-o ceară, și-a spus Gamache, flexându-și degetele și punând batista înapoi în buzunar. Sau putea chiar s-o înhațe direct.

Însă Thierry Girard alesese să provoace durere. Nu multă, dar și un strop de suferință se părea că-i făcea o plăcere imensă.

Era un om sadic înarmat până-n dinți, iar Armand Gamache se întreba dacă prefectul îl ținea cu adevărat sub control.

— Ai timp până mâine-dimineață la 7:30 să găsești ce a ascuns Stephen Horowitz, i-a spus Dussault. Întrunirea consiliului director GHS este la ora 8. Iar noi trebuie să avem dovada înainte de întâlnire.

— Voi o căutați de atâtea săptămâni și n-ați găsit nimic, i-a răspuns Gamache. Dar vreți ca eu s-o găsesc în câteva ore?

— Cred c-o să reușești, i-a replicat Dussault. Având în vedere motivația.

Gamache l-a privit cu dispreț.

— Dacă vrei într-adevăr să reușesc, îmi trebuie mai multe informații. Ce pune la cale GHS? Trebuie să știu ce caut.

— Ești un tip deștept. Cred c-o să-ți dai seama care e dovada când o s-o vezi.

Privindu-și ceasul, a adăugat:

— Acum este 10:53. Mai sunt aproape nouă ore.

— O să am nevoie de ajutor. Cineva trebuie să vină cu mine.

— Te gândești la cineva anume?

— La Daniel.

Dussault a zâmbit.

— Mda, așa mă gândeam și eu, dar nu! El rămâne aici cu noi, la căldurică.

— Atunci, Beauvoir. Lasă-mă să-l chem pe Beauvoir! Împreună avem o șansă.

Dussault a făcut un gest discret către Girard, iar cei doi bărbați au făcut câțiva pași împreună, mergând să se sfătuiască într-un colț al încăperii.

Privindu-i, Gamache și-a dat seama că Dussault era, fără îndoială, șeful și deținea controlul asupra brutei de Girard. Însă lucrul acesta, care ar fi trebuit să fie o ușurare, era și mai îngrijorător.

— Cheamă-ți-l pe Beauvoir, a spus Dussault, întorcându-se.

Gamache s-a întins după telefon, iar când Girard i l-a înmânat, a spus:

— Pune-l pe speaker.

Armand a văzut că avea mai multe apeluri și mesaje de la Reine-Marie. Era teribil de tentat să le citească, dar știa că trebuia întâi să dea un telefon.

A sunat o singură dată, iar apoi din difuzor a răsunat vocea entuziasmată a lui Jean-Guy.

— Naște Annie! Suntem pe drum spre spital. Sentimentele pe care le trăia erau atât de puternice, de contradictorii, încât preț de o clipă Armand s-a simțit ametit, ca și cum s-ar fi rotit într-o centrifugă.

— *Allô?* a rostit Jean-Guy. Mai ești acolo?

— *Oui.* Annie e bine?

— Bună, tata! s-a auzit imediat vocea ei. Sunt în mașină cu Jean-Guy și cu *maman.* Vii și tu la spital?

— Imediat ce pot. Sunt cu Daniel și tocmai discutam care ar trebui să fie următorul nostru pas. Reine-Marie?

— Aici sunt! a răsunat vocea soției lui. E totul în regulă cu tine? Zici că ești cu Daniel?

Daniel a strigat:

— *Salut, maman!* Suntem bine.

Armand a auzit tonul voios al fiului său, care avea fața învinețită și plină de sânge. Cum putea să creadă tânărul că nu era curajos?

— Allida și Judith au rămas acolo, cu Séverine, i-a spus Reine-Marie. N-am reușit să găsim nicio legătură între datele din notițele lui Stephen și GHS. E tare frustrant.

— Nu-ți face griji, o să-i dăm noi de cap. Acum avem lucruri mult mai importante de făcut. Annie?

— Da, tata.

— Venim cât de repede putem. Te iubesc!

— Și eu te iubesc, tată! i-a răspuns, însă el îi simțea dezamăgirea și nedumerirea – nu înțelegea de ce nu se grăbea și tatăl ei spre spital, ca să-i fie alături.

— Stai puțin! s-a auzit din nou vocea lui Jean-Guy. Tu m-ai sunat pe mine. Ai nevoie de ceva?

— Voiam doar să văd cum sunteți. Te rog, te rog, ține-mă la curent în legătură cu Annie și cu bebelușul!

— Păi, o să ajungeți cu mult înainte să se întâmple ceva.

Vreme de o clipă s-a lăsat liniștea.

— Sunteți bine? Ce voia Dussault?

— Să încerce marea cu degetul. Spera să-și dea seama ce știm noi.

— Deci e părtaș la toate astea?

— Nu mai sunt așa sigur. Dar lasă asta acum! Se întâmplă lucruri mult mai importante. Dacă nu ajungem acolo până sosește micuța, spune-i fiicei tale că unchiul și bunicul ei o iubesc enorm.

— O să-i spuneți chiar voi, în persoană. Armand…

Însă Gamache a închis telefonul înainte ca Jean-Guy să-și poată termina gândul.

— Felicitări! i-a spus Girard luând înapoi telefonul. E o ocazie fericită.

A citit e-mailurile și mesajele, apoi i-a dat telefonul lui Dussault, ca să le citească și el.

Reine-Marie încercase să dea de Armand ca să-i spună că Annie năștea.

— Mare păcat că nu poate veni și Beauvoir. Bănuiesc că șansele tale de succes, care nu erau prea strălucite, oricum, tocmai au scăzut și mai mult.

Dussault i-a întins telefonul lui Gamache.

— Îmi trebuie cartea de vizită DUBT, a rostit Armand, îndreptându-se spre Daniel. I-am dat-o lui.

Strecurându-și mâna în buzunarul lui Daniel, a găsit cartea de vizită și a pipăit după monede.

— Dă-mi să văd! a spus Girard când Armand a scos mâna din buzunar.

Nu avea în mână decât cartea de vizită.

— Să-l trimitem pe unul dintre ei cu el? a rostit Girard, făcând semn spre cei doi agenți de securitate.

— *Non,* n-are niciun rost. Ce-o să facă? Să fugă? Să cheme poliția? a întrebat Dussault, surâzând. Nu ne trebuie decât documentele. Și nu mă interesează cum face rost de ele, dar o să se miște mai repede și mai eficient dacă nu târăște după el și-un paznic.

Armand s-a întors către Daniel.

— Trebuie să plec acum, dar mă întorc în timp util. Promit!

L-a tras pe Daniel către el, îmbrățișându-l cât de tare putea. I-a șoptit:

— Sunt atât de mândru de tine! Te iubesc.

Daniel a dat din cap.

Capitolul 38

Armand a descuiat în grabă ușa apartamentului din Marais și s-a repezit la bibliotecă.

Pistolul era încă acolo.

Băgându-l repede în buzunar, a încuiat și a plecat. Dar unde să meargă? Habar nu avea unde ascunseseră dovada Stephen și Plessner, asta presupunând că exista o dovadă.

Oare descoperiseră o înșelăciune, compania pretinzând că folosea neodymiumul în tehnologii de comunicații din generația următoare, când, de fapt, acestea nu funcționau? Cei de la GHS luaseră banii investitorilor bazându-se pe o minciună?

Sau poate că tehnologia funcționa și compania voia să-și protejeze descoperirea care avea să-i aducă miliarde?

Să fi fost spionaj industrial? Fraudă? Spălare de bani?

Ce descoperise tânăra jurnalistă în munții din Patagonia? Și ce legătură putea avea cu deraierea unui tren în Columbia, cu patru ani în urmă?

Ceva era. Ceva suficient de grav încât să provoace atâtea crime. Iar acum el avea doar câteva ore la dispoziție ca să găsească acel ceva.

Armand a rămas nemișcat pe trotuarul din fața clădirii și s-a uitat într-o parte, apoi în cealaltă.

Chiar nu știa încotro s-o apuce.

S-a întors către Sena și a început să meargă, în timp ce mintea îi lucra febril. Cu toate că încerca să o domolească, să-și pună gândurile în ordine.

Ce știau?

În primul rând, Claude Dussault lăsase să-i scape faptul că știa că vorbiseră despre Patagonia la subsolul hotelului George V.

Ceea ce însemna că știa tot ce vorbiseră atunci. Ceea ce însemna că era un informator printre ei.

Exista o singură posibilitate. Séverine Arbour.

Cum se exprimase Dussault? spusese că morțile despre care știa Gamache nu erau nici măcar vârful aisbergului. Compania se făcea vinovată de mult, mult mai multe. Pe o scară aproape inimaginabilă.

Gamache s-a oprit, dându-și seama că ajunsese în fața spitalului Hôtel-Dieu. Unde năștea Annie, unde murea Stephen.

A făcut un pas pe trotuar, spre intrare. Pe urmă s-a dat înapoi.

Nu. Nu putea ceda tentației aproape irezistibile de a intra.

Cu un gest atât de dureros încât l-a cutremurat, Armand Gamache s-a întors cu spatele și și-a continuat drumul, aruncând doar o privire către Notre-Dame.

Apoi a întors spatele și catedralei, cu toate că și-a lăsat gândurile să zăbovească o clipă asupra gestului eroic al celor care se repeziseră înăuntru pentru a salva operele de artă. Care se luptaseră cu focul punându-și propria viață în pericol.

Poate că Iadul era pustiu, dar în rândul oamenilor erau și semne ale divinității. Cheia era, după cum îl învățase Stephen, cu atâția ani în urmă, în grădina de la Muzeul Rodin, să le vadă pe ambele.

Faptele cumplite erau întotdeauna evidente. Gesturile divine erau mereu mai greu de observat.

„Și care”, a auzit vocea lui Stephen și parcă i-a simțit mâna atingându-l ușor pe piept, „va avea mai multă greutate pentru tine, *garçon*?”

Acum era aproape singur pe Pont des Coeurs. Podul Inimilor.

S-a oprit, uitându-se peste parapet. Ca să se răcorească, să-și adune gândurile. A întins mâna și a atins piatra veche, rece, privind spre apa întunecată.

Claude Dussault îi sugerase să-și pună o dorință. Și poate că avusese dreptate. Poate că ar fi trebuit să arunce și el o monedă în Fontaine des Mers. Era ironic, bineînțeles. Să-i dai unui loc în care

Teroarea luase atâtea vieți numele de Place de la Concorde. Piața Armoniei.

Câte dorințe, câte rugăciuni înflăcărate rămăseseră fără răspuns? Asta dacă nu considerau și lama ghilotinei tot un răspuns.

Armand se întreba acum ce dorință își pusese Dussault.

S-a întors spre Place de la Concorde. Gândurile i se domoleau, în sfârșit. Se opreau din goană.

De ce voise Dussault să se întâlnească acolo, în locul acela, când aveau la dispoziție întreg orașul? În fața acelei fântâni? În fața acelei columne faimoase. Care marca locul în care se aflase ghilotina.

Armand a recapitulat tot ce spusese Dussault. Tot ce făcuse Dussault.

A căscat ochii de uluire.

— Doamne, Dumnezeule! a murmurat el.

A oprit un taxi. Trebuia să se întoarcă în Place de la Concorde, dar pe drum s-a oprit la Hôtel Lutetia.

•

Alain Pinot nu mai era în barul Joséphine. Nici în vreunul dintre celelalte baruri și restaurante ale impresionantului hotel.

A sunat de la recepție în camera lui Pinot, dar n-a răspuns nimeni.

— A făcut *monsieur* Pinot vreo rezervare pentru cina din seara asta? l-a întrebat Gamache pe recepționer.

— *Non, monsieur.*

Asta putea fi o minciună – discreția era un element vital al activității unui recepționer.

— V-aș fi tare recunoscător dacă m-ați ajuta să găsesc un restaurant bun pentru seara asta, a rostit, strecurând o bancnotă de o sută de euro peste tejgheaua din marmură.

— Mulți dintre oaspeții noștri fac parte din cluburi private.

— Dintotdeauna mi-am dorit să intru într-un club privat. Pe care mi l-ați sugera?

A plecat din hotel cu o listă scurtă. Unul dintre numele de pe ea fusese un pic mâzgălit de amprenta recepționerului.

Cercle de l'Union Interalliée. Cel pe care generalul De Gaulle îl numise ambasada Franței la Paris.

— Vă pot ajuta cu ceva, *monsieur*? l-a întâmpinat chiar de la intrare, cu o voce joasă, recepționera elegantă.

Gamache auzise despre locul acela, dar nu intrase niciodată.

Clubul aflat în arondismentul VIII era un loc de întâlnire pentru diplomați, politicieni, oameni de afaceri. Elita Parisului.

Cu alte cuvinte, pentru consiliile directoare ale multora dintre marile corporații europene.

Rapid, instinctiv, Armand a analizat împrejurimile.

Tavanele înalte. Decorul opulent, neschimbat de aproape un secol. Și, cu toate acestea, grandoarea lui nu avea nimic vetust.

Emana putere, istorisea povești despre momente de glorie.

De o sută de ani, între acei pereți erau luate decizii care schimbau lumea – în bine sau în rău.

Femeia de la intrare l-a măsurat cu o privire expertă. Un bărbat îngrijit. Palton de calitate, croială clasică. Nu avea cravată, dar pe sub palton se vedeau o cămașă apretată și un sacou bine croit.

Un bărbat elegant. Fără îndoială, obișnuit să se bucure de o anumită autoritate. Pe de altă parte, toți cei care treceau pragul clubului aveau autoritate, căci altfel nu ar fi trecut de ea.

— *Oui, merci*. Îl caut pe unul dintre oaspeții dumneavoastră. *Monsieur* Pinot. Alain Pinot.

— Sunteți membru al unui club partener? Poate al clubului Mount Royal din Montréal?

Cât de subtil îi dădea de înțeles că dedusese că era din Québec.

— *Non.* Am venit doar în vizită. E aici *monsieur* Pinot?

— Mă tem că nu vă pot spune.

— Înțeleg. În caz că este aici, îi puteți da asta, vă rog?

Gamache i-a întins cartea de vizită și a văzut cum figura i se destinde într-un surâs larg.

— *Bienvenue!* Aceasta este dovada apartenenței dumneavoastră la clubul nostru, a rostit ea, făcând un gest cu cartea de vizită DUBT. Vă deranjează dacă…?

Alegând o cravată Pierre Cardin cu vișiniu și bleumarin, a așteptat ca el să și-o pună, apoi i-a făcut semn să o urmeze pe scările monumentale.

Când au ajuns sus, i-a șoptit:

— Așteptați aici, vă rog.

Se aflau la intrarea într-o cameră uriașă, cu o mulțime de canapele și fotolii, așezate din loc în loc.

Gamache a văzut-o mergând spre un grup de bărbați și femei; i-a recunoscut imediat, făceau cu toții parte din consiliul director al GHS.

Unul dintre bărbați a ridicat privirea când recepționera s-a aplecat spre el și i-a întins cartea de vizită.

Apoi s-a uitat spre intrare.

Spre Gamache.

Alain Pinot s-a ridicat, spunându-le câteva cuvinte însoțitorilor săi, și a urmat-o pe femeie către locul în care aștepta Gamache.

Era corpolent și roșu la față, de la prea mult vin și prea multă mâncare grea, savurate de-a lungul prea multor ani. Și, cu toate acestea, și-a spus Gamache, avea o forță aparte. Avea, nu încăpea îndoială, o personalitate puternică.

Pinot l-a privit pe Gamache, apoi i s-a adresat recepționerei:

— E cumva liber vreun salon particular?

— Bineînțeles. Urmați-mă, vă rog, domnilor.

Încăperea în care i-a condus era intimă, avea pereții plini de rafturi cu cărți și două fotolii mari, din piele, în care se vedeau adânciturile lăsate de două trupuri grele, ca și cum spiritele unor vechi membri ai clubului, demult pieriți, nu voiau să părăsească încă acel sanctuar.

În șemineu fuseseră așezate lemnele pentru foc, iar înainte de a pleca, femeia l-a aprins.

Pe o măsuță erau un decantor și pahare pentru coniac.

— Pot să vă mai aduc ceva? i-a întrebat ea.

— *Non,* Marie, *merci.* Cred că am dori doar să stăm de vorbă între patru ochi.

— Bineînțeles, *monsieur* Pinot.

Pinot a încuiat ușa și s-a întors către Gamache.

— Erai la Lutetia mai devreme. Cine ești? Și – i-a dat înapoi cartea de vizită – de ce ai asta?

— Mă numesc Armand Gamache.

Pinot a făcut ochii mari, zâmbind larg.

— Deci tu ești Armand! Faimosul Armand. Am fost gelos pe tine ani întregi. Decenii. Fiul lui Stephen.

Deci Pinot și Stephen chiar se cunoșteau, și încă foarte bine. Armand a răsuflat adânc, aproape oftând. Pentru prima oară după o viață de om, parcă, se simțea ușurat. În sfârșit, ajungeau undeva. Sau cel puțin așa spera.

— Finul, i-a răspuns el.

— Stephen nu părea să facă diferența.

A întins mâna, iar Armand i-a strâns-o, simțind-o cărnoasă și, în același timp, puternică. Un bărbat cu un apetit colosal.

Alain Pinot ar fi trebuit să fie rege, poate chiar fusese rege într-o viață anterioară. Gamache îl și vedea îmbrăcat în tone de armură, călare pe un biet cal ce se împleticea.

În fruntea asaltului, sfârtecând și mutilând pe oricine stătea între el și ceea ce își dorea.

Însă în ziua de azi, un bărbat ca Pinot se putea apropia de acel gen de putere doar în fruntea vreunei companii uriașe. Iar Agenția France-Presse era acea companie. Era puterea din spatele puterii. Putea propulsa ori distruge politicieni, guverne, afaceriști. Corporații.

Și asta și făcea.

— Deci îl cunoști pe Stephen? a rostit Armand, refuzând coniacul oferit. Nu eram sigur.

Așezându-se în fața șemineului, a aruncat o privire la ceasul de masă cu mâner de pe cămin.

Era 11:30.

— Nu m-a pomenit niciodată? l-a întrebat Pinot. Presupun că nu.

Nu încăpea îndoială că era dezamăgit, chiar rănit.

— Despre tine vorbea mult.

Pinot s-a aplecat în față.

— Este…?

— În spital. În stare gravă. Știi ce s-a întâmplat?

— Da. L-a lovit cineva cu mașina și apoi a fugit de la fața locului. E îngrozitor. Am încercat să merg să-l văd, dar nu mă lasă poliția nici măcar să mă apropii de salon.

Ochii lui Pinot, aproape îngropați sub cutele de piele și sub punctele de grăsime, îl scrutau neîncetat. Era un om perspicace. Îl analiza pe Gamache.

— Bănuiesc că n-a fost un accident.

— Nu. Am fost de față. Cineva a încercat să-l omoare.

— *Mon Dieu!* a exclamat Pinot, lăsându-se pe spate în fotoliu. *Merde!* Cine ar face așa ceva?

A rămas tăcut câteva clipe, privindu-l lung pe Gamache.

— Tu știi ceva despre asta? Mi-a povestit Stephen că ești directorul Sûreté du Québec.

— Am fost. Acum sunt șeful Diviziei Omoruri.

Pinot a ridicat din sprâncene.

— Asta nu prea sună a avansare în funcție.

— Nu este, i-a răspuns Gamache fără să-i ofere vreo altă explicație. Ai auzit despre cadavrul descoperit ieri-dimineață într-un apartament din arondismentul VII?

— Nu.

Nu, sigur că nu auzise. Poliția încă nu făcuse nimic public.

— A fost ucis un bărbat. Apartamentul este al lui Stephen, iar victima este Alexander Plessner.

— Ah, rahat! Îl cunosc pe *monsieur* Plessner. Ne-a făcut cunoștință Stephen acum câteva luni. Doamne, ce se întâmplă? Ce se petrece?!

Figura lui Pinot parcă înflorea întruna, schimbându-și culoarea din roșu în purpuriu. Gamache se întreba dacă avea să fie nevoit să-l resusciteze până la finalul conversației.

Cât de adânc era îngropată inima acelui bărbat? Învelită în straturi de ambiție și de foie gras.

— Nu știu, i-a răspuns Gamache. Sper c-o să mă poți ajuta tu.

— Cum?

— Ce știi despre GHS Engineering?

— Ah, asta era!

— Cum adică? l-a întrebat Gamache.

— Sunt în consiliul director. Stephen m-a abordat la un moment dat, voia să-mi cumpere acțiunile, ca să intre în consiliu. L-am întrebat de ce, dar n-a vrut să-mi spună.

— Când se întâmpla asta?

Pinot a chibzuit un moment.

— Acum vreo șase, șapte luni.

Cam în perioada în care i se oferise lui Jean-Guy postul de la GHS, s-a gândit Armand. Stephen își punea planul în mișcare.

— Și ai acceptat? Fără să știi măcar ce voia exact?

— Evident.

— De ce?

— Pentru că m-a rugat el. Era singurul motiv de care aveam nevoie.

Pinot l-a studiat pe Gamache.

— Tu ai fi avut nevoie de mai mult decât atât?

Armand a surâs și a clătinat din cap.

— Eu eram gata s-o facem imediat, dar Stephen a vrut să așteptăm până în ultima clipă, până în dimineața întrunirii consiliului director. Și m-a pus să jur c-o să păstrez secretul. Ai idee ce plan avea?

— Nu, dar am găsit asta în agenda lui.

Armand i-a arătat lui Pinot fotografia bucății de hârtie.

— Credem că AFP înseamnă Agenția France-Presse. Îți spun ceva datele astea?

Pinot le-a studiat.

— Da. Asta. Atunci a dispărut unul dintre reporterii mei.

— Anik Guardiola. În Patagonia.

— Știi despre ea?

— Știu că moartea ei a fost declarată accident. Dar sunt aproape sigur că n-a fost așa. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Nu cu certitudine. Ar fi trebuit să pun mai multe întrebări, chiar atunci, când i-au găsit trupul. Ar fi trebuit să insist mai mult. Așa am intrat în consiliul director al GHS, știi?

Armand nu știa. Dar știa suficiente încât să tacă și să-l lase pe Pinot să vorbească.

— Poliția din Patagonia a concluzionat că a fost un accident. Am trimis și eu anchetatori. Au descoperit că laptopul, telefonul și toate notițele ei dispăruseră. Însă trupul îi fusese deja incinerat. Am încercat să punem presiune pe autorități, dar…

A ridicat mâinile dolofane cu un gest de neputință.

— La ce reportaj lucra atunci?

— Scria despre calitatea apei. I-am reconstituit pașii, am aflat că se întâlnise cu reprezentanți ai mai multor corporații, inclusiv ai GHS. Au fost foarte deschiși, ne-au spus că vizitase terenul viitoarei stații de tratare a apei, precum și mina pe care o închiseseră. Păreau extrem de tulburați de

moartea ei. Atunci mi-au oferit un loc în consiliul lor director. Ca gest de transparență și de bunăvoință.

A tras adânc aer în piept, a răsuflat și a continuat:

— Asta se întâmpla acum patru ani. Se pare că m-au cunoscut mai bine decât mă cunoșteam eu însumi. Mi-au gâdilat orgoliul. Am fost dat pe spate când am văzut care erau ceilalți membri ai consiliului. M-au cucerit definitiv.

— Când ți-ai dat seama că lucrurile nu erau așa cum păreau?

— Abia când Stephen mi-a cerut să-i dau locul meu în consiliu.

— Să i-l dai? Urma să te plătească sute de milioane, *non*? N-aș zice că era chiar un cadou.

— Chiar știi multe.

— Cu asta mă ocup, i-a răspuns Gamache, simțind că începe să-și piardă răbdarea. Fac rost de informații. Nu te mai mira la fiecare pas, te rog. N-avem timp de așa ceva!

— Da, avea să plătească acțiunile, însă banii nu erau pentru mine. Fusese creat un fond pentru victime. O parte din sumă urma să ajungă la familia jurnalistei mele. Poți să verifici.

— Victime. Victimele cui?

— Nu știu. L-am întrebat pe Stephen și nu mi-a zis decât că totul o să iasă la iveală la întrunirea consiliului.

Armand a încuviințat cumpănind. Părea ceva ce i-ar fi stat în fire lui Stephen, îi plăcea să fie singurul care să aibă viziunea de ansamblu.

— Ai auzit vreodată de neodymium?

— Este un mineral rar, nu? Am făcut o serie de reportaje despre mineralele rare acum vreo doi ani. Au devenit o marfă foarte râvnită. De ce?

— Mina din Patagonia pe care a cumpărat-o GHS și pe care o investiga Anik Guardiola n-a fost închisă. Au început să foreze după neodymium. Cred că ea a aflat ce se întâmpla.

Pinot a ridicat din sprâncene.

— Hm. Dacă e adevărat, e o descoperire importantă. GHS nu și-a anunțat consiliul director. De ce ar ține secret așa ceva? De ce ar fi fost o problemă că aflase Anik Guardiola? Doar nu e ilegal, nu?

— Cred că problema nu e mineralul rar în sine, ci felul în care este utilizat. Cred că tânăra ta jurnalistă a aflat prea multe despre ce făceau cu neodymiumul și a fost ucisă ca să nu se afle și mai departe. Tot ea a făcut o anchetă, pe care Stephen a remarcat-o, despre deraierea unui tren în Columbia. Ai idee despre ce era vorba?

— Nu, n-am nicio idee. Va trebui să-mi aduci aminte – la ce se folosește neodymiumul?

— În baterii. Laptopuri. Hard drive-uri. Dar sunt indicii că i s-ar fi găsit o utilizare nouă. Ceva în telecomunicații. Cunoști vreun inginer, cineva care să nu aibă legături cu GHS, care ar putea ști?

— Noră-mea e inginer. Lucrează pentru Lavalin[{26}].

A sunat-o imediat.

Din câte știa nora lui, nu fusese descoperită nicio nouă utilizare revoluționară pentru neodymium.

— Întreab-o dacă ar putea fi folosit ca să fie deraiat un tren, a spus Gamache.

Pinot a întrebat, dar s-a strâmbat în timp ce asculta răspunsul. I-a mulțumit, apoi a închis.

— Zice că ar trebui să fie un magnet ca în desenele animate ca să poată scoate un tren de pe șină. Am impresia că acum crede că m-am țăcănit.

Gamache s-a uitat din nou la notițele lui Stephen.

— Deraierea trenului a avut sigur ceva de-a face cu moartea jurnalistei! Iar celelalte date sunt și ele importante.

Pinot s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să le căutăm. În „morga” de la Agenția France-Presse sunt păstrate toate articolele

vechi. Putem încerca acolo.

S-a ridicat și Armand în picioare.

— Și ai acces la fișiere de oriunde?

— Da. Au avut suficientă încredere în mine încât să-mi dea parolele, a zâmbit proprietarul AFP.

— *Bon.* Cere-le iertare companionilor tăi și ne vedem la intrare.

Pinot i s-a alăturat câteva momente mai târziu.

— Ei bine, tocmai mi-am lăsat cu gura căscată trei prieteni, inclusiv un fost premier al Italiei. Deși ceva îmi spune că lui i se întâmplă des să rămână cu gura căscată. E posibil să le fi dat de înțeles că merg să mă văd cu o amantă. Sper doar să nu ne vadă împreună.

— Nu-s o partidă chiar atât de rea!

— Adevărat! i-a răspuns Pinot și a izbucnit în râs.

Apoi, la un semn discret, un șofer îmbrăcat în livrea a dat fuga spre o limuzină.

— Putem merge cu mașina mea.

— Mai bine nu, i-a răspuns Gamache și a rugat portarul să le cheme un taxi, spunându-i și unde vor să meargă.

— *La Défense, s'il vous plaît,* i-a comunicat portarul taximetristului.

Pinot a dat să spună ceva, însă, remarcând privirea severă a lui Gamache, a închis gura fără să mai zică nimic.

După ce au parcurs cam un cvartal, Gamache s-a aplecat în față și i-a spus șoferului:

— Dar mai întâi am vrea să facem o oprire în Place de la Concorde.

— *Oui, monsieur.*

— Credeam că mergem la birourile mele, a spus Pinot.

— *Non,* i-a răspuns Gamache sec.

Pinot s-a așezat mai comod pe bancheta din spate a taxiului, minunându-se că trecuseră ani,

decenii, de când se deplasase prin Paris cu orice altceva în afara unei limuzine sau a unui elicopter.

Nu prea îi plăcea această experiență nouă.

Odată ajuns în Place de la Concorde, Gamache a traversat repede spre Fontaine des Mers. În timp ce taximetristul și Pinot îl priveau uluiți, și-a scos pantofii și șosetele, și-a suflecat pantalonii, și s-a băgat în fântână, împingându-și mânecile cât mai sus, a băgat mâinile în apa rece ca gheața și a scormonit pe fundul fântânii până a găsit ce căuta.

Când a ieșit, s-a apropiat de el o femeie și i-a dat o monedă de doi euro.

— Luați-vă ceva de mâncare, monsieur.

— *Merci, mais…* a început Gamache, însă ea dispăruse deja, pășind grăbită în întuneric.

— Ce-a fost asta? a întrebat Pinot când Gamache s-a întors, tremurând, la taxi.

Aruncându-i o privire aspră, ca avertisment să nu rostească niciun cuvânt, Armand a deschis pumnul.

În palma lui erau două monede canadiene de cinci cenți. Prinse laolaltă.

Capitolul 39

Annie își trăgea sufletul după o contracție, așa că Jean-Guy a profitat de ocazie și a ieșit din salon, mergând să-i mai aducă apă cu gheață. Și să-și tragă el însuși sufletul.

Reine-Marie l-a urmat.

— Armand ar trebui să fie aici, i-a spus ea în șoaptă. De ce n-a venit? S-a întâmplat ceva?

— Nu știu, a recunoscut Jean-Guy. Însă știu că, dacă ar putea, ar fi aici.

— Ceva s-a întâmplat totuși!

Reine-Marie s-a uitat în spate, la ușa închisă a micuțului salon privat în care fiica ei se lupta să-i dea viață propriei fiice.

— Eu îi dau telefon!

Telefonul a țârâit o singură dată înainte ca Armand să răspundă.

— E totul în regulă? a întrebat el fără nicio introducere.

Auzindu-i vocea – îngrijorată, dar atât –, femeia a simțit că se destinde.

— Da, totul e în regulă. Mai durează câteva ore bune. Annie e bine, Jean-Guy ne scoate pe toți din minți.

Armand s-a străduit să chicotească.

— Cu asta se ocupă soții și tații. Femeii i se rupe apa, bărbatului i se rupe filmul!

Reine-Marie a râs.

— Tu cu siguranță ai pățit-o, țin minte c-o luaseși razna cu totul. După ce l-am născut pe Daniel și te-au întrebat dacă vrei să tai cordonul ombilical, ai izbucnit în plâns. Am crezut că n-o să-i mai dai drumul din brațe niciodată.

S-a lăsat tăcerea.

— Armand?

— Da, i-a răspuns el. Țin minte bine.

— Unde ești? Se aud niște zgomote.

— Sunt într-un taxi, dar încă nu pot veni. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. Transmite-i lui Annie toată iubirea mea. Spune-i lui Jean-Guy să inspire adânc…

— Și să expire la fel de adânc. Armand?

— *Oui*?

— Ești bine?

— Da. O să vin. Promit.

După ce a închis, Pinot l-a întrebat:

— Soția?

— Da. Tocmai naște fiică-mea. Sunt la spital.

— Acolo ar trebui să fii și tu.

Armand și-a încleștat degetele pe monede și și-a pus o dorință în timp ce privea cum Parisul, frumosul, răvășitul, luminosul Paris i se perinda prin fața ochilor.

Când au ajuns la turnul GHS din La Défense, a plătit taximetristul și apoi l-a înșfăcat pe Pinot, care pornise deja spre clădire, și l-a condus în altă direcție. Spre metrou.

— Ține-te bine de portofel, l-a avertizat Gamache, și nu privi pe nimeni în ochi.

— Ce?!

Dacă lui Alain Pinot nu-i făcuse prea mare plăcere drumul cu taxiul, acum era pe cale să treacă printr-o experiență mult mai traumatizantă.

•

După o jumătate de oră au ieșit la suprafață la stația Hôtel de Ville. Gamache a pornit în grabă pe străzile întunecate, pustii ale cartierului Marais. Pinot se ținea cu greu după el.

— Credeam că mergem la AFP, a spus el pentru a zecea oară. Nu-i ăsta drumul!

— Vino după mine și gata!

Drumul acela mult ocolit îi costase o grămadă de timp prețios, pe care Armand nu-și permitea să-l irosească, dar fusese nevoit să-i inducă în eroare pe cei care ar fi încercat să-i urmărească mișcările prin telefon. Telefon care nu funcționa în adâncurile metroului.

Acum, după ce ieșiseră la suprafață, aveau să-l găsească repede, însă le putea lua câteva minute să vină după el. Confuzia îi era un aliat important. Câtă vreme nu era el cel confuz.

— Astea-s Arhivele Naționale, a spus Pinot, privind lung porțile. Ce căutăm aici?

Armand l-a rugat pe gardian să-i telefoneze lui *madame* Lenoir, apoi s-a întors spre Pinot.

— O să cerem ajutor pentru a căuta datele alea în „morga” ta. Trebuie să aflăm ce știau Stephen și *monsieur* Plessner.

Allida Lenoir a venit într-un suflet și i-a spus paznicului să-i lase să intre.

— N-am mai aflat nimic în plus, le-a spus ea în timp ce îi conducea spre sala de lectură.

— Și *madame* Arbour? a întrebat Gamache.

— E tot aici, cu noi.

— Bun.

Femeia s-a uitat în spate, la bărbatul corpolent care de-abia reușea să se țină după ei.

— Ești Alain Pinot, nu? Șeful Agenției France-Presse.

— Sunt proprietarul, a șuierat bărbatul. Greu de zis dacă sunt și șef.

S-a oprit în pragul sălii de lectură și a exclamat:

— Vai, doar nu e…

— Judith de la…

— Granger! a completat el, mergând spre ea cu brațele întinse. Nu ne-am mai văzut de atâția ani! Decenii!

A sărutat-o pe amândoi obrajii, zâmbind larg.

— Ce faci aici?

Ea i-a explicat, iar Pinot a încuviințat întorcându-se spre Gamache.

— Bun! Dacă o avem pe Judith de partea noastră, poate că avem totuși o șansă. E cea mai bună documentaristă din branșă.

În vreme ce Allida și Judith îl instalau la un calculator, Gamache i-a făcut semn lui Séverine Arbour.

— Vă supărați dacă mă uit un pic în telefonul dumneavoastră?

Siderată, însă nu și speriată, i-a întins telefonul.

Alain Pinot le-a explicat în timp ce intra în arhivele AFP:

— După cum știți, păstrăm în „morgă" toate articolele și știrile care au fost publicate. E posibil să nu știți însă că arhivăm și articole care au fost predate, dar n-au fost și publicate, precum și documentarea și notițele reporterilor.

— Telefonul meu, vă rog! i-a cerut *madame* Arbour, întinzând mâna.

Însă, în loc să i-l dea, inspectorul-șef l-a băgat în buzunar.

Știa că femeia îi trimisese informații lui Claude Dussault toată ziua, iar asta trebuia să ia sfârșit chiar acum.

În timpul drumului cu metroul, când Pinot mormăise neîncetat tot felul de înjurături nemulțumite, el reluase la nesfârșit ce-i spusese Dussault. Și ce făcuse.

Ce puteau însemna monedele din Fontaine des Mers.

Când îl îmbrățișase pe Daniel, nu prima dată, ci după aceea, își strecurase mâna în buzunarele lui. Ca să ia de la fiul său monedele magnetizate.

Însă nu erau acolo.

Mai încercase o dată, ca să fie sigur, când luase cartea de vizită DUBT. Nici atunci nu le găsise.

Și apoi, în cele din urmă, pe Podul Inimilor, înțelesese. Ce aruncase Claude Dussault în fântână. Era clar că prefectul găsise monedele asupra lui Daniel, însă, în loc să le dea mai departe, le păstrase și apoi le aruncase în fântână. Acesta era motivul pentru care voise să se întâlnească acolo. Trebuia să scape de monede fără să fie văzut. Într-un loc de unde să le poată recupera ușor.

Monedele erau parte din dovada că totul era legat de neodymium.

Ce punea la cale prefectul? Își trăgea pe sfoară șefii? Avea de gând să-i șantajeze, păstrând o dovadă?

Erau monedele acelea o asigurare, în caz că GHS-ul s-ar fi întors împotriva lui?

În mintea lui Gamache lua naștere bănuiala că tot ce spusese, tot ce făcuse Dussault în seara aceea fusese calculat. Dar care era suma? La ce rezultat îl duceau calculele?

Armand era conștient că dacă ajungea la un răspuns greșit, consecințele aveau să fie catastrofale.

Dar un lucru îl știa cu siguranță. Claude Dussault era cel mai viclean și, prin urmare, cel mai periculos om din toată acea ecuație.

De departe.

Alain Pinot tasta de zor la calculatorul lui. Le dăduse acces la „morga" AFP și Allidei, și lui Judith. Toți trei erau acum cufundați în căutare.

Articolele și notițele reporterilor din datele acelea erau variate și globale, de la prăbușirea unui avion în Ucraina la diverse accidente rutiere, la revolte provocate de temeri legate de schimbările climatice, dar și de noile centrale nucleare care erau create tocmai pentru a rezolva problemele legate de climă. Nu părea să existe un fir comun, o temă comună.

— Dați-mi telefonul înapoi! i-a cerut din nou Séverine Arbour.

— Veniți cu mine, i-a răspuns Gamache, ducând-o un pic mai departe de grup.

Când s-a oprit, i-a scos SIM-ul din telefon și l-a băgat în buzunar.

— De ce ați făcut asta? l-a întrebat ea, când i-a întins telefonul înapoi. N-am ce să fac cu el, dacă n-are SIM.

— Zău? Cum rămâne cu funcția pentru localizare?

Ar fi putut s-o neutralizeze și pe aceea, însă nu voise să-i alerteze pe cei care îi urmăreau

telefonul, dându-le de știre că Arbour fusese deconspirată.

Femeia a încercat să se adune.

— Ce localizare? Mi-a umblat cineva la telefon?

Armand a ridicat din sprâncene, privind-o lung.

Arbour a pălit.

— Nu este ceea ce pare!

— Serios? Fiindcă pare că le-ați tot transmis informații unor oameni care au ucis în stânga și în dreapta prin Paris. Chiar oamenilor pe care ați încercat cu atâta disperare să-i evitați. Le-ați oferit informații în urma cărora a fost răpit și bătut fiul meu, iar acum este ținut ostatic, sub amenințare cu arma.

— N-am știut! N-am vrut…

Acum părea și speriată, și nedumerită.

— Spuneți-mi imediat ce știți despre GHS! Ce-ați ascuns până acum?

— Nimic! Nu știu nimic!

— Asta-i o minciună!

Gamache a făcut un pas spre ea, iar femeia a dat înapoi, tresărind speriată.

Iar Armand Gamache, un om bun, un om cumsecade, a înțeles, în sfârșit, cum puteau ajunge oameni buni și cumsecade să recurgă la tortură. Dacă aveau prea puțin timp la dispoziție și dacă miza era prea mare.

Fiindcă exact asta voia el să facă acum. Ar fi făcut orice era necesar ca să scoată informația de la ea și să-l salveze pe Daniel.

A fost atât de șocat de revelația asta, atât de oripilat de tentația simțită, încât s-a îndepărtat cu un pas de Arbour. Și și-a încleștat mâinile la spate, în caz că…

— Spuneți-mi tot ce știți. Acum.

Séverine Arbour îl privea cu ochii mari. Era clar că o îngrozise.

Crede că o s-o bat până spune tot.

Și, cu toate astea, în ciuda spaimei, se simțea și hotărârea. Femeia n-avea de gând să vorbească.

Nu ușor.

Ce putea fi atât de important încât ea să prefere tortura, doar ca să nu-i spună nimic?

— Haideți cu mine! i-a spus și, luând-o de braț, s-au întors împreună la ceilalți.

— Îmi pare rău, a spus Pinot. N-am găsit nimic.

— Nu e nicio legătură între datele și articolele astea, a întărit și Judith de la Granger.

Luându-și și el un scaun, Gamache s-a așezat și a început să parcurgă paginile, trecând de la o dată la următoarea și apoi la…

S-a lăsat pe spate, ca și cum ar fi fost împins ușor. A rămas cu buzele întredeschise.

— Ce este? l-a întrebat *madame* de la Granger.

Mai văzuse privirea aceea pe chipul documentariștilor, când găseau, în sfârșit, un lucru pe care îl căutaseră decenii întregi. De obicei era un rând aparent banal, lipsit de importanță, dintr-un text obscur, care aducea cu sine revelația.

S-a aplecat spre calculator, ca să vadă ce articol îl uluise în asemenea măsură pe inspectorul-șef.

Era despre prăbușirea unui avion în Ucraina, cu un an și jumătate în urmă. Ținea minte că citise și ea despre el. Avionul de călători căzuse din înalt în centrul unui oraș. Muriseră trei sute treizeci de oameni.

Însă Gamache trecuse și la următoarea dată, la următoarea serie de articole.

Apoi s-a întors către Arbour.

— Ce construiește GHS Engineering în Luxemburg?

Când ea nu i-a răspuns, a continuat tot el:

— E un funicular, nu-i așa?

— Dar nu e niciun articol despre vreun funicular, Armand, a intervenit Pinot.

— *Non*. Încă nu. Dar este asta!

Era o știre despre un lift care se prăbușise în gol treizeci și două de etaje, la Chicago, cele două persoane aflate în el pierzându-și viețile.

Armand s-a ridicat în picioare și s-a uitat la ceas. Mai avea trei ore și un pic.

Séverine Arbour l-a văzut îndreptându-se spre ea și a făcut un pas în spate, însă bărbatul a trecut pe lângă ea, de parcă era în transă. A început să străbată sala de lectură în lung și-n lat. Aproape ca și cum urmărea o pradă. Ca o felină uriașă în captivitate. În căutarea unei evadări, în lung și-n lat. În lung și-n lat.

Ce a spus Claude Dussault?

Gândește. Gândește.

Calm. Calm. Gândește. Gândește.

Cu fiecare pas, se concentra și mai mult asupra amintirilor. Își aducea aminte ce spusese șeful Prefecturii din Paris când așteptaseră împreună pe holul de la Urgențe.

Apoi, mai târziu, lângă cadavrul lui Alexander Plessner.

În biroul lui de la 36 și în apartamentul de la Lutetia.

La cina pe care o luaseră împreună cu o seară înainte.

Conversația din fața fântânii. Discuția purtată în liftul din blocul lui Stephen, când urcau spre Daniel și spre cei care-l țineau ostatic.

Și-a băgat mâinile în buzunare. A pipăit cu mâna dreaptă pistolul. Era aproape sigur că-i fusese pus în apartament de Claude Dussault. Sau la ordinele lui Claude Dussault.

În celălalt buzunar a simțit monedele. Ținute laolaltă de un magnet mai puternic decât oricare dintre cele cunoscute de ingineri. Cunoscute în domeniul ingineriei și al designului.

Fuseseră aruncate în fântână. Dussault le aruncase.

Oriunde se uita Gamache, dădea peste prefect.

Oricât se străduia să nu se lase manipulat, nu cumva asta se întâmpla? Crezând că își croiește singur drumul în ancheta aceea, oare nu făcea

decât să meargă pe calea trasată de ei? De Dussault?

Și-a continuat acest du-te-vino în încăperea aceea cufundată în penumbră, luminată din loc în loc doar de veiozele de pe mesele de lucru. Nu avea mult timp la dispoziție, dar nici nu se putea grăbi. Răbdare. Răbdare. Odată cu răbdarea venea și puterea.

Trebuia să se gândească. Să se gândească.

Dussault, în timpul unei aparente tirade provocate de aroganța lui Gamache, îl întrebase care era diferența dintre morțile provocate de GHS și cele provocate de alte industrii. Care omorau zeci de mii de oameni și scăpau nepedepsite. În văzul întregii lumi.

Companii aeriene care foloseau avioane despre care știau că sunt periculoase.

Companii farmaceutice care permiteau ca medicamente periculoase să rămână în circulație.

Toată industria producătoare de țigări. Lifturi care se prăbușeau în gol.

Ingineri care foloseau materiale defectuoase.

S-a oprit brusc, cu privirea ațintită în întuneric. Apoi s-a întors spre ceilalți, care erau scăldați în oazele de lumină. Care îl priveau.

Materiale defectuoase.

Care provoacă prăbușirea lifturilor. Care provoacă căderea avioanelor. Care provoacă deraierea trenurilor. Nu designul era problema. Ci materialul.

Neodymiumul.

Fiecare dintre datele notate de Stephen marca un accident grav. Inclusiv prima. Deraierea trenului despre care scrisese Anik Guardiola.

S-a întors și a fixat-o cu privirea pe Arbour.

Acum era palid la față, pupilele i se dilataseră.

— Accidentele! a exclamat, trecând valvârtej pe lângă Arbour, spre calculatorul la care se afla Pinot. Asta ancheta jurnalista ta de la bun început. De asta au omorât-o! A pus prea multe întrebări.

Până acum am înțeles totul pe dos. Nu Stephen l-a cooptat pe Plessner, ci Plessner a fost cel care l-a căutat pe Stephen. Fiind inginer, probabil că el a făcut legătura. El a fost cel care i-a dictat datele astea lui Stephen.

Gamache s-a așezat și a început să treacă din nou prin articolele de la AFP.

— Prăbușirea acelui avion, acum optsprezece luni, a rostit el. Și a mai fost unul, doar patru luni mai târziu, la altă dată din listă. Companii aeriene diferite, modele diferite de avioane. Două sute treizeci de morți în al doilea accident. Par să nu aibă nicio legătură, dar dacă nu-i așa? Uitați-vă aici, mașini care izbucnesc în flăcări. Din nou, mărci diferite. Podul care s-a prăbușit în Alpi, în toiul iernii. Defectarea sistemului de siguranță al liftului. Niciuna dintre anchetele despre aceste așa-zise accidente n-a ajuns la vreun rezultat clar, iar investigațiile au fost tărăgănate și până la urmă au luat sfârșit fără vreo consecință.

— Așa-zise accidente? a subliniat *madame* de la Granger. Crezi c-a fost vorba despre sabotaj? Sau chiar un atac terorist?

— Nu, i-a răspuns Gamache, cu privirea încă ațintită asupra monitorului. Cred că primul, deraierea trenului din Columbia, chiar a fost un accident. Și cred că nici următoarele n-au fost intenționate. Sau, cel puțin, nu cu o țintă anume. Dar n-au fost nici inevitabile.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Pinot.

— Vrea să spună că GHS e vinovat pentru toate accidentele astea, i-a răspuns Allida Lenoir. Sau pentru ce-or fi ele.

— Vreau să spun că ei știu de ani întregi că ceva nu este în regulă, încă de când a deraiat trenul ăla. Și că n-au făcut nimic pentru a remedia situația, a răspuns Gamache. Cred că GHS Engineering folosește neodymium pentru a produce o piesă foarte banală. Atât de banală, încât e utilizată în tot felul de lucruri.

S-a întors la articolul despre compania aeriană.

— Ce se întâmplă cu avioanele când ajung la o înălțime de 10.000 de metri? Am văzut cu toții hărțile de zbor, știm la ce viteză, altitudine și temperatură exterioară se ajunge.

— Poate să ajungă până la minus 60 de grade Celsius, a spus Judith.

— Totul îngheață. Avioanele sunt proiectate în așa fel încât să reziste în asemenea condiții. Dar dacă unul dintre elementele folosite nu poate rezista? Neodymiumul are o mulțime de avantaje, dar și un mare defect. Când se supra-încălzește sau îngheață, se poate sfărâma. Și cred că asta se întâmplă.

Întorcându-se spre Séverine Arbour, a adăugat:

— Nu-i așa?

Însă femeia n-a răspuns nimic. N-a rostit un cuvânt. Și ea pălise.

— Doamne ferește! a exclamat madame Lenoir. Adică au știut, dar nu au făcut nimic?

Gamache s-a întors atunci spre Pinot.

— Ce s-ar întâmpla dacă GHS și-ar asuma răspunderea?

— Dacă și-ar fi asumat-o de la început? De la deraierea trenului?

A cumpănit o clipă și a continuat:

— Nu s-ar fi întâmplat mare lucru. Atunci nu a murit nimeni.

— Și-atunci de ce nu și-au asumat responsabilitatea? a întrebat madame de la Granger.

— Negare, a presupus Pinot. N-au vrut să vadă ce se întâmplă.

— Eu cred c-au mers un pic mai departe de negare, a intervenit Gamache. Cred că în momentul în care a deraiat trenul, piesa care provocase accidentul fusese deja folosită pentru construirea multor lucruri, în toată lumea. Sute, mii, sute de mii, poate milioane de piese. Unele dintre ele nu aveau să provoace niciodată

probleme, însă altele, da. Și să le retragă pe toate de pe piață, recunoscându-le vulnerabilitatea, ar fi însemnat să se ruineze financiar.

— Așa că au închis ochii? a întrebat Judith de la Granger. Știind ce avea să se întâmple? Că aveau să moară mii de oameni?

— Au crezut că nu o să facă nimeni legătura între ei și accidente, a spus Pinot. Și chiar n-a făcut-o nimeni. Câte avioane decolează chiar în clipa asta, cu…

— Trebuie să-i punem capăt! a exclamat Allida Lenoir.

— Dar nici măcar nu știm ce anume este! a răspuns Judith. Ce produc?

S-au privit lung unii pe alții, însă niciunul nu știa răspunsul. La un moment dat, Gamache crezuse că avea ceva de-a face cu cheia inbus sau cu șuruburile pe care le găsise la Stephen. Dar nu se putea. Nu erau făcute din neodymium.

Însă unul dintre obiectele pe care le avea Stephen trebuie să fi fost făcut din neodymium. Ceva magnetizase monedele acelea.

— Avem nevoie de o dovadă, a spus el. Nu le putem cere companiilor aviatice din lumea întreagă să nu mai zboare, pur și simplu. Or să ne ia drept săriți de pe fix. Doamne, Dumnezeule!

— Ce este? l-a întrebat Judith, văzând expresia de șoc, de groază întipărită pe chipul inspectorului-șef.

— Mi-am amintit ceva ce a menționat Dussault. Intrarea în funcțiune a centralelor nucleare. Câteva dintre ele sunt deja în plină activitate.

— Ah, la naiba! a șoptit Judith, așezându-se, sau mai curând prăbușindu-se pe un scaun.

— Avioanele îngheață, a spus Allida. Însă reactoarele nucleare se supra-încălzesc. Și dacă au printre componente neodymium…

Gamache, cu ochii măriți de îngrijorare, a dat din cap. Își amintea harta văzută la știri, pe care

erau semnalate toate centralele nucleare noi de pe glob.

În Colorado. În Arizona. În Ontario și în Manitoba, în Marea Britanie și în Franța. În China. Și așa mai departe. Centrale nucleare moderne, mai sigure. Cele mai sigure, i se garanta publicului. Puse în funcțiune pentru a se reduce folosirea combustibililor fosili. Proiectele tehnice fuseseră verificate și răsverificate. Până când și cei mai vehemenți militanți pentru mediu le aprobaseră, reticenți.

Însă nu proiectele tehnice erau problema. Materialul folosit era cel care avea să provoace catastrofa. Un mineral rar aproape miraculos, care promitea să eficientizeze totul.

Să facă totul mai sigur.

Dacă unul sau mai multe dintre reactoarele acelea aveau să…?

— Trebuie să facem ceva! a exclamat Allida.

— Întâi trebuie să aflăm despre ce este vorba, i-a răspuns Armand. Avem nevoie de dovezi.

— Dar nu le putem spune direct că neodymiumul e problema? a întrebat Pinot.

— Crezi că atâtea țări or să închidă centralele nucleare, or să țină avioanele la sol, or să oprească lifturile din clădirile de birouri, doar fiindcă zicem noi că e o problemă cu neodymiumul? a întrebat Gamache. Normal că nu. Trebuie să știm exact care este piesa defectă din toate astea!

— Dacă Horowitz și Plessner au avut dovada, de ce n-au tras ei semnalul de alarmă? a întrebat Judith. De ce n-au anunțat autoritățile?

— Cred că au avut niște bănuieli, dar le-au trebuit ani întregi și sute de milioane de dolari ca să facă rost de dovadă, i-a răspuns Gamache. Și ar trebui să fie o dovadă edificatoare, ceva incontestabil. Un lucru pe care membrii consiliului director și autoritățile, dintre care multe sunt la mâna GHS-ului, să nu-l poată ignora.

Se auzeau zgomote afară, pe stradă. Parisul fremăta, începea o nouă săptămână de lucru. Gamache s-a uitat la ceas. Era 4:37 dimineața. Îi rămăseseră mai puțin de trei ore.

Gamache s-a întors spre Séverine Arbour.

— Cred că ați…

Dar ea nu mai era acolo. În timp ce ei se concentraseră asupra monitorului, ea dispăruse în penumbră.

— Fir-ar să fie! a exclamat el, ridicându-se atât de brusc, încât și-a răsturnat scaunul. Trebuie s-o găsim!

— De ce? l-a întrebat madame de la Granger. Crezi că știe ceva?

— Lucrează cu Claude Dussault. I-a transmis informații toată ziua.

— Ce?! a izbucnit Judith, pe chip zugrăvindu-i-se groaza.

— O s-o găsim, a spus Allida, pornind deja în căutare. Știu clădirea asta ca-n palmă.

— Și n-avea cum să ajungă prea departe, i-a răspuns Gamache, pregătindu-se să plece după ea. Când am intrat, am încuiat ușa.

Pinot l-a luat de braț, întorcându-l din drum.

— Mai devreme ai pronunțat numele Claude Dussault. Te referi la șeful poliției din Paris? Acel Dussault?

— *Oui.*

— Adică vrei să zici că ditamai șeful poliției e în spatele mizeriei ăsteia?

— Prefectul, da. Îl cunoști?

— Oarecum. Ne-am întâlnit la ocazii mondene, la operă și la evenimente caritabile. Am publicat articole despre el și despre felul în care a restructurat Prefectura după moartea predecesorului său. Pare un om bun, un tip cumsecade. De ce s-ar băga în așa ceva?

— Pentru bani. Pentru putere, i-a răspuns Gamache, privindu-l lung. Sunt sigur că astea sunt lucruri pe care le înțelegi.

Privirea pătrunzătoare a lui Pinot îl analiza pe Gamache.

— Dacă găsești dovada asta, ce-o să faci cu ea?

— Știi deja.

— O să le-o dai lor, nu?

— Ca să-mi salvez fiul, da.

— Știi că nu te pot lăsa să faci asta.

Armand a simțit greutatea armei din buzunar.

— Iar tu știi că nu mă poți opri.

— O să-l omoare oricum, Armand. Și nu doar pe el. Pe tine. Pe mine. Pe ele.

Alain Pinot a făcut semn din cap către bibliotecara-șefă, care acum stătea în genunchi, uitându-se pe sub mese, și către arhivista-șefă, care apărea și dispărea printre rândurile întunecate de cărți, hărți și documente.

— Și pe oricine altcineva care a mai avut de-a face cu acest caz, a completat Armand. Inclusiv soția mea, fiica mea și ginerele.

— Iar „accidentele” vor continua.

— Așa e.

— Fir-ar să fie! a răsunat vocea Allidei de undeva din întuneric, fiind urmată câteva fracțiuni de secundă mai târziu de o bufnitură, când Judith de la Granger a încercat să se ridice brusc și s-a lovit cu capul de tăblia unei mese.

— Ce e? a strigat ea.

— E deschisă ușa care leagă arhivele de muzeu. Probabil pe acolo a ieșit. Acum e în muzeu. Dar acolo sunt paznici, și ușile care dau spre curtea interioară sunt încuiate. Tot nu poate ieși.

— Dar o să găsească telefoane, i-a răspuns Gamache. Poate să-l sune pe Dussault și-i poate spune tot ce știm.

— Futu-i! a exclamat *madame* de la Granger.

— Nu te-am mai auzit niciodată înjurând, i-a spus *madame* Lenoir. Întotdeauna zici că înjurăturile sunt refugiul minților slabe.

— M-am înșelat.

— Trebuie să plecăm imediat! a intervenit Pinot.

— Încă nu, a spus Gamache. Trebuie să găsim dovada pe care puseseră mâna Stephen și Plessner.

— Ia stai puțin! a spus Judith, întorcând-se spre el. Crezi că-i aici? În Arhive? Nu căutăm doar informații, tu crezi că dovada însăși este ascunsă aici!

— Unde ai ascunde o carte? a întrebat-o Gamache.

— Într-o bibliotecă.

— Și un document unde l-ai ascunde?

— Aici. Printre alte documente.

— Dar asta nu e singura colecție de documente la care putea apela, a intervenit Allida. Există tot felul de arhive, în toată Franța. Ce te face să crezi că *monsieur* Horowitz ar fi ascuns dovada chiar aici?

— Pentru c-ar fi vrut ca noi s-o putem găsi, iar clădirea asta e la câteva minute de casa noastră. Reine-Marie o cunoaște bine. Dacă a ascuns-o într-o arhivă, asta ar fi aceea.

— E un mare „dacă”, a spus Judith.

Allida a privit de jur-împrejur, scrutând șirurile nesfârșite de rafturi cu documente.

— Nici nu știu de unde am putea să începem…

— Le-ar fi ascuns destul de recent, a spus Armand. După ce s-au folosit ei de numele lui Daniel în registru. Deci cândva în ultimele cinci săptămâni.

Madame Lenoir i-a condus la biroul arhiviștilor.

— Aici se înregistrează toate cererile, dar trebuie să fie cu miile, sosite din toată lumea. N-ai cum să treci prin toate.

— Putem căuta după nume?

— Al documentului?

— Al persoanei care l-a solicitat.

— Da, i-a răspuns ea și i-a arătat cum să caute.

Degetele lui Armand au ezitat deasupra tastaturii.

— Nu și-ar fi folosit propriul nume, a spus el, și nici pe al lui Plessner. Cu toate astea…

A tastat cele două nume, pe rând, rostind:

— Merită încercat.

Căutarea nu a adus niciun rezultat.

— Ce alt nume ar fi putut folosi? a întrebat Pinot. Pe al tău, poate?

Armand a încercat. Nimic.

S-au strâns în jurul lui, urmărindu-l cum încerca un lung șir de nume. Pe-al lui Reine-Marie. Pe-al lui Daniel. Pe-al lui Annie. Disperarea lui era tot mai mare. Tot mai evidentă. Variantele încercate erau tot mai improbabile.

Zora. Florence. Honoré. A tastat în continuare. Pinot.

Nimic.

Apoi Rodin. Calais. Burghezii. Ariei. Ferdinand. Canaris. Lutetia. Eustache de Saint-Pierre. Luxemburg. Rosiers.

Rămânea fără idei.

— Ce, ce? a mormăit el. Stephen, ce nume ai folosit? Ce nume ai folosi?

Armand a fixat ecranul cu privirea. Linia neagră a cursorului pulsa.

Ce nume, ce cuvânt?

Și-a adus aminte conversația purtată cu Stephen în grădina de la Muzeul Rodin, greșeala pe care păruse s-o facă nașul lui. Stephen știa foarte bine că nu o ceruse în căsătorie pe Reine-Marie în Jardin du Luxembourg.

Ci în grădina…

— Joseph Migneret, a murmurat Armand, în timp ce tasta.

Și pe ecran a apărut cererea făcută de Stephen.

Capitolul 40

— Joseph Migneret, a citit Judith de la Granger. Cine este?

— Unul dintre cei Drepți[27], i-a răspuns Gamache, în timp ce dădea clicuri.

— Documentul a fost scos din arhivă la 11:25 dimineața, fiind înapoiat aproape imediat, a spus madame Lenoir, arătându-le orele consemnate. L-a ținut doar douăzeci de minute.

— Dar ce document era? a întrebat Judith. Îi vedeau doar indicativul numeric.

Arhivista-șefă a introdus numărul acela în alt motor de căutare și a clătinat din cap, uluită, dar și amuzată.

— A reușit să ceară unul dintre cele mai obscure documente ale noastre. Nimeni, cu excepția prietenului vostru, nu l-a mai solicitat de câteva decenii, poate chiar secole. Ori poate n-a fost solicitat niciodată.

— Dar ce este? a întrebat Pinot și aplecându-se, a citit: Un studiu asupra numărului de cuie produse manual în Calais în anul 1523? Asta e dovada? Cuiele din Calais? N-are niciun sens.

Calais, și-a spus Armand, zâmbind. *Burghezii, diavol bătrân ce ești!*

— Trebuie să vedem dosarul ăla, a spus el. Unde este?

Arhivista a făcut un semn spre podea.

— Jos, în Purgatoriu, unde sunt trimise documentele care nu pot fi aruncate, dar care probabil nici nu vor mai vedea lumina zilei.

— Asta a văzut-o, i-a răspuns Gamache. Și chiar de curând. Poți să ne duci acolo?

Madame Lenoir și-a notat numărul de identificare. Apoi au urmat-o cu toții dincolo de o ușă masivă, pe care Gamache a încuiat-o încetișor în urma lor, și după aceea au coborât și au tot coborât, până la unul dintre nivelurile subsolului.

Aprinzând becurile de sus, au văzut ceva ce arăta mai curând a criptă decât a arhivă. Tavanul din cărămidă era boltit, iar pe jos era țărână. Însă temperatura și umiditatea erau constante și lumina soarelui nu pătrundea niciodată acolo. Era, de fapt, locul ideal pentru păstrarea documentelor extrem de vechi și de fragile.

Allida Lenoir a pornit în căutarea dosarului.

— Chiar crezi că Stephen a ascuns aici dovada? a întrebat Pinot, privind în jur.

— Nu.

— Nu? Dar ai zis…

— Știu ce-am spus, dar văzând numele de pe dosarul acela, cred că la altceva s-a gândit. Cred că ar trimite dovada cât mai departe de el cu putință, cât mai departe de Paris. Tu n-ai face la fel?

— Presupun, a răspuns Pinot. Și atunci, unde este?

— La Calais. De asta a solicitat dosarul ăla. Nu-l interesau cuiele din Calais. Cine ar fi interesat de așa ceva? Însă ne spune, îmi spune unde a ascuns dovada.

— Deci dovada e undeva în Calais? a insistat Pinot. Dar e ditamai orașul! Cum să ne dăm seama unde e dovada, presupunând că e acolo?

Gamache a privit de-a lungul culoarului. Arhivista-șefă nu se mai vedea.

— Astea funcționează? a întrebat el, făcând un semn din cap către calculatoare.

Madame de la Granger s-a așezat și a atins câteva taste. Calculatorul a prins viață.

— Poți să cauți orașul Calais? a spus Gamache. Tu-l cunoști bine pe Stephen, Alain. Vezi dacă îți atrage atenția vreun loc în care ar fi putut merge. Mie mi-a vorbit despre burghezi. Poate la casa unuia dintre ei. Vreun muzeu de-acolo. Ceva.

— Tu ce-ai de gând să faci?

— Eu o s-o găsesc pe *madame* Lenoir.

Alain Pinot nu părea deloc convins, dar s-a așezat lângă *madame* de la Granger și cei doi s-au

pus pe căutat, în timp ce Armand a pornit în căutarea arhivistei-șefe. A găsit-o pe un culoar lateral, băgată într-un fișet.

— Aici este! a rostit ea și i-a întins un dosar lui Gamache.

Punându-și ochelarii de citit, a parcurs rapid paginile. O dată. Apoi, mai lent, încă o dată. În cele din urmă, a ridicat capul și a întâlnit privirea nerăbdătoare a femeii.

— Nimic, a spus el, scoțându-și ochelarii și frecându-se la ochi. Speram să găsim un indiciu despre locul anume din Calais unde a ascuns dovada. Speram c-a lăsat vreun semn, vreun bilet.

S-a uitat la ceas. Era 6:35. Îi rămăsese mai puțin de-o oră. A luat o hotărâre și a închis dosarul.

— Poți să-i ții pe ceilalți aici? a întrebat-o, băgând dosarul la sub braț.

— În timp ce tu…?

— În timp ce eu duc ăsta acolo unde îmi țin ostatic fiul.

Înainte ca ea să apuce să-i mai pună o întrebare, a adăugat:

— Timpul a expirat, iar eu trebuie să le duc ceva.

Allida Lenoir l-a privit lung, apoi s-a uitat la dosarul voluminos.

— Știi, furtul unui document, mai ales al unuia atât de prețios precum cel despre numărul cuielor produse în Calais în 1523, e o infracțiune.

— Mă aștept să fiu pedepsit cu toată asprimea legilor din Franța, i-a răspuns el zâmbind. Am încuiat ușa după noi. Există și vreo ieșire prin spate?

— Da, însă este rareori folosită. E pe aici! Se pare că a fost construită de al doilea duce, ca să se poată strecura la întâlniri cu băieții de la grajduri.

Gamache a urmat-o până într-un loc unde părea să fie o fundătură. Dar, uitându-se cu mai multă atenție, și-a dat seama că o ușă masivă era camuflată în lambriuri.

— Pe aici o să ajungi la etajul doi al muzeului. Pe vremuri acolo se aflau dormitoarele ducelui. Când cobori la parter, ia-o la dreapta. O să dai de un coridor care te va duce la o ușă laterală. Va fi încuiată, dar este și o ieșire de urgență, apeși pe bara de metal și ieși.

— Merci. Încuie ușa după mine, te rog. Orice s-ar întâmpla, nu le da drumul!

— De ce nu?

— E mai sigur așa.

Femeia l-a privit lung și a încuviințat.

— Vrei să mă mai țin de șiretlicul cu Calais?

— Șiretlic?

A privit dosarul pe care Gamache îl ținea strâns.

— Trebuie să fi fost a dracu' de mare nevoia de cuie în 1523. Dosarul ăla e neașteptat de greu. Eu, în schimb, nu sunt grea… de cap.

— *Non,* a spus el zâmbind. Nu ești.

S-a strecurat pe ușă și a pornit lanterna telefonului.

Urcând treptele două câte două, a auzit cheia răsucindu-se în broască.

Acum nu mai era cale de întoarcere.

•

— Unde-i Gamache? a întrebat Alain Pinot.

— A plecat.

— A plecat?! Unde?

— Cum? a întrebat și Judith de la Granger.

— În capătul celălalt e o ușă. A găsit-o și a ieșit.

— Atunci, trebuie să plecăm și noi, a spus Pinot, ridicându-se în picioare.

— Nu putem.

— Cum adică nu putem?

— Ne-a încuiat aici.

— De ce ar face așa ceva? a întrebat Judith de la Granger.

— Ah, la dracu'! a exclamat Pinot. Dosarul pe care l-a găsit. Acolo erau documentele, nu-i așa? Și acum merge să le dea pe mâna lor.

— Nu fi caraghios! i-a răspuns *madame* de la Granger. N-ar face niciodată așa ceva.

— Nu? Atunci cum se face că el e liber și noi suntem captivi aici?

— Nu suntem captivi, i-a spus *madame* Lenoir. Suntem în siguranță.

— Asta ți-a zis? i-a replicat Pinot, cu privirea ațintită asupra ușii încuiate. Atunci, spune-mi, te simți în siguranță în clipa asta?

•

Gamache știa că se apropia de suprafață pentru că a început să-i vibreze telefonul.

Totodată, știa și că începuse să îi transmită locația.

S-a uitat la nivelul bateriei. Trecuse mai mult de o zi de când îl încărcase și mai avea doar 4%.

Punând telefonul pe modul pentru economisirea bateriei, a urcat ultimele douăzeci de trepte și, oprindu-se sus, a închis lanterna.

Fiecare clipă conta. Fiecare procent din bateria telefonului conta. Dar și-a consumat din timp și din baterie pentru a-și citi mesajele.

Annie se apropia de finalul travaliului, se părea că avea să fie necesară cezariana. Nu era un lucru neobișnuit în genul acesta de nașteri. Nu voiau să solicite și mai mult inima bebelușului.

Armand a scris rapid un mesaj către Reine-Marie și Jean-Guy. I-a transmis încurajări lui Annie și le-a dat de veste că era bine.

Vă iubesc, a scris el, *Tata.*

Apoi, punând telefonul în buzunar, s-a uitat prin ușa întredeschisă și a ascultat cu atenție.

Nu-și putea permite să fie oprit tocmai acum. Și-a atins ușor arma din buzunar.

Nici nu voia să folosească pistolul pe vreunul dintre paznicii muzeului.

Ghemuindu-se, a împins ușa și a trecut repede în dormitor. Când a auzit un sunet, s-a ascuns în spatele cadrului înalt al patului.

Prin dreptul lui a trecut o agentă de securitate, oprindu-se în fața ușii deschise. Însă nu era agent de pază de la muzeu. Femeia asta era îmbrăcată în echipament complet de luptă, iar uniforma ei purta logoul SecurForte.

Și avea o pușcă automată.

Gamache s-a dat și mai în spate. A îngenuncheat. Așezând dosarul pe podea, l-a deschis și a făcut câteva fotografii. Consumând atât de prețioasa baterie a telefonului. Apoi le-a trimis către Jean-Guy, Isabelle Lacoste și lui însuși.

Acum știa. Știa ce ascundeau. Și trebuia să știe și ceilalți. În caz că.

Scoțând cele mai multe dintre documente, le-a ascuns sub covor, apoi și-a verificat telefonul.

Acum ajunsese la 3%. Și era ora 6:55.

Trebuia să plece imediat.

A pornit târâș spre ușă. Agenta se oprise în capul scărilor din marmură, iar acum Armand mai vedea și alți agenți de securitate.

Inclusiv unul pe care îl recunoștea.

Xavier Loiselle. Își ținea strâns pușca de asalt. Și cerceta zona.

Îl căuta pe el.

Gamache a tras cu ochiul în camera alăturată. Era plină de panouri mari, pe care erau expuse hărți nautice. Schițe extraordinare, desenate de mână, ale lumii, așa cum era ea cunoscută cu șase sute de ani înainte. Așezarea pământului, a apelor, a dragonilor.

A auzit tropăitul unor bocanci pe trepte. Parcă mărșăluia o mică armată. Spre el.

Trebuia să se pună în mișcare – acum ori niciodată. A căutat pe telefon „raid fabrică Sûreté”. În timp ce începea videoclipul de pe YouTube, s-a asigurat că volumul era la maximum.

Apăsând „play”, și-a aruncat ușurel telefonul de-a lungul podelei lustruite, până în camera alăturată, și a binecuvântat în gând iernile din

micul lui sătuc din Québec, când, tremurând pe lacul înghețat, vecinii se chinuiseră să-l învețe arta delicată a curlingului.

Telefonul, cu doar 1% din baterie rămas, a alunecat până în capătul celălalt al încăperii și s-a oprit sub o vitrină, în vreme ce strigătele și zgomotul armelor de foc umpleau camera pustie a hărților.

Larma reverbera din pereții și podelele de marmură. Creând un ecou, amplifica vuietul unei lupte teribile purtate printre creaturile marine și dragoni, printre sirene și demoni.

Agenții de la SecurForte au venit spre încăpere. Cu armele pregătite, au intrat în formațiune de luptă.

Gamache nu a mai așteptat să vadă ce avea să se întâmple. Pornind în direcția opusă, a început să coboare în goană scările, urmat de sunetul familiar al focurilor de armă. Exploziile, și ele atât de familiare, parcă îl fugăreau. Ordinele atât de cunoscute. Ordinele pe care le dăduse el. Răsuflarea fierbinte pe care o simțea în ceafă era chiar a lui. În înregistrare era vocea lui. Ordonându-le oamenilor săi să înainteze. Să pătrundă și mai adânc în fabrică.

Apoi au răsunat urletele de durere, atât de cunoscute.

În timp ce agenții lui erau seceraţi. Ca niște spectre, îl urmăreau pe Gamache. Așa cum îl urmăriseră, zi de zi, vreme de atâția ani.

S-a aruncat direct pe bara din metal de pe o parte a ușii și s-a năpustit afară, în lumina soarelui.

•

— Opriți focul! le-a ordonat comandantul. Nu-i nimeni aici. E o înregistrare. Aduceți-mi telefonul!

Loiselle, întinzându-se pe burtă, a luat telefonul. În timp ce i-l întindea șefului său, a văzut un om care gonea pe lângă *château.*

— Uite-l! a strigat Loiselle și, folosindu-se de patul puștii, a spart geamul și a început să tragă.

Gamache nu s-a ferit. Nu s-a uitat înapoi. A continuat să fugă, chiar și în timp ce gloanțele loveau coloanele, pereții și pământul din jurul lui.

— Fir-ar să fie, Loiselle, nimerește-l odată! i-a strigat comandantul.

Gamache ajunsese la porțile uriașe, din fier forjat. Loiselle l-a luat în cătare, dar era prea târziu. A deschis poarta și, împleticindu-se, a dispărut pe Rue des Archives.

— Ai dat-o în bară ca dracu'! a spus comandantul, privindu-și sever subalternul. Dar cel puțin știm unde se duce. Ai face bine să mergi acolo și de data asta să faci treabă mai bună.

— Da, să trăiți!

Loiselle a coborât privirea spre telefon, pe ecranul căruia încă se derula filmulețul.

A privit imaginile pe care le știa și el atât de bine: inspectorul-șef Gamache își târa adjunctul pe podeaua fabricii, spre un loc în care să fie în siguranță. După ce a oprit cum a putut hemoragia provocată de rana abdominală a lui Beauvoir, Gamache s-a aplecat și l-a sărutat pe frunte, șoptindu-i tânărului care se temea că moare: „Te iubesc".

Apoi telefonul s-a închis.

Pe el cine l-ar fi salvat, s-a întrebat Xavier Loiselle, dacă ar fi fost grav rănit?

Niciunul dintre ei, și-a spus, uitându-se în jurul lui.

Cine, s-a mai întrebat el, i-ar fi șoptit în clipele de pe urmă „Te iubesc"?

Capitolul 41

— Ești bine, omule? l-a întrebat taximetristul, uitându-se în oglinda retrovizoare.

Pasagerul lui se răsucise pe banchetă, chinuindu-se să se uite prin lunetă și încercând să-și tragă răsuflarea.

— Da, da! i-a răspuns Gamache, gâfâind. Mergi cât de repede poți!

Era 7:19. Amenințaseră că aveau să-l omoare pe Daniel la 7:30. Gamache nu avea nicio îndoială că vorbeau serios.

Sigur, i-ar fi ucis pe amândoi imediat ce ar fi primit ceea ce își doreau.

A strâns și mai tare la piept dosarul, concentrându-se să-și domolească respirația. Rareori era de ajutor să se hiperventileze și să leșine.

Trage aer adânc în piept. Ține-l. Răsuflă încet și adânc.

Înaintau greu pe străzile înguste, blocate în orele de vârf ale traficului de luni dimineață. Trebuiau să treacă Sena, dincolo de Île de la Cité, din arondismentul III până în arondismentul VII. Din Marais până în zona cea mai îndepărtată din Saint-Germain-des-Prés.

Vedea în aplicația de navigație a șoferului că mai aveau douăsprezece minute. În ritmul ăsta, avea să ajungă prea târziu.

— Îți dau toți banii pe care îi am, dacă mă duci acolo până la 7:30.

— E ora de vârf, a spus șoferul, apoi a dat cu ochii de mâna întinsă printre scaune, încleștată pe o grămadă de bancnote.

A apăsat pe claxon și a băgat viteză.

Armand s-a lăsat pe spate și a vrut să scoată telefonul, s-o sune pe Reine-Marie, însă apoi și-a adus aminte unde îl lăsase.

— Pot să folosesc telefonul tău?

— Ce? Nu. Îmi trebuie pentru navigație. Vrei să ajungi acolo sau nu?

Gamache i-a aruncat o bancnotă de o sută de euro și i-a spus:

— Mai ai unul. Dă-mi-l!

Tocmai se pregătea să scoată pistolul din buzunar, când taximetristul i-a întins telefonul lui personal.

— Bine, omule, calmează-te!

Gamache a format numărul, dar nu a răspuns nimeni. Reine-Marie fie era ocupată, fie nu răspundea unui număr pe care nu-l știa.

A încercat la Jean-Guy. Nu i-a răspuns.

Apoi a sunat din nou la Reine-Marie. De data asta a răspuns.

— *Oui*?

— Eu sunt.

— Armand, unde ești?

— Cum se simte Annie?

— Ea și Jean-Guy sunt în sala de operații. Au hotărât să facă cezariană.

— Dar e în regulă?

— Așa cred. Da.

— Și bebelușul?

— Nu știu.

A urmat o pauză, Reine-Marie luptându-se să-și păstreze calmul. Apoi a repetat:

— Unde ești?

S-a uitat în dreapta – se vedea spitalul Hôtel-Dieu. Inima îi bătea atât de tare, încât parcă i se lovea de coaste. Parcă îl împingea spre spital. Preț de o clipă, a avut senzația că avea să reușească să evadeze din piept.

— Sunt într-un taxi, pe drum spre Daniel. Venim și noi imediat ce putem.

— Dar ești în regulă? Daniel e bine? Armand, ce se întâmplă? De pe ce telefon mă suni?

— Al meu s-a descărcat complet, ăsta e al taximetristului. Te iubesc! Acum trebuie să închid.

— Te iubesc, i-a răspuns ea și în clipa următoare a auzit sunetul ascuțit al tonului de final.

Armand i-a întins telefonul șoferului, iar acesta i-a înapoiat banii.

— Am și eu o fată.

Apoi, luând-o pe o alee lăturalnică, a scutit trei minute din timpul rămas până la destinație.

Armand avea privirea ațintită în față, încercând să vadă cât mai clar și mai departe în viitor. Trebuia să vadă cu ochii minții succesiunea exactă a evenimentelor ce aveau să aibă loc. Oare dedusese corect?

În caz contrar, oricâte planuri și-ar fi făcut, nu aveau să funcționeze.

Au ajuns în fața clădirii lui Stephen cu doar un minut înaintea termenului-limită.

Urcând câte două-trei trepte, Gamache a ajuns la ușa apartamentului și a bătut tare.

I-a deschis unul dintre agenții de la SecurForte. Armand a privit dincolo de acesta și l-a văzut pe Daniel în picioare, în mijlocul livingului. Girard era lângă el, îi ținea un pistol la tâmplă.

Daniel avea ochii închiși strâns și tremura.

— Nu! a strigat Armand.

Daniel a deschis ochii. Avea privirea rătăcită.

— Tata?

— Câteva secunde doar! a rostit Girard, lăsând arma jos.

— Te-ai întors! a spus Daniel, simțind că îi cedează picioarele.

Armand a făcut un pas în față și și-a prins fiul, ajutându-l să se lase către podea, astfel încât au ajuns amândoi în genunchi.

— E foarte probabil să fi făcut o greșeală, Armand.

Vocea lui Claude Dussault, mieroasă și domoală, a răsunat din partea cealaltă a încăperii. Bărbatul ședea pe canapea. Picior peste picior. Cu mâna sprijinită pe arma de lângă el. Cât se poate

de destins. Nu părea să-i pese dacă Daniel avea să fie executat.

S-a ridicat încet și, mergând spre Gamache, a ridicat dosarul de unde îl lăsase el să cadă.

— Ia să vedem ce-ai găsit.

— Ești bine? l-a întrebat Armand pe Daniel.

Nu l-a întrebat dacă îi făcuseră vreun rău. Sigur că îi făcuseră rău. Puțini oameni erau mai conștienți decât Gamache de faptul că cele mai dureroase răni nu erau cele vizibile. Ori cele fizice.

Lui Daniel îi tremurau mâinile, respira sacadat. Avea ochii injectați și privirea fixată asupra tatălui său.

— Te-ai întors, a murmurat el.

Armand l-a tras pe Daniel către el și l-a strâns tare. Apoi i-a șoptit:

— Întotdeauna!

Apoi s-a lăsat un pic pe spate și, privindu-și fiul în ochi, i-a spus:

— O să trecem cu bine și peste asta.

Se vedea că acum își dădea și Daniel seama cam ce însemna „asta”.

Era drumul de-a lungul toboganului de gheață. Era neantul de dincolo de balcon. Era căderea amețitoare peste balustradă.

Însă nu erau nevoiți s-o facă singuri. Își găseau o fărâmă de calm, poate chiar de alinare, în gândul că se aveau unul pe celălalt.

Armand l-a ajutat pe Daniel să se ridice în picioare, iar apoi și-a îndreptat privirea spre Claude Dussault. Simțea furnicături de nervi în timp ce-l urmărea întorcându-se pe canapea și deschizând dosarul.

Chiar în clipa aceea în pragul ușii a apărut Xavier Loiselle. Fără o clipă de ezitare, a traversat rapid încăperea, a ridicat arma și l-a izbit pe Gamache în cap cu patul puștii, doborându-l la pământ.

— Tată! a strigat Daniel, dar Loiselle s-a întors imediat cu arma spre el.

— Haide, puștiule. Încearcă ceva!

Apoi s-a întors către Gamache și a adăugat:

— Asta a fost fiindcă m-ai făcut să pic de prost în fața echipei mele.

— OK, a intervenit Girard, întinzând un braț, ca pentru a-l opri pe Loiselle din a duce lucrurile și mai departe, în vreme ce Dussault privea scena de pe canapea, amuzat. Ce s-a întâmplat?

Loiselle a descris cum evadase Gamache de la Arhive și l-a auzit pe prefect izbucnind în râs.

— Recunoaște, Loiselle, te-a cam făcut!

Gamache, proptindu-se într-un genunchi, s-a străduit să se ridice în picioare, ținându-și o mână la tâmplă. Avea părul năclăit de sânge.

— N-a fost prea greu.

— Nenoroci…

Loiselle a făcut iar un pas spre el.

— Gata, gata! a intervenit Dussault, ca un bunic ce-și calma nepotul după ce mâncase prea multe dulciuri. Avem lucruri mai importante de făcut.

S-a concentrat din nou asupra dosarului. Armand l-a privit cu atenție. Băgând mâna în buzunar, a pipăit pistolul.

Dar încă nu era momentul. Aproape. Aproape. Dar încă nu.

În schimb, a scos batista, apăsându-și-o pe tâmplă.

— Ai găsit-o pe Arbour? a întrebat Girard.

— Se ascundea în muzeu, a raportat Loiselle, reușind să se stăpânească. M-am ocupat de ea.

— Și ceilalți?

— La subsol.

— Câți?

— Trei cadavre. Până acum. Comandantul se ocupă de curățenie.

Trei, s-a gândit Armand. Arbour și încă doi. Cine scăpase? Lenoir? De la Granger?

Pinot?

— Erau neînarmați! a spus Gamache, privindu-l scârbit pe Loiselle. Se ascundeau. Nu prezentau

nicio amenințare. Toate astea sunt doar un joc pentru tine? Un joc de-a v-ați ascunselea? Asta e? Cum se juca Daniel când era mic? Chiar în apartamentul ăsta. Mai ții minte, Daniel?

Daniel, uluit, a încuviințat. Nu își dădea seama de ce-l privea atât de intens tatăl lui.

— Când o să ai și tu copii, tinere, i-a spus Gamache lui Loiselle, cu o voce neobișnuit de blândă, și o să te joci de-a v-ați ascunselea cu ei, să-ți aduci aminte ziua asta. Să-ți aduci aminte ce-ai făcut.

— Ah, te-ai întors, a rostit Claude Dussault. Bun!

Ochii tuturor s-au îndreptat către ușă.

În încăpere a pășit Alain Pinot. Un pic șifonat, dar nu atât de mort pe cât ar fi fost de așteptat.

Văzând expresia de pe chipul tatălui său, Daniel l-a întrebat:

— Ce se întâmplă, tată? Cine-i ăsta?

— Spune-i! i-a zis Dussault. Povestește-i.

Gamache îl țintuia pe Pinot cu o privire dezgustată.

— Ăsta este omul de *rahat* care l-a trădat pe Stephen.

— Știi, am impresia că nu te-am mai auzit niciodată înjurând, Armand, a spus Dussault.

Apoi, întorcându-se spre Pinot, a adăugat:

— Ai face bine să speri că nu va mai apuca să se răzbune pe tine. Mă îndoiesc că ai supraviețui.

— Alain Pinot este proprietarul Agenției France-Prese, Daniel, a rostit Armand. Face parte din consiliul director al GHS Engineering. El este în spatele a tot ce s-a întâmplat.

— Ei, am fost și ajutat! a spus Pinot. Inclusiv de către Stephen însuși.

— A venit să-ți spună despre bănuielile lui, a rostit Gamache.

— Așa e.

— A avut încredere în tine, iar tu l-ai trădat. Ai ordonat ca el și Plessner să fie uciși.

— Nu. Am lăsat deciziile astea în seama companiei mele pentru securitate.

A făcut un semn din cap către Girard.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu asta.

— Pe el l-a abordat Stephen? a întrebat Daniel. Ca să-i cumpere locul în consiliul director?

— Da, a răspuns Armand.

— Văd că până la urmă erau acolo dovezile, a spus Pinot, îndreptându-și privirea spre dosar.

Dussault a ridicat dosarul cu o mișcare vioaie.

— Totul e aici! Memorandumuri, e-mailuri, notițele pe marginea schițelor tehnice. Rapoartele investigatorilor de la locul accidentelor, îngropate, bineînțeles. Toate sunt incriminatoare – și ăsta doar un eufemism.

— Iar tu ai adus dovezile aici, știind ce vom face noi cu ele, a spus Pinot. Mă îndoiesc că nașul tău ar fi fost de acord cu așa ceva. El era gata să-și dea viața ca să le protejeze, iar tu ni le-ai înmânat, pur și simplu. Dacă eu l-am trădat, atunci și tu ai făcut-o. E bine că nu ai făcut parte din Rezistență, Armand. I-ai fi dat pe toți de gol.

— Ce te face să crezi că n-o să sfârșești în vreo groapă de gunoi a Parisului? l-a întrebat Gamache. Încă un deșeu toxic și nimic mai mult.

— Faptul că la mine sunt banii. Acele sute de milioane pe care mi le-a dat Stephen pentru locul meu în consiliu.

Văzând că Gamache ridica din sprâncene, a zâmbit și a adăugat:

— Da. Chiar mi-a dat deja banii, bazându-se pe înțelegerea noastră că ne vom întâlni în dimineața asta și că o să semnez documentele prin care îi cedez locul meu. Ca și tine, nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla de fapt.

— Ești chiar așa de sigur? l-a întrebat Gamache.

— Păi, el e pe moarte, iar pe tine și pe fiul tău vă am aici, sub amenințarea cu arma. Nu cred că ăsta a fost planul lui.

— Adevărat. Dar nici planul tău. Te-am bănuit, însă am sperat că mă înșel.

— Asta-i vrăjeală! i-a replicat Pinot. Nu m-ai bănuit nicio clipă.

— Ba da, chiar te-am bănuit. De ce crezi c-am rugat-o pe *madame* Lenoir să te încuie la subsol?

— Acum devine interesantă treaba, a intervenit Girard. Ce l-a dat de gol?

— Atacul asupra lui Stephen de vineri seara, a răspuns Gamache, adresându-i-se direct lui Pinot. Trebuia să fie cineva care știa unde avea să se afle Stephen. Fusese foarte precaut. Știa că era posibil să fie atacat, motiv pentru care nici nu stătea aici, în apartamentul lui. Dar cineva a aflat că avea să fie la Juveniles. Tu. Tu ești cel cu care s-a întâlnit la un pahar vineri seara, înainte de a veni la restaurant. În agendă trecuse *AFP.* E acronimul pentru Agenția France-Presse, dar sunt și inițialele tale. Asta ne-a indus în eroare o vreme. Am crezut că AFP însemna Alexander Francis Plessner. Și notițele pe care le-a făcut, datele alea? Sunt cele pe care te-a rugat pe tine să le cauți în arhivă.

— Adevărat, a răspuns Pinot.

— Dar, bineînțeles, tu i-ai spus că n-ai găsit nimic. Și asta a fost greșeala ta. Stephen știa că era ceva. În momentul acela a început și el să te suspecteze.

— Imposibil! Mi-aș fi dat seama. Când ne-am întâlnit vineri după-amiază, se purta ca de obicei. Îi cerusem să aducă dovezile cu el, ca să văd despre ce era vorba înainte de a mă implica întru totul.

— Și le-a adus?

— Păi, nu. Mi-a zis că le-a uitat aici, în apartament.

Gamache l-a privit disprețuitor.

— O simplă scăpare a memoriei unui bătrân? Chiar ești neghiob!

Întorcându-se apoi către Girard, Gamache a continuat:

— Ăla a fost momentul în care au început să vi se ducă de râpă planurile? Stephen ar fi trebuit să sufere un accident nefericit când pleca de la întâlnirea cu Pinot? Dar fiindcă nu adusese dovada, a trebuit să improvizați.

S-a întors din nou către Pinot și l-a întrebat:

— Ți-a spus unde avea să ia cina? Nu, nu cred că ți-ar fi zis. Și atunci, de unde ai știut? Din agenda lui?

— Da, am văzut-o notată în agendă, i-a răspuns Pinot.

— Și ce-ați făcut?

Armand era calm, însă mintea lui calcula frenetic, încerca să le mențină atenția concentrată asupra lui, încerca să rămână cu un pas înaintea lor.

— Nu, stați, nu-mi spuneți! Ați venit la apartament, gândindu-vă că Stephen avea să fie aici, schimbându-se pentru cină. Îl puteați forța să vă dea documentele, ca apoi să-l ucideți. Dar nici de data asta lucrurile n-au mers conform planurilor. În loc de Stephen, ați dat peste Plessner. Dar…

Gândurile lui au pus, parcă, frână brusc și au pornit într-o cu totul altă direcție.

— Nu, n-am calculat-o bine, nu?

S-a întors către Daniel și a continuat, explicându-i:

— Girard, aici de față, nu avea cum să vină în apartament, pentru că era la George V, lua ceaiul cu tine – l-a privit pe Dussault – și cu șefa de la GHS Engineering.

Girard a mijit ochii și a strâns din buze. Însă Dussault părea aproape amuzat.

— Eu v-am spus că e o mare greșeală să-l subestimați.

— Ce voia *madame* Roquebrune, să-i explicați cum de-o făcuserăți de oaie cu operațiunea voastră? a întrebat Gamache.

— Nu, nu chiar. Nu voia să intrăm în detalii, o interesa doar să știe că rezolvam problema.

— Dar nu o rezolvați! De fapt, tocmai era pe cale să se agraveze, i-a spus Gamache. Nu ați găsit dovada, unul dintre agenții voștri l-a împușcat pe Plessner, făcând imposibilă acoperirea sub forma unui accident, și pe urmă, atacul asupra lui Stephen a dat greș. Trebuie să fi fost niște ore teribil de stresante – cele petrecute cu mine la spital. De asta ai așteptat acolo? Ca să afli ce știam?

— Și ca să mă asigur că Horowitz nu-și recapătă cunoștința, *oui,* i-a răspuns Dussault. Și ca să te susțin pe tine, bineînțeles.

— *Merci.*

— Am venit aici în dimineața următoare, ca să mă asigur cu ochii mei, a continuat Dussault. Atunci ați sosit tu și Reine-Marie.

— Deci tu erai! Nu eram siguri pe cine întrerupsesem, pe tine sau pe Girard.

— Dacă m-ați fi întrerupt pe mine, ați fi fost morți acum, a spus Girard. A fost una dintre puținele greșeli făcute de prefect.

— Are dreptate, a spus și Dussault. Probabil c-ar fi trebuit să vă omor atunci. Dar, dacă v-aș fi ucis, acum n-am mai avea asta – a bătut ușor darabana pe dosarul aflat lângă el, pe canapea –, nu-i așa?

— Am citit documentele, i-a răspuns Gamache, pe un ton mai puțin detașat. De-a lungul anilor și-au pierdut viața mii de oameni în așa-zise accidente. Tu ești șeful Prefecturii. Ai fi putut pune capăt situației, dar n-ai făcut-o. Cum se ajunge la așa ceva? Cum ai putut să iei o asemenea decizie?

A scrutat chipul vechiului său prieten, ochii lui ageri trecând fulgerător spre dosar, după aceea înapoi la Dussault. Încerca să găsească răspunsul pentru o întrebare crucială.

— Eu?

Dussault a ridicat privirea.

— Nu eu! Eram doar adjunctul șefului Prefecturii când au început toate astea. Nu aveam nimic de-a face cu ele. Atunci nu.

— Dar când?

— Se pare că, atunci când domnii Plessner și Horowitz au avut suficiente dovezi ca să-și facă o idee, dar nu destule pentru a ști cu certitudine, au apelat la predecesorul meu. La prefectul Clément Prévost. Au sperat că el avea să demareze o anchetă. Îl știi.

— Da, l-am cunoscut. Nu ți-a fost doar predecesor, i-a replicat Gamache. Ți-a fost mentor.

— Așa-i. Și, cu toate că i-a crezut pe Horowitz și pe Plessner, avea nevoie de dovezi. Erau implicați niște oameni extrem de puternici. Unii îi erau prieteni apropiați. A început să pună întrebări. Discret. Întrebări incomode. Dar pe urmă a avut loc accidentul, cu doi ani în urmă. Bietul om a fost lovit de o mașină în timp ce traversa strada, plecând de la o braserie, în miezul zilei. Și, *voilà,* am ajuns prefect.

— Lucrai deja pentru ei? a întrebat Gamache.

— Nu. La vremea aia nu știam ce se petrecea.

— Și ce s-a întâmplat? Ce s-a schimbat?

— Am mers la înmormântarea lui *monsieur* Prévost. Funeralii naționale. Impresionante. Ai fost și tu, am impresia.

— Da, a răspuns Gamache.

— Dar nu te-ai dus acasă, la comemorarea în familie?

— *Non.* Aceea era privată. Doar pentru cei mai apropiați prieteni și colegi. Eu nu eram niciuna, nici alta.

— Dar eu eram. Am mers la ei acasă. Era un apartament micuț, cu trei camere, într-un bloc fără lift din arondismentul XVIII. Curat, aranjat. Ordonat, așa cum fusese și el însuși. Și mi-am văzut viitorul. Toate sacrificiile, Armand! Ale mele. Ale soției mele. Ale copiilor mei. Toate lucrurile la care am renunțat pentru niște oameni

care nu observă și cărora nici nu le pasă. Un apartament cu trei camere, într-un bloc fără lift!

— Clément Prévost a fost un om bun, a spus Armand.

Propoziția aceea simplă l-a lăsat o clipă pe Dussault fără cuvinte.

— Era un om mort.

— A fost ucis, i-a replicat Gamache. Când ai început să lucrezi pentru ei?

— Girard plecase din poliție și lucra la SecurForte, era mâna dreaptă a directorului. Ne mai întâlneam să bem câte un pahar, iar el îmi povestea ce făcuse în ziua aceea. Suna interesant. Fascinant, chiar. Jobul internațional, afacerile, clienții. Și, bineînțeles, banii.

— Deci tu l-ai recrutat pe el? l-a întrebat Gamache pe Girard.

— N-a fost nevoie să-l recrutez, el m-a căutat pe mine.

Atunci Gamache s-a întors către Dussault.

— Când ți-ai dat seama…?

— Că făcea parte din fișa postului să mușamalizez activități ilegale?

Dussault a cumpănit o clipă.

— Destul de devreme. Practic, aveam două slujbe, dar mulți polițiști trăiesc așa. Își termină tura ca *flic,* apoi lucrează nopțile ca agenți de pază. Pe câte undeva. Aici nu era nimic diferit. Aveam slujba de șef al Prefecturii Poliției din Paris, iar pe lângă asta lucram pentru cea mai mare firmă privată de securitate din Europa. Eram consultant.

— Erai șeful, l-a corectat Gamache.

— Nu asta scrie în contractul meu.

— Dar între ce scrie și ce este în realitate e o diferență mare. După cum știi și tu, i-a spus Gamache lui Alain Pinot, înainte de a se întoarce din nou către Dussault. Așadar ai făcut ce ți-au cerut?

— Trebuie să mergem, *patron,* a intervenit Girard, bătându-și ușor încheietura.

Dussault i-a aruncat o privire enervată, dar în rest l-a ignorat.

— La început, nu cereau mare lucru. Să le rezolv amenzile rutiere, să scap de vreo acuzație pușt iul răsfățat al unui client bogat. Și pe urmă au început să crească ușor miza. Apoi am descoperit ceva.

— Ce?

— Că nu-mi pasă. Că banii, confortul, siguranța, atârnă mai greu în balanță decât toate celelalte la un loc.

— Dar l-au ucis pe Clément Prévost. Pe mentorul tău. Șeful Prefecturii. L-au omorât. Ce poate echilibra asta într-o balanță?

— Asta se întâmplase deja, i-a răspuns Dussault. Sunt realist. Timpul nu poate fi dat înapoi.

— Lucrai pentru oamenii care omorâseră un om pe care tu îl admirai, i-a spus Gamache, copleșit de furie. Atunci trebuie să fi știut deja că erau implicați și în alte infracțiuni, în alte crime. Cum poți să justifici asta? A luat-o toată lumea razna?!

Dussault s-a ridicat în picioare și a dat din cap spre agenți, care și-au ridicat armele.

Armand a pășit în fața lui Daniel.

— E ceva ce nu înțeleg. Ce legătură are Séverine Arbour cu toate astea? Lucrează pentru tine sau lucra. De ce s-o omori?

Dussault a făcut un gest discret, iar Loiselle și ceilalți agenți au lăsat armele în jos cu câțiva centimetri.

— Dacă tot ești așa deștept, i-a spus Girard, zi tu ce rol crezi că avea.

Gamache a raționat rapid. A pus cap la cap indiciile disparate.

— Rolul ei era să scape de orice urmă a neodymiumului și a accidentelor. Să se asigure că nu se prinde nimeni ce se întâmplă.

Girard zâmbea.

N-am nimerit ceva, și-a spus Gamache. *Ceva nu se potrivește.*

A tăcut. S-a gândit. S-a gândit. A privit. A văzut.

Apoi pe chip i s-a zugrăvit uluirea.

— Carole Gossette.

Și-a dat seama după zâmbetul lui Dussault că avea dreptate. A făcut un semn din cap către dosar.

— E-mailurile și notițele acelea sunt de la ea. Pentru ea. N-a făcut parte din conspirație. A bănuit că era ceva în neregulă. De asta a fost de acord când Stephen i-a propus să-l angajeze pe Beauvoir. De asta a angajat-o și pe Arbour, o ingineră cu realizări importante, și a pus-o în departamentul care se ocupa cu supervizarea proiectelor. Știa că, dacă era ceva de găsit, Séverine Arbour avea să descopere acel lucru. *Madame* Arbour nu încerca să mușamalizeze nimic. Avea impresia că lucra pentru poliție, că ajuta, că putea da în vileag fărădelegile.

Dussault a încuviințat.

— Am abordat-o chiar eu, am avertizat-o în legătură cu Beauvoir și am rugat-o să ne ajute. A fost de acord fără să stea pe gânduri. În definitiv, sunt prefectul poliției.

— Deci i-ai înscenat totul lui Carole Gossette, a spus Gamache. Dacă planul nu merge bine, toată vina o să cadă asupra ei.

— Cineva trebuie să fie vinovat, deși am o bănuială că n-ar suporta o asemenea situație, a intervenit Girard. S-ar putea chiar să se sinucidă.

— În seara asta, la Arhive, când am luat-o la întrebări pe Arbour, a început să-și dea seama care era adevărul.

— Ne-a dat telefon, a spus Girard. Atunci am hotărât să nu mai așteptăm până găsești documentele, ci să intrăm direct.

— E aproape 8, a spus Dussault și, punându-și dosarul la subsuoară, a făcut un semn către agenți, care au ridicat armele.

— Tată?! a exclamat Daniel.

— Stați! a spus Gamache. Vă scapă ceva. Ceva ce nu știți. Stephen și Plessner au mai făcut rost de

o dovadă, o dovadă concretă. O piesă făcută din neodymium. Lucrul care a provocat toate problemele.

— Minte! a spus Dussault.

— Am dovada, i-a răspuns Gamache, încercând fără succes să-și ascundă disperarea din voce. Aveau deja obiectul ăsta. Cum altcumva s-ar fi magnetizat atât de puternic monedele?

— Ce monede? a întrebat Girard. Despre ce vorbește?

— Despre nimic, a răspuns Dussault. Vorbește aiurea. Încearcă să mai câștige niște timp. Omoară-l. Omoară-l acum!

— Dacă mă ucizi, a spus Gamache, ridicând o mână în față, n-o să-l găsești niciodată.

— Nu are ce să găsească! a exclamat Dussault.

— Atunci de ce ai aruncat monedele în fântâna din Place de la Concorde? Fiindcă ai vrut să te întorci și să le recuperezi mai târziu. Să le ții tu, ca să-i poți șantaja!

— Ce monede?! a întrebat Girard.

— Astea pe care le am în buzunar.

Gamache a schițat gestul de a băga mâna în buzunar, însă Girard l-a oprit și i-a făcut semn unuia dintre agenți.

De atâta doar a avut nevoie Gamache. Imediat ce agentul a lăsat arma în jos și a întins mâna, Gamache l-a înșfăcat. Scoțând pistolul din buzunar, a reușit să tragă două focuri rapide.

Pieptul lui Claude Dussault s-a umplut de sânge, bărbatul a făcut câțiva pași în spate împleticindu-se, apoi s-a prăbușit.

— Fugi! i-a strigat Armand lui Daniel.

A auzit ușa trântindu-se chiar în clipa în care o rafală de gloanțe l-a izbit pe agentul SecurForte pe care îl folosea drept scut uman. Au căzut amândoi pe spate. Greutatea trupului nemișcat al agentului l-a tras și pe Gamache la podea.

În cădere, a scăpat pistolul.

•

Daniel trântise ușa. Dar era încă în apartament.

Știa că n-ar fi avut nicio șansă să fugă de agenții SecurForte sau de gloanțele lor. Și nu-și putea lăsa tatăl în urmă. Singura lui speranță era să se ascundă. De-a v-ați ascunselea. Jocul pe care el și Annie îl adorau când erau copii. Cel de care îi adusese aminte tatăl lui cu doar câteva minute în urmă.

Pe care îl învățaseră de la bunica Zora.

Bătrâna îi provoca la nesfârșit pe copii să găsească rapid locuri bune în care să se ascundă. Nu sub pat. Nu în dulap, nici în spatele draperiei. Astea erau locuri mult prea evidente.

Făcea ca jocul să pară interesant, dar întotdeauna le dădea sentimentul că era o joacă de o intensitate aparte. Aceeași intensitate cu care îi vorbise și tatăl lui adineauri. Când îi amintise despre joc.

Într-o bună zi, el și Annie reușiseră să se ascundă atât de bine, încât nu-i mai găsise nimeni. Chiar aici, în apartamentul lui Stephen. Fără să știe că era un joc, Stephen și părinții lor îi căutaseră. Neliniștiți, apoi îngrijorați, în cele din urmă îngroziți. Copiii dispăruseră. Nu erau nicăieri.

Când ieșiseră din ascunzătoare, râzând, mama și tatăl lor le explicaseră, printre dinții încleștați, că îi speriaseră de moarte.

Iar acum Daniel își amintea care era acea ascunzătoare. Compartimentul fals din șifonierul din dormitorul lui Stephen. Păreau niște sertare obișnuite, dar se deschideau cu totul, scoțând la iveală un uriaș spațiu liber înăuntru. Suficient de mare încât să se poată ascunde în el doi copii.

Iar acum Daniel, bărbat în toată firea și bine făcut, a deschis grăbit șifonierul și s-a înghesuit înăuntru cum a putut. De-abia a reușit să închidă ușa în urma lui.

Nu mai era loc nici să arunci un ac și de-abia putea respira, dar era înăuntru.

Prin ușa ușor crăpată, vedea ce se întâmpla în living.

•

Alain Pinot se ascunsese, chircit, în spatele unui fotoliu.

Trupul lui Claude Dussault zăcea pe jos.

Iar tatăl lui Daniel se zbătea să iasă de sub cadavrul agentului SecurForte.

Girard și-a pus propriul pistol în toc și a luat arma de pe podea.

— Ridică-te!

Daniel a început să respire tot mai sacadat; și-a văzut tatăl ridicându-se cu greu în picioare.

— A scăpat! a raportat Loiselle, întorcându-se în sufragerie.

— N-avea cum! s-a răstit Girard. Trebuie să fie tot în apartament. Găsește-l!

Dar în clipa în care Loiselle îi făcea semn celuilalt agent să-l urmeze, Girard a adăugat:

— Nu, stai! Am o idee și mai bună.

A făcut un pas în spate și a îndreptat arma către Gamache.

Armand l-a privit drept în ochi și a ridicat bărbia sfidător.

Însă în loc să tragă, Girard a strigat:

— Daniel Gamache! Ieși în clipa asta sau îl omorâm pe taică-tău!

— Daniel, nu ieși!

— Ba să ieși, Daniel! i-a poruncit Girard. Dacă nu, moare chiar acum.

Daniel privea în gol, paralizat.

Știa că dacă ieșea, Girard avea să-i omoare pe amândoi. Dacă nu ieșea, tatăl său avea să fie ucis chiar în fața lui. Iar apoi aveau să-i găsească și pe el și să-l omoare.

A închis ochii și a pășit peste balustradă, în hău.

— Bine, bine! a rostit și a ieșit din ascunzătoare.

— Vai, Daniel, a murmurat tatăl lui.

— Ai făcut o greșeală gravă, tinere, a spus Girard.

Apoi a schițat un semn către agent, care a ridicat arma spre Daniel.

— Nu! a țipat Armand și s-a aruncat în fața lui, chiar în clipa în care bărbatul apăsa pe trăgaci.

A reușit să-l lovească peste mâna cu arma, așa încât gloanțele au intrat în podea.

În clipa aceea, a tras și Girard. Drept la țintă. Trei gloanțe. *Bang. Bang. Bang.*

— Tată! a strigat Daniel.

Cu inima bătându-i nebunește și cu capul gata să-i explodeze de durere, a căzut în genunchi când tatăl lui s-a prăbușit la podea.

Girard a mai tras două gloanțe în trupul inspectorului-șef. Ca să fie sigur.

— Oh, nu, a murmurat Daniel, târându-se pe covor. Tata?

— Fir-aș al dracu'! a exclamat Alain Pinot, ieșind din spatele fotoliului și holbându-se la cadavre.

Girard s-a aplecat deasupra lui Gamache și i-a umblat prin buzunare. Când s-a ridicat, avea ceva în mână.

— Hm. Deci astea sunt monedele. Avea dreptate. Sunt magnetizate. La un moment dat au intrat în contact cu neodymium.

— Asta înseamnă că, într-adevăr, chiar există undeva o dovadă concretă, a spus Pinot. Și tu tocmai ai ucis singurul om care știa unde este.

— Exact. Nimeni altcineva n-o va găsi, i-a răspuns Girard și s-a uitat la ceas. O să înceapă întrunirea consiliului director. Trebuie să ajungi acolo repede, cu tot cu documente.

— Și cu el ce facem? l-a întrebat Pinot, făcând semn din cap către Daniel, care își ținea tatăl în brațe și plângea.

Girard a luat dosarul de pe jos.

— Loiselle, știi ce ai de făcut.

Daniel a auzit ușa închizându-se și sunetul – acum atât de familiar – al unei puști armate ridicate spre capul lui.

Și-a îmbrățișat și mai strâns tatăl, legănându-l ușor și șoptind:

— Sunt aici. E în regulă. Sunt aici.

În vreme ce parfumul de lemn de santal și de apă de trandafiri îl învăluia, Daniel a simțit că e purtat spre casă.

Era în pat. Cuibărit în brațele tatălui său. Citeau *Babar*[28] împreună.

— Încă una, încă una! Te rog, tati. Nu vreau să mă culc. Încă nu. Nu mă lăsa singur!

— Nu o să te las singur niciodată!

Daniel a simțit sărutul pe frunte și a auzit vocea aceea adâncă, blândă: „Somn ușor. Te iubesc”.

Sărutându-și tatăl pe frunte, Daniel a șoptit:

— Și eu te iubesc.

•

În timp ce coborau scările, Girard și Pinot au auzit o rafală de gloanțe.

•

— Iat-o!

Asistenta i-a întins lui Jean-Guy copila micuță, cu figura rozalie, care plângea, înfășată într-o păturică trandafirie. El și-a lipit-o de piept. Legănând-o ușor, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, și-a sărutat fiica pe frunte și a murmurat:

— Te iubesc!

Capitolul 42

Ședința consiliului director al GHS Engineering începea, în sfârșit.

Vreme de vreo douăzeci de minute, membrii consiliului stătuseră de vorbă, băuseră câte o cafea tare și se tachinaseră în legătură cu noaptea de destrăbălare petrecută în Paris. Alain Pinot fusese, în mod deosebit, ținta glumelor, fiindcă își făcuse apariția răvășit, îmbrăcat în hainele pe care le purtase și în seara dinainte și părând să nu fie în apele lui.

Thierry Girard a așezat dosarul în fața lui Eugénie Roquebrune.

— Asta este…? a întrebat ea, privindu-l pe deasupra ochelarilor de citit – altă demonstrație fățișă a puterii, nu purta lentile de contact.

— *Oui.* Este totul acolo.

Girard s-a aplecat și a șoptit:

— Au fost ceva probleme, dar le-am ținut sub control.

— Unde este *monsieur* Dussault?

— Din nefericire, peste noapte au avut loc mai multe atacuri teroriste, chiar asasinate de-a dreptul, fiind ucis și prefectul poliției, care se afla împreună cu un coleg din Québec și cu alte câteva persoane. Poliția va intra în curând în stare de alertă.

— Prefectul a murit? a întrebat *madame* Roquebrune, pe un ton sec, impersonal.

— *Oui.*

Femeia doar a înclinat ușor din cap.

— *Fluctuat nec mergitur.* Parisul va fi în doliu.

— Iar cei vinovați vor fi găsiți.

— În viață?

— Cine știe? i-a răspuns Girard.

CEO-ul l-a privit lung. Amândoi știau. Apoi și-a mutat privirea în partea cealaltă a mesei lungi, lucioase.

— Și el?

Girard i-a urmărit privirea, studiindu-l și el pe Alain Pinot.

— După cum știți, jurnaliștii, și mai ales directorii marilor organizații media, sunt adesea țintele atentatelor. Loiselle…

Madame Roquebrune l-a oprit, ridicând mâna.

— *Merci.*

Girard a fost expediat, iar președinta consiliului director, după ce a luat o gură mare de suc de portocale proaspăt stors și a aranjat hârtiile din fața ei, a declarat întrunirea deschisă.

Membrii consiliului și-au ocupat locurile în jurul mesei folosite pe vremuri de Ludovic al XIV-lea pentru a semna documente oficiale.

— Nu cred că va dura prea mult întrunirea, a rostit *madame* Roquebrune. E clar că unii dintre voi trebuie să mai recupereze din somn.

S-au auzit murmure amuzate, iar Pinot, spre care și-au îndreptat cu toții ochii, a ridicat ceașca cu ceai în chip de salut.

După ce au trecut prin subiectele obișnuite, președinta consiliului a spus:

— Sunt sigură că ați apucat să parcurgeți raportul anual. Dacă doriți, îl pot citi eu cu voce tare…

S-au auzit imediat proteste. Nu era nevoie.

— Atunci rămâne doar să votăm moțiunea pentru acceptarea lui.

Moțiunea a fost propusă, susținută, votată și acceptată în unanimitate.

Apoi s-a auzit o bătaie în ușă și doi chelneri au adus încă o tură de gustări, inclusiv fructe proaspete, croasanți, brânzeturi și somon afumat.

Dacă ceilalți membri ai consiliului director observaseră dosarul vechi, un pic pătat, care se afla în fața președintei, nimeni nu l-a pomenit.

Îl deschisese pentru o clipă doar, dar nu-l studiase pe îndelete. N-avea de ce. Era suficient că Girard îi șoptise „Este totul acolo”.

Chelnerii au plecat, însă ușa încăperii a rămas deschisă.

Unul dintre membrii consiliului s-a întors și a rugat politicos ca ușa să fie închisă. Când nu s-a auzit niciun răspuns, n-a răsunat nici țăcănitul ușor al clanței, întâi unul, apoi toți cei prezenți în sală s-au întors spre ușă.

— Am impresia, a rostit un tânăr intrând în încăpere, că stați pe locul meu.

I se adresa lui Alain Pinot. Ceilalți membri ai consiliului s-au întors spre directorul AFP, iar Pinot a făcut ochii mari de groază.

— Cine sunteți dumneavoastră? l-a întrebat președinta consiliului.

— Mă numesc Daniel Gamache și sunt noul membru al consiliului dumneavoastră director.

— Pe naiba! a exclamat *madame* Roquebrune. Chemați paza! Sunați la poliție, dacă e cazul!

— Poliția e deja aici, a rostit Claude Dussault, pășind și el în încăpere.

L-a fixat cu privirea pe Pinot, a cărui figură se schimonosise atât de tare, încât părea că are un atac cerebral. Iar chipul lui Eugénie Roquebrune era acum la fel de cenușiu ca părul ei.

Apoi prefectul i-a măsurat din priviri pe toți cei adunați în jurul mesei.

Nu triumfător, nici măcar dezgustat. Ci resemnat.

Așa arătau diavolii moderni. Nu erau creaturile hidoase, care se zvârcoleau în chinuri, surprinse de Rodin, ci oameni cumsecade, de treabă, care tăceau.

Îndreptându-se către CEO, Dussault a adăugat în dosarul din fața ei foile recuperate de sub un covor Aubusson din Musée des Archives.

— *Acum* e totul acolo.

•

Armand a sărutat-o ușor pe Annie pe frunte, încercând să n-o trezească.

Cu toate astea, ea s-a mișcat încetișor, moleșită.

— Tata? Ai văzut-o?

— E nespus de frumoasă, Annie!

•

Imediat ce Girard și Pinot ieșiseră din apartament, Loiselle lăsase arma jos.

— Ce dracului faci? îl întrebase celălalt agent SecurForte.

— Arma jos! exclamase Loiselle.

— Ce?

— Acum!

Claude Dussault se ridicase în picioare.

— Trage câteva gloanțe, îi ordonase lui Loiselle. Trebuie să audă focurile de armă.

— Tată? rostise Daniel, privindu-l înmărmurit în timp ce Armand gemea și începea să se miște încetișor, pleoapele zbătându-i-se, în timp ce bărbatul își revenea.

Loiselle îndreptase pușca spre canapeaua goală și trăsese.

Armand deschisese iar ochii.

— Daniel? Oh, Doamne, Daniel!

Îl trăsese spre el și își îmbrățișase strâns fiul. Apoi, dându-i drumul, își trecuse mâinile peste capul și peste pieptul lui.

— Ești bine?

— Dar tu?!

Tânărul își lipise palma de pieptul însângerat al tatălui său. Îl privea îngrozit.

— Ah, slavă Domnului! murmurase Armand. Îmi pare atât de rău! N-am putut să-ți spun.

— Ce să-mi spui? Nu ești rănit? Niciunul dintre voi nu e rănit?

Îl privise pe Claude Dussault, care mersese la agentul întins pe podea și îi căuta pulsul. Murise.

— Dacă suntem sau nu răniți e o chestie relativă, spusese prefectul, în timp ce împingea cu piciorul arma agentului prăbușit. Important e că suntem în viață. Ești bine? îl întrebase el pe Gamache, care se așezase în genunchi.

— Sunt în viață, îi răspunsese acesta, însă cu o voce stinsă.

— Am crezut… începuse Loiselle, care era la fel de nedumerit ca Daniel.

Își muta întruna privirea de la Dussault la Gamache.

— Cum?

Daniel se aplecase și vomase.

Armand începuse să-l frece ușurel pe spinare, șoptindu-i:

— Suntem în siguranță. S-a terminat. Suntem în siguranță!

— Am crezut c-ai murit! Am crezut c-o să mor și eu.

Daniel hohotea de plâns, tușea și icnea.

— Șșșt, murmură tatăl lui.

Nu ca să-i oprească lacrimile, ci ca să-l aline.

— Cum? repetase Loiselle întrebarea, holbându-se la uriașele pete roșii de pe pieptul lui Dussault, apoi la petele roșii de pe pieptul, capul și spatele lui Gamache. Vopsea?

— Nu.

Dussault își ridicase mâneca și îi arătase înțepătura din locul de unde i se luase sânge.

— Girard și-ar fi dat seama dacă foloseam sânge fals. I-am încărcat arma cu cartușe umplute cu sânge adevărat.

— Arma lui Girard?

— Nu, pe-a lui! răspunsese Dussault, făcând semn spre Armand, care între timp reușise să se ridice în picioare, dar stătea adus de spate din cauza durerii. Ți-am lăsat-o în apartament, sperând c-ai s-o găsești, Armand, și c-o s-o iei la tine. Când ai venit fără ea…

— Prima oară când ne-am întâlnit aseară? Nu, îi răspunsese el îndreptându-se. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce făceai. De partea cui erai. Ai știut despre atacurile asupra lui Stephen și a lui *monsieur* Plessner?

— *Oui.* Dar n-am avut cum să le opresc.

Cei doi bărbați, amândoi nevoiți de-a lungul vieții să ia decizii crunt de dificile, se priviseră lung.

— Îmi pare rău, Armand.

— Cred că înțelegi de ce mă cam îndoiesc de asta.

— Când ți-ai dat seama ce aveam de gând, de fapt?

— Când am găsit monedele în fântână am început să bănuiesc că le-ai aruncat acolo ca să nu fie găsite asupra lui Daniel și ca să fie în siguranță, ca dovezi. N-am văzut niciun alt motiv pentru care ai fi ținut să faci asta de față cu mine. Ca să văd. Dar am fost cu totul sigur abia în clipa în care ai început să citești dosarul.

— Atât de târziu?

— *Oui*. În dosarul ăla aproape că nu era nici urmă de dovadă. Scosesem cele mai multe documente și le ascunsesem în muzeu. Când tu n-ai spus nimic, am știut. Pe drum încoace m-am chinuit întruna să-mi dau seama cum putea funcționa planul. Singura soluție pe care o vedeam era ca Girard să mă percheziționeze și să-mi ia arma. Pe urmă să ne împuște pe mine și pe Daniel. Când n-a făcut-o, a trebuit să improvizez.

— Așa că m-ai împușcat pe mine.

— M-am prefăcut că te împușc, da.

— Și el de unde ai știut că e de partea noastră? intervenise Daniel, privindu-l pe Loiselle.

— Când m-a lovit în stomac a fost clar că s-a abținut, a încercat să nu mă rănească prea rău. Am fost aproape sigur atunci. Și chiar și asta – își atinsese părul însângerat de pe o parte a capului – a fost o lovitură superficială, trebuia să-mi dea sângele, dar nimic mai mult. Însă atunci știam deja.

— De unde? întrebase Loiselle.

— La Arhive, când alergam spre stradă, ai tras după mine și ai ratat. Crede-mă, niciun soldat antrenat la trupele speciale nu ar rata în halul ăla.

Presupun că Arbour, Lenoir și de la Granger sunt în siguranță?

— Da. Înainte să plec, l-am arestat pe comandant. Ceilalți au cedat repede, cum și bănuiam că avea să se întâmple. Nu pun suflet în munca asta. Nu-i niciun pic de loialitate la mijloc.

— Mă rog, comentase Dussault, privindu-l pe tânăr. Aș zice că ceva loialitate este.

— Da, să trăiți!

— Dar, dacă știai că ei doi sunt de partea noastră, își întrebase Daniel tatăl, de ce nu i-ai pus capăt atunci? De ce ai riscat ca Girard și ceilalți agenți să ne ucidă?

— Păi, aproape că ne-au ucis, îi răspunsese Gamache. Cred că Girard m-ar fi omorât, dacă n-ai fi ieșit din ascunzătoare. Asta le-a distras atenția. Mi-ai dat o șansă. Să știi că mi-ai salvat viața!

— Încă nu-i puteam opri, intervenise Dussault. Aveam dovezi împotriva lui Girard și a lui Pinot, dar nu și împotriva GHS-ului. I-au înscenat totul lui Carole Gossette, ca să cadă vina pe ea, dacă ceva nu merge bine. Trebuie ca Girard și Pinot să-i ducă dosarul CEO-ului. Trebuie ca ea să-l primească. Trebuie să demonstrăm că această conspirație ajunge mult mai departe, mult mai sus. Și trebuie ca Pinot să se așeze la masa aceea de consiliu. Că tot veni vorba, trebuie să mergem! O să înceapă întrunirea consiliului în curând.

— Întâi duceți-vă după dovezi, le spusese Armand, explicându-le unde le ascunsese.

— Tu nu vii? îl întrebase Dussault.

— Nu.

Întorcându-se către Daniel, Armand continuase:

— O să mergi tu în locul meu.

După ce îi spusese fiului său ce trebuia făcut, mai adăugase:

— Slavă Domnului că ești bancher! Mișcarea asta trebuie făcută ca la carte, iar tu ești cel mai potrivit s-o faci. Nu există om mai bun pentru planul ăsta.

Înroșindu-se în obraji, Daniel încuviințase:

— O s-o duc la îndeplinire!

— Și tu ce-ai să faci? Te relaxezi pe o bancă și bei un Pernod? îl întrebase Claude.

— De ce mă tot întreabă lumea chestia asta?! Nu. Mă duc să-mi cunosc nepoțica.

Armand se oprise la apartament și făcuse un duș pe fugă, se schimbase și luase două aspirine puternice pentru durerea de cap înfiorătoare care-l chinuia. De fapt, tot corpul îl durea.

Cu excepția inimii.

Îi telefonase lui Reine-Marie și-i povestise totul. La rândul ei, aceasta îl pusese la curent și pe Jean-Guy, însă Annie încă se odihnea.

— Tata? Ai văzut-o? l-a întrebat ea acum, un pic răgușită. O s-o cheme Idola.

— Idola, a șoptit Armand. E un nume perfect. Ea e perfectă.

L-a privit pe Jean-Guy.

Tatăl Idolei s-a ridicat în picioare și, cu multă grijă, a întins fetița bunicului ei, privindu-l în ochi.

— Suntem în siguranță?

— *Oui.*

Armand a strâns-o la piept, apoi s-a desprins cu greu de ea și i-a dat-o înapoi tatălui ei.

Jean-Guy s-a așezat în fotoliu și, închizând ochii, și-a legănat fiica, simțindu-i inimioara pe inima lui. Piciorușele ei micuțe se sprijineau pe cicatricea în zigzag de pe burta tatălui ei.

•

Daniel a ocolit masa până când a ajuns în spatele lui Alain Pinot. S-a aplecat și i-a șoptit:

— Vă aflați pe locul meu.

— Ce se întâmplă? a întrebat CEO-ul.

— Și-a vândut locul din consiliu, i-a răspuns Daniel.

— Nu-i adevărat! a ripostat Pinot. Habar n-am cine-i omul ăsta!

— Ba sigur că știți, domnule. Adineauri ați ordonat să fiu ucis.

— Absurd! a exclamat Pinot, adresându-se colegilor din consiliu.

— Ați conspirat la uciderea arhivistei-șefe, a bibliotecarei-șefe și a unuia dintre inginerii GHS, *madame* Séverine Arbour, a spus Claude Dussault, și ați fost părtaș la neglijența companiei GHS Engineering, care a dus la moartea a zeci de mii de oameni.

În sală s-a stârnit imediat rumoare, membrii consiliului, indignați, cerându-i președintei să facă ceva.

— Liniște! a rostit Dussault.

Le-a povestit tot ce se petrecuse.

Deraierea trenului din Columbia. Întrebările ridicate de jurnalistă. Vizita ei la uzina pentru tratarea apei și la mină. Faptul că fusese ucisă în Patagonia. Recentul atac asupra magnatului Stephen Horowitz. Uciderea lui Alexander Plessner.

— Dar care-i mobilul? a întrebat fostul președinte al Franței.

Foarte concis, dar și foarte meticulos, Claude Dussault le-a povestit despre mină. Despre neodymium. Despre minereul transportat în secret spre Europa. Folosit la fabricarea avioanelor care se prăbușiseră.

În timp ce enumera tragediile, prefectul a simțit că începe să piardă controlul. Să ridice vocea. Atâtea poduri prăbușite. Trenuri deraiate, lifturi care căzuseră în gol.

Până când, ajungând la ultimul exemplu, și-a ieșit cu totul din fire.

— Și centralele nucleare!

Lovind în masă cu pumnii încleștați și făcându-i pe membrii consiliului să tresară, bărbatul a exclamat, aproape a urlat:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-a fost în capul vostru?!

Ochii i se umpluseră de lacrimi, a trebuit să se oprească. Să se reculeagă.

— Ați știut! Unii dintre voi au știut.

S-a uitat la *madame* Roquebrune, care i-a susținut privirea fără urmă de remușcare. Apoi s-a uitat la Alain Pinot.

— Nenorocitule, tu ai știut! Și tot ai lăsat să se întâmple tragediile astea.

A simțit cum cei din încăpere își țin răsuflarea. Și s-a întrebat câți dintre ei se gândeau la oamenii care muriseră sau care încă puteau să moară. Și câți se gândeau la ei înșiși.

— Stephen Horowitz v-a spus ce bănuia, ce-l îngrijora, încă de acum câțiva ani, nu-i așa? i s-a adresat Daniel CEO-ului, dându-i prefectului un răgaz să-și vină în fire. Ați promis c-o să vedeți despre ce era vorba, însă n-ați făcut decât să mușamalizați totul, iar când el și-a dat seama și a început să adune singur dovezi, v-ați început campania împotriva lui. Culminând cu un atentat asupra vieții lui, vineri seara.

— Asta-i o minciună! i-a răspuns Eugénie Roquebrune. O calomnie!

— Ba este adevărul! a intervenit Dussault. *Monsieur* Horowitz și-a vândut întreaga colecție de artă. A adunat sute de milioane de dolari, iar cu banii aceia a cumpărat locul domnului Pinot în acest consiliu director.

Femeia a clătinat din cap zâmbind.

— Nu sunteți bine informat. Locurile în acest consiliu nu se cumpără. Sunt atribuite în mod gratuit.

— Dar acțiunile care însoțesc locul în consiliu se pot cumpăra. N-ar trebui să fie de vânzare, există teoretic o cutumă potrivit căreia nu pot fi vândute. Stephen a știut că trebuia să abordeze un om deosebit de lacom.

Ochii tuturor s-au întors către Alain Pinot.

Bărbatul a simțit privirile colegilor din consiliu și s-a înroșit la față.

— Da, bine, așa e, m-a abordat! Pentru că eram vechi prieteni. Mi-era ca un tată, ca un mentor.

Mulți dintre voi știți asta deja.

Câțiva dintre membrii consiliului au încuviințat, însă cei mai mulți au rămas cu o expresie împietrită pe chip.

— Voia să intre în consiliu, dar l-am refuzat, firește. Auzisem niște zvonuri cu privire la trecutul lui și la legăturile cu naziștii, așa că m-am temut c-ar fi întinat renumele GHS-ului și pe al oricui ar fi fost asociat cu el.

Aducerea în discuție a naziștilor a avut efectul scontat. Daniel și Dussault au simțit imediat schimbarea; atmosferei. Începeau să treacă de partea lui Pinot. Au răsunat murmure de încuviințare.

— Foarte bine ai făcut!

— Bun!

— *Merci.*

— Stephen Horowitz n-a fost nazist! a răbufnit Daniel. Dimpotrivă. A lucrat pentru Rezistență!

— Sigur! a răsunat o voce din rândul membrilor consiliului. Și Pétain[29] la fel!

Răul fusese făcut. Fusese strecurată îndoiala.

— Am și dovezi, a plusat Pinot, profitând de avantajul câștigat. Un dosar despre Horowitz pe care l-ați găsit chiar dumneavoastră, domnule prefect, ascuns în Arhivele Naționale.

— Acela nu era o dovadă, i-a replicat Dussault. Nici pe departe!

Îndreptându-și privirea spre CEO, a adăugat:

— Dar ați încercat să folosiți dosarul ca să-l șantajați pe Stephen Horowitz, să-l forțați să pună capăt căutărilor.

— Mi-a vorbit despre ideile lui fanteziste, a răspuns *madame* Roquebrune. Nu încape îndoială că bietul om trecea prin etapa de debut a demenței. L-am scos la cină, l-am asigurat că totul este în regulă și ne-am despărțit ca doi buni prieteni. Sau cel puțin așa am crezut eu. Dar el a tot revenit, cu acuzații din ce în ce mai nebunești. Îmi pare rău că dumneavoastră, domnule prefect, ați dat crezare

unor idei care nu sunt decât fantasmele unui bătrân.

Claude Dussault nu s-a dat bătut.

— Stephen Horowitz și Alexander Plessner au muncit ani întregi, iar în cele din urmă au găsit dovada. Este totul acolo. În dosarul acela.

CEO-ul și-a plecat privirea către dosar, apoi s-a uitat la oamenii din jurul mesei.

— Mă tem că și domnul prefect ar fi bine să meargă să se caute! Dosarul ăsta este despre cuiele făcute de mână în Calais, în 1523.

Replica ei a fost întâmpinată cu râsete și cu ușurare.

— Dar nu vi se pare că e un pic cam gros? a replicat Dussault. Trebuie să fi fost o grămadă de cuie! Nu, dosarul a fost găsit în dimineața asta, acolo unde l-a ascuns chiar *monsieur* Horowitz. Înăuntru se află documente interne ale GHS, e-mailuri, scheme, investigații externe care au fost ținute departe de ochii publicului. Precum și notițele reporterei de la AFP care a fost ucisă în Patagonia.

— E ridicol! a intervenit *madame* Roquebrune. Dacă aveți vreo dovadă, o voi analiza fără nicio reținere. Stabiliți o întâlnire prin asistenta mea: – între timp, aceasta este întâlnirea consiliului director și avem probleme importante de discutat. Paza! a strigat ea. Scoateți oamenii aceștia din sală!

Nu s-a clintit nimic.

— Nu vine nimeni, i-a spus Dussault, iar *monsieur* Gamache este întru totul îndreptățit să se afle aici. Acum face parte din consiliu.

— Nu-i adevărat. Nu i-am vândut locul meu! a repetat Pinot.

— Atunci, asta ce e? a rostit Daniel, așezând o hârtie pe masă. Stephen a pus-o în dosar, împreună cu celelalte dovezi.

Pinot a privit documentul și a simțit că-l ia amețeala.

Stephen îi spusese că era un formular pentru taxe internaționale și impozite, ca să poată fi trimiși atât de mulți bani din Canada în Franța.

Alain Pinot avusese încredere în Stephen. Alain Pinot îl subestimase pe Stephen.

Până la urmă, bătrânul reușise să-l păcălească să treacă pe numele lui locul din consiliu.

— Presupunând că ăsta ar fi legal, a spus Pinot, zbătându-se să găsească o scăpare, acțiunile i-ar aparține lui Horowitz, nu ție. Și el e în comă.

— Așa e. Și câtă vreme el e în comă, tatăl meu este împuternicit să ia decizii în locul lui. Iar el m-a trimis pe mine. Așa că vă rog să vă ridicați.

— Idiotule! a mârâit CEO-ul în timp ce Pinot s-a albit la fată.

Prefectul poliției s-a întors spre șeful AFP.

— Alain Pinot, ești arestat pentru uciderea lui Alexander Plessner și pentru tentativele de omor asupra lui Stephen Horowitz, a Allidei Lenoir, a lui Judith de la Granger și a lui Séverine Arbour.

Apoi s-a întors către Eugénie Roquebrune. Și încet, tacticos, a enumerat acuzațiile ce-i erau aduse.

Capitolul 43

Armand și Reine-Marie stăteau de o parte și de alta a patului lui Stephen, ținându-l de mâinile firave.

Aparatele emiteau sunete scurte. Ventilatorul urca și cobora cu un vâjâit domol la fiecare respirație. Pe ecrane licăreau informații medicale pe care soții Gamache nu le înțelegeau și nici nu-și doreau să le înțeleagă.

Un singur lucru știau.

Că venise momentul.

Omenia și compasiunea le spuneau că venise momentul.

— Am găsit dovezile pe care le-ai ascuns în dosar, i-a spus Armand. Daniel e chiar acum la întrunirea consiliului director.

Armand a făcut o pauză, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Apoi a continuat:

— Cuiele din Calais, a chicotit el ușor. Foarte ingenios! Joseph Migneret. Notițele reporterei de la Agenția France-Presse. Legăturile pe care le-ați făcut tu și *monsieur* Plessner între mina de neodymium, fabricile GHS-ului, supermagneți și accidentele alea. Toate erau acolo. Și dovada cea mai importantă. Dovada fizică. Aproape că mi-a scăpat. Aproape că ai fost prea viclean pentru mine.

— Ai găsit-o, Armand? l-a întrebat Reine-Marie.

A clătinat din cap.

— Dar sunt destul de sigur că știu unde este. I-ai prins, Stephen. Tu și *monsieur* Plessner ați reușit.

Descoperirea adevărului îl costase pe Stephen toată averea lui. Viața lui. Le pusese în joc pentru a salva viețile unor străini. Dar acum totul luase sfârșit. Dacă obținerea acelui loc în consiliu nu avea să dărâme compania-gigant, preluarea ostilă a celor două companii subsidiare ale GHS avea s-o facă. Responsabilitatea de a lansa acea torpilă de

pe urmă ajunsese pe umerii lui Armand. Și o făcuse, ca împuternicit legal al lui Stephen, chiar înainte de a păși în salonul de spital.

La deschiderea Bursei din Paris tranzacțiile lui Stephen, prin care cumpăra topitoria și compania producătoare de unelte și matrițe, aveau să fie finalizate. Astfel, el sau urmașii lui dobândeau dreptul de a controla registrele contabile a GHS.

În felul acesta, totul devenea public.

Stephen își băgase toți banii în preluarea acelor companii. Știa că, făcând asta, el însuși avea să fie ruinat.

Foindu-se întruna în spatele lui Reine-Marie, doctorul a reușit în cele din urmă să-i atragă atenția lui Armand.

— *Monsieur* Gamache?

— Doar un minut, vă rugăm! i-a răspuns Armand. Așteptăm pe cineva. Ah, iat-o, a și sosit!

A intrat Jean-Guy, ținând în brațe bebelușul.

— Uite-ți strănepoata, a rostit Armand.

Jean-Guy a venit lângă el. Îi era mentor. Îi era ca un tată. Și tânărul se întreba dacă el ar fi fost în stare de gestul pe care se pregătea Armand să-l facă.

Armand s-a ridicat în picioare, ținându-l în continuare de mână pe Stephen, și a rostit:

— A venit momentul. Trebuie să-l lăsăm să se ducă.

Apoi s-a așezat la loc, simțind că nu-l mai țineau picioarele.

Dacă asta era decizia corectă, dacă asta trebuia să facă, de ce simțea că era greșit?

Ba nu, nu greșit. Era crunt. Îngrozitor. Un coșmar. Dar uneori așa te fac să te simți deciziile corecte.

•

După ce a fost îndepărtat ventilatorul, după ce au fost luate toate perfuziile și tuburile, în încăpere s-a lăsat liniștea.

Rămăsese doar Stephen.

Jean-Guy s-a aplecat și a așezat fetița în îndoitura brațului bătrânului.

— O cheamă Idola, a șoptit Armand. După Idola Saintlean, activista care a luptat pentru drepturi egale pentru femei. Nu a renunțat niciodată. Nu a cedat niciodată.

— Numele ei înseamnă „adevăr interior”, a spus Jean-Guy.

A privit ochii un pic inegali și fețișoara ușor teșită a bebelușului cu sindromul Down.

Știuseră încă de la începutul sarcinii. Și luaseră o decizie. Aleseseră viața. Așa cum tocmai luase și Armand o decizie. De a pune capăt unei vieți.

În clipa aceea, în cealaltă parte a Parisului a răsunat un cor de bipuri, în timp ce membrii consiliului primeau, unul câte unul, niște mesaje urgente.

Daniel l-a privit pe Claude Dussault, iar acesta a încuviințat.

Se sfârșise.

Ordinul de achiziție descoperit de Daniel la bancă fusese finalizat. Bipurile acelea erau, de fapt, sunetele care anunțau torpila ce se îndrepta fulgerător spre uriașul conglomerat.

•

Armand a scos volumul de poezii preferat al lui Stephen și a început să citească:

„Doar stau cuminte unde mă așază, făcută din piatră și speranță cum mă aflu…”

•

Ca să-și salveze pielea, dacă nu și sufletele, membrii consiliului director au votat ei înșiși dizolvarea companiei GHS Engineering.

Era important să se știe că au luptat de partea binelui, de partea îngerilor.

Trebuia să li se explice clar forurilor pentru reglementare, dar și publicului, că, imediat ce aflaseră ce făcea GHS Engineering – crimele, mușamalizările, miile de oameni uciși în accidente care ar fi putut fi evitate –, membrii consiliului

director acționaseră fără să mai stea pe gânduri, rapid și eficient.

Au votat în favoarea contactării autorităților și a forurilor de reglementare.

În favoarea închiderii centralelor nucleare.

În favoarea opririi la sol a avioanelor afectate și a scoaterii din circuit a trenurilor afectate.

Au votat în favoarea evaluării podurilor și a lifturilor.

După ce președinta consiliului, Eugénie Roquebrune, a fost luată de polițiști, au votat pentru instituirea unui fond de compensație pentru victime și pentru familiile lor.

Și au mai votat pentru a o numi pe Carole Gossette directoare interimară a GHS, ca să-i supervizeze destrămarea.

•

— „Că-n toiul coșmarului tău", a citit domol Armand, „Al celui de pe urmă coșmar, o blândă leoaică va sosi, cu pansamente între colții dulci…"

•

La ușa sălii în care avea loc întrunirea consiliului, Xavier Loiselle s-a apropiat de Daniel.

— Ai fost incredibil de curajos să ieși din ascunzătoare ca să-ți salvezi tatăl.

— Curajos? Eram speriat de nu mai știam de mine!

— Dar tot ai făcut-o.

— Nu-mi vine să cred că tata m-a lăsat să cred că murise!

— Să știi că nu făcea pe mortul. Nu e puțin lucru să fii împușcat de la distanță atât de mică, chiar dacă nu sunt gloanțe adevărate. Și-a pierdut cunoștința. Știu să fac diferența dintre cineva care se preface și cineva care chiar a leșinat. Și încă ceva, n-avea de unde să știe că Girard îi luase arma de pe jos! Când s-a aruncat în fața ta, nu știa că gloanțele erau false. Credea că va muri salvându-te.

Loiselle și-a îndreptat apoi privirea spre prefect, care superviza arestările, apoi s-a întors din nou spre Daniel.

— Nu te feri de adevăr. E ceva uluitor faptul că sunteți gata să muriți unul pentru altul!

Claude Dussault a venit spre ei și, bătându-l ușurel pe brat pe Loiselle, i-a spus:

— Să treci pe la mine zilele următoare. Trebuie să stăm de vorbă un pic despre ce-o să faci de-acum înainte.

— *Oui, patron.*

•

— „Febra ți-o va tămădui c-o atingere doar", a rostit Armand.

Nu mai citea. Știa poezia pe dinafară de mult, era scrisă de vecina lor, Ruth, era și una dintre poeziile lui preferate.

Stephen era nemișcat, tăcut. Armand s-a aplecat spre nașul lui, recitând atât de încet încât nimeni altcineva nu i-a auzit cuvintele:

— „Îți va apuca încetișor sufletul de ceafă, și-n întuneric și în paradis te va dezmierda".

L-a sărutat apoi pe frunte și i-a șoptit:

— Mulțumesc. Drum bun, dragul meu. Te iubesc!

— *Excusez-moi,* a spus doctorul și, aplecându-se deasupra bătrânului, și-a lipit stetoscopul de pieptul lui, căutând bătăile inimii.

Apoi s-a ridicat.

Capitolul 44

Părea cât se poate de firesc ca grădina ce purta numele unui bărbat care ascunsese evrei în timpul războiului să fie ea însăși aproape ascunsă. Însă familia Gamache știa unde s-o găsească, pe Rue des Rosiers.

În grădina Joseph Migneret domnea liniștea în dimineața aceea de joi de la mijlocul lui octombrie și aproape că le aparținea în întregime.

Fetele mâncaseră clătite de la Omar, iar acum alergau ca niște derviși între copaci și bănci, fugărindu-se una pe alta și țipând de bucurie.

Annie o legăna în brațe pe Idola, în timp ce Honoré încerca întruna să-și tragă mânuța din mâna tatălui său. În cele din urmă, Jean-Guy i-a dat drumul, privindu-l cum dă fuga în grădina împrejmuită de ziduri înalte, să se joace cu verișoarele lui.

Adulții se opriseră pe alee, între strada aglomerată și grădină. Așezați în semicerc în fața plăcuței, au citit fiecare nume de pe ea. Remarcând vârstele celor pe care *monsieur* Migneret nu reușise să-i salveze.

Copii ai Marais-ului, izgoniți de-acasă. Care nu se mai întorseseră nicicând.

Apoi li s-au alăturat și soții Gamache copiilor.

Ca de obicei, Armand și Reine-Marie s-au oprit exact în locul în care, cu mai mult de treizeci de ani în urmă, el o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase. Acum își priveau nepoții la joacă.

Era răcoare în dimineața aceea de octombrie, așa că Armand a așezat mai bine pătura pe genunchii bătrânului din scaunul cu rotile și a primit un „Ia mai lasă-mă-n pace, sunt bine!” de la Stephen pentru deranj.

Zâmbind, Armand s-a îndreptat de spate și a văzut o femeie, cam de vârsta lui, care se apropia de ei.

— *Excusez-moi,* a început ea, strângându-și mai bine puloverul în jurul trupului. Stau în apartamentul de acolo – a arătat spre niște ferestre înalte de la etajul doi – și am văzut că ați intrat.

— *Désolé!* a intervenit Daniel. Vă deranjează hărmălaia celor mici?

— Ah, nu! Câtuși de puțin! Chiar dimpotrivă. Grădina asta a fost creată tocmai cu gândul la copii.

S-a aplecat și, scoțând o fotografie din buzunar, a pus-o în poala lui Stephen.

După ce a studiat cu atenție poza, bătrânul a lăsat-o la loc pe genunchi și a privit în ochi femeia.

— Arlette?

— Fiica lui Arlette. Mama a murit acum patru ani, dar a ținut poza asta pe noptieră toată viața. Pe tata nu l-a deranjat niciodată. Știa că bărbatului din poză îi datora tot ce avea. Și eu îi datorez totul.

În fotografia boțită și îngălbenită era o femeie tânără, îmbrăcată într-un sacou și pantaloni largi. Zâmbea, dar privirea îi era serioasă. Lângă ea se afla un tânăr. O ținea pe după umeri.

— Tu ești în poză, nu-i așa? l-a întrebat femeia. Ești Armand?

— *Non,* a început Annie să-i explice, însă Stephen a întrerupt-o.

— *Oui.* Ăsta e numele pe care l-am folosit în timpul războiului.

Reine-Marie l-a privit pe Armand al ei, care îl privea năucit pe Stephen. Nu știa că fusese botezat după el.

— Mi-a spus mama că Armand înseamnă „luptător”, a continuat femeia. Și mi-a povestit că asta și erai.

— Amândoi am luptat atunci. Numele meu adevărat este Stephen. Dar al mamei tale? Eu o știam doar drept Arlette.

— Hélène o chema. Te-a căutat după război, dar dispăruseși.

— *Oui.* Am plecat în Canada. Asta e familia mea!

— Fiul tău? a întrebat ea, întorcându-se spre Armand.

Stephen a început să-i explice, dar de data asta l-a întrerupt Armand:

— *Oui.* Iar aceștia sunt nepoții și strănepoții lui.

— Ai trăit frumos viața care ți-a fost dăruită, a spus femeia, apoi s-a aplecat, l-a sărutat pe Stephen pe obraz și s-a îndepărtat.

•

A doua zi s-au urcat în avion spre Canada.

Daniel și Roslyn își trimiseseră lucrurile înapoi la Montréal.

Se întorceau acasă.

Și Stephen la fel. Însă de-acum înainte avea să locuiască împreună cu Armand și cu Reine-Marie – și pentru că și-o dorea, dar și pentru că era obligat. Pierduse totul.

Stephen era ruinat. Stephen era fericit.

După ce doctorul oprise aparatele, Armand rămăsese lângă bătrân ore în șir, până când obrajii lui prinseseră din nou culoare și Stephen începuse să respire regulat, adânc.

Apoi el și Reine-Marie merseseră la apartamentul lui Stephen, unde Irena Fontaine coordona criminaliștii.

— Doamne, Dumnezeule! exclamase ea când îl văzuse. Ce harababură! Prefectul s-a dus acasă să se schimbe, dar m-a pus la curent cu tot ce s-a întâmplat. O să dureze luni, poate ani întregi să descurcăm toate ițele.

Privise în jur. Trupul neînsuflețit al agentului SecurForte fusese luat deja, iar echipa de criminaliști își începuse treaba.

— Îmi pare rău, inspectore-șef, că nu v-am crezut.

— Știai de planul prefectului?

— Absolut nimic. A ținut totul secret. Presupun c-a fost nevoit să procedeze așa. Dar tare mi-aș fi

dorit să fi avut încredere în mine.

— Oh, dar am încredere în tine, Irena! intervenise prefectul, care tocmai se întorsese. Dar n-am putut spune nimănui ce se petrecea. Așa cum predecesorul meu nu mi-a putut spune mie.

Întorcându-se spre Gamache, îl întrebase:

— *Monsieur* Horowitz?

— L-am deconectat de la aparate.

— Armand, îmi pare tare rău… începuse Claude.

— Trăiește! Ba doctorii chiar spun c-a început să se întremeze.

— Dumnezeule! E indestructibil!

— E foarte posibil să fie supraom! intervenise Reine-Marie, iar Armand izbucnise în râs.

— Ați venit să luați lucruri pentru dumnealui? îi întrebase Fontaine.

— *Non,* îi răspunsese Armand. Am venit să vă dau dovada cea mai importantă.

— Adică aia nu era o cacealma? îl întrebase Dussault. Chiar există dovada?

— Nu numai că există, dar chiar s-a aflat în apartament în tot timpul ăsta.

Armand s-a dus apoi la peretele pe care se afla micuța acuarelă și, dând-o jos, i-o înmânase lui Reine-Marie. Apoi, scoțând o șurubelniță din cutia cu unelte, desfăcuse șurubul din perete și îl strânsese tare în pumn.

— Dați-vă la o parte, vă rog! rostise tare, iar polițiștii din încăpere se opriseră din lucru și își ațintiseră privirile asupra lui.

Întorcându-se cu fața către o lampă din partea cealaltă a încăperii, Armand se dăduse un pic în spate și deschisese pumnul. Șurubul zburase fulgerător ca un glonț și izbise lampa, dărâmând-o.

— Doamne ferește! exclamase unul dintre criminaliști. Ce-a fost chestia aia?

Claude Dussault s-a dus lângă lampă, privind cu atenție șurubul lipit de tija ei de metal.

— Dovada.

— Plessner a venit vineri ca să-l ia, spusese Armand. Dar a fost întrerupt și ucis. Credeau că trebuie să caute niște documente, dar dovada cea mai incriminatoare se afla la doar câțiva metri de ei. Un simplu șurub.

— Cum ți-ai dat seama? îl întrebase Reine-Marie.

— Mi-a luat ceva timp. Mi s-a părut ciudat că Stephen avea șuruburi la el, așa că m-am gândit că ar putea fi ceva legat de ele. Însă cele din cutia lui Stephen nu erau din neodymium. Cred că el și Plessner aveau o mulțime de șuruburi normale și investiseră în compania cu capital de risc a lui Daniel…

— Screw-U! intervenise Reine-Marie, iar comandanta Fontaine îi aruncase o privire nedumerită.

— …ca să-și mascheze interesul față de adevăratele șuruburi pe care le căutau. Am renunțat la teoria cu șuruburile, pentru că cele din cutie nu erau magnetizate. Însă Stephen, grație lui Plessner, mai avea unul.

S-a dus la unul dintre tablourile mari, în ulei, și l-a dat jos.

— Vedeți aici? spusese el, arătând pe perete. O agățătoare de tablou.

— Și? a întrebat Fontaine. Cu din astea sunt agățate și tablourile mele. Ce-i așa ciudat?

— Nimic, i-a răspuns Gamache, așezând tabloul la loc. Ciudat e faptul c-a folosit un șurub ca să agațe un tablou atât de mic și lipsit de valoare. De ce a făcut asta? În mod normal, dacă ar fi să folosești un șurub, deși nu se prea face, l-ai alege ca să agăți cel mai mare și mai greu tablou. De ce să-l fi pus la cel mai mic? Și, pe urmă, mai contează și cu ce l-a agățat de el.

Reine-Marie a întors acuarela, uitându-se pe spate.

— Este sfoară din nailon, nu sârmă. Și ochetele sunt din plastic.

— Exact. Inițial m-am gândit că a folosit așa ceva fiindcă tabloul nu valora nimic. Însă apoi mi-am dat seama că era exact pe dos. Stephen a agățat tabloul ăsta de cel mai prețios lucru pe care-l avea acum.

— Și în tot timpul ăsta s-a aflat la câțiva metri, la câțiva centimetri de ei? a întrebat Fontaine. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi găsit?

•

Armand și Reine-Marie s-au întors la spital, unde, douăsprezece ore mai târziu, Stephen s-a trezit.

Imediat ce a deschis ochii, i-a văzut pe Armand și pe Reine-Marie și, în spatele lor, pe perete, micuța acuarelă atât de liniștitoare.

— L-ai găsit… a rostit el gâjâit.

Capitolul 45

Se lăsa deja asfințitul peste oraș când s-au urcat în mașini la aeroportul din Montréal și au pornit spre sud, peste râul St. Lawrence – către granița cu Vermontul, dar nu chiar până acolo.

Odată ieșită de pe autostradă, mica procesiune de mașini a luat-o pe drumuri tot mai înguste, până când, în cele din urmă, a cotit pe un drum de pământ bătătorit.

Nu era niciun indicator care să le arate pe unde s-o ia. GPS-ul le semnaliza că ieșiseră de pe drumurile cunoscute și acum rătăceau într-un soi de ținut sălbatic. Dar ei știau că nu se rătăciseră.

Chiar dimpotrivă.

Când au ajuns pe vârful dealului, Armand a oprit mașina și, înțelegându-se fără cuvinte, el și Reine-Marie au coborât. L-au ajutat și pe Stephen să se dea jos din mașină.

Au rămas toți trei în picioare, trăgând adânc în piept aerul rece de octombrie. Cădeau ușor câțiva fulgi de zăpadă, iar pădurile și dealurile din zare se întindeau până la orizont. Jos, în vale, ca și cum ar fi fost așezat în palma unui uriaș, era un sătuc.

Din casele cu fațade din pietre de râu, din cărămidă și din șindrilă care erau înșirate în jurul pajiștii verzi – acum albă, sub zăpada ce se cernea peste sat –, strălucea o lumină caldă, care învăluia totul în jur. În aerul rece al nopții se simțea o ușoară aromă de fum de arțar, ridicându-se din coșurile sobelor.

Iar în mijlocul satului, trei pini falnici își unduiau ușor crengile în vânt.

Reine-Marie l-a atins pe Armand pe braț și i-a arătat ceva.

Cineva aprinsese lumina în casa lor, astfel încât veranda era scăldată într-o strălucire caldă.

Urcându-se din nou în mașină, au pornit încet prin sat, trecând pe lângă magazinul lui *monsieur*

Beliveau, pe lângă *boulangerie,* pe lângă bistro.

I-au văzut pe Olivier și pe Gabri stând de vorbă cu clienții. Când a văzut farurile mașinii, Gabri s-a întors și, împungându-l ușor pe Olivier, le-au făcut amândoi cu mâna.

În librăria Myrnei era întuneric, dar era aprinsă lumina în mansarda de deasupra.

Roslyn și Daniel au parcat în spatele părinților, iar Jean-Guy și Annie, în spatele lor. Împreună, au descărcat bagajele din mașini, au dat jos copiii.

Unul câte unul, vecinii din sat au venit să-i ajute.

Clara Morrow a deschis ușa de la intrare, prin care s-a năpustit imediat Henri. Cu urechile lui uriașe, ca niște antene, ciulite în față, dând energic din coadă, ciobănescul a străbătut în fugă pajiștea pe care se așternuse zăpada și s-a repezit drept la Armand, aproape dărâmându-l.

Apoi a venit Fred, grăbindu-se cât de mult îl lăsau bătrânele lui picioare, iar Gracie, agitată și încântată să ajungă cât mai repede la ei, sosea ultima.

Stephen, cu Reine-Marie într-o parte și cu Ruth în cealaltă, sprijinindu-l, a spus:

— Vezi că tocmai ți-a intrat o veveriță în casă.

— Nu e veveriță, moș senil ce ești! i-a răspuns Ruth. E un bursuc. Doamne, Dumnezeule, arăți îngrozitor. Ești sigur că n-ai murit?

— Dacă am murit și-am dat peste tine, trebuie c-am ajuns în Iad.

Ruth a izbucnit în râs, în timp ce Rosa, care mergea legănat pe lângă ei, parcă bombănea „gutui, gutui, gutui”.

Annie și Jean-Guy i-au instalat pe Honoré și pe Idola, iar Roslyn și Daniel le-au făcut baie fetelor, după care le-au îmbrăcat în pijămăluțele din flanel.

Până au coborât din nou copiii, în sufragerie fusese aprins focul în șemineu, iar în casă plutea mirosul ademenitor al plăcintelor aduse de Gabri și de Olivier.

Pe vechea masă din lemn de pin din bucătărie era un buchet uriaș de flori de toamnă și de frunze ruginii, făcut de Myrna. Precum și faimoasele ei tarte cu unt.

Au fost pregătite și băuturile, în timp ce Clara, Ruth, Myrna, Gabri și Olivier îi puneau la curent cu ce se mai întâmplase în sătuc de la plecarea familiei Gamache.

Honoré a adormit lipit de Ruth, cu Rosa cuibărită în poală, iar fetele stăteau cu Myrna și Clara.

Gabri o ținea în brațe pe Idola, legănând-o ușor.

— Vreau și eu un bebeluș, i-a șoptit el lui Olivier.

— Tu *ești* un bebeluș, i-a răspuns Olivier.

•

Claude Dussault a pus jos valizele, în timp ce Monique trăgea draperiile și deschidea o fereastră. Căsuța lor de piatră din Saint-Paul-de-Vence era nelocuită de câteva luni. Dussault fusese foarte prins la Paris, cu anchetarea GHS-ului. Fusese nevoit să dea socoteală și pentru comportamentul lui.

În cele din urmă se luase decizia ca, pentru binele Prefecturii, el să facă un pas în spate. Foarte în spate. Să se retragă. Să se retragă cât mai departe.

— Ieși la pensie, Claude! îl sfătuise ministrul de interne. Mergi să plantezi trandafiri. Bucură-te de viață!

Ieșirea la pensie a fost împachetată sub forma unei recompense pentru deceniile petrecute în slujba orașului. Însă toată lumea știa că era o pedeapsă. O repercusiune.

Cu toate astea, nici Claude, nici soția lui, nu regretau faptele bărbatului. Însă el regreta din suflet că nu putuse opri atacul asupra lui Stephen Horowitz și uciderea lui Alexander Plessner.

— Ai o vedere de la Xavier Loiselle, l-a anunțat Monique, trecând prin corespondența lăsată de

menajeră pe masă. A acceptat unul dintre posturile pe care i le-ai găsit tu, dar nu pe cel din Paris.

— *Non?* a spus Claude, dând la o parte și celelalte draperii, deschizând toate geamurile ca să intre mai mult aer.

Casa lor dădea spre dealurile fermecătoare de pe Côte d'Azur, spre Mediterană, cu toate că marea nu se prea vedea, la depărtare.

— Nu. E la Comisariatul Poliției din Nisa. Aici, la câțiva kilometri de noi.

— Hm… Mă întreb de ce.

Monique și-a privit soțul și a zâmbit.

— Eu nu mă întreb.

Îndreptându-și iar atenția spre cartea poștală, a continuat:

— Ia fii atent aici! S-a apucat de lecții de saxofon. Și se pare că s-a îndrăgostit până peste cap.

— De saxofon?

Claude deschisese ușile cu obloane ce dădeau spre terasă și păși afară. A simțit razele soarelui pe chip și a tras adânc în piept aerul proaspăt, plin de parfumul lămâilor din livada din vale.

— De profesoara lui, i-a răspuns Monique. Zice c-ar vrea să vină să ne-o prezinte și nouă într-un weekend. Aoleo!

— Ce este?

— O scrisoare de la bancă, i-a răspuns ea, rupând plicul. Ce ciudat!

— Ce? E o chemare pentru ipotecă? Că doar asta ne mai lipsește.

— Nu.

A ieșit și ea pe terasă, arătându-i hârtia.

— Dimpotrivă! Scrie că ipoteca ne-a fost achitată.

Într-adevăr, totalul datorat era zero.

— Mă întreb cine ne-a plătit-o, a murmurat bărbatul.

•

Armand și-a pus haina și căciula, iar apoi, deschizând ușa, a strigat câinii. Și pe Gracie. Care era posibil să fie dihor. Adevărul era că nu prea conta. Făcea parte din familie.

Animalele au dat buzna pe ușă, alunecând un pic pe dușumeaua înghețată a verandei.

Copiii mâncaseră și fuseseră băgați în pat. Li se citiseră povești, în timp ce îi cuprindea somnul, înfofoliți, la căldurică, sub plăpumioare. Perdelele se mișcau ușor în bătaia vântului răcoritor.

Daniel stătea în picioare, pe întuneric, lângă pătuțurile fetițelor și se uita pe geam. Tatăl lui se plimba pe pajiște.

Apoi a băgat mâna în buzunarul cardiganului și a scos un plic ferfenițit. A citit scrisul tatălui său: *Pentru Daniel.*

Era plicul pe care i-l dăduse Armand în ziua aceea, cu ani în urmă, la Mount Royal. Daniel, presupunând că era vorba despre bani, precum și despre un mesaj deloc subtil că el nu era în stare să-și întrețină familia, nu-l deschisese. Tatălui său îi spusese că-l aruncase, dar de fapt îl ascunsese în spatele unui sertar și-l găsise abia când își făceau bagajele.

Acum l-a deschis. Înăuntru erau un bilet scurt și un obiect.

Întorcând plicul cu susul în jos, i-a căzut în palmă un lanț subțirel din argint pe care era prins un crucifix.

> Dragul meu drag,
>
> Crucea aceasta a purtat-o bunicul tău, tatăl meu, în timpul războiului. Mi-a zis că l-a protejat. Mi-a dăruit-o în ziua în care am împlinit nouă ani. A fost ultimul dar pe care mi l-a făcut și cel mai prețios, în afară, bineînțeles, iubirii lui. Mi-a spus că are să mă apere. Am purtat-o de atunci neîncetat. Iar acum vreau să ți-o dăruiesc ție.
>
> Te iubesc,

Strângând pumnul în jurul crucifixului, Daniel s-a uitat pe geam și l-a văzut pe Jean-Guy alergând prin zăpadă, mergând să i se alăture lui Armand. Apoi, sărutându-și ușor pe frunte fetițele adormite și șoptindu-le că le iubește, Daniel a coborât la parter, unde Stephen moțăia lângă foc.

— Ce-ai acolo? l-a întrebat bătrânul.

— Ai nouăzeci și trei de ani și te-a lovit o dubă, n-ar fi trebuit să fi orbit sau s-o fi luat razna sau ceva?

Stephen a izbucnit în râs.

— Din păcate pentru tine, se pare chiar că duba aia mi-a băgat mințile în cap.

A făcut semn către lanțul din mâna lui Daniel, iar tânărul i-a povestit.

— Pot să mă uit?

Când Daniel i-a dat lanțul, Stephen i-a făcut semn să se întoarcă și i l-a pus în jurul gâtului, șoptindu-i în timp ce-l prindea:

— Sper că-ți dai seama exact ce este ăsta.

— Un talisman?

— Adevărul.

•

— Te deranjez dacă vin cu tine? l-a întrebat Jean-Guy, prinzându-l din urmă pe Armand.

— Chiar deloc.

Zăpada scârțâia sub picioarele lor și fulgii mari, apoși, îi gâdilau când le atingeau ușor fețele, topindu-se.

— Am vorbit cu Isabelle azi, a spus Jean-Guy, scoțând vălătuci de abur odată cu vorbele. M-a pus la curent cu ce s-a mai întâmplat.

— Bun.

— Eu pot începe munca de luni, dacă e în regulă și pentru tine. N-o să fie prea stânjenitor, nu? Faptul că mă întorc la Omoruri și c-o să împart îndatoririle de adjunct cu ea?

— Dacă pe ea n-o deranjează situația, nu văd de ce m-ar deranja pe mine, i-a răspuns Armand, apoi s-a oprit și l-a privit atent. Ești sigur că Annie este împăcată cu ideea că te-ai întors?

— Din Paris? Nici nu încape discuție. Aici e locul nostru. Locul în care vrem să ne creștem copiii. Aici, în Québec.

— Mă refeream la faptul că te întorci în Sûreté. La Omoruri.

Jean-Guy a zâmbit.

— Crezi că aș face-o dacă Annie n-ar fi de acord? A fost ideea ei. Mi-a zis că ne este menit să fim împreună. Mie și ție. Annie zice că asta ne e soarta.

— Și tu crezi în asta?

— În soartă adică?

Jean-Guy a căzut pe gânduri, apoi a încuviințat.

Cu toate că nu se putea convinge s-o spună cu voce tare, gesturile lui vorbiseră de la sine.

— Mă gândeam la cazul Tremblay…

Și-au continuat plimbarea prin sătuc, discutând despre crimă, în timp ce câinii și Gracie se hârjoneau, tăvălindu-se prin zăpada afânată.

Annie, cu Idola în brațe, mersese la bistro cu Roslyn și cu Reine-Marie, iar acum li se vedeau siluetele prin fereastră: ședeau lângă foc, cu Myrna, Clara și Ruth.

Fiecare avea în față câte o felie de prăjitură cu bezea și lămâie.

•

— Poți să mă ajuți cu ceva înainte să pleci? l-a întrebat Stephen pe Daniel, în timp ce acesta își punea paltonul.

Stephen s-a ținut zdravăn de brațul tânărului cât au mers încet de-a lungul holului spre dormitorul lui. Încă nu-și despachetase toate lucrurile. Scotocind printr-un geamantan, a scos un pulover gros. L-a desfăcut ușor, scoțând la iveală o acuarelă micuță.

— Acolo, te rog, i-a spus, arătându-i locul.

Daniel a înfipt un cârlig pentru tablouri în perete, l-a izbit zdravăn cu ciocanul, apoi a apucat tabloul.

— Nu, i-a spus Stephen luându-i-l din mână. Îl agăț eu. Tu poți să mergi.

După ce a plecat Daniel, bătrânul a întors tabloul, citind cuvintele scrise de Arlette.

Pentru Armand, cu multă dragoste.

Scoțând stiloul, a adăugat cu grijă două cuvinte, astfel încât acum scria:

Pentru Armand, fiul meu, cu multă dragoste.

Apoi Stephen Horowitz a agățat acuarela în așa fel încât să fie primul lucru pe care îl vede dimineața și ultimul lucru pe care îl vede la sfârșitul zilei. Până la sfârșitul zilelor sale. Știa că, deși fusese un drum lung și greu, ajunsese în sfârșit acasă.

•

— Tu nu intri? l-a întrebat Jean-Guy în timp ce se uitau pe fereastra bistroului.

— *Non,* eu mă duc acasă, i-a răspuns Armand. L-am lăsat pe Daniel singur cu Stephen.

— Și cu bastonul lui, a adăugat Jean-Guy, care fusese și el altoit de vreo două ori.

Armand și-a privit ginerele alăturându-li-se celor din bistro, lângă foc. A citit pe buzele lui Ruth salutul cu care l-a întâmpinat: „Ce faci, prostovane?”

Reine-Marie a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

Armand a zâmbit, apoi s-a întors cu fața spre stradă.

A cuprins cu privirea pădurea întunecată și casele luminoase, cei trei pini înalți și zăpada ce se așternea domol, ca și cum s-ar fi deschis Cerurile, iar îngerii coborau printre oameni. Aici-aici.

— Tata!

Armand s-a întors.

virtual-project.eu

violin

{1} *Furtuna,* una dintre cele mai cunoscute piese ale lui William Shakespeare (1564–1616) (N.t.).

{2} Aluzie la melodia *I Remember It Well,* a artistului francez Maurice Chevalier (N.t.).

{3} Poem al autorului american Henry Wadsworth Longfellow (1807–1882) (N.t.).

{4} Teroarea iacobină, epocă istorică ce a făcut parte din Revoluția Franceză și a culminat cu dictatura lui Robespierre (N.t.).

{5} Securities and Exchange Commission – Comisia pentru Bursă și Valori Mobiliare din Statele Unite ale Americii (N.t.).

{6} Replică din blockbusterul american *Războiul stelelor* (N.t.).

{7} Misterioasele linii Nazca din Peru sunt desene-contur imense, ce pot fi văzute în ansamblu doar de la mare înălțime, datează din anii 800 î.Hr. și acoperă mai mult de 500 de kilometri pătrați (N.t.).

{8} În original, cartea de vizită poartă inițialele JSPS, de aici decurgând trimiterea la *justice of the peace,* judecător de pace (N.t.).

{9} Nemernicul (N.t.).

{10} Sindrom de stres posttraumatic.

{11} Versuri din poezia „Sekhmet, The Lion headed Goddess of War", de Margaret Atwood (N.t.).

{12} Groupe d'Intervention de la Gendarmerie Nationale, unitatea tactică de elită a Jandarmeriei din Franța (N.t.).

{13} Sayeret Matkal – unitatea de recunoaștere a Statului-Major General din Israel; SAS – Special Air Service, unitate de forțe speciale din armata Marii Britanii; SEAL – forțele speciale ale Marinei SUA; JTF2 – Joint Task Force 2, unitate pentru operațiuni speciale din Armata Canadei (N.t.).

{14} *Madeline,* de Ludwig Bemelmans, serie de cărți pentru copii. Acțiunea are loc într-un școală pentru fete din Paris. Cărțile s-au bucurat de un succes imens, povestea fiind apoi transpusă în filme, seriale, benzi desenate (N.t.).

{15} Autorité des Marchés Financiers, Autoritatea pentru Reglementarea Pieței Financiare (N.t.).

{16} Joc de cuvinte: în original, rața scoate sunetul „duck" (rață), cu o sonoritate similară lui „fuck" (futu-i) (N.t.).

{17} În original, *Grasshopper.* Aluzie la serialul de televiziune *Kung Fu,* fiind vorba despre o formulă de adresare a maestrului shaolin

către învățăcelul său (N.t.).

{18} Sub marca Pernod, creată în 1805, sunt produse un lichior din anason și un absint, ambele deosebit de populare în Franța (N.t.).

{19} Cântece de leagăn din Québec.

{20} În ebraică, termen care se referă la Holocaust (N.t.).

{21} Una dintre atracțiile turistice din Bruxelles, o statuie ce înfățișează un băiețel care face pipi (N.t.).

{22} Companiile numerotate primesc, în locul unui nume, identificatori sub forma unor numere de înregistrare. Poate fi vorba despre companii care nu și-au stabilit încă numele definitiv ori despre corporații mari, care dețin multe și variate subsidiare (N.t.).

{23} Joc de cuvinte în limba engleză. Traducerea literală pentru *Screw-U* (You) este „înșurubează tu". Expresia poate fi folosită însă și ca înjurătură: „Du-te dracului" (N.t.).

{24} Joc de cuvinte în limba engleză. Traducerea literală pentru *Screw Up* este „Deșurubare". Există însă și sensul de „greșeală", „zăpăceală" (N.t.).

{25} Din poemul *The Hound of Heaven,* al poetului și misticului britanic Francis Thompson (1859–1907) (N.t.).

{26} SNC Lavalin, companie de inginerie civilă cu sediul principal în Montréal și birouri în peste 50 de țări (N.t.).

{27} Titlul de Drept între Popoare este acordat (în timpul vieții sau post-mortem) de statul israelian eroilor și martirilor nonevrei care și-au riscat viața pentru a salva evreii prigoniți în perioada purificării etnice (N.t.).

{28} *Histoire de Babar, le petit éléphant* este o serie de cărți pentru copii extrem de populară în Franța. Primele povești (1931–1941) au fost scrise de Jean de Brunhoff, seria fiind apoi continuată de fiul său, Laurent de Brunhoff (N.t.).

{29} Mareșalul Philippe Pétain (1856–1951), oficial francez acuzat de trădare și de colaborare cu forțele naziste ocupante în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (N.t.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45

Table of Contents

Capitolul 1 2
Capitolul 2 21
Capitolul 3 34
Capitolul 4 50
Capitolul 5 58
Capitolul 6 65
Capitolul 7 75
Capitolul 8 88
Capitolul 9 93
Capitolul 10 105
Capitolul 11 118
Capitolul 12 128
Capitolul 13 137
Capitolul 14 153
Capitolul 15 162
Capitolul 16 168
Capitolul 17 183
Capitolul 18 203
Capitolul 19 213
Capitolul 20 221
Capitolul 21 236
Capitolul 22 242
Capitolul 23 256
Capitolul 24 271
Capitolul 25 278
Capitolul 26 288
Capitolul 27 295

Capitolul 28 308
Capitolul 29 319
Capitolul 30 331
Capitolul 31 340
Capitolul 32 353
Capitolul 33 374
Capitolul 34 390
Capitolul 35 405
Capitolul 36 417
Capitolul 37 427
Capitolul 38 436
Capitolul 39 449
Capitolul 40 466
Capitolul 41 474
Capitolul 42 493
Capitolul 43 506
Capitolul 44 511
Capitolul 45 517